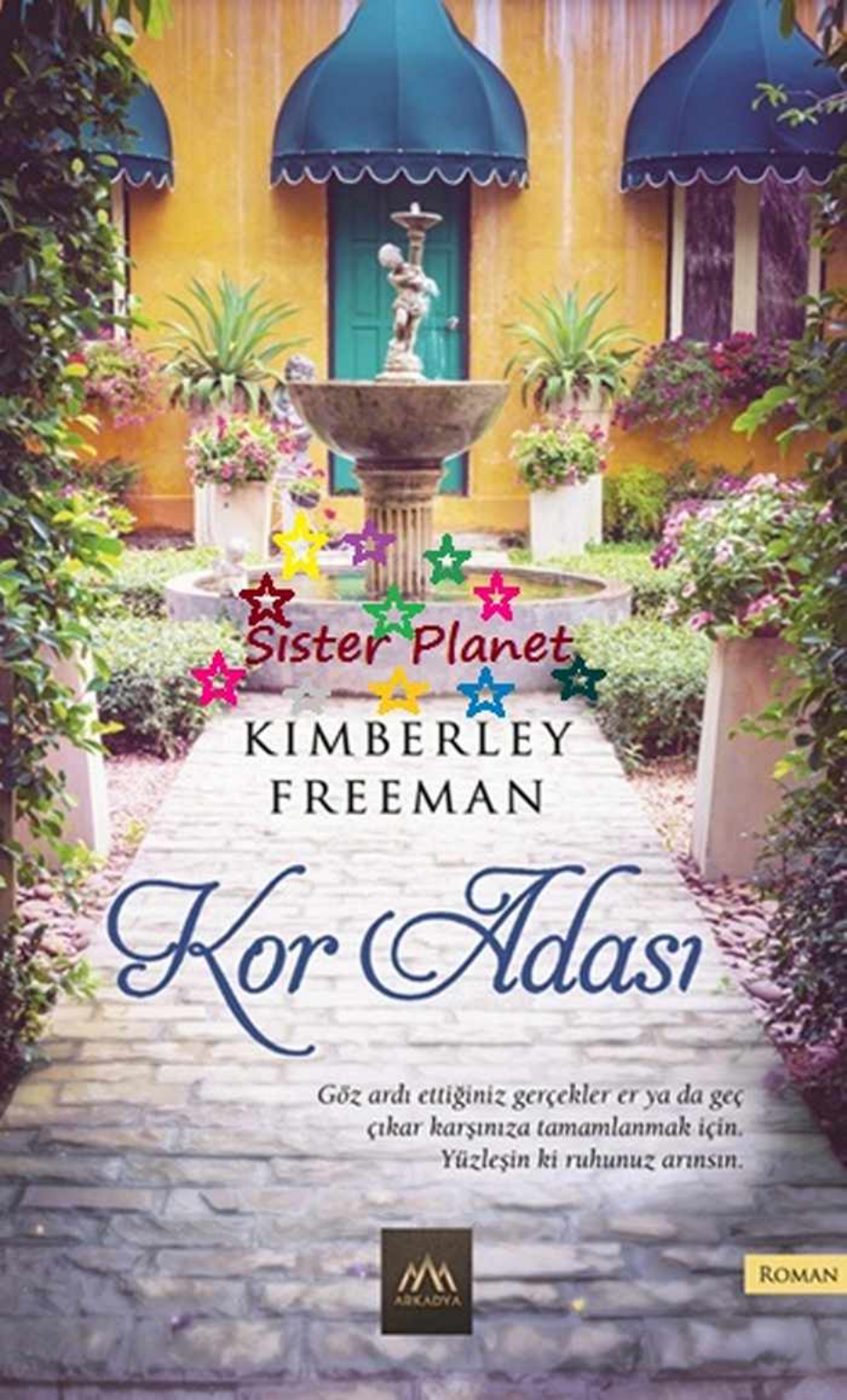

Sister Planet
KIMBERLEY
FREEMAN
Kor Adası
Göz ardı ettiğiniz gerçekler er ya da geç
çıkar karşınıza tamamlanmak için.
Yüzleşin ki ruhunuz arınsın.
ARKADYA
ROMAN

Göz ardı ettiğiniz gerçekler
er ya da geç çıkar karşınıza tamamlanmak için.
Yüzleşin ki ruhunuz arınsın.

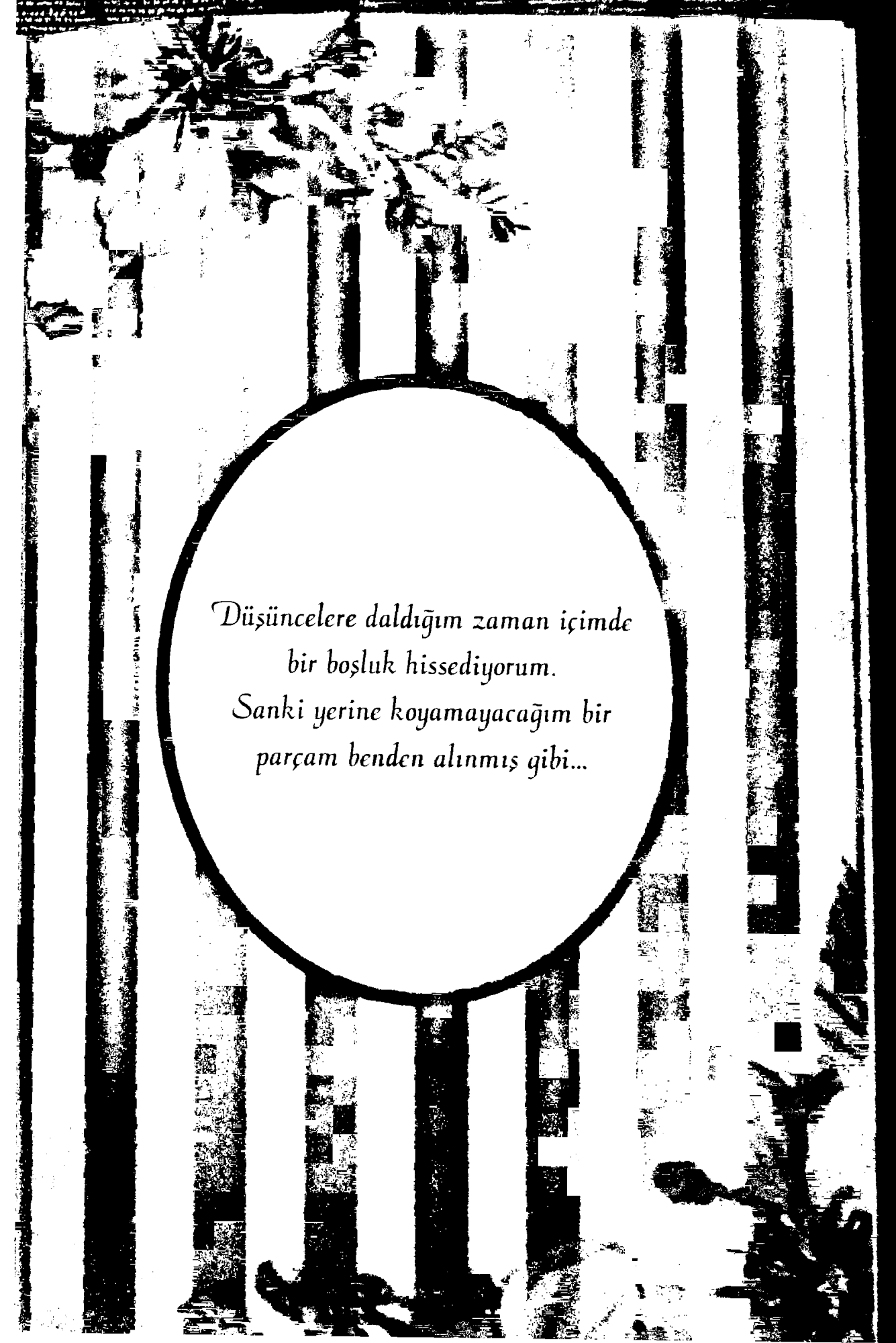
1891 yılının İngiltere'sinde Tilly Kirkland, rüya gibi bir evlilik yaptığını düşünürken kendini bir kâbusun tam ortasında bulur. Yaşadığı talihsizlikler onu Avustralya'ya, Kor Adası'nda bir malikâneye getirir. Burada bir yerel cezaevi müdürünün kızına mürebbiyelik yapacaktır. Aslında her günbatımında adeta bir kora dönüşen bu adaya hayatının cezasını çekmek için geldiğini anlayacaktır…

2012 yılında ünlü yazar Nina Jones, kafasını toparlamak ve yazmakta sıkıntı çektiği yeni hikâyesine odaklanmak için Avustralya'ya büyük büyükannesinden kalma malikâneye gelir. Ancak Starwater Malikânesi'nin duvarları, onun yıllardır sakladığı büyük sırrının kanıtlarıyla doludur. Keşfettiği her kanıt ise Nina'nın büyük bir gizemi çözmesini sağlayacaktır.

Üçüncü kitabıyla hayranlarının kalbine bir kez daha kazınacak olan Kimberley Freeman'ın romanı *Kor Adası*, yarım kalan gerçeklerin sonsuza kadar saklı kalamayacağını ve ne olursa olsun kalbimizin sesine kulak vermemiz gerektiğini anlatıyor.

₺20.00
ISBN 978-975-999-824-0

Düşüncelere daldığım zaman içimde
bir boşluk hissediyorum.
Sanki yerine koyamayacağım bir
parçam benden alınmış gibi...

ARKADYA YAYINLARI

KOR ADASI

KIMBERLEY FREEMAN
Özgün adı: Ember Island

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Çevirmen: Duygu Parsadan
Editör: Yasemin Büte
Son Okuma: Çağla Dirice Çakır
Sayfa Tasarım: Ayşe Çalışkan
Kapak Tasarım: İlknur Muştu

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu – İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Eylül 2015
ISBN: 978-975-999-824-0
© Kimberley Freeman, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Hachette Australia PTY LTD'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Kor Adası

KIMBERLEY FREEMAN

İngilizceden Çeviren
Duygu Parsadan

Büyük kalpli bir kızdan ötekine,
Meg Vann için.

Giriş

Aklımda kırk tilki dolaşıyor! Bugün inanamadığım bir şey duydum. İnanmak istemiyorum. Böyle bir bilgiyi taşımak ne büyük bir yük. Bunu babama söylemeli miyim? Bu kadının yaptıklarını, yapmaya niyetlendiği şeyleri anlayamıyorum. Ama babam öğrenirse onu buradan gönderir. Oysa onu çok seviyorum.

Ve babamın da sevdiğinden neredeyse eminim.

1

Bir Yaz Düğünü

1891

Tilly Kirkland'in düğünü güneş ışığıyla taçlandırılmıştı. Sadece en şanslı gelinler haziranda evlenirdi ve Tilly ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Beyaz, saten ayakkabılarının ayaklarını sıkmasına, ipek gelinliğinin içindeki korsesinin nefes almasını zorlaştırmasına ve iyi dileklerde bulunan herkese saatlerdir büyük bir enerjiyle gülümsemesi yüzünden yüzünün ağrımasına rağmen, kendini dünyanın en şanslı kızı sayıyordu. Jasper tam da vaktinde karşısına çıkmıştı. Hızlı bir flörtleşmenin ardından, Tilly şimdi evlenmiş ve yeni hayatına doğru yola çıkmak üzereydi.

Büyükbabasının Dorset'teki evinin bahçesi yemyeşildi. Çiçekler yumuşak güneş ışığının altında parlıyordu. Bahçeye yemeklerle dolu iki uzun masa kurulmuştu ve davetliler etrafta mutlu bir şekilde dolanıyor, konuşuyor, gülüyorlardı. Ilık bir rüzgâr Tilly'nin saçlarını havalandırarak, terleyen saç diplerini serinletti. Tatlı kokulu turuncu çiçeklerden yapılmış tacı, vahşi, kızıl buklelerini zapt etmeye yetmiyordu. Tilly durmadan ağzına giren saçlarıyla boğuşuyordu. Oldukça yaşlı olan uzak bir akrabası, ona yakın zamanda ölen köpeğinin talih-

siz hikâyesiyle ilgili her ayrıntıyı anlatmakla meşguldü. Til sürekli gülümsemek yerine biraz olsun somurtabilme fırsa bulduğu için rahatlamıştı. Fakat hikâye bitmek bilmiyordu v davetlilerin gürültüsü yüzünden yaşlı kadının yumuşak sesin duymakta güçlük çekiyordu.

Tilly etrafa bir göz attı. Jasper nerelerdeydi? *Kocası* ne-redeydi? Bu düşünce yanaklarının biraz kızarmasına neden oldu. Jasper bugün şık bir frakla gri, kaşmir bir pantolon giy-mişti. Giyimine daima özen gösterirdi ve oldukça yakışıklıy-dı. Onda diğer erkeklerde olmayan bir hava vardı. Tilly bir süreliğine dikkatini tekrar yaşlı teyzesine yöneltti. Ardından bahçeye yeniden göz gezdirmeyi denedi.

İşte, Jasper oradaydı. Güneş, kızıl kahverengi saçlarını ve düzgünce kesilmiş favorilerini parlatıyordu. Kendinden emin, dik ve mağrur bir şekilde duruyor, sanki tüm bu gürültü ve hareketliliğin dışındaymış gibi görünüyordu. Jasper'ın bakışları kalabalıkta şöyle bir gezindikten sonra Tilly'nin gözleriyle buluştu. Jasper, Tilly'nin dikkatle ona baktığını fark etmeden önce, Tilly onda içine kurt düşmesine neden olan bir şey gördü. Jasper'ın yüzünde hoşnutsuz, zavallı bir ifade mi vardı? Yoksa bu bir küçümseme miydi?

Jasper gülümseyince, Tilly de aynı şekilde karşılık ver-di. Ürkekçe gülümseyişi, çok geçmeden umut dolu bir tebessüme dönüştü. Kendini muhtemelen yorgun olduğuna ve bu yüzden hayal gördüğüne inandırdı. Jasper şimdi yine her zamanki Jasper gibi görünüyordu ve Tilly'ye rahatsızlık veren o karanlık duygu, güneşin önünü kapatan bir bulut gibi geçip gitmişti.

Ansızın kopan bir gürültü, Tilly'yi daldığı hülyalardan çekip çıkardı. Duyduğu panik dolu sesler, ona Jasper'ın yü-

zündeki ifadeyi unutturmuştu. Seslerin yükseldiği yöne doğru döndü.

"Tilly! Tilly!"

Büyükbabası yerde, çimenlerin üzerinde yatıyordu. Tilly'nin kalbine adeta bir mızrak saplandı. Masadaki tabak ve bardaklar da büyükbabasıyla birlikte yere saçılmıştı. Telaşlı davetliler ona doğru koşturmaktaydı. Zaman yavaşlamış gibiydi. Büyükbaba oldukça solgun ve yaşlı görünüyordu. Ne zaman bu kadar solmuş ve yaşlanmıştı?

Tilly büyükbabasının yanına varır varmaz, rahat nefes alması için davetlilerden biraz uzaklaşmalarını istedi. Ardından kuzeni Godfrey'e derhal kasabaya gidip bir doktor getirmesini söyledi.

"Büyükbaba? Beni duyabiliyor musun?"

Büyükbabasının gözkapakları hafifçe kıpırdadı. Sağ eli, sanki onu kaldırmaya çalışıyormuş gibi titredi.

"Hayır, hayır, hareket etme. Rahatla. Kıpırdama. Doktor yolda."

Tilly hafifçe büyükbabasının alnını okşadı. "İyi ol, büyükbaba, iyi ol," diye fısıldadı kendi kendine. Ancak geminin güçlü bir akıntıya kapılıp gitgide uzaklaştığım şimdiden hissedebiliyordu. Ve bu akıntıya ne engel olabiliyor ne de onu kontrol edebiliyordu. Tek yapabildiği büyükbabasının elini sıkıca tutmak ve beklemekti.

2

Yıkık Baca

2012

"Seni duyamıyorum, Nina. Sesin gidip geliyor."

Verandanın ucuna ilerleyip mümkün olduğunca dışarı sarktım. Denizin taze kokusu, suyosunlarının pek de hoş olmayan kokusunu beraberinde getiriyordu. Körfezden esen ani bir rüzgâr gömleğimi havalandırarak, terlemiş göğsümü serinletti. Bu dik bayırın tepesinden, uzaktaki uçuk mavi anakarayı rahatlıkla görebiliyor ve oradan bir telefon sinyali alabilmeyi umuyordum. "Ustabaşını aradın mı diye sormuştum."

Ama annem artık hatta değildi. Telefonun ekranında *Sadece Acil Çağrılar* yazdığını görerek onu tekrar cebime koydum.

Telefonum çekmiyordu. Kimse beni arayamayacaktı. Bu düşünce dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

Verandadan ayrılıp içeriye, bir zamanlar bilinen adıyla Starwater Evi'ne girdim. Bu onun resmi adı mıydı yoksa büyük büyükannemin ona verdiği romantik bir isim miydi, bilmiyordum. Eleanor Holt romantik fikirleriyle tanınan biriydi. Cep telefonumu kanepenin üzerine attım ve bacanın yanında durup, nemli duvar kâğıdına hafifçe dokundum. Starwater iki yıl boyunca balina gözlem merkezi olarak kullanılmıştı. Kira-

yı daima geç ya da eksik veren bu işletme sonunda batmış ve bana, yani ev sahiplerine binlerce dolar kira borcuyla birlikte arkalarında hiç iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Kafama taktığım şey kaybettiğim paralar değildi. Asıl konu, burada fırtınanın bıraktığı hasarı bildirecek kimsenin olmamasıydı. Ekim ayı, Moreton Körfezi'nde fırtına mevsimi anlamına geliyordu ve geçtiğimiz hafta kopan fırtınanın şiddeti Sidney haberlerine bile konu olmuştu. Haberlerde anakaranın havadan çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm. Arabalar ağaçların altında ezilmiş, elektrik direkleri devrilmiş ve banliyö sokakları azgın sel sularının altında kalmıştı. O gün, Starwater'ın fırtınaya nasıl direndiğini merak etmiştim. 1868'de inşa edilmiş bu evi ayakta tutmak için ne kadar çok para harcamış olsam da Kor Adası'nın dik yamaçlarındaki konumu, onu fırtınalara karşı savunmasız bırakıyordu. Haberleri duyduktan sonraki sabah, balina gözlem merkezini aramış ve bağlantının kesik olduğunu görmüştüm.

Starwater'ı ziyaret etmemi öneren kişi annemdi. Annem Starwater ile ilgili her şeyin arkasındaki itici güçtü. Altı yıl önce bu evi bana o aldırmıştı. "Şu an aramızda onu almaya gücü yetecek tek kişi sensin," demişti, beni iki ablamla kıyaslayıp övdüğü nadir zamanlardan birinde. Biri mühendis, diğeriyse cerrah olan ablalarım, bir roman yazarı olan kardeşlerini çoğu zaman gölgede bırakırlardı. "O ev yeniden ailemizin olmalı."

Geldiğim ilk gün çatıda rüzgârla birlikte uçuşan mavi brandayı gördüğümde oldukça korkmuştum. Fakat bacadaki hasar korktuğum kadar büyük değildi. Çatıyı yaran ağaç dalı, tuhaf bir açıyla hâlâ eve yaslanmış halde durmaktaydı. Muhtemelen bu incir ağacı, beyaz adamların Kor Adası'na gelmeden

ve okulda öğrendiğim kötü şöhretli, yüksek güvenlikli hapishaneyi inşa etmeden önce de buradaydı. Ama içeride, duvar kâğıdındaki bu büyük su lekesi ve baca tuğlalarındaki çatlak dışında tamir edilecek pek fazla şey yoktu. Ustabaşı önümüzdeki birkaç gün içinde işleri halledebilirse, hafta sonuna kadar Sidney'e dönebilirdim.

Sidney'i düşünmek kendimi üzgün ve çaresiz hissetmeme neden oldu. Geri dönmek istemiyordum. Şimdi değil. Ta ki... Bir süre sonrasına kadar. Ancak eninde sonunda onları görmek zorunda kalacaktım, değil mi? Birbirimizden kaçmanın yolu yoktu.

Daldığım düşünceler, ön verandanın basamaklarından gelen ayak sesleriyle bozuluverdi. Dikkatimin dağılmasından memnun bir halde, aceleyle ustabaşını karşılamaya çıktım.

"Merhaba," dedim. "Çabuk gelebildiğine sevindim. İçeri gelip bir bak, lütfen."

Ustabaşı bana baktı. Neden bilmem ama şaşırmış görünüyordu. Kıvırcık, sarı saçları, geniş omuzları ve bronz bir teni olan, otuzlu yaşlarında, annemin tabiriyle 'dalyan gibi' bir delikanlıydı.

"Ben Nina," dedim onu içeri davet ederek. "Ev sahibiyim."

Şaşkınlığını üzerinden atan ustabaşı, "Joe," diye yanıt verdi. "Çatıya o brandayı ben koydum. Umarım sakıncası yoktur. Burada kimsenin olmadığını biliyordum, ayrıca... bu çok güzel ve eski bir ev."

"Sakınca mı? Gerçekten çok naziksin. Su çok daha büyük bir hasar bırakabilirdi. Şimdiyse sadece duvar kâğıdında bir leke ve çatlak bir bacamız var."

İkimiz de şöminenin önünde durduk.

"Duvarların tamamen kuruması gerek. Yine de lekeden

kurtulmak zor olabilir," dedi Joe. "Ama bacanın biraz daha fazla çatlamış olması muhtemel. Birinin çatıya çıkıp bakması gerekecek. Bina ne kadar sağlam durumda bilmiyorum."

"Peki, benim için çıkıp bakabilir misin? Yoksa bir dam ustası mı çağırmam gerek? Affedersin, bu işlerden pek anlamıyorum."

Joe şaşkın gözlerle bana baktı. "Sanırım çıkabilirim. Şu an yapacak başka işim yok."

"Harika. Ne kadar zamanda hallolur?"

Joe başını yana yatırıp, kulağının üstünü kaşıyarak bacayı inceledi. "Ben... Bu hasarın büyüklüğüne, ihtiyaç duyulan malzemelere ve onları adaya ne kadar çabuk getirebileceğime bağlı." Bakışları bir an için baca tuğlalarındaki bir şeye kilitlendi. Baca duvarına bir adım yaklaşıp, parmağını çatlak boyunca gezdirdi. Parmağıyla tuğlaların oluşturduğu motifi takip ettikten sonra, şöminenin üzerindeki tuğla harcının son çizgisinde durakladı. Ardından parmağını hafifçe çatlaktan içeri sokarak, "Şuna bak," dedi.

Joe'nun yanına yaklaşıp işaret ettiği yere baktım. Tuğlaların arasındaki harçsız bir boşlukta, ince bir deste kâğıt olduğunu gördüm.

"O ne?" diye sordum.

"Bakalım neymiş," diyerek cebinden bir cep bıçağı çıkardı Joe. Bıçağı dikkatlice çatlaktan içeri sokup, kâğıtları dışarı çekti.

Kâğıtların üzerindeki elyazısını daha onları elime almadan tanımıştım. "Bu büyük büyükannemin yazısı," dedim, onları Joe'nun elinden alırken.

"Nereden biliyorsun?"

"Bütün belgelerini okumuştum. En azından okuduğumu

sanıyordum." Gözlerim ilk sayfanın ilk satırına takıldı. "Bu bir günlük."

Joe dikkatle kâğıda göz attı. "1891."

"O zamanlar on iki yaşında olmalı." On iki. Bunlar bir çocuğun saçmalıkları olmalıydı. Benim umduğumsa çok daha hatırı sayılır şeylerdi. Kendimi hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

"Pek günlük sayılmaz, sadece birkaç sayfa," dedi Joe.

"Belki de bir defterden koparılmıştır. Sonra okurum."

"Harfler çok küçük."

İlk satıra göz gezdirdim. *Babam bana mürebbiye tutmak niyetinde.*

"Onun yazısına alışkınım. Okuyabilirim."

Joe diğer tuğlaları kurcalamaya başladı. "Bu evde bir aile mirası yattığını bilmiyordum," dedi.

"Yatmıyor," diye karşı çıktım, kâğıtları katlayıp pantolonumun arka cebine sokuşturarak. "Burayı birkaç yıl evvel annemin hatırına satın aldım. Hep günün birinde satışa çıkmasını umuyordu. Büyük büyükannem, babası cezaevi müdürüyken onunla birlikte burada yaşamış. Cezaevi kapatıldığında da bu evde kalmaya devam etmişler. Büyük büyükannemin adı Eleanor Holt'tu. Kendisi ailemiz içinde bir efsanedir."

Joe bıçağı katlayarak cebine soktu. "Neden?"

"Asi ve toplum kurallarına uymayan biriymiş. Hiç evlenmemiş. Otuz sekiz yaşındayken oğlunu, yani büyükbabamı dünyaya getirmiş ve babasının kim olduğunu kimseye söylemeyip, onu tek başına büyütmüş. Büyükbabam ondan daima gururla bahsederdi. Sosyalist Parti üyesiymiş ve neredeyse herkese öfke dolu mektuplar yazarmış. Oldukça hiddetli biriymiş."

Joe gülümsedi. "Pekâlâ, artık küçükken de hiddetli biri olup olmadığını öğrenebileceksin," diyerek saatine göz attı. "Birazdan gidip oğlumu almam gerek ama sorunu henüz cevaplamış sayılmam. Çatını tamir etmemin ne kadar süreceğini sormuştun."

"Evet."

"Ben çatı tamircisi değilim. Usta bile değilim. Sadece tamirat konusunda biraz becerikliyim, sanırım."

"Ah, affedersin. Seni annemin çağırdığı usta sanmıştım." Belki de telefon kesilmeden önce annemin bana söyleme çalıştığı şey buydu.

"Sen buradayken gelmem tesadüf oldu," diyerek cebinden bir dizi anahtar çıkardı Joe. "İçeri girecektim. Önceden burada çalışıyordum. George ve Kay için."

"Anlıyorum." George ve Kay bana binlerce dolar borçlu olan kötü kiracılardı. Anahtarları Joe'dan aldım. "İçeri gireceğine göre sanırım burada ihtiyacın olan bir şey var."

"Çalışma odasının arka tarafında içinde bazı kitaplarımın olduğu bir dolabım var."

"Tabii. Neyi alman gerekiyorsa al."

Joe arka tarafa geçerken ben salonda kaldım. George ve Kay burada yaşamışlardı ama tüm mobilyalar benimdi. Yataklar ve kanepeler, onları tekneyle adadan taşımayı göze alamayan eski ev sahibinden kalmıştı. Cebimdeki kâğıtları çıkarıp, Eleanor'ın günlüğünün ilk birkaç satırına göz gezdirdim. Satırlar çocukça fakat neşe doluydu. Görünen o ki Eleanor benim aksime sürekli bir şeyler yazıyordu. Bense yazmaya oldukça geç ve gönülsüzce başlamıştım. Bu kitabı bitirmek ve gitgide yaklaşan teslim tarihine yetiştirmek konusunda bu kadar sıkıntı yaşamamın sebebi de buydu.

Joe kitaplarla dolu bir karton kutuyla birlikte yeniden göründü. "Teşekkürler. Gelip çatını onarmamı hâlâ istiyor musun? Bunu yapmak gerçek bir tamirciden biraz daha fazla vaktimi alabilir. Ama zor işlerden korkmam, ayrıca... George ve Kay gittikten sonra işimi kaybetmiş sayılırım."

Günlüğü yeniden cebime sokuşturdum. "Onlar için ne tür bir iş yapıyordun?"

"İnsanları tura çıkarıyordum. Ben bir deniz biyoloğuyum. En azından doktoramı bitirdiğimde öyle olacağım," dedi Joe, başıyla kutudaki kitapları işaret ederek. İçlerinde *Göçmen Memeli Deniz Hayvanlarının Davranışları, Balinaların Ekolojik Genetikleri* ve *Balık Parazitleri* başlıklı kalın kitaplar gözüme çarptı.

"Vay canına," dedim. "Anlaşılan öyle hafif şeyler okumuyorsun." Fazla zeki insanların yanında hem utanırdım hem de onlara hayranlık duyardım. Ömrümü akıllı kız kardeşlerimin gölgesinde geçirmiştim.

"Elime bir roman almayalı uzun zaman oldu. Sen roman yazarıydın, değil mi? Kay söylemişti."

"Evet. Doğru." Bir an için Joe'ya dikkatle bakıp, net bir şekilde düşünmeye çalıştım. Bakışlarında bir çekicilik vardı. Evet, yakışıklı bir adamdı ama sadece bununla sınırlı değildi. Joe'da herhangi bir yapmacık davranış ya da gösteriş yoktu. Yalnızca kum ya da deniz kadar doğal, sıcak ve erkeksi bir enerjiydi bu. Ona bu işi benim yanımda biraz çalışabilmesi için mi vermek istiyordum? Yoksa onu hayranlıkla seyretmek için mi? Çünkü bunun sonu iyi bitmezdi. Kalbim konusunda daha dikkatli davranacağıma dair yemin edeli çok olmamıştı.

Fakat bu adam Starwater eviyle onun çatısına bir branda gerecek kadar ilgilenmişti. Güçlü ve becerikliydi, ayrıca işi-

ni de yeni kaybetmişti. "Pekâlâ," dedim, "eğer para ihtiyacın varsa çatımı onarabilirsin."

Joe'nun gerilmiş omuzlarının fark edilmeyecek şekilde gevşemesi dikkatimden kaçmadı. "Adada kalmak zorunda değilsin," dedi. "Çatıyı onarırken her gün sana fotoğraflarını atabilirim, böylece durumdan faydalanmadığımdan emin olursun."

"Bir yolunu bulabileceğimizden eminim."

Joe kapıya yöneldikten sonra durdu ve sanki bir şey söyleyecekmiş gibi arkasına döndü.

"Ne oldu?" diye sordum.

Joe kucağındaki kutuyu eskimiş maun sehpanın üzerine bıraktı. "Şimdi hatırladım. Teknem kayıkhanede."

Anlamayarak başımı iki yana salladım.

"Oğlum Julian'ı almak için küçük, motorlu bir teknem var. Onu senin kayıkhanende tutuyorum."

"Benim kayıkhanem mi var?"

"Evet, yamacın yaklaşık bir kilometre aşağısında, iskelenin yanında."

Evi satın alırken onu krokide gördüğümü hatırladım.

"Her neyse," diye devam etti Joe. "Sana verdiğim anahtarların içinde kayıkhanenin anahtarı da vardı."

Anahtarları Joe'ya uzattım. "Dinle, kayıkhanenin anahtarı sende kalsın. Onu istediğin kadar kullanabilirsin. Muhtemelen benim işime yaramayacak."

"Tekneni içeri sokmak isteyebilirsin," diyerek sırıttı Joe, anahtarı diğerlerinin arasından çıkarırken.

"Benim teknem yok."

"George ve Kay teknelerini burada bıraktılar. Sana ne kadar kira borçlu olduklarına bakarsak, o artık senin olabilir."

"Bir tekneyle ne yapılır bilmiyorum," diye mırıldandım. Yine de bunu avukat arkadaşım Stacy'ye danışmayı aklımın bir köşesine not ettim.

Joe kutuyu yeniden kucakladı. "Yarın üniversitedeki bir toplantı için adadan ayrılacağım. Malzemeler için etrafa biraz bakınır, öğleden sonra da hasarı nasıl gidereceğimize dair birkaç fikirle dönerim. Ne dersin?"

"Evet, çok iyi olur."

"Oğlumu da getirmemin mahsuru olur mu? Bekâr bir babayım. Ama iyi çocuktur. Kendi kendine oyalanabilir."

"Elbette getirebilirsin." İşte şimdi aklım sorularla dolmuştu. Bekâr bir baba. Karısı ölmüş müydü yoksa sadece boşanmışlar mıydı? Çocuğu kaç yaşındaydı? Ne kadar genç yaşta evlenmişti? On dokuz yaşında talihsiz bir evlilik yapmış olduğumdan, bir yol arkadaşıyla karşılaşmak daima ilgimi çekerdi. Neyse ki benim evliliğimden geriye bir çocuk kalmamıştı. Denemek istemediğimden değildi. Sağlık durumum nedeniyle kaderimde anne olmak yazmıyordu. Ve bunu kabulleneli uzun zaman olmuştu.

Joe'yu uğurladıktan sonra bir süre daha verandada kalıp adaya göz gezdirdim. Güneydeki geniş, düz ve çimenlik alanlar İskoç sığırlarına ev sahipliği yapıyordu. Anakaraya bakan doğuda kilometrelerce uzanan bir mangrov ormanı ve girilmesi imkânsız bir bataklık yer alıyordu. Arkada, göremediğim tarafta ise azgın Pasifik Okyanusu kayalara çarpıyor, arada bir geri çekilerek dar bir kumsalı açığa çıkarıyordu. Taze ve keskin akşam rüzgârı, günün nemli sıcağını azaltıyordu. Gözlerimin görebildiği her yer beyaz ve mor çiğdemlerle kaplıydı. Yüz yıldan uzun bir süre önce, Starwater'ın etrafında özenle bakılan, İngiliz tarzı bahçeler vardı. Kadın mahkûmlar, ce-

zaevi müdürünün bahçıvanlığını yapmakla görevlendirilirdi. O bahçeler yok olalı uzun zaman olmuştu, fakat sert deniz rüzgârlarıyla dört bir yana taşınan çiçek tohumları her yıl yeniden açıyor ve tarihi hatırlatıyorlardı.

Burada ne trafik gürültüsü ne de işlerimi ne kadar geciktirdiğimi hatırlatmak için çalan telefonlar vardı. Burada ne Cameron'a ne de onun hamile kız arkadaşına rastlamak vardı. Var olan tek şey rüzgârın, ağaçların ve okyanusun sesiydi.

Tekrar içeri girdim. Oturma odasının mobilyaları eski olmasına rağmen konforluydu. Buzdolabı uğulduyor, mikrodalga fırının saati doğru zamanı gösteriyordu. Yatak minderini ters çevirip üzerine temiz çarşaflar serebilirdim. George ve Kay banyoda yarısı dolu bir şampuan ile duş jeli bile bırakmışlardı.

Birkaç gece kalmaya karar verdim.

Ağır ağır çöken geceyle birlikte palmiye ağaçlarının ardındaki pembelik, yerini mavimsi bir griliğe bıraktı. Gecenin huzur veren sıcaklığında Starwater'ın ön basamaklarına oturdum ve çıkan yıldızları seyretmeye başladım. Yıldızlar Sidney'deyken dışarıda ne kadar az vakit geçirdiğimi yansıtıyorlardı. Küçük bir servete mal olan dairem, St Mary's Katedrali'nin bal rengi kulelerine dek uzanan bir manzara sunuyordu. Ama bütün bunlar şehir manzarasıydı ve yıldızlar Sidney'in parlak ışıkları karşısında ya sönük kalıyor ya da görünmüyorlardı. Mutlu zamanlarımızda Cameron ve ben, akşamları terasta cin toniğimizi yudumlardık. Ayrıldığımızdan beri ise vaktimin çoğunu içeride, çalışma odama

kapanmış bir halde yazarak ya da yazmaya çalışarak geçirir olmuştum.

İlk sivrisinek ısırığı tekrar eve girmeme neden oldu. Sinekliği kapatarak oturma odasının lambasını açtım. Şömineye yaklaşıp, parmağımı çatlaktan içeri uzatabildiğim kadar uzattım. İçinde Eleanor'ın yazısını taşıyan başka kâğıtlar yoktu.

Arkamı dönüp etrafı incelemeye başladım. Orijinal tuğla duvarlar, alçı ve duvar kâğıtlarının ardında gizlenmişti. O an çalışma odasının duvarlarından birinin tuğlalarının açıkta olduğunu hatırladım. Çalışma odasına girip ışığı açtım ve duvarın bir ucundan diğerine yavaşça yürüyerek, tuğlaların arasında harçsız bir boşluk aramaya başladım. Parmaklarımla duvardaki soğuk ve sert desenlerin izini sürdüm. Ancak hiçbir şey bulamadım. Zaten bulsam bile onlar da muhtemelen Eleanor'ın çocukken yazdığı günlüğünden sayfalar olacaktı. Ama umudum yeniden canlanmıştı. Hâlâ bulmayı düşlediğim ve benim için her şeyi değiştirebilecek olan kâğıtları bulabilirdim.

Eleanor'ın yazdıkları, büyükbabamın on yıl önce ölmesinden sonra ailemize ulaşmıştı. Kocaman, küf kokulu bir sandığın içi mektuplarla, listelerle, başıboş yazılarla, hikâyelerle ve şiirlerle doluydu. Küçükken günlük tutmuş olmasına rağmen sandıktan bir günlük çıkmaması tuhaftı. O zamanlar kız kardeşlerim kâğıtları gözden geçiremeyecek kadar meşguldü. Anneminse mürekkeple ve minicik harflerle yazılmış onca yazıyı okuyacak sabrı yoktu. Öte yandan ben, yirmi beş yaşında, yeni ayrılmış, manavlarda ve çocuk bakım merkezlerinde –annemin tabiriyle, *yine*– geçici işlerde çalışan biriydim. Bu yüzden o kâğıtları incelemek benim görevim olmuştu. Ve hepsini okumuştum. Her şeyi. Onun kıvrak zekâsının, yaratıcı üslubu-

nun, dürüstlüğünün ve bazen de müstehcen mizah anlayışının içine girdikçe Eleanor'ı sevmeye başlamıştım.

Starwater'ı satın aldığımda, kiracılar taşınmadan önce daha fazla yazı bulmak amacıyla evi aramış ve tavan arasında eski bir valiz bulmuştum. İçi çoğunlukla şiir ve kısa hikâyelerle doluydu. Ve o zaman Eleanor'ın yazdığı başka bir şeyleri bulma şansımı tükettiğime inanmıştım. Ama bu gece, bu evin kuytu köşelerinde, modern restorasyonunun ardında, halıların ve döşeme tahtalarının altında nelerin saklı olabileceğini merak ediyordum. Eleanor yetmiş dokuz yaşında hayatını kaybedene dek burada yaşamıştı. Başka neler yazmış olabilirdi?

Dürüst olmak gerekirse hepsini bulmak için can atıyordum.

Bütün evi oda oda kontrol etmeye başladım. Starwater düzensiz, T şeklinde bir yapıydı. Ortadaki sütun oturma odası, yemek odası ve mutfaktan; batı kanadı üç yatak odası ve bir banyodan; doğu kanadı ise balina gözlem merkezine dönüştürülmüş odalardan oluşuyordu. Etrafı tamamen ahşap verandayla çevrili ev, sıcak yaz günlerinde rüzgâra açıktı. Pervazları ve süpürgelikleri inceledim, banyodaki gevşemiş fayanslardan birini çıkardım, mutfaktaki muşambanın altına baktım, bir boşluk bulabilmek için parmağımla yatak odasının duvarlarını tıklattım. Nihayet ne yaptığımın farkında olmadığımı ve hiçbir şey bulamayacağımı kabullenerek çalışma odasına döndüm. En büyük çalışma masasına oturdum. Masadaki takvim 31 Temmuz'u gösteriyordu. Muhtemelen bu George ve Kay'in alelacele toparlanıp, borçlarıyla birlikte kaçmadan önce burada geçirdikleri son gündü. Aynı zamanda bir sonraki kitabımın son teslim tarihiydi. Şimdiyse o teslim tarihi on hafta öncesinde kalmıştı. Göğsümde yine o tanıdık sıkışmayı hissederek nefes almaya çalıştım. "Yazar tıkanıklığı," demişti

annem, Marla, kız kardeşlerim, Stacy ve hatta dairemde kalan birkaç eşyasını almak için bir market arabasıyla gelen Cameron. Ancak kelimeleri kâğıda dökmekte yaşadığım sıkıntıları böylesine basit bir isimle açıklamanın imkânı yoktu.

Evin doğu kanadına geçip bir yatak odası seçtim. Sanırım bu misafir odasıydı. George ve Kay'in odasında yatmak, bütün gece batmakta olan işleri ve dağ gibi biriken borçları hakkında kaç kez sohbet ettiklerini merak etmek istemiyordum. Uykumun kaçması için kendime ait yeterince sıkıntım vardı.

3

Derin Sessizlik

Derin bir sessizliğe uyandım. Nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman aldı. Duyabildiğim tek şey uzaktaki okyanusun sesi ve ağaçlardaki serçelerin cıvıltısıydı. Yatağın diğer tarafına dönüp telefonuma göz attım. Acil sinyali gitmiş, onun yerine telefonumun çektiğini gösteren küçük, tek bir çubuk gelmişti. Temsilcim Marla'nın aramasından korkarak telefonu kapattım.

Sabahı sessiz kılan şey trafik gürültüsünün ya da sabah koşusuna çıkanların ayak seslerinin eksikliği değildi. Bir e-posta almamın, telefonumun çalmasının ya da Twitter'da paylaşılanlara neşeli cevaplar yazmamın mümkün olmamasıydı. Ben ulaşılmazdım. Kimse benden herhangi bir şeye cevap vermemi bekleyemezdi.

Yıllardır kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim.

Tam da bu sırada aklıma bir fikir geldi: Eve gitmeyecektim. Hatta bu adadan ayrılmayacaktım. Stacy'ye annemin evine gitmesini ve benim için valizimi buraya getirmesini söyleyecektim. Dizüstü bilgisayarım çantamın içindeydi. Yani yazabilirdim. Dünya benden uzakta dönmeye devam edebilirdi.

Burada hikâyemle baş başa olacak ve onu bir şekilde yeni teslim tarihine yalnızca iki ay sonrasına dek bitirecektim.

Öyle heyecanlı ve kararımdan emindim ki adeta yataktan fırlayarak telefonumu açtım. Verandaya çıktığımda tek sinyal çubuğu ikiye çıkmıştı. Doğruca Marla'yı aradım. Saatin sabahın altısı olduğunu fark ettiğimde telefon çalmaya başlamıştı bile.

"Alo?" diye cevapladı Marla temkinli bir şekilde.

"Affedersin, Marla. Uyandırdım mı?"

"Elbette hayır. Koşuya çıkmak için beşte kalkmıştım." Marla yaşını tahmin edebilmenin mümkün olmadığı, yalnızca kahve ve yeşil yapraklı sebzelerle besleniyormuş gibi görünen ve komik derecede formda bir kadındı. "Neden bu kadar erken aradın? İyi haberlerin mi var?"

"Sanırım öyle. Starwater'da, büyük büyükannemin eski evindeyim. Burası inzivaya çekilip yazmak için mükemmel bir yer. Romanı burada bitirebileceğimden eminim." Son cümlede biraz bocalamıştım. Yeterince kararlı görünebilmeyi umuyordum.

"Hımm, gerçekten mi?" diye sordu Marla kuşkuyla.

"Kesinlikle. Burada dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok. Sadece ben ve dizüstü bilgisayarım olacağız. Başka hiçbir şey olmayacak." Hiçbir şey. Hem de hiçbir şey. Nefesimi tutarak yutkundum.

"Nina, hayatım. Kendini çok zorlamanı istemiyorum ama yayınevlerinin tepeme bindiklerini biliyorsun. Senin için ancak bir yere kadar bahane üretebilirim. Bu defa emin misin? Burada, Sidney'de olsan ve ben de sana göz kulak olabilsem daha iyi olmaz mı? Haftalık hedeflerine ulaşman için seni zorlayabilsem?"

Ve onları tekrar görme riskini göze alsam? Yo, hayır, binlerce kez hayır. "Bunun verebileceğim en iyi karar olduğundan eminim," dedim elimden geldiğince ikna edici olmaya çalışarak.

Marla bir şeyler söylese de sesi gidip geldiğinden ne dediğini tam olarak anlayamadım.

"Üzgünüm, telefonum burada iyi çekmiyor," dedim.

Derken hat tamamen kesiliverdi.

"Lanet olsun," dedim, sanki bir işe yarayacakmış gibi telefonu sallayarak. Yamacın aşağısında bir ankesörlü telefon gördüğümü hatırladım ve içeri girerek kapının arkasındaki çantamı kaptım.

Sabah havası açık ve serindi. Çimenler çiyle kaplıydı ve havada nemli bir koku vardı. Deniz yosunlarının, sığır tezeklerinin, çamurlu arazilerin ve ön bahçelerde açan gardenyaların vanilyalı, tatlı kokularının bir karışımıydı bu. Meranın içinden geçen toprak yol, yamacın aşağısına iniyordu. Yolun iki tarafındaki tel örgülerin ardında inekler otluyordu. Sonradan dükkânlara dönüştürülmüş olan eski cezaevinin yanından geçtim. İçinde aynı zamanda postane olarak kullanılan bir bakkal dükkânı, turist eşyaları da satan bir el sanatları dükkânıyla bir kafe vardı. Dükkânların hepsi kapalıydı. Kor Adası'nda sadece üç yüz kişi yaşıyordu ve çoğunluk çiftliklere yayılmıştı. Dolayısıyla adada ticaret yavaş ve nadirdi. Sabahın altısı, dükkânların açılması için oldukça erken bir saattı.

Telefon kulübesini bulup jetonları yuvasına attım. En son ne zaman ankesörlü telefon kullandığımı hatırlamıyordum. Sanki daha masum zamanlarıma ait bir anıymış gibi geliyordu. Hattın diğer ucundaki telefon çalmaya başlar başlamaz Marla telefonu açtı.

"Orası nasıl bir yer ki telefon çekmiyor?" diye sordu hemen.

"Burada romanımı bitireceğimi bildiğim, körfezin ortasındaki bir ada."

"Hımm. Pekâlâ. Ben de tam sana ulaşmaya çalıştığımı anlatıyordum. Singapur'a gitmen için bir teklif sunacaktım. Tüm masraflar dahil, birinci sınıf uçak bileti. Film ve edebiyatta ortaçağ konulu uluslararası bir çeşit sempozyum düzenlenecek. Yaptığın araştırma hakkında konuşmanı istiyorlar."

Widow Wayland kitaplarım, 1320'li yıllarda geçen ve zeki, dul bir dedektifi konu alan bir dizi cinayet romanıydı. BBC, romanlarımdan ikisini televizyona aktarmıştı. Kitaplar neredeyse on iki milyon satmıştı. Sanki tüm bunlar benim değil de bir başkasının başına gelmiş gibiydi. Başarımla inanılmaz derecede gurur duyuyordum, ne kadar minnet duyduğumu tahmin bile edemezdiniz. Ama her şeyden çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da benden tarihi araştırmalarımla ilgili konuşma yapmamın istenmesiydi. "Yapamam, çok meşgulüm."

"Sempozyum teslim tarihinden sonra."

"Hayır. İstemiyorum."

"Öyle olsun," dedi Marla, her zamanki işbilir tavrıyla. "Onları kibarca reddederim. Şimdi, bana şimdiye dek yazdıklarını göndermeye ne dersin?"

Boğazımın sıkıştığını hissettim. Her nasılsa yazdığım kitabın ilk yarısı berbat haldeydi. Kendime son düzenlemeleri yaparken onu düzelteceğimi söyleyip duruyordum ama *Widow Wayland*'i beğenen birinin bu kitapta hayal kırıklığına uğrayacağına şüphe yoktu. Bir şekilde düzeltene dek Marla'nın onu okumasına izin veremezdim. Telefonun kordonunu parmağıma dolayarak boğazımı temizledim. "E-postalarıma girebildi-

ğim zaman sana yollarım," diye söz verdim, bunun tutulmayacak bir söz olduğunu bilsem de.

Marla aptal değildi ama konuyu uzatmadı. "Öyleyse birkaç hafta içinde bir şeyler bekliyorum," dedi sert bir iş kadını tonuyla. Ardından yumuşadı. "Tatlım, sorun Cameron ile Tegan mı? Geri dönmek istememenin sebebi bu mu?"

"Yo, hayır, alakası bile yok. Onlara mutluluklar dilediğimi biliyorsun. Sadece başımı önüme eğip kitabımı bitirmek istiyorum. Çok geride kaldım, sanki..." *Sanki hiç yetişemeyecekmiş gibi hissediyorum* demek istedim, fakat bunu temsilcime söylemek pek akıllıca olmazdı. "Sanki burada iyi işler çıkarabilirmişim gibi hissediyorum." Sırtımı telefon kulübesinin camına yaslayıp etrafımdaki dükkânlara, sarı çimenlere, solgun gökyüzüne göz gezdirdim.

"Peki, öyleyse. Kendini en iyi sen tanırsın, hayatım. Kendine iyi bak."

Telefonu kapatıp, bir süre öylece durdum. Cameron ve Tegan. İsmini bir de yüksek sesle söyledim, "Tegan." Evet, bu hâlâ canımı yakıyordu. İki kat altımızdaki dairede oturan, akşam yemeği partilerimize gelen Tegan. Genç, tatlı bir yüzü, bronz bir teni ve kusursuz, fönlü saçları olan Tegan. Mat, karmakarışık saçlarım, Queensland'de geçen çocukluğum sayesinde çil çil olmuş kol ve bacaklarım, yıllarca ciddi durmaktan ortasında iz kalmış çatık kaşlarımın aksine, Tegan'da bende olmayan her şey vardı. Yine de onu sevmiştim. Zengin babasının o daireyi onun için satın almış olmasına ve Tegan'ın hayatı boyunca gerçek bir işte çalışmamasına rağmen, insana sevimli gelen çocuksu bir tarafı vardı.

Cameron ile birlikte güzel bir altı yıl geçirdiğimizi söyleyebilmeyi çok isterdim ama öyle olmadı. Sadece bir yılımız

güzel ve umut doluydu. Sonrakiler ise Cameron'ın beni tüp bebek tedavisini, evlat edinmeyi, taşıyıcı anneliği ya da herhangi bir şeyi denemem için ikna etmeye çalışmasıyla geçen sıkıntılı yıllardı. Onu baba yapabilecek herhangi bir şey için. Bir önceki evliliğimde hamile kalamama durumumdan şüphelenilmiş, teşhis konulmuş ve bir daha konusu açılmamıştı. Ben de tombul kolları olan bebekler düşlemeyi bırakmış, onun yerine kendimi daha fazla seyahat edebilmek ya da günün birinde iki büyük köpek alabilmekle avutmuştum. Bu yüzden asla sahip olamayacağım hayalet bebeklerin düşüncesi, bende duygusal bir acı yaratmamıştı. Ta ki Cameron'la birlikte olana dek. Her nasılsa bedenimin sağlıklı ve Cameron için yeterince iyi olmadığından kaynaklanan bir acı duymaya başlamıştım.

Karşıdaki kafenin camına yansıyan bedenime baktım. Kıvrımlı hatları olmayan bir vücut. Küçük, sert göğüsler ve dar kot pantolonda harika görünen kalçalar. Kadınsı hiçbir tarafım yoktu ve bunu daha önce hiç dert etmemiştim. Fakat Cameron ile geçirdiğim yıllar beni sarsmıştı. Onun dediği gibi 'imkânları araştırmayı' sürekli reddedişim, nihayet ona çok fazla gelmişti. Cameron'ın iyiliği için olduğunu düşünerek ilişkiyi bitirdim. Böylece başka birini bulabilirdi. Ancak bu kolay değildi. O da bir yazardı, aynı yayınevini paylaşıyorduk ve zaman zaman rastlaşıp karanlık, dile getirilmeyen duyguların gölgesinde neşeli sohbetler ediyorduk. Cameron ayrılığımızdan sonra teselliyi yazmakta bulmuş gibiydi. Birkaç ay içinde iki derleme şiir kitabı çıkarmıştı. Bense altüst olmuş bir haldeydim. Hiçbir şeye odaklanamıyor, kendimi korkmuş ve berbat hissediyordum.

Derken bir gün, Cameron taşındıktan on ay sonra, apart-

manımın girişindeki kafeden dönüyordum. Bu benim ritüellerimden biriydi, evden sadece saat onda kahve içmek için çıkıyordum. Asansörün kapısı açıldığında Cameron ve Tegan ile karşılaştım. El eleydiler. Tegan'ın hafifçe şişmiş karnı, hamileler için tasarlanmış bluzunun ipeksi kumaşının altında belli oluyordu.

"Nina," dedi Cameron şaşkın ve beceriksizce.

Tegan nazikçe gülümsedi, gözleri bana acıyarak bakıyordu. "Nina, ben de seninle konuşmak istiyordum."

O an sıska ve verimsiz bedenimle Tegan'ın yuvarlak, bereketli karnının yanına sokulup sokulmamaya karar vermek zorundaydım. Ama yapamadım. O bunaltıcı sessizlikte onlarla birlikte on beş kat yukarı çıkamazdım. Bu yüzden arkamı dönüp kaçtım.

Dört gün sonra Kor Adası'ndaydım.

İşim konusunda biraz ciddileşmenin vakti gelmişti. Böyle pişmanlık ve ümitsizlik içinde yazmaya çalışmayı deneyip duramazdım. Çalışma odasındaki masalardan birini seçmek için vakit harcadım. İki masa vardı. Biri bahçedeki çiçekliklerle ağaç dallarına bakıyordu, diğeri ise ada ve deniz manzarasına sahipti. Önce birine, sonra diğerine oturduktan sonra ağaç manzarasının dikkatimi daha az dağıtacağına karar verdim. Ardından dizüstü bilgisayarımı oradaki prize takıp, o açılana kadar çay yapmaya koyuldum. Bu defa, bu defa yazacaktım. Başaracaktım.

Çalışma masasının başına oturdum ve bilgisayarımdaki dosyayı açarak uzun uzun baktım. Tıpkı diğer kitaplar gibi bu

da siyah kelimelerden ve beyaz sayfalardan oluşuyordu. Hiç bir fark yoktu. Güzel olacaktı. Özgüvenimin yerini alan boş sayfaları görmezden gelebilirdim. İmleç bana göz kırpmaya devam ederken, parmaklarımı klavyeye yerleştirip yazmaya başladım. *Eleanor ölü adamın tırnaklarını inceledi.*

Widow Wayland'in adı da büyük büyükannem gibi Eleanor'dı. Bir ceset bulmuştu. Eleanor şansı sayesinde ya da tesadüfen sık sık cesetler bulurdu. Kimsenin onları Eleanor'ın öldürdüğünden şüphelenmemesi ise şaşılacak şeydi. Bu hikâyede, ölü adamın tırnaklarındaki toprak, başına sert bir cisimle vurulmadan önce hangi çiftlikte bulunduğunu keşfetmenin anahtarı olacaktı. Hikâye on dördüncü yüzyılda evli bir kadınla tutkulu bir aşk yaşayan kilise papazının üzerineydi. Bu klasik *Widow Wayland* konularından biriydi: Şehvet, cinayet, ahlaksız rahipler ve sahtekâr kadınlar. Daha önce olduğu gibi yine işe yarayacaklardı.

Durdum. Bir sonraki satıra ne yazacağımı bilmiyordum. Çayımı bitirip pencereden dışarı baktım. Stacy'ye hâlâ mesaj atmadığımı hatırladım. Telefonumun sinyal göstergesinde tek bir çubuk vardı. Mesajı hızlıca yazıp gönderdim fakat gitmedi. Tekrar denedim. Bir kez daha denedim. Beş dakika bekledikten sonra yeniden denedim. Biraz daha çay yaptım. Tekrar denedim. Bu defa mesajım iletildi. Aynı anda bir sesli mesajım olduğunu gördüm. Telefon çekmediği sırada birileri aramış olmalıydı. Sesli mesajlara girdiğimde yumuşak bir kadın sesiyle karşılaştım.

"Merhaba, Nina, ben *Sidney Sabah Haberleri*'nden Elizabeth Parrish. Seninle konuşmak istediğim bir konu var. Beni arayabilir misin, lütfen?"

Bu, geçtiğimiz yıl Cameron ile röportaj yapmaya gelen ga-

zeteciydi. İsmini hatırlıyordum çünkü Cameron'ı övdüğü kadar beni kötüleyen bir makale yazmıştı. Cameron'a onun gibi ciddi, pek çok ödül kazanmış bir şairin, benim gibi çok satan bir yazar bozuntusuyla ne işi olduğunu sormuştu. Tamam, belki bu kadar çok kelime kullanmamıştı ama beni aşağılayışı satırlar arasından seziliyordu. Cameron ise fazla alıngan olduğumu söylemişti. Egosu öyle parlaktı ki adeta gözlerini kör etmişti.

Elizabeth şimdi de benimle mi röportaj yapmak istiyordu? Cevap vermeksizin mesajını sildim. En iyi zamanlarımda bile gazetecilerle konuşmaktan hoşlanmıyordum.

İşte yine dikkatim dağılıvermişti. Nerede kalmıştım? Zaten yazmanın ne anlamı olacaktı ki? Nasıl olsa Stacy mesajımı görünce arayacak ve çalışmamı bölecekti. Yazmaya devam etmek yerine, o ana dek yazdıklarımı okuyup ümitsizliğe kapıldım. Belki de Elizabeth'e gerçeği söylediği için kızıyordum: Ben sanatçı değildim. Bunu en başından beri biliyordum.

Burada oturup böyle hissetmeye devam edemezdim. Ekmek, süt ve öğle yemeği için bir şeyler almaya ihtiyacım vardı. Kapıyı kilitleyip yamacın aşağısındaki dükkânlara doğru yürümeye koyuldum.

Beni hiçbir zaman yalnız bırakmayan kafamın içindeki ses de beni takip ediyordu. *Bunu yapamazsın. Aldığın avansı geri verip çekilmelisin. Yapamayacağın halde neden yapabilirmiş gibi davranıyorsun?* Derin nefes al, kararından dönme. Tezgâhın arkasındaki kadına gülümse, bir sepet al ve içini yumurta, ekmek, peynir, domates ve kolayca yemeğe dönüştürülebilecek şeylerle doldur.

"Merhaba, hayatım," dedi kadın yıpranmış ellerini mavi önlüğüne silerek. Ardından tezgâha yığılı aldıklarıma göz gezdirdi. "Birkaç günlüğüne mi geldin?"

"Aslına bakarsak, evet. Starwater Evi'nin sahibiyim. Sanırım birkaç ay burada kalacağım." Derin bir nefes aldım. "Ben Nina Jones."

"Tanıştığıma memnun oldum, Nina," dedi kadın elimi sıkıca sıkarak. "Ben de Donna Franks."

Şükürler olsun. Şükürler olsun. Beni tanımıyordu, kitaplarıma ve bir sonrakinin ne zaman basılacağına dair sorular sormayacaktı. Donna aldıklarımı benim için bir torbaya doldurdu. "Gerçekten de son dakika ihtiyaçları için uygun bir dükkânız," dedi. "Çoğu insan alışverişini anakaradan yapıyor. Korkarım burada temel ihtiyaçlardan başka pek bir şeyim yok."

"Teşekkürler. Aklımda tutarım," dedim. Fakat kitabım bitene dek bu adanın dışına ayak basmamaya kararlıydım. Bu sadece peynirli sandviç, spagetti ve omletle yaşamımı sürdürmek anlamına gelse de yapacaktım.

Eve döndüğümde George ve Kay'den kalanlarla dolu mutfak dolaplarını temizleyip, aldıklarımı yerlerine yerleştirdim. Tabak çanak ve çatal kaşıklarını burada bırakmışlardı. Hepsini toparlayıp, çatalları aynı yöne bakacak şekilde düzenledim. Öğle yemeği saati yaklaştığı için yazmaya başlamanın pek anlamı yoktu. Bu yüzden bir sandviç hazırlayıp verandanın basamağına oturdum ve uzakta, rüzgârda salınan palmiyeleri seyrettim.

Hâlâ oyalanıp durduğumun farkındaydım. Yüreğimin sıkıştığını hissederek ayağa kalktım ve boş tabağımı lavaboya bırakıp, çalışma masasının başına döndüm. Stacy nihayet cevap yazmış ve bazı sorular sormuştu. Bu yüzden bir saatimi onunla mesajlaşarak, çekmeyen telefonumla mücadele ederek geçirdim.

Sonunda yeniden işimin başına geçtim. Ardından bir iç çekerek bilgisayarı kapattım. Cuma günü, düzenli çalışma alışkanlığına başlamak için kötü bir gündü. Ertesi sabah Stacy gelecekti ve kalması için evi hazırlamam gerekiyordu. Dolayısıyla kitap pazartesiye kadar bekleyebilirdi. Pazartesi her şey farklı olacaktı. Üzerimdeki gerginlik ansızın kayboldu. İşte şimdi yeniden nefes alabiliyordum.

Şu an için eve yerleşmek çok daha önemliydi. George ve Kay evi temiz tutmuşlardı, bu yüzden dolapları ovalamama ya da örümcek ağı falan temizlememe gerek yoktu. Bu yüzden mobilyaların yerlerini değiştirmeye koyuldum. Çalışma masamı pencereden uzaklaştırdığım sırada kapının çalındığını duydum.

Merakla kapıyı açmaya yöneldim. Joe, yanında cılız, koyu renk gözleri olan bir çocukla birlikte kapıdaydı.

"Joe?" dedim. "Saat o kadar geç oldu mu?" Sahiden de bütün günü oyalanarak ve eşyaları oradan oraya taşıyarak mı geçirmiştim? Zaman gerçekten bu kadar kolay kaybolan bir şey miydi?

"Affedersin, müsait değilsen başka zaman gelebilirim," dedi Joe. "Merdivenimi getirmiştim. Bir de babamın elektrikli testeresini." Toprak araba yoluna bıraktığı malzemeleri işaret etti.

"Hayır, hayır, müsaitim," diyerek çocuğa gülümsedim. "Sen Julian olmalısın. Ben, Nina."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Julian.

"Çay ister misin? Süt ve bisküvi de var."

Julian izin almak için babasına baktı. Joe başını sallayarak onayladı.

"Evet, lütfen, Nina," dedi Julian.

"Çok terbiyeli," dedim Joe'ya dönerek.

"İyi çocuktur," diye yanıtladı Joe.

"Ben sana yiyecek bir şeyler getirirken verandada oturup beklemeye ne dersin?" diye sordum Julian'a. "Hem böylece baban çalışırken onu seyredebilirsin."

Julian merdivenlere oturunca bir bardak sütle bir paket bisküvi almak için içeri girdim. Sarı saçlı ve mavi gözlü babasına hiç benzemiyordu. Daha önce çocuklarla birlikte çalışmış olmama rağmen onlarla aram pek iyi değildi. Bu konuda beceriksizdim. Onlara soracak olsanız benim sıkıcı olduğumu ya da onlarla doğru düzgün iletişim kuramadığımı söylerlerdi. Julian'a sütünü verdikten sonra onları kendi haline bırakıp içeri girdim.

Eşyaların yerini değiştirmeye devam etmek için işe koyuldum. Fakat her nedense hevesim kalmamıştı. Onun yerine kanepeye oturup çatıda dolaşan Joe'nun ayak seslerini dinlemeye başladım. Çalışmaya başlayan elektrikli testerenin ve ufak parçalar halinde kesilip, art arda yere düşen ağaç dalının seslerini duydum. Joe, yaklaşık bir saat sonra tekrar kapıya geldi.

"Tık, tık," diye seslendi.

Onu karşılamak için dışarı çıktım. Kokusu adeta başımı döndürmüştü. Sabun, çamaşır deterjanı ve biraz da ter: Sıcak, çekici ve sarhoş edici, erkeksi bir koku. Kendimi toparlamam biraz uzun sürdü. "Yukarıda ne kadar hasar var?" diye sordum.

"Şiddetli bir sağanak olmadığı sürece branda seni kuru tutacaktır. Maalesef yılın bu zamanları şiddetli yağmur ihtimali oluyor. Ama bacadaki hasar benim tamir edemeyeceğim boyutta. Onun için ada dışından birini çağırman gerekecek."

"Tanıdığın biri var mı?"

Joe evet anlamında, hafifçe başını salladı. "Benim ilgilenmemi ister misin? Senin için bir çatı ustası bulabilirim."

Joe'nun yardım etme isteği ve kendi çıkarını gözetmeyişi, beni oldukça etkilemişti. "Çok minnettar kalırım."

"Öyleyse olmuş bil."

"Baksana, bir fincan çay ister misin?"

"Kahve?"

"Kahvem yok. Üzgünüm."

"Bütün yazarların kahve içtiğini sanıyordum. Bir de viski," diyerek gülümsedi Joe. Hoş, kendi halinde ve bilmiş bir tebessümü vardı. Duyduğum heyecan ve arzu yüzünden utanıyordum. Neyse ki utandığında yüzü kızaranlardan değildim.

"İkisini de içmiyorum," diyerek güldüm. "Ben gidip kahve alayım."

"Çay da olur," dedi Joe. "Julian dışarıda ağaca tırmanıyor. Umarım sorun değildir."

"Elbette değil. Ağaç güvenli mi?"

"Evet, alt dalların hepsi sağlam. Sonuncusu gibi bir fırtına geçirmediğimiz sürece, hepimiz ölüp gittikten sonra bile orada duruyor olacak. Ayrıca Julian maymun gibidir. Bulduğu her şeye tırmanır."

Peşimde Joe ile birlikte mutfağa girerek su ısıtıcısını çalıştırdım.

"Peki, Julian'ın annesi..." diye cümleye başladım.

"Hikâyeyi dinlemek ister misin?"

"Burnumu sokmak istemem."

"Hayır, sorun değil. Annesinin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Julian iki yaşına bastığında kaçıp gitti. Başka bir adam bulup, sırt çantasıyla dünya seyahatine çıktı. Annelik ona göre değildi."

"Bu çok üzücü olmalı."

"Ben tüm dikkatimi sadece Julian'a vermiştim. Aylarca her

gece ağladı..." diyerek sustu Joe. Bakışlarının donuklaştığını fark ederek onu daha fazlasını anlatmaya zorlamadım. Ardından kendini toparladı. "Ama bütün bunların üzerinden altı yıl geçti. Şimdi Julian ile gerçekten mutluyuz ve önemli olan tek şey bu. Annesi arada bir benimle iletişim kuruyor fakat bizi bir daha görmekten hiç bahsetmiyor. Bu da bana uyuyor."

Dikkatimi çaya vermiştim. Ona Julian'ı sormakla nezaket sınırlarını aşıp aşmadığımı merak ediyor olsam da bilmek istiyordum. Joe ilgimi çekiyordu. Onun karşısında olmak, Cameron'dan ayrıldığımdan beri bastırdığım bütün derin, ilkel duyguları uyandırıyordu. "Anneliğin neden ona göre bir şey olmadığını merak ettim. Yani bir çocuk sahibi olmayı seçtiyse..."

"O seçmedi. Onun yerine ben seçtim. Julian bizim için sürpriz oldu ve... bebeği doğurması için onu ikna ettim," diyerek sustu Joe.

"Anladım," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Çocukları seviyorum. Daha fazla çocuğum olsun isterdim. Ben tek çocuktum ve Julian'ın da benim gibi büyümesini istemiyordum. Ama sonra gitti işte."

Daha fazla çocuğum olsun isterdim. Bir bakıma bunu söylemesine sevinmiştim. Çünkü bana ne kadar nazik ve çekici olursa olsun onunla bir ilişki kuracak durumda olmadığımı hatırlatmıştı. Kendimi aynı duruma yeniden düşürmeyecektim.

"Burası çocuk büyütmek için güzel bir yer olmalı," dedim umursamaz bir tavırla.

"Öyle. Annemle babam bu adada yaşıyorlar. Güneyde bir çiftlikleri var. Barakadan dönüştürülmüş bir evde oturuyoruz ve mutluyuz. Doktoramı neredeyse bitirdim sayılır. Sonrasın-

da her şey daha farklı olacak. Para kazanmak için bu kadar mücadele etmeyeceğiz."

Joe'ya çayını uzattım. Mutfak tezgâhına yaslanıp dikkatlice yudumladı. Bir süre onu seyrederek alnında beliren endişeye baktım. Ardından, "Sana bir teklifim var," dedim. "Önümüzdeki iki ay boyunca ben buradayken, haftada birkaç gün benim için çalışmanı istiyorum."

"Ne yapacağım?"

"Ufak tefek işleri halledersin. Çatının ve bacanın tamir süreciyle ilgilenirsin. Benim yerime anakaradan alışveriş yaparsın. Kitabımın teslim tarihini çoktan aştım ve... şu an adadan dışarı adım atamam." Ansızın gerçek dünyayla yüzleşip, ağırlığı altında eziliverdim. "Karşılığında sana iyi ödeme yaparım."

Joe fincanını tezgâha bırakarak ellerini iki yana açtı. "Kabul. Kabul. Seve seve kabul ediyorum."

O sırada Julian sineklikli kapıyı ardından çarparak seslendi. "Baba?"

"Buradayım, şampiyon."

Çocuk utanarak mutfağa girdi ve elini uzattı. Avucunda bir kertenkele vardı. İrkilerek geriye sıçramamak için kendimi zor tuttum.

"Çok güzelmiş," dedi Joe, kertenkeleye bakmak için diz çökerek. Hayvanın minik kalbi, kadifeye benzeyen derisinin altında gözle görülür bir şekilde çarpıyordu. "Ama onu yerine koysan iyi olur. Herhalde babasının yanında olmak istiyordur."

Julian koşarak mutfaktan çıktı. Sineklikli kapı tekrar çarparak kapandı. "Affedersin," dedi Joe.

"Sorun değil. Benim ardımdan da böyle çarpıyor."

"Pekâlâ, tamam, oturma odasındaki baca duvarının panelini sökmekle başlayacağım. Bu, tamirciyi çağırdığın sana zaman ve para kazandırır. Ayak altındaki eşyaları baş yere taşıyabilir miyim?"

"Tabii, teşekkürler."

Joe çay fincanını alıp mutfaktan çıkarken biçimli sırtın seyrettim. Sonra kendime onun bana göre olmadığını söyle yip, ikimizle ilgili fanteziler kurmaya hazırlanan hayal gücümün şalterini kapattım. Ne o bana göreydi, ne de ben ona.

Sidney'deyken akşam saatlerini daima severdim. Bu, iş gününün artık benden daha fazla bir şey bekleyemeyeceği anlamına gelirdi. Oyalanmaya ya da yazmakla ilgili endişelerime bir son verebilir, televizyonun karşısına oturup birkaç saatliğine sorunlarımı unutabilirdim. Ama burada televizyon falan yoktu. Hazır makarnamı yedikten sonra bir süre yemek masasında oturup, boş boş gökyüzüne baktım. Şimdi ne yapacaktım? Yazdığım roman taslağı dışında okuyacak hiçbir şey getirmemiştim. İnternete girebilmemin de bir yolu yoktu. Olsaydı, okurların kitaplarıma yaptıkları yorumlara göz gezdirerek ve eğer beğenmemişlerse öfkelenerek birkaç saat harcayabilirdim. Saatlerimi roman yazmaktan çok oyun oynayarak geçirdiğimi fark ettiğimde ise telefonumdaki bütün oyunları silmiştim. Can sıkıntısından yerimde duramıyor ve kendimi bomboş hissediyordum.

Uzaklarda bir gök gürültüsü duyuldu. Verandaya çıkıp korkuluklara yaslandım, ardından gökyüzünü seyretmeye başladım. Büyük, gri fırtına bulutları, ozonun ve iri, soğuk

yağmur damlalarının kokusunu beraberinde getirerek günün nemli sıcağını kırmışlardı. Fakat çatımda bir delik vardı, branda olsa bile evime de yağmur yağacaktı.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Oturma odasına daha önce de su girmiş ve ardında izler bırakmıştı. Bu yüzden endişelenmeyi bırakıp bütün gece hasarı kontrol etme isteği duymamak için evin en uzak köşesine çekildim. Soğuk bir duş alıp, fırtınayı dinlemek için erkenden yatmaya karar verdim. Kot pantolonumu yatağın pirinç korkuluğuna astığım sırada arka cebinde sert bir şey olduğunu hissettim. Eleanor'ın çocukluk günlüğüydü bu. Kâğıtları cebimden çıkardım ve yumuşak, pamuklu yatak örtüsünün içine girip, kabarık yastığıma yaslanarak okumaya başladım.

4

Duvarların Ardındaki Hikâye

28 Eylül 1891

Babam bana mürebbiye tutmak niyetinde. Benim isteklerime kesinlikle karşı olduğunu da eklemeliyim. Bir mürebbiyeye ihtiyacım yok. Warder Randolph'un karısı difteriye yakalandığında –ve hepimize bulaştırmasın diye adadan ayrıldığında– bir daha geri dönmemeye karar vereceğine ve kendi kendimi eğitebileceğime dair ümitlenmiştim. Anlarsın ya, ölmesini istememiştim. Sadece Victoria Point'te annesiyle daha mutlu olduğunun farkına varmasını dilemiştim. Ama babam onun iyileştiğini ve yakında dönebileceğini söyledi.

Bugünse tam bir kargaşa çıktı. Senin de bildiğin gibi günlük, Randolphların altı çocuğu, benim hiç de sevilmeyen sınıf arkadaşlarım. Ve başlarında onları ayıplayacak anneleri olmadığından, en büyükleri olan Anna ve Bertie son derece edepsizce davranıyorlar.

Bu adanın bir kuralı var ve bu kurala her şeyden çok uymam gerektiğini pek çok kez işitmişimdir: Çocukların cezaevinin yanına yaklaşması yasaktır. Elbette burada yaşadığım yıllar boyunca orayı hep merak ettim. Özellikle de eskiden mahkûmların dokuz kamçılı kırbaçla cezalandırıldığı ve

korkunç çığlıklar attığı zamanlar. Ama babam o cezayı yasakladı. Artık kimse ağır gülleleri avlunun bir ucundan diğerine taşırken Tanrı'sına yalvarmıyor. Bu, doktor müdahalesi gerektirmeyen sıkıcı ve zor bir ceza.

Cezaevinden uzak durmak benim için kolaydı. Ancak Anna ve Bertie Randolph için hiç de öyle değildi. Benim gibi elyazısı mektup örneği yazmak yerine –çünkü saat ikiydi ve günün bu saatinde daima elyazısı çalışırdık– Oracle'a yeni mahkûmların geldiğini duymuşlar ve ayaklarına pranga vurulan mahkûmları pencereden seyretmek için demircinin arkasına saklanmışlardı.

Belki orada güvende olacaklardı. Belki de tek suçları, Kor Adası'na mahkûm olmuş o zavallı insanlara gülmek olacaktı. Babam hep mahkûmların ıslah edilmesi ve hatalarını görmelerine yardımcı olunması için burada olduklarını söyler. Bizler tarafından yargılanmak için değil. Çünkü tek yargılayıcı Tanrı'dır.

Fakat mahkûmlardan biri bir sığır gibi iriydi ve çürük dişleri, domuz buduna benzeyen elleri vardı (itiraf etmeliyim ki onu görmedim ama sığır ve domuz budunu ekleyince hikâye daha da renkli bir hale geliyor). Çocukların kıkırdadığını duyan mahkûm öfkeden deliye dönmüştü. Zaten tutuklanmak, mahkemeye çıkarılmak, hüküm giymek ve buraya nakledilmek onu yeterince tüketmiş olmalıydı. Bir de çocukların kendisine güldüğünü duymaya tahammül edememiş, iyice çileden çıkmıştı. Daha sonra olanları babama anlatan Şef Warder Donaghy'den duyduklarıma göre, mahkûm kükreyerek kelepçeli elleriyle sağa sola yumruklar savurmuş ve demirciyi çenesinden yakaladığı gibi yere çarpmış. Ardından ayaklarını sürüyerek dükkânın penceresine doğru yürümüş

ve Bertie'yi ensesinden yakalayarak içeri çekmiş. Artık oyunun eğlencesinin kaçtığına karar veren Anna ise çabucak oradan sıvışmış. Bertie bacaklarını havada sallayıp, anne diye ağlayarak, altını ıslatırken, dükkândaki gardiyanların hepsi mahkûmun üzerine atılmış. Adamı ancak altı gardiyan yere devirebilmiş. Yanlışlıkla Bertie'yi vurmamak için hiçbiri ona ateş etmeye cesaret edememiş.

Bu olaydan sonra Warder Randolph babama gelerek Kor Adası'ndan gönderilmek istediğini, çünkü adanın çocukları için çok tehlikeli olduğunu söyledi. Konuşmalarını duyabiliyordum. Yemek odası penceresinin eşiğine, perdenin arkasına oturup kulağımı duvara yasladığımda, diğer odada konuşulan pek çok şeye kulak misafiri olabildiğimi keşfetmiştim. Babamsa ona çocukları ilk kurala uysaydı bunların hiçbirinin yaşanmamış olacağını, mücadele sırasında iki adamının yaralandığını ve bu olayın tek sorumlularının Anna ve Bertie olduğunu söyledi.

Sonrasında çıkan münakaşada Warder Randolph babama çok çirkin şeyler söyledi. Onun kişiliğine, düşüncelerine ve kadınları tatmin etme becerisine hakaretler yağdırmaya başladı. (Ah, babam bunu duyduğumu bilseydi dehşete kapılırdı. Ama ne anlama geldiğini anladığımı bilseydi daha çok dehşete kapılırdı! Belki de Chaucer okumama izin vermemeliydi). Fakat babam öfkeye kapılmak şöyle dursun, sonbahar rüzgârı gibi sessiz ve sakindi. O, öfkelenip bağıran adamlardan değildi. Her konuda iyi ve sakin biriydi. Warder Randolph'un esip gürlemesini sabırla dinledikten sonra açıkça ve yavaşça konuşmaya başladı.

"Belli ki sen ve çocukların anakarada karınla birlikte daha mutlu olacaksınız. İlk fırsatta nakledilmeniz için gereken bütün belgeleri imzalayacağım. İyi günler."

Bu durumda ne mi olacak? Buraya geldiğimiz günden beri ilk kez adanın tek çocuğu olacağım. Bu düşünce beni mutlu ediyor. Bayan Randolph'un hep yetersiz bir öğretmen olduğunu düşünürdüm. Ortaçağa ait bilgileri yarım yamalaktı ve kelimeleri yanlış telaffuz edişinden Latince kökler hakkında hiçbir fikri olmadığı belliydi.

Babama kendi kendime öğrenmeyi tercih edeceğimi söyledim. Yeterli sayıda kitabım ve iyi bir zekâm var. Babamsa bu teklifime tehditle karşılık verdi: Ya mürebbiyeyi kabul edecektim ya da bana ders vermesi için papazı görevlendirecekti. Her ne kadar mecbur bırakılmış olsam da, babamı bu zekice tehdidinden dolayı takdir ettim. Papazla kıyaslandığında Bayan Randolph bir dâhi sayılırdı.

Babam mürebbiyenin Fransızca konuşabilmesi, Latince ya da Yunanca –tercihen ikisini de– okuyabilmesi, rakamlarla arasının iyi olması ve bana doğru düzgün çapraz dikiş dikebilmeyi öğretebilmesi konusunda ısrarcıydı. Bense bunların hepsini yapabilecek kadar hünerli bir kadının, orman ve bataklıkla çevrili, yüksek güvenlikli bir cezaevi adasına gelmek istemeyeceğini umuyorum. Bu sefer de babamın gönüllü olan herhangi birini tutacağından ve her gün saatlerce ona bağlı kalacağımdan korkuyorum.

2 Ekim 1891

Artık belli oldu. Yeni bir mürebbiyem var ve bir hafta içinde burada olacak. Babam onunla buluşmak için anakaraya gitti. Onun, ondan beklediğimiz her şeyi yapabildiğini, onu seveceğimi, yurtdışından yeni geldiğini ve adının Chantelle Lejeune olduğunu söyledi. Ah, ayrıca genç biriydi, bel-

ki de sadece yirmi yaşındaydı. Yüzümü buruşturup, bir kez daha mürebbiyeye ihtiyacım olmadığını söylesem de içten içe heyecanlıyım. Bayan Randolph ya da papazın aksine, genç ve zeki bir kadın... Yine de kendime temkinli olmam gerektiğini söyleyip duruyorum. İyi eğitimli, Fransız bir kadın neden buraya gelip kalmak ister ki? Burası dünyanın dibinden de uzaktaydı. (Sömürge Bakanı'nın karısı geçtiğimiz nisan ziyarette bulunduğunda öyle demişti. "Burada nasıl yaşıyorsunuz," diye sormuştu babama, "dünyanın dibinden de uzak bu yerde?")

Oysa ben buradan başka bir yer bilmiyorum. Anakarada doğmuş ve buraya çok küçükken gelmişim. Babamsa bir süre İngiltere'de yaşamış ama orası bana uzak ve soğuk bir yer gibi geliyor. Kor Adası'nın 'dünyanın dibinden de uzakta' oluşuna gelince... aslında o kadar da uzak değil. Vapurla bir saatten az uzaklıkta.

Umarım yeni mürebbiyem iyi biridir.

3 Ekim 1891

Dün gece korkunç bir rüya gördüm. İçimi soğuk bir boşluk hissi kapladı. Rüyamda annem hastaydı, tıpkı ölmeden önce olduğu gibi. O kadar hastaydı ki onu tanıyamıyordum ve gözlerinde yaşlarla elini tutmam için bana yalvarıyor olmasına rağmen ona dokunmaya korkuyordum. Ama sonra elimi uzattığımda onu sımsıkı sıktı. Parmakları sırf kemikti ve derisi içeri çökerek yanaklarında derin çukurlar oluşturdu.

Uyandığımda kalbim deli gibi çarpıyordu. Oyuncak kedimi aldığım gibi doğruca babamın yatağına koştum. Önce babamın yanına geldiğimi fark etmediğini sandım. Ama sonra

kocaman, sıcacık koluyla beni sarıp, başıma bir öpücük kondurarak, "Ne oldu, Nell?" diye sordu.

"Kâbus," diye yanıtladım.

"Yine aynısı mı?"

Başımı sallayarak onayladım. Sonra karanlıkta beni göremediğini hatırlayarak, "Evet," dedim.

Babam başparmağıyla kolumu okşarken, sıcacık kokusunu içime çektim.

"Baba," dedim, "annem beni sever miydi?"

"Bütün anneler çocuklarını sever. Annen senin üzerine titrerdi."

"Neden o korkunç rüyayı görüp duruyorum?"

"Bilmiyorum, evlat. Rüyalar sadece saçmalıktır, korkulacak şey değillerdir ve bize gizli gerçekleri falan söylemezler."

"Annemi sever miydin?"

Babam derin bir nefes aldı. Onu incittiğimden korktum. "Evet, çok severdim. O zamanlar mutluyduk. Fakat hepsi geçmişte kaldı."

Başımı babamın koluna yaslayıp gözlerimi kapattım. Ben uykuya dalana dek saçlarımı okşadı. Sabah ben uyanmadan önce kalkıp giyinmiş ve işe gitmişti.

Eleanor'a ait bulmayı umduğum yazılar bunlar olmasa da, sayfalar bittiğinde hayal kırıklığına uğramamıştım. Yazdıkları sayesinde Eleanor'ı –babasının çağırdığı ismiyle Nell'i– sadece bir yetişkin olarak tanıma fırsatı bulmuştum. Bu günlük ise onun çocukluğuna bir ışık tutmuş ve ona karşı bir şefkat duymama sebep olmuştu. Onunla tanışabilmiş olmayı diliyordum

ve bunu ilk kez istemiyordum. Annem Eleanor'ı görmüş Onu şekerler dağıtan ve parlak, pembe küpeler takan hoş, ya lı bir bayan olarak hatırlıyordu. Fakat Eleanor annem küçü bir kızken ölmüştü.

Işığı söndürüp uyumaya hazırlandım. Bir zamanlar gen bir kız olan, şimdiyse hayatta olmayan Eleanor'ı düşündüm *Hepsi geçmişte kaldı.* Ölüm herkesin kapısını çaldığı gibi benimkini de çalacaktı. Ama bu dünyanın en kötü hissi değildi, çünkü artık kimse benden bir şey bekleyemeyecekti. Nihayet uykuya daldım.

Stacy ilk vapurla geldi. İki elinde de tekerlekli birer valiz vardı. Biri benimdi, onu benim için annemin evinden getirmişti.

"Çok teşekkür ederim," diyerek kendi valizimi aldım ve Stacy'nin önüne düşerek ahşap iskelede ilerlemeye başladım. Valizin tekerlekleri, iskelenin eski tahtaları arasında ritmik sesler çıkarıyordu. "Herhangi bir şey sordu mu?"

"Annen mi? Hayır. Senin kaypaklıklarına alışkın." Stacy büyük güneş gözlüğünün ardından bana bakarak gülümsedi. Ruju parlak kırmızıydı ve saçlarını derli toplu bir topuz yapmıştı. Ailemdeki şöhretimin geçmişini biliyordu.

Stacy'yi ilkokuldan beri tanıyordum. Hukuk fakültesine birlikte başlamıştık. Sonra ben okulu bırakmıştım, o ise devam ederek bir avukatlık bürosunun ortağı olmuştu. Kız kardeşlerimin aksine, benim maymun iştahlı ve aklı havada olduğumu hiç düşünmemişti. Yaratıcı başarılarımla duyduğu gurur ise yapmacık ve zoraki değil, sahiciydi.

"Onu memnun etmenin yolu yok, o yüzden denemekten vazgeçtim," dedim.

"Bence artık seninle bayağı gurur duyuyor. Şömine rafının üzerinde senin kitaplarının durduğunu fark ettim."

"Muhtemelen şehre döndüğüm için koymuştur."

"Ev ne kadar uzakta?" diye sordu Stacy önümüzdeki yamaca göz atarak.

"Yarım kilometre. Sana topuklu giymemeni söylemem gerekirdi."

"Bunlar dolgu topuk. En rahat ayakkabılarım."

"Parmak arası terliklerini getirmeliydin."

"Parmak arası mı? Hiç sanmıyorum."

Valizlerimizle yamacı tırmandıktan kısa bir süre sonra verandanın gölgesindeydik.

"Demek efsanevi Starwater Evi burası," dedi Stacy valizini bırakıp verandanın korkuluklarına yaslanarak. "Şu manzaraya bak. Körfez olağanüstü görünüyor, değil mi?"

"Dünyanın en güzel yerlerinden biri," dedim. "Uçakla gelirken aşağıda burayı görmek... Eve gelmek beni her zaman mutlu ediyor."

Stacy bana dönerek güneş gözlüğünü yukarı kaldırdı. "Yani evin *burası* mı? Sen Sidneyli değil misin?"

Başımı iki yana salladım. "Gerçekten nereye ait olduğumu bilmiyorum, Stace. Tek bildiğim bir süreliğine Sidney'de olmak istemediğim. Önümüzdeki birkaç ay burada kalacağım için mutluyum."

"Ben de öyle. Seni özledim."

Beceriksizce gülümsedim. Sevgimi açıkça gösterme konusunda pek iyi değildim ve bunun için annemi suçluyordum. "İçeri gel. Sana kalacağın yeri göstereyim."

Stacy'yi diğer misafir odasına götürerek ona banyonun yerini gösterdim. O odasına yerleşirken, ben de valizimi yatağımın üzerine boşalttım. Temiz kıyafetler. Tuvalet eşyaları. Üzerime biraz deodorant sıktım. Ve son dört *Widow Wayland* kitapları.

Stacy kapıda belirdi. "Sabah çayı getirdim," diyerek elindeki çikolatalı bisküvileri gösterdi.

"Ben su ısıtayım."

Çay ve bisküvilerle birlikte mutfak masasına geçtik. Stacy bembeyaz teni ve koyu kahverengi saçlarıyla bir porselen bebek güzelliğindeydi. Onun yanındayken kendimi daima gösterişsiz ve değersiz hissetmiştim. Üniversitedeyken hem güzel hem de her derste başarılı bir arkadaşa sahip olmak zor olmuştu. Ama okulu bırakmamın sebebi bu değildi. Sadece yetişememiştim. Programa zar zor ayak uyduruyordum ve gün içinde diğerlerine yetişmek için çalışmama yetecek kadar saat yoktu. Kız kardeşlerim oldukça zekiydi. İkisi de eski lisemizin son sınıfındayken üstün öğrenciler arasına girmişlerdi. Bense onlara kıyasla sıradan bir öğrenciydim. Annem benden dolayı duyduğu hayal kırıklığını saklama gereği duymazdı. Başarısızlıklarımı, okulu bırakmamı, ergenliğimde bir caz müzisyeniyle evlenmek ve Sidney'in banliyölerinden birinde onun ailesiyle birlikte yaşamak için kaçışımı, tembellik ya da motivasyon eksikliği olarak yorumlamıştı. Babamla birlikte dünyaya iki dâhi ve bir fiyasko getirdiklerine inanmakta zorlanıyordu. Sadece yeterince çalışmayan bir dâhi olsa gerektim.

İlk romanım yayımlanmak için kabul gördüğünde bile anneme söylememiştim. Ancak Frankfurt kitap fuarından sonra yedi farklı ülkeden teklifler yağmaya başladı ve henüz kitabımın ilk baskısını bile görmeden, başarılı Avustralyalı kız ola-

rak medyada yer aldım. Gazetedeki ilk fotoğrafımda, gözüne araba farı tutulmuş bir tavşan gibiydim. Başarım, yeteneğimle tamamen orantısız bir şekilde artıyordu. Elime gülünç miktarda paralar akmaya başlamıştı. Önceleri annem bu olanların farkına varmadı: Babamın hastalığı ve sonrasında ölümü yüzünden, annemin aklı ve kalbi tabii ki başka yerlerdeydi. Ancak sonra BBC dizileri yayınlanmaya başladı ve *Widow Wayland* rolünü annemin en sevdiği oyunculardan biri canlandırdı. Böylece gönülsüz bir hayranlıkla kitaplarımdan bahsetmeye başladı.

"Onca kelimeyi doğru sırayla yazmak," demişti bir keresinde, "oldukça emek isteyen bir iş olsa gerek."

O sırada kız kardeşlerim uzun saatler boyu çalışarak köprüler inşa ediyor ve insanların hayatlarını kurtarıyorlardı. Bense kendimi gitgide daha çok sahtekâr hissediyordum. Bir bakıma çok satan bir yazar olmak, başıma gelebilecek en kötü şeydi. Çünkü tek bir iyi kitap yeterli değildi. Bunu tekrar ve tekrar yapmak zorundaydım. Ve sonra her nasılsa bir kez daha.

Ama burada, Starwater'ın mutfağında Stacy ile oturup çikolatalı bisküvi yerken, kendimi o kadar da yalnız ve dünyanın geri kalanından ayrı hissetmiyordum. Ona Cameron ve Tegan'ı anlattığım sırada Stacy şefkatle elime dokununca biraz ağladım. Ardından bana eski okul arkadaşlarımızla ilgili dedikodular ve talihsiz aşk hayatıyla ilgili komik hikâyeler anlattı. İkimiz de eski günleri anıp gülerken, sabah saatleri hoş ve yavaş bir şekilde geçip gitti.

Çaydanlığın ıslığını duyan Stacy, "Ben daha fazla çay içemeyeceğim," dedi. "Midem şimdiden çalkalanıyor. Bikinimi de yanımda getirdim. Kumsal nasıl?"

Başımı iki yana salladım. "Ah, hayır, Stace, olmaz. O senin

bıldığın kumsallardan değil. Kumlar sadece deniz çekildiğinde görünüyor. Ayrıca köpekbalıkları olduğundan da eminim. Ama eğer istersen yürüyüş yapabiliriz. Kuşları seyrederiz. Belki yunusları da görürüz."

"Gidip şapkamı alayım."

Moreton Körfezi'nin Avustralya yerlilerince ismi Quandamooka'ydı ve 'yunusların körfezi' anlamına geliyordu. Öğleden sonra iskelede otururken önümüzden geçen yunus sürüsünü gördüğümüzde, ikimiz de heyecanla çığlık attık. Stacy hemen cep telefonunu çıkarıp fotoğraflarını çekmeye başladı. Ama hiçbirinde yunusların parlak, gümüş renkli sırtlarını yakalamayı başaramadı.

"Ah, hayat bu, Nina," dedi Stacy telefonunu cebine koyup arkasına yaslanarak. "Buna daha fazla ihtiyacım var. Daha az iş toplantısı, daha çok yunus."

"Şimdi balina sezonu," dedim. "Gerçi onlar adanın diğer tarafındalar. İçlerinde beyaz bir tane var, aynı Moby Dick gibi."

"Sahi mi?"

"Anlaşılan öyle. George ve Kay'in balina izleme broşürlerine biraz göz gezdirdim."

"Ah, George ve Kay. Şu an ne yaptıklarını merak ediyorum. Herhalde sana borçlu oldukları parayı yemekle meşgullerdir."

Ayaklarımı altıma topladım. "Sanmıyorum. Sezonun en yoğun zamanından hemen önce pes ettiklerine göre işleri bayağı kötü gitmiş olmalı."

"Senin için onları bulmamı ister misin?"

"Bilmiyorum. Belki de boş versem daha iyi... Hem Joe teknelerini burada bıraktıklarını ve onu kira bedeli yerine alabileceğimi söyledi."

"Yasal açıdan bunu yapamazsın ama istersen onlara ulaşabilir ve böyle bir anlaşma yapıp yapmayacaklarını öğrenebilirim. Böylece mahkemeye başvurmadan uzlaşma sağlanabilir."

"Onları mahkemeye vermeyeceğim ki."

"Çok naziksin. Bu arada Joe kim?"

"Onlar için çalışıyormuş. Şimdi de benim için çalışıyor. Tamirat işleri falan."

"Güvenilir biri mi?"

Gülümseyerek şakayla Stacy'nin omzuna vurdum. "Biliyorsun, kendimi kollayabilirim. Ben otuz beş yaşındayım."

"Ve küçük bir servet değerindesin. Bunun kokusunu alanlara dikkat et." Stacy bir iç çekerek sıcak iskele tahtalarına uzandı. "Bu arada, sonra yine gelebilir miyim? Telefonumun çekmediği bir ada kadar huzur veren şey yok."

"İstediğin zaman gelebilirsin. Misafirim olmandan mutluluk duyarım."

Gece yarısına doğru yeni bir fırtına başladı. Rüzgâr pencereleri sallıyor, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Brandanın nasıl yerinde durduğuna akıl sır erdiremiyor ve oturma odasına ne kadar su girdiğini düşünmekten uyuyamıyordum. Bu yüzden kalkıp koridorun ışığını yaktım ve kapısı aralık olan Stacy'yi uyandırmamayı umarak salonun yolunu tuttum.

Işığı yaktığımda tavandan şöminenin yanına sabit bir şekilde damlayan suyu gördüm. Mutfakta bulduğum bir kova-

yı çatlağın altına yerleştirdim. Joe şömine duvarının sıvasını soyup tuğlalarını açığa çıkarmıştı. Toz ve alçıların çoğu yere serdiği brandanın üzerine dökülmüştü. Duvarın başka bir yerinden daha su sızıp sızmadığını görmek zordu, bu yüzden parmağımı duvar boyunca gezdirdim. Kuruydu. Sehpanın çekmecesinde bulduğum feneri dikkatlice duvara tuttum.

İşte o an duvarda gördüğüm bir şey dikkatimi çekti. İki gün önce aynı şeyi görmüş olmasaydım, muhtemelen onu gözden kaçırırdım. İnce bir deste kâğıttı bu. Sehpanın üzerine çıksam da titreyen parmaklarımı çatlağa sokmayı bir türlü beceremedim. Nihayet bir bıçak yardımıyla kâğıtları dışarı çıkarabildim. İlk sayfaya hızlıca göz gezdirdim. Yine çocukluk günlüğüne ait sayfalardı. Hayal kırıklığına uğrasam da içimde bir umut ışığı yandı. Starwater evi tuğlalarla doluydu ve Joe'dan duvar kâğıtlarıyla sıvaları soymasını isteyebilirdim.

Eğer bu duvarların ardında saklı hikâyeler varsa onları bulmak istiyordum. Hepsini bulmaya ihtiyacım vardı.

5

Beklenen Mektuplar

1891

Günün son posta servisi de gelip gitmişti. Tilly nihayet kabullendi. Jasper'dan mektup almadan bir gün daha geçmişti. Mektupsuz tam yirmi gün.

Tilly, temizlikçisi Bayan Granger'ı seyrettiği pencereden uzaklaştı. Bayan Granger, postacıyı karşılayarak Tilly'nin yazdığı son mektubu vermiş ama karşılığında bir mektup almamıştı.

Yirmi gün. Tam yirmi gündür mektup gönderiyordu. Ve kocasından hiç mektup almamıştı. Bir tane bile.

Tilly bir süre yatağında oturarak endişeleriyle mücadele etmeye çalıştı. En karamsar anlarında Jasper'ın öldüğünü ve yazdığı mektupların tenha bir eve gönderildiğini hayal ediyordu. Ama büyükbabasının onu böyle görmesine izin veremezdi. Hasta olan büyükbabasının hayatı pamuk ipliğine bağlıydı ve çok sevdiği Tilly'nin böylesine keder içinde olduğunu bilseydi, o an ölebilirdi.

Tilly kendini toplayıp gülümsemeye çalışarak yatak odasından çıktı. Sessizce koridorun diğer ucuna gidip, büyükbabasının nefesini duymak için kulak kesildi. Sessiz odada çev-

rilen bir sayfanın sesini duydu. Büyükbabası uyanıktı ve ki okuyordu.

Tilly hafifçe kapıyı tıklatınca, büyükbabası başını kaldı rak ona baktı. Solgun yüzü kırış kırış olmuş ve yanakları içi çökmüştü. Tilly'nin gülümseyişine, kesik nefesiyle "Merhab Tilly," diyerek cevap verdi.

"Sana okumamı ister misin?" diye sordu Tilly kitabı işar ederek.

Büyükbaba evet dercesine başını sallayınca, Tilly yatağı yanına bir sandalye çekti. Geniş pencereleri örten incecik, be yaz perdelerin üzerine akşamüstünün yumuşak, altın sarısı güneş ışığı vuruyordu. Yılın bu zamanları güneş geç batıyordu. Bu da oldukça bitkin olan ve uyuyabilmek için dinlendirici bir karanlığa ihtiyaç duyan büyükbaba adına zor bir durumdu. Tilly, büyükbabasının elindeki kitabı aldı –Victor Hugo'nun *Deniz İşçileri*, büyükbabasının en sevdiği kitaplardan biriydi– ve okumaya başladı. Latince ve Yunancayı küçük bir çocukken oldukça katı kuralları olan dadısından öğrenmişti ama Fransızcasını büyükbabasına borçluydu. Fransızca, büyükbabasının hayranı olduğu bir dildi ve dört yaşında öksüz kalan Tilly'yi yanına aldığı günden beri birlikte geçirdikleri kıymetli saatlerde ona bu dili öğretmişti.

Tilly pencerenin ardındaki gölgeler uzayıncaya kadar okumaya devam etti. Büyükbabasının düğündeki düşüşü, sağlığının korkutucu şekilde gerilemeye başladığının işareti olmuştu. Tilly –Jasper'ın da samimi desteğiyle birlikte– son günlerinde büyükbabasının yanında kalıp ona bakmaya karar vermişti. Kocası ise işinden daha fazla ayrı kalamayacağından dolayı Manş Adaları'ndaki evine dönmüştü.

"Sana her gün yazacağım," demişti Tilly.

"Ben de öyle, hayatım," diye karşılık vermişti Jasper. Tilly ona inanmıştı. Uzaklaşan at arabasını gözden kaybolana dek seyretmiş ve ona inanmıştı. İlk hafta mektupsuz geçtiğinde, bunu evleri arasındaki uzaklığa bağlamış ve ikinci ya da üçüncü hafta Jasper'ın mektubunun eline ulaşacağını düşünmüştü.

Şimdiyse ne düşüneceğini bilmiyordu. Jasper'ın mektupları nereye gitmişti? Kocası nerelerdeydi? Acaba Tilly'nin onun için endişelendiğinden haberi var mıydı?

"Bu kadar yeter, Tilly," dedi büyükbabası. Sesi son derece hırıltılı çıkıyordu. "Yoruldum."

"Karanlık olması için perdeleri çekmemi ister misin?" diye sordu Tilly kitabı kapatarak.

"Hayır, hayır. Bence günbatımı güzel şey. İzleyecek fazla günbatımım kalmadı. Yatıp, odadaki renklerin değişmesini seyredeceğim."

"Sana eşlik etmemi istersen kalabilirim."

Büyükbabası Tilly'ye eliyle gitmesini işaret etti. "Şu an burada olman bile hata. Kocanın yanında olmalısın. Güzel evinde," diyerek gülümsedi. Gözlerinde bir an için beliren o tanıdık pırıltı, çok geçmeden sönerek yine cılız bir matlığa dönüştü.

"Bir ömür onun yanında olacağım, büyükbaba," dedi Tilly. "Yalnız ve muhtaç olduğum zamanlar bana sırtını dönmedin, şimdi de ben sana sırtımı dönmeyeceğim."

"Geçirdiğin bütün o öfke krizlerinde bile sana sırtımı dönmedim," diyerek gülümsedi büyükbaba.

Tilly'nin yanakları kızardı. "Şey... Nihayet öfkemi kontrol etmeyi öğrenebildim. Yani neredeyse."

"Sen iyi bir kızsın," diyerek hafifçe Tilly'nin eline vurdu büyükbabası. "Keşke her şey... farklı olsaydı."

"Biliyorum."

"Jasper ile tam vaktinde tanıştığın için mutluyum."

"Ben de öyle."

Büyükbabanın mirası devredilemiyordu. Kendi babası, onu sadece erkek torunlarının alabileceği şekilde miras bırakmıştı. Bu da büyükbaba öldükten sonra Tilly'nin kuzeni Godfrey'in onu soğukkanlılıkla kapı dışarı edebileceği –ve kesinlikle edeceği anlamına geliyordu. Tilly'nin acilen evlenmek zorunda oluşu, son birkaç yıldır büyükbaba üzerinde bir baskı oluşturmuştu. Büyükbabanın Tilly'ye talip olacak doğru kişiye vereceği bir miktar parası vardı. Godfrey'in elinde olsaydı, o parayı kimseye kaptırmazdı. Tilly'nin babası yaşında bir aile dostuyla evlenmesine dair söylentiler dolaşıyordu. Ancak büyükbabası onu, ömrünü sevmediği bir adamla geçirmeye zorlamayacak kadar çok seviyordu.

Bu yüzden, evet, Jasper ile tam zamanında tanışmıştı. Keşke bir de hâlâ hayatta olup olmadığını bilseydi. Çünkü Jasper olmazsa, büyükbaba öldüğünde Tilly'nin hiçbir şeyi olmayacaktı.

Tilly büyükbabasının üzerini güzelce örtüp ona iyi geceler öpücüğü verdikten sonra odadan çıkıp alt kata indi. Büyükbabasının evinde birkaç çalışanı vardı ve bu gece sadece Bayan Granger kalmıştı. O da Tilly'nin akşam yemeği için sessizce masayı hazırlamakla meşguldü.

"İyi akşamlar, Bayan Granger," dedi Tilly.

"Büyükbabanız nasıl?"

"Aynı. Hâlâ halsiz."

"Yakında tekrar ayağa kalkacağından eminim."

Tilly cevap vermedi. Kırk yıldır büyükbabasının yanında çalışan Bayan Granger onun öleceğine inanmak istemiyordu.

Tilly onun masayı hazırlamasını beklerken, şömine rafının üzerinde duran ve Jasper'ın ona tanıştıkları ilk gün verdiği kartı eline aldı. Kartta Jasper'ın Manş Tüneli'ndeki evini, *Lumière sur la Mer*'i gösteren ahşap, oyma bir gravür basılıydı. Kavak ağaçlarıyla çevrili ön yol, kemerli pencereleri olan büyük bir eve uzanıyordu. Tilly evin içini hiç görmemişti ama Jasper'ın anlattıkları sayesinde onu gayet iyi biliyordu. Karo döşemeli zemini olan giriş, geniş, sarmal iç merdivenler, kütüphanedeki tavana dek uzanan kitaplıklar... Tilly bir yandan o evi görmek için can atıyor, diğer yandan büyükbabasının sonsuza dek yaşamasını istiyordu.

"Yemeğinizi yiyecek misiniz, Bayan Kirkland?"

Tilly, Bayan Granger'a gülümsedi. "Artık Bayan Dellafore'um, unuttun mu?"

"Çok özür dilerim, bayan," dedi Bayan Granger, başını saygıyla öne eğerek.

"Hepimizin zihni meşgul. Teşekkür ederim. Çorba nefis kokuyor." Tilly yemeğini yemek için oturdu ama pek iştahı yoktu. Bir kocası olduğunu unuttuğu için Bayan Granger'ı suçlayamıyordu. Ne de olsa kocası ortalarda yoktu.

Hava güzel, sıcak ve Tilly'nin keyifsizliğine rağmen gayet cıvıl cıvıldı. Bir hafta daha mektupsuz geçmişti. Tilly, günün çoğunu mektuplarına cevap alamayışının ne anlama geldiğini düşünerek geçiriyordu. Jasper ölmüş olabilirdi. Meşgul olabilirdi. Bütün mektuplar kaybolmuş olabilirdi. Yanlış adrese gönderilmiş ve sonraki postada bir deste halinde eline geçecek olabilirdi. Yine de Jasper'a yazdığı mektuplara endişeleri-

ni sızdırmamaya çalışıyordu. Neşeli bir şekilde yazıyor, ha durumu ve kasabayla ilgili haberler veriyor, fakat her se rinde "en kısa zamanda yaz, lütfen, mektubunu sabırsızlı bekliyorum, aşkım," diye bitiriyordu.

Her zaman olduğu gibi, Tilly teselliyi bahçede buluyord Yaz yağmurları sayesinde çiçekler saksılarından taşmıştı. Y bani otları yolup çiçeklerle ilgilenirken, uzun akşamüstleri b şekilde geçip gidiyordu. Tilly akşamları ter ve toprağa bular mış bir halde eve giriyor, kendini mis kokulu küvete bırakıyo ve kaslarındaki hafif ağrının tadını çıkarıyordu. İlgileneceğ bir bahçe olmasaydı herhalde aklını kaçırırdı. Diğer kadınların nasıl evin içine kapandıklarını, suluboya resimlerle ya da piyano etütleriyle vakit geçirmeye alıştıklarını anlayamıyordu.

Tilly sabah ve akşamları büyükbabasıyla mümkün olduğunca çok vakit geçiriyor, ona kitap okuyup anlattığı hikâyeleri dinliyordu. Büyükbabasının ölümü ne kadar yaklaşırsa, hafızası da o kadar iyileşiyor gibi görünüyordu. Tilly'ye sesi kısılana dek çocukluk anılarını anlatıyordu. Bazen aklı bulanır gibi oluyordu ama Tilly her ince detayı dinlemek için elinden geleni yapıyor, doğru yerlerde tebessüm edip gülüyordu. Büyükbabası için son günlerinde yalnız olmaktan daha üzücü bir şey hayal edemiyordu. Ve büyükbabasının elini hafifçe sıkışı, Tilly'ye yanında olduğu için ne kadar memnun olduğunu söylemeye yetiyordu.

Godfrey salı günü habersizce çıkageldiğinde, Tilly bahçedeydi. Çitlerin arasına yerleştirdiği ahşap banka oturmuş, kucağındaki kitabı okuyordu. Havada yaseminlerin tatlı

kokusu vardı. Bir yabanarısı etrafta umursamazca vızıldayıp duruyordu. Tilly neredeyse tatlı bir uykuya dalacağı esnada nal seslerinin ve bir at arabasının gürültüsüyle kendine geldi. Kimin geldiğine bakmak için ayağa kalkıp evin diğer tarafına geçtiğinde ise iki doru atın çektiği, Godfrey'in pırıl pırıl, siyah-kırmızı arabasını gördü. Araba giriş yolunda durdu ve uşak kapıyı açarak Pamela'nın aşağı inmesine yardım etti.

Pamela. Godfrey'in karısı. Tilly'nin midesi bir anda altüst oldu. Bu kadın neden buraya gelmek zorundaydı ki? Büyükbaba ondan nefret ediyordu. Onu görmek muhtemelen büyükbabasının durumunu daha da kötüleştirecekti. Tilly aceleyle onları karşılamaya giderken, Godfrey ve Pamela'yı her gördüğünde kendine söylediği şeyleri tekrarladı. *Sakin ve ılımlı ol. Öfkelenmenin kimseye faydası yok.* Bunlar, büyükbabasının ona binlerce kez söylediği kelimelerdi.

"Sizi görmeyi beklemiyordum," dedi Tilly çabucak, Godfrey Pamela'nın koluna girdiği sırada. Godfrey siyah bir palto giyip, silindir bir şapka takmıştı. Pamela'nın üzerinde ise kabarık etekli, yeşil bir elbise vardı. Kusursuz bukleli sarı saçları ve iri, mavi gözleriyle tıpkı bir porselen bebeği andırıyordu.

"Mektup gönderecektim," dedi Godfrey kaba bir şekilde. Karısı ne kadar güzelse, Godfrey de o kadar iticiydi. Daima kirli görünen mat saçları ve birbirine bağlanmış iki yastığa benzeyen bir vücudu vardı. "Ama gerek yoktu. Nasıl olsa ihtiyarın bir yere gittiği yok. Hem kocanın seni evine alıp beslemesine izin vermek, senin için çok sarsıcı olurdu."

Tilly bu iğnelemeye karşılık vermedi. Godfrey yine o alaycı tebessümünü sergilemişti. Bunu istediğini söylediği zamanlar yapar, karşısındaki gücendiğinde ise sadece şaka yaptığını iddia ederdi.

"İhtiyar nasıl?" diye sordu Godfrey.

"Çok yorgun ama keyfi yerinde. İzin verin de önden gi onu ziyaretinize hazırlayayım. Bunalmasını istemiyorum."

Çoktan ön kapıya varan Godfrey, içeri girmek için az k sın Bayan Granger'a çarpıp onu yere düşürüyordu.

"Granger, çayımızı salona getirirsin, teşekkürler," de Godfrey.

"Peki, Bay Kirkland," dedi Bayan Granger başıyla onay layarak. Kadının çenesindeki hafif kasılma, yeni efendisinde hoşlanmadığının tek görünür işaretiydi.

Tilly, Bayan Granger'a gülümseyerek, "Acele etme," dedi.

Godfrey suratını asarak Tilly'ye baksa da üstelemedi. Çoktan salona geçen Pamela ise perdeleri incelemeye başlamıştı. "Bunlar ne kadar eski?" diye sordu Tilly'ye.

Tilly, Pamela'nın büyükbabanın evini daha şimdiden kendi evi gibi gördüğünü biliyordu. Bu bariz ve görgüsüzce beklenti onu öylesine öfkelendirdi ki, herkesin pişman olacağı bir şeyler söylememek için hiçbir cevap vermemeyi yeğledi. Onun yerine, merdivenlere yönelen Godfrey'i oyalamaya çalıştı. "Lütfen," dedi, "ben de sizinle geleyim. Oldukça halsiz ve hassas durumda..."

Godfrey, Tilly'yi bileğinden sertçe tutarak kenara çekti. "Kuzen Matilda, seni çok seviyorum ama sen onunla yıllarca baş başa kaldın. Şimdi izin ver de ben biraz yalnız kalayım. Gel, Pamela."

Tilly içine attığı öfkesi yüzünden titreyerek geri çekildi. Tıpkı büyükbabanın dediği gibi, her zaman küçük, öfkeli bir kız çocuğu olmuştu. Büyükbabası gerek cezalandırarak, gerekse ödüllendirerek, Tilly'ye öfkenin topluma zarar verdiğini ve bilhassa kızların kızarmış bir suratla bağırıp çağırmaması gerektiğini öğretmişti.

Ancak Tilly'nin sabrı ve kendine hâkim olma gücü, büyükbabasının iyiliği için oynadığı bir rolden ibaretti. Postanedeki görevliyle, manavla ya da çocuğunun etrafta koşturup durmasına ve Tilly'nin ayağına basmasına izin veren bir anneyle yaşadığı münakaşalar sonrası, sayısız kez eve gelip yastığını yumruklayıp ya da öfkeyle çığlık attığı zamanlar olmuştu. Ne kadar denerse denesin içindeki fitilin ateşlenmesine bir türlü engel olamıyordu. İçinde yanan ateşin ağzından çıkıp etrafındakileri yakmaması için yapabildiği tek şey, çenesini sımsıkı kapatmaktı.

Tilly uzun kanepeye oturup beklemeye başladı. Bu kanepe Pamela'nın olacaktı. Bu yağlıboya tablolar Pamela'nın olacaktı. Bu duvar kâğıtları Pamela'nın olacaktı. Dudak bükerek incelediği bu perdeler... Sırf Godfrey ile evli diye hepsi Pamela'nın olacaktı.

Tilly ve Godfrey'in babaları kardeş olmalarına rağmen dost değillerdi. Tilly'nin babası, karısını ve küçük kızını alarak Hindistan'a götürmüş, orada karahummaya yakalanarak ölmüştü. Tilly ve annesi uzun bir yolculuk yaparak eve döndükleri sırada annesi hamileydi. Bu gebelik, annesinin ve Tilly'nin doğmamış kardeşinin ölümüyle sonuçlanmıştı. Godfrey'in babası Tilly'yi yanına alıp, onu ve Godfrey'i kardeş gibi büyütebilirdi. Ancak Godfrey'in annesi bunu reddetmişti. Böylece büyükbabası onu alarak kendi kızını büyütür gibi büyütmüş ve farkında olmadan küçük kıskançlıklara meydan vermişti.

Yaklaşık on beş dakika sonra Tilly odanın kapısının kapandığını ve merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu. Godfrey ve Pamela tekrar Tilly'nin yanına geldiğinde, Pamela'nın gözleri yaşlıydı. Tilly'nin yüreği bir an için cız etti. Acaba Pamela hakkında yanılmış olabilir miydi?

"İhtiyarın aklı hepten gitmiş," dedi Godfrey huysuz bir şekilde. "Karına verip veriştirdi."

Tilly gülmemek için kendini tuttu. "Hay aksi! Çok yorgun olmalı. Üzerine alınma, Pamela," dedi Pamela'nın soğuk eline hafifçe dokunarak. "Öyle demek istemediğinden eminim."

"Çaylar nerede kaldı?" diye sordu Godfrey.

"Ona biraz daha zaman ver. Geleceğinizden haberimiz olsaydı Bayan Granger çörek hazırlardı. Bu kadar kısa sürede yapabileceği en iyi şey sandviç."

"Tamam, tamam. Ne demek istediğini gayet iyi anlattın, kuzen. Önceden aramadığımız için sinirlisin," dedi Godfrey. "İstenmediğimizi yeterince hissettirdin, o yüzden gidiyoruz."

Tilly daha nazik davranmadığı için anında pişman oldu. "Yo, hayır, ben öyle bir şey demek..."

"Belki yakında bu evde istenmemenin nasıl bir his olduğunu sen de tadarsın," dedi Pamela incecik kaşını kaldırarak.

İşte o an Tilly'nin içindeki ateş parlayıverdi. "Akbaba," diye çıkıştı Pamela'ya, dişlerinin arasından.

Pamela şok olmuşçasına mendiliyle ağzını kapadı. Godfrey ise sadece gülümsemekle yetindi. Ardından yavaşça Tilly'ye doğru eğilerek, "Guguk kuşu," dedi.

Godfrey ve Pamela birkaç dakika içinde evden ayrıldılar. Bayan Granger elinde bir tepsi sandviçle salona girdi. "Neredeler?"

"Güzel arabalarına binip evlerinin yolunu tuttular," dedi Tilly. Kalbi suçluluk duygusuyla çarpıyordu. "Onları gücendirdim."

Bayan Granger dudağını bükse de hiçbir şey söylemedi. Tepsiyi sehpaya bırakıp, Tilly'yi salonda yalnız bıraktı. Guguk kuşu. Kendini başka anne babalara zorla kabul ettiren,

sonra da sonsuz istekleriyle yuvadaki diğer yavruları aç bırakan kuş. İşte, Godfrey onu tam da böyle görüyordu.

Pekâlâ, yuvadan uçma vakti neredeyse gelmişti.

Tilly, penceresine vuran sabah güneşiyle uyandı. Gece pek iyi uyuyamamış, akşam rüzgârının havasız odasına girmesi için perdeleri açık bırakmıştı. Güneş yatak örtüsünün üzerine vuruyordu. Tilly örtüyü kenara çekip, güneş ışığının göğüslerini ve karnını ısıtmasına izin verdi. Ardından ellerini üzerinde gezdirerek bedeninin kıvrımlarını hissetti. Gözlerini kapattı. Bu zevkli ve heyecan verici bir hisli. Jasper'ın ona böyle dokunmasını nasıl da arzuluyordu. Ama düğün gecesi doktorların ve endişeli akrabaların eşliğinde geçmişti. Ertesi gün ise Jasper, çok yakında görüşecekleri sözünü vererek yola çıkmıştı. Hepsi buydu. Evliydi ama hâlâ bakireydi.

Jasper bir keresinde onu dudaklarından, oldukça soğuk bir şekilde öpmekten fazlasını yapmamıştı. Tilly o öpücüğü hafızasında tekrar tekrar canlandırdı. Jasper'ın ellerinin aşağılara kayıp göğüslerini kavradığım hayal ettikçe bedeninin ısındığını fark etti.

Kendini suçlu ve biraz da utanmış hissederek durdu. Yatak örtüsünü tekrar üzerine çekip bir süre öylece yatarak tavanı seyretti.

Jasper'ın da tutkulu bir erkek olduğundan ve nihayet baş başa kaldıklarında bu yüzünü göstereceğinden şüphesi yoktu. Kasabanın yakından takip ettiği bir flört dönemi geçirmişlerdi. Jasper, amcasını ziyaret etmek için kasabaya gelmişti ve ikisi terzinin önünde karşılaşmışlardı. Tilly büyükbabasının beli

genişletilmiş pantolonlarıyla terziden çıktığında, Jasper orada durmuş cep saatine bakıyordu.

Jasper, Tilly'ye bakıp gülümsedi. Tilly gülümseyerek karşılık verdi. Jasper'ın biçimli çenesini, koyu renkli ve zekice bakan gözlerini şöyle bir inceledi. "Acaba," dedi Jasper, "Duck Caddesi'ni nasıl bulacağımı söyleyebilir misiniz?"

"Duck Caddesi'ne giden iki sokak var," diye yanıtladı Tilly. "Basil Forster's'ı arıyorum. Çay dükkânı."

"Ben de o tarafa gidiyorum, bayım. Sizi götürebilirim."

"Çok sevinirim."

Birlikte yürümeye başladılar. Birbirlerine isimlerini söyleyip, hava hakkında konuştular. Tilly, Jasper'ı Basil Forster's'ın önüne bırakıp ayrılacağı sırada, "Birkaç haftalığına kasabada olacağım," dedi Jasper. "Sizi arayabilir miyim?"

Tilly kızarmamaya çalıştı. "Arayabilirsiniz, bayım. Memnun olurum."

Tilly hızla uzaklaşırken kendi kendine aptal diyordu. Jasper Dellafore gibi yakışıklı adamlar, dolgun hatları olan küçük kızıl kafalardan değil, kraliçe gibi sarışınlardan hoşlanırdı. Bu yüzden eve giderek Jasper'ı aklından çıkardı.

Ta ki o arayıncaya kadar. Salonda çay içerlerken büyükbabası da onlarla birlikte oturuyordu. Büyükbabasının, Guernsey'de yaşayan Fransız göçmenlerin soyundan gelen bu genç adamı beğendiği belliydi. Jasper ticaretle uğraşıyordu; çay, ipek, nakliyat malzemeleri, ucuza alıp belirli bir müşteri kitlesine satabildiği her şey. Dolayısıyla bolca seyahat ediyordu. Onlara yüz yıldır ailesinin olan güzel evinden bahsetti. Jasper'ın ilk ziyareti sona erinceye kadar Tilly de büyükbabası da ona hayran kalmıştı.

"Onunla evlenmelisin," dedi büyükbabası, Jasper gittikten sonra.

"Onu daha yeni tanıyorum," diye yanıt vermişti Tilly. Ama içten içe, o da Jasper'la evlenmesi gerektiğini düşünüyordu.

Ve altı hafta içinde evlendiler. Şimdiyse düğün geride kalmış, ancak evlilikleri henüz başlamamıştı.

Tilly son yazdığı mektubu Jasper'a göndermek için sabah erkenden postaneye gitti. Aynı zamanda kimseyi meraklandırmadan ya da dedikodu malzemesi olmadan, kendisine gönderilen bir mektubun yanlış bir adrese gitmiş olup olamayacağını sordu. Ama onun adına gelmiş hiçbir mektup yoktu. Bu cevabı alacağını biliyor olsa da doğrulanması canını acıtmıştı.

Tilly eve döndüğünde salondan gelen bazı sesler duyarak şaşırdı. Bu seslerden birinin büyükbabasına ait olması onu daha da şaşırtmıştı. Şapkasını kapının yanındaki askıya asıp doğruca salona yöneldi.

Büyükbabası koltuğa yığılmış, bacaklarını iki yana açmış ve bir yana kaymış bir şekilde oturuyordu. Giyinip kuşanmış, fakat yeleğinin düğmelerini iliklememişti. Yanakları öyle içine çökmüştü ki Tilly onun sarı-gri bir renk almış teninin altındaki kafatasının şeklini görebiliyordu. Büyükbabasını ayakta görmek oldukça tuhaftı. Yani neredeyse ayakta.

"Büyükbaba!" diye bağırdı Tilly, ona doğru koşarak.

Büyükbabası çelimsiz elini hafifçe kaldırarak onu durdurdu. "Hayır, hayır, Tilly. Ben iyiyim. Bu avukatım, Bay Leadbetter."

Tilly arkasını dönerek al yanaklı, samimi bir şekilde gülümseyen adama baktı. "Nasılsınız, Bayan Dellafore?" dedi Bay Leadbetter.

Tilly, avukatın elini kısaca sıktıktan sonra bırakıp eldivenlerini çıkarmaya koyuldu. "İçeri aniden girdiğim için affedin. Büyükbabamı ayakta görmeyi beklemiyordum."

"Birazdan odama döneceğim, tatlım," dedi büyükbabası. "Ama önce Bay Leadbetter ile olan işimi bitirmem gerek." Kesilen nefesinin yerine gelmesi için bir süre durup soluklandı.

"Su getireyim mi, büyükbaba?" diye sordu Tilly.

Büyükbabası tekrar elini kaldırıp, Tilly'ye gitmesini işaret etti. "İş, benim canım Matildam. İzin ver de işimizi bitirelim."

Tilly avucundaki eldivenleri sıkarak, "Peki," dedi. "Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeter." Ardından Bay Leadbetter'a anlamlı bir bakış attı. Bay Leadbetter da başını hafifçe sallayarak karşılık verdi.

"Ona dikkat edeceğim," dedi Bay Leadbetter.

Tilly odadan ayrılıp merdivenleri çıkarak odasına girdi. Paltosunu askıya asıp, eldivenlerini katlayarak çekmecesine yerleştirdi. Büyükbabasının ölmeden önce belgelerini düzenlemek amacıyla Bay Leadbetter ile konuştuğunu tahmin ediyordu. Kendini yatağına bırakıp arkasına yaslandı ve parmağını yatak örtüsü üzerindeki işlemelerde hafifçe gezdirmeye başladı. Ardından gözlerini kapattı. Nasıl bir cehennemin içindeydi böyle? Dünyasının merkezi olan adam ölmek üzereydi. Onsuz bu dünyada sürüklenip gitmez miydi? Tilly'nin üzerine acı veren, ağır bir hüzün çöktü. Yanağından süzülen bir gözyaşının saçına damladığını hissetti. Başını Jasper'ın göğsüne yaslayabilmeyi, akan gözyaşını Jasper'ın şefkatle silmesini istiyordu. Ama o, sis ve gölgelerden ibaret bir adamdı. Ona dokunamıyordu.

Tilly nihayet Leadbetter'ın arabasının ayrıldığını duydu ve

büyükbabasının yatağına dönmesine yardım etmek için aşağı indi. Ama onu odada ağır ağır dolanırken ve sehpanın üzerine birtakım şeyler yığarken gördü. Bir saat, iki altın yaldızlı resim çerçevesi, dört gümüş şamdan ve bir kristal vazo.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tilly, hızla büyükbabasının yanına gidip ona destek olmak için koluna girerek.

Büyükbabası Tilly'ye aldırış etmeyerek, "Leadbetter ile konuştum ama yapacak bir şey yok," diye yanıt verdi. "Babamın vasiyeti gayet açık. Her şeyi Godfrey ve Pamela alacak. Hepsini. Bu yüzden ben ölmeden önce bazı şeyleri bu evden çıkarmalıyız."

Tilly bir an için Godfrey'in haklı olup olmadığını merak ederek, büyükbabasının aklının gerçekten karışık olduğunu düşündü. Ama şimdiye dek gayet net bir şekilde düşünüp konuşabiliyordu. "Onları nereye göndereceksin?" diye sordu.

"Yeni evine. *Lumière Sur La Mer*'e. Bunları bir sandığa doldurup oraya göndereceğiz."

"Yapamayız. Pamela her şeyi gözleriyle saydı."

Büyükbabası kesik kesik soluyarak cevap verdi. "Yapabiliriz... ve yapacağız... evliliğin için... sana birkaç hediye veriyorum. Bu eşyalar ölene kadar benim."

"Yatağına dönmen gerek, büyükbaba."

Büyükbabası biraz durup soluklandı. "Benim suç ortağım olmak istemediğini anlıyorum. Şimdi git. Evden çıkıp kasabada biraz yürüyüş yap. Granger'a bana yardım etmesini söylerim. Dur, bekle. Bir şeyi unuttum."

Büyükbabası ayaklarını sürüyerek şömine rafına doğru yürüdü. Hasta ve nefessiz hissettiği günden beri aylardır dokunmadığı sigara tabakasını eline aldı.

"Sigara istemiyorum, büyükbaba," dedi Tilly. "Hiçbir şey

istemiyorum. Sorun istemiyorum. Godfrey bana sorun çıkaracak."

"Şimdi sus ve dinle," dedi büyükbabası, sigara tabakasını Tilly'nin eline tutuşturarak. "Bunun içindeki şey postayla gönderilemez... onu yanına almalısın. Dikkatli taşı."

Tilly tabakayı açacağı sırada büyükbabası onu durdurdu.

"Sonra bak. Eğer şimdi açarsan bana geri verirsin. Onu Leadbetter'a senin için hazırlattım."

Tilly başparmağıyla tabakanın mandalını tekrar kapattı. Bu tabakayı ve diğer her şeyi reddetmesi gerektiğini biliyordu. Fakat Pamela'nın o gümüş şamdanlara el koyacağını düşününce -büyükbabası onları Tilly'nin on dördüncü yaş günü için almıştı- kararını değiştirdi.

"Benim bu olanlardan haberim yok," dedi büyükbabasına.

"Sandığa sahip çık. Oraya ben ölmeden önce varır mı bilmiyorum..." Büyükbabası sesi kısılarak koltuğa çöktü. "Bu acı yakında sona erecek." Yeniden nefessiz kalınca Tilly büyükbabasının yanına koştu.

"Hayır, git," dedi büyükbabası. "Granger'a buraya... gelmesini söyle... Ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk... dinlenebilirim."

Tilly sevgiyle büyükbabasının yanağına dokundu. Ardından odadan çıkıp kapının yanındaki şapkasını aldı. Sigara tabakasını kolunun altına alarak şapkasının kurdelesini bağladı ve arka bahçeye çıktı. Bahçe kapısını açıp, akarsuyun yanında uzanan yolda yürümeye başladı. Yol kenarı kır çiçekleriyle kaplıydı. Her yerde karatavukların ve kızıl gerdan kuşlarının sesleri duyuluyordu. Tilly kasabadan uzak durup, akarsuyu takip eden yolda devam etti. Değirmeni geçerek kasabayı ormandan ayıran çayırlığa geldi.

Bir kestane ağacının altına oturup sigara tabakasını açtı. Banknotlar. İçinde bir sürü banknot vardı. Tilly şaşkınlıkla nefesini tutarak paraları tabakadan çıkardı. En altta bir de mektup vardı. Tilly mektubu açtı. Büyükbabasının kargacık burgacık ve mürekkebi dağılmış elyazısı güçlükle okunabiliyordu. Ama kısacık bir mesajdan ibaretti.

Bu sadece ve sadece senin için. Bir kadının hayatta en azından bir şeyi olmalı.

Tilly kâğıdı katlayıp paralarla birlikte tekrar sigara tabakasının içine koydu ve onu sıkıca kapattı. Tabakayı hızla çarpan kalbinin üzerine bastırarak, "Teşekkürler, büyükbaba," dedi. "Teşekkürler."

Eve döndüğünde sandık gönderilmişti. Büyükbaba sandık hakkında tek bir söz bile söylemedi. "Öyle bir şey olmadı," dedi, yine yatağında halsiz bir halde yatarken. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Tık, tık, tık.

Tilly güçlükle uykusundan uyandı.

Tık, tık. "Bayan Kirkland, Tilly."

Tilly yatağında doğrularak gözlerini kırpıştırdı. Kapıdaki Bayan Granger'ın sesiydi. Kapıyı açmak için ayağa kalktı. Bayan Granger rengi solmuş bir halde, elinde bir lambayla kapıdaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Tilly.

"Vakti geldi. O..."

Büyükbaba. Tilly kapının arkasındaki sabahlığını kaparak üzerine geçirdi. Hızlı adımlarla ve soğukkanlı bir şekilde Ba-

yan Granger'ın peşine düşerek büyükbabasının odasının yolunu tuttu. Odadaki tüm ışıklar yanıyordu. Gece büyükbabasının başında beklemek için kasabadan gelen hemşire de oradaydı. İçerisi son derece aydınlık ve gürültülüydü.

"Tilly," dedi büyükbabası kesik bir nefesle. "Uyandırdığım için üzgünüm, tatlım. Ama sabaha burada olmayacağım."

Tilly yatağın yanına çökerek büyükbabasının ellerini tuttu. Yıllar, parmak uçlarını aşındırmıştı. "Öyle deme, büyükbaba. Bunu bilemezsin."

"Biliyorum, biliyorum," diyerek hafifçe Tilly'nin saçlarına dokundu büyükbabası. "Tıpkı küvetten boşalan sular gibi, hayatın bedenimden çekildiğini hissediyorum..." Derin, hırıltılı bir nefes alarak öksürdü. "Herkes... Tilly hariç herkes dışarı. Burası çok kalabalık oldu."

Bayan Granger ile hemşire dışarı çıkarak kapıyı kapattılar. Büyükbabası soğuk parmaklarıyla Tilly'nin çenesini nazikçe tuttu ve gözlerine bakması için başını yukarı kaldırdı.

"Sana... karşı dürüst... olmadım."

"Sen her zaman dünyanın en iyi insanı oldun," dedi Tilly.

"Hayır... hayır... olmadım." Büyükbaba derin, titrek bir nefesin ardından tekrar öksürüğe kapıldı. "Dinle... Jasper'ı tanıyordum. Jasper'ı önceden... tanıyordum."

Tilly'nin kulakları hafifçe uğuldamaya başladı. Hem hüzün hem de şaşkınlık altında eziliyordu. "Nasıl yani?"

"Sen... gururlu bir kızsın... çok gururlu... kabul etmezdin... yapmak zorundaydım..."

"Büyükbaba, sorun değil. Her ne yaptıysan sorun değil."

"Aile dostu... onu... senin bulduğunu... sanman gerekiyordu. Terzinin... önünde..."

"Şişşt, tamam. Sorun değil. Onu seviyorum, büyükbaba.

Artık bana ihtiyacın olmadığında doğruca onun yanına gide ceğim ve..." Tilly gözyaşlarını tuttu. İçindeki şüpheyi büyük babasının hissetmesine izin veremezdi.

Büyükbabası usulca Tilly'nin yanağına dokundu. "Artı sana... ihtiyacım yok... Tilly. Benim güzel kızım." Bir nefe alıp kesik kesik öksürdü. "Benim güzel kızım."

Büyükbabasının eli ansızın yatağın üzerine düştü. Ve hare ketsiz bir şekilde, öylece kalakaldı.

Tilly küçük bavulunu ayaklarının arasına almış, rıhtımda bekliyordu. Büyük bavulu çoktan gemiye yüklenmişti. Büyükbabasının cenazesinden doğruca rıhtıma gelmişti. Belki de Pamela bir iki gece kalmasına izin verme lütfunda bulunabilirdi ama Tilly gitmek için can atıyordu. Büyükbabasının evinin Godfrey ile Pamela'nın eline geçtiğini görmek istememişti. Şimdiden perdeleri alaşağı etmeye, mobilyaların yerini değiştirmeye, hatta Godfrey'in uzun zamandır hayalini kurduğu tenis kortunu yapmak için bahçedeki çiçekleri sökmeye başladıklarına şüphe yoktu.

Hiç mektup gelmemişti. Düğünün üzerinden neredeyse altı hafta geçmesine rağmen tek bir mektup bile gelmemişti. Tilly'nin elinde bir adres, denizin diğer ucuna bir bilet ve yüreğinde gitgide tükenmekte olan bir umut vardı. Yolcular etrafında koşturup duruyorlardı. Bir gemi görevlisi elindeki çanı sallayarak rıhtımda aşağı yukarı dolanıyor, çeşitli sınıflardan yolcuları gemiye çağırıyordu. Havada kömürün ve suyun metalik kokusu vardı. Bütün bu görüntü, ses ve koku kargaşasının ortasında, Tilly yüreğinde sakin ve huzur veren

bir yer bulmaya çalıştı. Çok yakında bu belirsizlik sona erecekti. Kocasını bulacak ya da onun hiçbir zaman kendisine ait olmadığını anlayacaktı. Öyle ya da böyle, yolculuk başlamıştı.

6

Lumière sur la Mer

At arabası tarlaların arasındaki yolu tırmanarak, Jasper'ın arsasını çevreleyen ormanın içinden geçti. *Lumière sur la Mer*'e yaklaştıkça Tilly'nin göğsü gitgide sıkışıyordu. Jasper orada olmalıydı. Araba sarsılarak ormandan çıktı ve düz, toprak bir yola girdi. Tilly ilerideki evin çatısını görebiliyordu. Kocasının evi.

Tilly'nin evi. *Lumière sur la Mer.* Denizdeki ışık.

Tilly derin bir nefes aldı. Küçük valizindeki para dolu sigara tabakasını hatırlamak onu biraz olsun avutmuştu. Her ne olursa olsun yaşamını sürdürecekti. Jasper'ı sağ salim bulmayı ve ondan neden mektuplarına cevap vermediğine dair mantıklı bir açıklama duymayı umuyordu. Eğer hastaysa ya da... sadece yazma zahmetinde bulunmadıysa, Tilly bunu da atlatabilirdi. Öte yandan ölmüş ya da kaybolmuşsa, işte o zaman kendisi için korkuyordu. Çok sevdiği büyükbabasının ölümüyle henüz yaralanmış kalbi, bu kadar büyük bir yükü daha taşıyamazdı. Hâlâ bakireyken dul kalmak; herhalde bu onu dünyanın en şanssız kadını yapardı.

Araba yavaşlayarak durdu. Tilly cesaretini topladı. Arabacı gelip, kapıyı açtı.

"Lütfen," dedi Tilly arabacıya. "Biraz bekleyebilir misiniz? Kocamın evde olup olmadığından emin değilim. Anahtarım da yok." Eğer Jasper evde değilse polise gidip yardım istemeyi planlamış ve gecelerini bir pansiyonda geçirmeyi hayal etmişti.

Arabacı tamam dercesine başını salladı. Tilly arabanın küçük basamaklarını indi ve rüzgârlı yolda bir süre durup, *Lumière sur la Mer*'in ön cephesine baktı. Ev, karttaki resminden dolayı tamdık görünüyordu. Üç katlı, güneyinde bir kış bahçesi ve kuzeyinde meyve bahçesi olan bir evdi. Ama bir o kadar da yabancı görünüyordu. Bahçeler karmakarışıktı, kapının mavi boyası soyulmuştu. Ve tüm perdeler, sanki içeride utanılacak bir şey varmış gibi kapalıydı.

"Bayan?" dedi arabacı.

"Evet, şimdi gidip bakacağım. Beni bekleyin. Henüz... valizleri indirmeyin."

Tilly eve doğru adım atarken kalp atışları hızlandı. Etrafa göz gezdirerek kavak ağaçlarının arasındaki fazla uzamış çimenlere ve çiçeklerle dolu olması gereken saksılardaki yabani otlara baktı. Burada uzun zamandır kimse yaşamamış gibi görünüyordu. Yüreğinin sıkıştığını hissetti. İşte şimdi kötü bir şeyleri, en kötüsünü bekliyordu.

Ön kapıya vardığında duraklayarak derin bir nefes aldı. Ardından kapıyı sertçe çaldı. Kapı tokmağını bırakıp bir adım geriledi. Arabacının onu ormanın bir ucunda bırakıp gitmediğinden emin olmak için endişeli bir şekilde arkasına göz attı. Rüzgârın ve denizin haricinde hiçbir şeyin bozmadığı bir sessizlik oluşmuştu. Üç kilometre ötedeki St. Peter Port'un gürültülü sokakları, sanki çok uzaklardaymış gibiydi.

Tilly kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Ve ayak sesleri. Evin içinden gelen ayak seslerini duydu.

Kapı açıldığında Tilly'nin yüreği yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Jasper!" dedi kendini onun kollarına atarak. Jasper, Tilly'yi kendine çekerek kollarını sıkıca ona doladı

"Gelmişsin," dedi Jasper.

Tilly geri çekilip, mutluluktan parlayan gözleriyle Jasper'a baktı. Tüm endişeleri kuş olup uçmuştu. Jasper ona gülümseyerek karşılık verdi. Tilly onun saçlarının dağınık, giysilerinin ise hatırladığı gibi ütülenmiş olmadığını fark etti. Ama yine de bu onun Jasper'ıydı. Sağ salim ve burada, birlikte paylaşacakları evdeydi. Tilly arabacıya dönerek valizlerini indirmesini işaret etti.

"Senden hiç haber alamadım," dedi Jasper'a. "Haftalarca. Tek bir mektup bile gelmedi."

"En az bir düzine yazdım!" diye karşı çıktı Jasper. "Fakat senden hiç mektup almadım. Beni unuttuğunu sandım!"

Tilly güldü. Demek bu iletişim sorunu en başından beri onların kontrolü dışında gelişmişti. Bunu tahmin etmesi gerekirdi. Kendini yeniden Jasper'ın kollarına bıraktı. Jasper, Tilly'nin başına bir öpücük kondurarak, "Üzgünüm, hayatım," dedi. "Ama ev umduğun gibi olmayabilir."

Tilly başını kaldırarak Jasper'ın gri gözlerine baktı. "Sen buradasın, sağ salim karşımdasın. Umduğum tek şey buydu."

"Ya büyükbaban?"

O büyük keder, Tilly'nin bir anlık mutluluğunu söndürdü. "O gitti. Öldü."

Jasper, Tilly'nin saçlarını okşadı. "Çok üzüldüm, hayatım. Haydi, içeri gel," dedi. "*Lumière sur la Mer*'e hoş geldin. Evine hoş geldin."

Jasper, Tilly'nin valizlerini getiren arabacıya onları nereye bırakacağını gösterip ödeme yaparken, Tilly giriş salonunda eldivenlerini ve şapkasını çıkardı. Siyah beyaz karolar ve süslü, sarmal merdivenler tıpkı Jasper'ın tarif ettiği gibiydi. Fakat avizenin olduğu yerde demir bir kanca vardı. Sehpaların yerleri boştu. Duvar kâğıdında ise artık yerinde olmayan tabloların rengi solmuş, kare şeklinde izleri duruyordu. Tilly tüm bunları kabullendi. Jasper'ı sağ salim ve kendisini beklerken bulduğu için öyle rahatlamıştı ki, evin umduğu kadar muhteşem olmayışı onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Nihayet valizleri içeri taşınmış, kapı kapanmış ve antrede Jasper ile baş başa kalmışlardı.

"Benim canım Tilly'm," dedi Jasper, Tilly'nin elini nazikçe tutarak. "Seni son gördüğümden beri zor günler geçirdim."

Tilly, Jasper'ın parmaklarını sıktı. "Sıkıntılı günlerinde burada olup seni avutamadığım için üzgünüm. Bir eşin yapması gerektiği gibi."

Jasper küçük valizi alıp, diğer kolunu Tilly'nin beline dolayarak onu kendine doğru çekti. "İş anlaşması kötü geçti. Pek çok eşyamı satmak zorunda kaldım. Ama bu geçici bir durum, tatlım. Söz veriyorum. Gel, sana evi gezdireyim."

Jasper'ın bedeninin tatlı sıcaklığı öyle baş döndürücüydü ki Tilly onun anlattıklarını güçlükle dinliyordu. Jasper ona odaları gezdirirken –salon, yemek odası, kış bahçesi, mutfak– Fransız göçmeni atalarını, devrimden nasıl kaçtıklarını ve kendi ülkelerindeki siyasi kargaşanın uzağında *Lumière sur la Mer*'i, denizdeki bu cenneti nasıl inşa ettiklerini anlattı. Kendisinde çiftçilik ruhu olmadığı için bütün hayvanları sattığından ve kendi ithalat-ihracat işine başladığından bahsetti. İkinci kattaki misafir odalarını da gösterdikten sonra

Tilly'nin daha önce duyup hayalini kurduğu kütüphanenin kapısını açtı.

"Aman Tanrım!" dedi Tilly, şaşkınlıkla nefesini tutarak. Kitaplarla dolu raflar tavana dek uzanıyordu. Odada eski kâğıtların ve tozun güçlü kokusu hâkimdi.

"Bu kadar heyecanlanmamalısın. Hepsini Hindistan'da yaşayan bir İskoç'a satmak zorunda kaldım. Altı ay içinde onları almaya gelecek. Adama o zamana kadar kitapları düzenleyip sandıklara yerleştireceğime dair söz verdim. O yüzden burada vakit geçirip onları alfabetik sıraya falan koyabilirsin. Korkarım kitaplara pek ilgim yok. Bana göre fazla hareketsizler. Gel, sana üçüncü katı göstereyim."

Tilly gönülsüzce kütüphaneden çıktı. Jasper onu yatak odalarının bulunduğu üçüncü kata çıkardı.

"İşte," dedi Jasper beyaz bir kapıyı açarak. Kapı, deniz manzarası olan küçük fakat rahat şekilde döşenmiş bir odaya açılıyordu. Tilly uzaktaki gemi direklerini ve çalkalanan gri denizi görebiliyordu. "Bu senin odan."

"Benim odam mı?" diye sordu Tilly. "Yoksa... bizim odamız mı demek istedin?"

Jasper gülümsedi. Gözlerini belli belirsiz bir şekilde sağa sola kaçırdı. "Benim de bir odam var. Ama tabii ki biz... karı kocayız ve..." Boğazını temizleyerek sırtını doğrulttu. "Bunları konuşmamız münasip değil, Tilly. Zamanı geldiğinde kocan olarak yol göstereceğim."

Tilly'nin yanakları kıpkırmızı oldu. Utancından dili tutulmuştu. Jasper'ın şehvetli, rezil arzuları olan bir kadın olduğunu düşüneceğinden endişe ediyordu. Aynı hatayı iki kez yapmayacağına dair kendine söz verdi. Hem evlilik hayatı hakkında ne biliyordu ki? Belki de büyük evlerde yaşayan bütün çiftlerin ayrı odaları vardı.

Jasper, Tilly'nin valizini dikkatle yatağın üzerine bıraktı. "Birazdan diğer valizini de getiririm. Bir uşağım vardı ama mali durumum düzelene dek onu uzaklaştırmak zorunda kaldım. Neredeyse herkesi uzaklaştırdım." Kaşlarını çatıp, elini saçlarının arasından geçirdi. "Umduğun şey bu değildi, biliyorum."

Jasper, Tilly'nin gözlerine bakamıyordu. Tilly onun bu mahcup ve rahatsız olmuş haline acımıştı. Bu defa elini tutmamaya ya da ona dokunmamaya dikkat ederek yanına sokuldu. Böylece Jasper, onun fiziksel arzularını zapt edebilen bir kadın olduğunu düşünebilirdi.

"Umduğum şey, Jasper, kocamı burada bulmak ve evlilik hayatıma başlamaktı. İyi günde de kötü günde de yanına olmak için yemin ettim. Her şey yoluna girecek. Büyükbabam ölmeden birkaç gün önce buraya eşyalarla dolu bir sandık gönderdi. Değerli eşyalar. Onları kaybettiklerinin yerine koyabiliriz."

"Ya da satabiliriz?" dedi Jasper umutla. "Borçları ödemek için?"

Jasper'ın gözü dönmüşlüğü, Tilly'nin içine hafif bir korku saldı. "Tabii. Onlar bizim eşyalarımız, istediğimizi yapabiliriz." Büyükbabasının ona bıraktığı paradan da söz etmek için ağzını açtığı sırada kendini tuttu. "Her ne sorunumuz varsa birlikte çözeceğiz."

Jasper şimdi çok daha neşeli görünüyor, Tilly'nin evlendiği o adama, kendine güvenen Jasper'a daha çok benziyordu. Tilly onu neşelendirebildiği için sevinmişti. "Benim canım Tilly'm. Karıcığım," diyerek yanağına hafif bir öpücük kondurdu Jasper. "Gidip öbür valizini de getireyim."

Ve odadan çıktı.

Tilly pencereye yaklaştı. Pencerenin hafifçe eğrilmiş çerçeveleri manzarayı bozuyordu. Dışarıdaki rüzgâr ağaçları sağa sola savuruyordu ama Tilly içeride sıcak ve güvendeydi. Kendi kendine gülümsedi. Bu onun yeni evi olacaktı. Evet, belki Tilly'nin beklediği kadar güzel değildi ancak o da güzel şeylere fazlasıyla önem veren bir kadın değildi. Burada büyükbabasının yasını tutmak için ihtiyacı olan teselliyi ve zamanı bulacaktı. Günün birinde de çocukları olacak, evin karanlık koridorları kahkahalarla dolacaktı.

Tilly valizini açıp, sigara tabakasını buldu. Eğer Jasper'ın ona ihtiyacı olursa, eğer *gerçekten* ihtiyacı olursa...

Ama hayır. Bu büyükbabasının istekleriyle ters düşerdi. Tilly'nin büyükbabasına ait anıları hâlâ yeterince tazeydi ve onunla çelişmeye dayanamazdı. Belki de sandığın içindekiler borçları ödemeye yeterdi. Tilly odaya göz gezdirdikten sonra kapının yanındaki uzun gardıroba yöneldi. Sigara tabakasını en üstteki rafa bırakıp, uzanabildiği kadar geriye itti ve onu saklamak için önüne şapkasını yerleştirdi. Ardından yatağına oturup ellerini birbirine kenetleyerek yaşayan, nefes alan kocasını beklemeye başladı.

Tilly ve Jasper her kuruşu muhafaza ediyorlardı. Bu yüzden, o akşam yemek odasına inen Tilly'nin yolunu aydınlatacak lambalar yanmıyordu. Jasper bir saatten fazla uzun sürmeyeceğim söylediği iş toplantısına gitmeden önce, Tilly'yi merdivenlerden düşmemesi için mutlaka bir mum yakması konusunda uyarmıştı. Akşam yemeği zili çaldığında, Tilly yanı başında kitap okuduğu mumu aldı ve dikkatlice merdivenleri inmeye başladı.

Aşağı indiğinde Jasper'ı odada volta atarken ve ellerini birbirine kenetleyip açarken buldu.

"Gelmişsin, hayatım," dedi Tilly. "Toplantın iyi geçti mi?" Oysa bu soruyu sormadan da cevabı biliyordu. Jasper'ın ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu.

"Ben... şey... hayır. Ama merak etme. Tekrar çıkmam gerek."

"Ya akşam yemeği?"

"Benim iştahım yok. Bayan Rivard seninle ilgilenecek. Lütfen... Bugün seni beklemiyordum ve bütün işlerimi henüz..."

Jasper üzgün görünüyordu. Tilly onun yanına giderek ellerini tuttu. "Bana hiçbir şey açıklamana gerek yok. Eğer gidip çalışman gerekiyorsa, git çalış. Ben burada seni bekliyor olacağım. Bir eşin yapması gerektiği gibi." Jasper'ın ellerini sıkıca sıktı.

Jasper başını olumlu anlamda salladı. "Sadece birkaç gün daha, sonra her şey yoluna girecek. Söz veriyorum, Tilly." Tilly'nin ellerini bırakıp, tek eliyle saçını düzeltti. "Ama beni beklemene gerek yok. Bütün gün yolculuk yaptın, yol yorgunusun. Bu gece güzelce uyu. Yarın sabah birlikte kahvaltı yapacağız, söz veriyorum."

Jasper, kenara çekilen Tilly'nin yanından geçip hızla odadan çıktı. Tilly önce Jasper'ın koridordaki ayak seslerini, sonra da giydiği paltosunun hışırtısını duydu. Yaşadığı hayal kırıklığı oldukça büyüktü. Oysa onunla olmak, kendini ona bırakıp kollarında avunmak, karıkocaların paylaştığını düşündüğü özel hazları keşfetmek için can atıyordu. Ancak buraya geldiğinden beri Jasper'ın yanında neredeyse bir saat geçirebilmişti.

"Geleceğinizi haber vermeniz gerekirdi." Bu, Bayan

Rivard'dı. Elinde ahşap bir tepsiyle mutfak ve yemek odasının arasındaki eşikte duruyordu. Ağır bir Fransız aksanıyla konuşuyordu.

Tilly daha önce bir hizmetçinin kendisiyle bu kadar açık konuştuğunu hiç duymamıştı. Belki de Fransız adetleri böyleydi. "Bir sürü mektup yolladım," dedi, ardından bunu neden açıkladığını merak etti. Bu kadına cevap vermesine gerek yoktu.

Bayan Rivard tepsiyi masaya bıraktı. "Belki de telgraf yollamalıydınız."

"Dört tane yolladım."

"Öyleyse neredeler?" diye sordu Bayan Rivard ellerini abartılı bir şekilde iki yana açarak.

Tilly öfkelenmeye başladı. Hizmetçi onu yalan söylemekle mi suçluyordu? Bu kadınla tartışmaya girmek onun onuruna yakışmazdı.

Onun yerine, "Yemek için teşekkür ederim," dedi mümkün olduğunca sert bir şekilde. "Bittiğinde seni çağırırım."

"Ben gidiyorum, bayan," dedi Bayan Rivard. "Maaşım günde sadece birkaç saati karşılıyor. Kendiniz temizlersiniz." Sonra da önlüğünü çıkarıp, odadan çıktı.

Tilly sertçe masaya oturdu. Çorba su gibi, tavuk budu ise kupkuruydu. Büyükbabasının evinde pek çok kez yaptığı gibi tek başına yemeye başladı. Ama bu defa rüzgârlı bir adadaki büyük, karanlık, yankılı bir evdeydi. Ona düşmanca davranan çalışanlarla ve maddi sıkıntılar içindeki bir kocayla birlikteydi.

Olmasını umduğu şey bu değildi. Hayalini kurduğu yeni hayatı hatırlamamaya çalıştı. Çünkü umduğuyla bulduğunu kıyaslamak canını yakıyordu. Açlıktan ölmek üzere olduğun-

dan, yemeğini hızla midesine indirdi. Bayan Rivard'ın çıktığını duyduktan sonra evde yalnız olduğunu fark etti.

Yemeğini bitirdikten sonra tepsisini sabah almak üzere masada bıraktı. Etraf mutfağı doğru düzgün göremeyeceği kadar karanlıktı ve bir yerlere takılmaktan ya da ayağının kaymasından korkuyordu. O yüzden mumunu aldı ve loş ışığıyla etrafı aydınlatmaya çalışarak salona geçti. Odadaki tek mobilya, içindeki dolgusu kollarından dışarı çıkmış bir kanepeydi. Her köşede bir yığın kâğıt vardı. Tilly kâğıtlara hızlıca göz gezdirdiğinde, onların Jasper'ın işiyle ilgili sipariş formları ve faturalar olduğunu gördü. Hepsi de yere yatay şekilde dizilmişti. Belki de Jasper dosya dolaplarını satmak zorunda kalmıştı. Tilly bir süre kanepede oturup, pencere çerçevelerini titreten rüzgârı dinledi. İçinde bulunduğu boşluğu iliklerine dek hissederek ürperdi.

Ardından üst kata yöneldi. Kendini bu kadar yabancı ve boşlukta hissetmemek için valizlerini boşaltmıştı. Süssüz, ahşap panelleri aydınlatan mumun titrek ışığında, dikkatlice merdivenleri çıktı.

Tilly, Jasper'ın üçüncü kattaki yatak odasının kapısı önünde durakladı.

Sonuçta onun karısıydı. Ve birkaç gün içinde her şey yoluna girdiğinde, şüphesiz bu odada onun yanında uyuyacaktı. Öyle değil mi? Evlilik denen şey bu değil miydi?

Tilly kapı kulpunu kavradı ve bir kez daha düşünüp fikrini değiştirmeden önce kapıyı açıverdi.

Şamdanı çalışma masasına bırakıp etrafına göz gezdirdi. Dağınık bir yatak. Dört bir yana saçılmış kıyafetler. Oysa Jasper'ın düzenli, eşyaları ve çevresi konusunda titiz bir adam olduğunu sanıyordu. Giysilerini etrafa saçan ve önemli bel-

gelerini yere yığan bu adam da kimdi böyle? Odada herhangi bir dekor da yoktu. Ne bir saat, ne resim, ne ayna, ne lamba, ne de bir vazo. Tilly odayı düzenlemek, Jasper'ın gömleklerini katlayıp ceketini asmak için büyük bir istek duydu. Ama o zaman odaya girdiği anlaşılırdı. Ve her ne kadar kabul etmek istemese de Jasper'ın buna nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Acaba aldırış etmez miydi? Yoksa kızar mıydı?

Belki de Jasper'ın şimdi bir yabancı gibi görünmesinin sebebi, onu altı haftadır görmemiş olmasıydı. Bu, evlenmeden önceki flört dönemlerinin tamamına eş bir süreydi.

Tilly odasına dönüp uykuya sığınmak, sonra da sabah güneşiyle avunmak üzere şamdanını aldı. O sırada Jasper'ın çalışma masasının çekmecesinin yarı açık olduğunu fark etti. Çekmecenin içi de kâğıtlarla doluydu. Neden bunlar da alt katta, diğer kâğıt yığınlarının arasında değildi ki?

Eğer yeterince dikkatli olursa... İşte, kâğıtlardan birini dikkatlice eline aldı. Jasper'ın ne tür borçları vardı? Ve kime?

Fakat Tilly'nin elindeki şey, ne ödenmemiş bir fatura ne de bir senetti. Elinde tuttuğu kâğıt, kendi yazdığı mektuptan başka bir şey değildi. Kâğıdı açıp okumaya başladı.

Sevgili Jasper, hâlâ senden haber alamadım. Beni bu sıkıntıdan kurtar ve iyi olduğuna dair bir haber gönder...

Tilly'nin kafası karışmıştı. Eğer Jasper okumadıysa bu mektubu kim açmıştı? Bayan Rivard mı? Telgraf yollamadığı için Tilly'ye bu kadar kaba davranmasının sebebi bu muydu? Bir nedenden dolayı Tilly'nin canını mı yakmaya çalışıyordu?

Fakat mektup burada, Jasper'ın çekmecesinde, Jasper'ın çalışma masasında, Jasper'ın odasındaydı. Tilly yavaşça çekmeceyi biraz daha açtı. Üzerinde kendi elyazısının olduğu bir diğer zarfın ucunu gördü. Bir de telgraf görür gibi

oldu. Ama oda karanlıktı ve çekmeceyi daha fazla dağıtmak istemiyordu.

Titreyen elleriyle mektubu yeniden çekmeceye koydu. Jasper ona yalan söylemişti. Ona *yalan* söylemişti. Fakat neden? Tilly'nin mektuplarını hiç almamış gibi davranmasına neden olan şey neydi?

Tilly şamdanı kaptığı gibi Jasper'ın odasından çıkıp kendi odasının yolunu tuttu. Odaya girdiğinde, mumun minik alevine üfleyip söndürdü ve kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Kalp atışları yüzünden boğulacak gibi hissediyordu. Bir süreliğine her şey anlamsız göründü. Sanki dünya altüst olmuştu.

Ancak sonra gerçeğin farkına vardı. Jasper ona utancından bir şey yazamamıştı. Parasızlığı ve kısıtlı imkânları yüzünden utanmıştı. Herhalde beklediği para eline geçtikten sonra yazmak niyetindeydi. Belki de Tilly'ye her şey yolundaymış gibi yazmayı doğru bulmamıştı.

Belki de Jasper yalancı değil, fazla dürüsttü. Evet, aynen böyleydi. Böyle olmak zorundaydı.

Tilly üzerindekileri çıkarmadan uykuya daldı ve sabaha kadar kıpırdamadı.

Sabah güneşiyle birlikte ev oldukça farklı görünüyordu. Güneşli kış bahçesinde kendisini bekleyen kahvaltıyı görmek, Tilly'yi biraz olsun neşelendirdi.

Sabahları çalışan Bayan Broussard, genç, oval yüzlü, güzel bir kadındı. Tilly'ye sıcak bir şekilde gülümsedi. Ama İngilizcesi zayıftı.

"Bay Dellafore kahvaltıya inmedi mi?" diye sordu Tilly

"Hayır, hanımefendi."

Jasper geç yatmış olmalıydı. Tilly onun odasında bulduğu mektubu hatırladı. Çekmecesinin karıştırıldığını fark etmemesini umuyordu. Tekrar Jasper'ı tanımadığına dair bir hisse kapılıp, bu duyguyu içinden atmaya çalıştı. Yeni bir evde, yeni bir hayat yaşamaya başlamıştı ve hâlâ çok sevdiği büyükbabasının, tanıdığı tek ebeveyninin yasını tutmaktaydı. Bir süreliğine kendini yersiz hissetmesi gayet doğaldı.

Kahvaltıdan sonra biraz temiz havanın iyi geleceğine karar vererek şapkasını bağladı ve fazla büyümüş çimenlerle kaplı bahçeye çıktı. Temiz deniz havasını içine çekip, evin tozlu ağırlığıyla dolan ciğerlerini temizledi. Çiçek tarhlarını dolduran yabani otlara göz gezdirerek yürümeye başladı. Ortancaların, camgüzellerinin ve çiçek açmış manolya ağaçlarının budanmaya ihtiyacı vardı. Neredeyse bir yıl önce dökülmüş yapraklar, çürümüş bir halde yerde duruyorlardı. Etrafı düzenleyerek, yabani otları yolarak ve çiçekleri budayarak bahçenin doğal güzelliğini ortaya çıkarma fikri Tilly'yi heyecanlandırdı. Anladığı kadarıyla Jasper'ın bir bahçıvan tutacak gücü yoktu. Öyleyse Tilly'nin bir çift eldiven giyip bahçeyi düzenlemesine herhalde karşı çıkmazdı. Güneş ve deniz havasıyla birlikte çalışmak ona hem iyi gelir, hem de bir şekilde katkıda bulunuyormuş gibi hissettirirdi.

"Günaydın, hayatım!"

Tilly, ona doğru yaklaşan Jasper'a döndü. Bu sabah tertemiz giyinmişti ve gülümsüyordu. Gece geç yattığını belli eden tek şey gözaltlarındaki koyu halkalardı. Tilly'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. "Günaydın. Sanırım dünkü toplantı... iyi geçmiş."

Jasper önemsemez bir tavırla elini salladı. "İşlerim için en-

dişelenmene gerek yok. Ama sandığın geldi. Ve içindeki gördüm," dedi Tilly'nin tam önünde durarak. Boyu ve duru Tilly'yi flört ettikleri zamanlarda olduğu gibi heyecanlandır Jasper'ın güvenilir ve görkemli bir tarafı vardı, tıpkı parlak çelik gibiydi.

Tilly'nin göğsü gururla kabardı. "Şamdanlar salonda ço hoş duracak. O oda çok boş ve çıplak görünüyor."

"Pekâlâ... belki bir iki şeyi saklayabiliriz. Ama Tilly, o eş yaları sattığımda borcum tamamen silinecek. Alacaklı oldu ğum parayı aldığımda da tekrar rahata ereceğiz."

Tilly derin bir nefes aldı. "O zaman yapılacak en mantıklı iş hepsini satmak. Borcun ne kadar çabuk silinirse o kadar iyi. Rahatlayıp gülümsediğini görmeyi tercih ederim." Evet, eşya ları elinde tutmaktansa Jasper'ı mutlu görmeyi tercih ederdi. Hatta Godfrey ve Pamela'nın bir şekilde Jasper'ın borçlarını ödemeye yardımcı olacaklarını düşünmek Tilly'nin hoşuna gitmişti.

Jasper, Tilly'nin elini tutup dudaklarına götürerek nazikçe öptü. Ardından elini çevirip, bileğine hafif bir öpücük kondurarak gözlerini kapattı. Dudaklarının sıcaklığı, Tilly'nin hassas teninde bir süre kaldı. Tilly yüzünün kızardığını hissetti.

"Gelmene çok sevindim, aşkım," diyerek Tilly'nin elini bıraktı Jasper. Tilly daha fazla yakınlaşmak için yanıp tutuşuyordu. Jasper'ın elini bırakmasıyla, tenini bir ürperti kapladı.

Jasper başıyla bahçeyi işaret etti. "Maalesef önce bahçıvanı göndermek zorunda kaldım. Bir ay önce. Ama önümüzdeki bahar bahçe eski ihtişamına kavuşacak."

Tilly onun yalan söylediğini biliyordu. Buraya bir bahçıvan uğramayalı bir aydan çok daha fazla süre olmuştu. Ama Jasper'ın bu durumdan utandığı için böyle davrandığını artık biliyordu.

"Acaba," dedi Tilly, "bahçede biraz çalışmama izin verir miydin? Toprakla ve yapraklarla uğraşırken kendimi evimde gibi hissediyorum."

"İstediğini yapabilirsin, hayatım. Eğer canın öyle yapmak istiyorsa, o zaman burayı her yönüyle kendi evin yap. İşte," diyerek cebindeki anahtarları çıkardı Jasper. İçlerinden birini dikkatlice anahtarlıktan çıkarıp Tilly'ye uzattı. "Bu bahçıvan kulübesinin anahtarı. İstediğin gibi kullan. Şimdi, bir saat içinde bir beyefendi gelip benimle birlikte sandıktakilere göz atacak. Eşyalar karşılığında bana biraz para verecek. Bu iş, kadın işi değil, o yüzden sen uzak durmaya bak."

Tilly sandıktaki bazı eşyaları son bir kez görmek istediğini söyleyecek oldu. Örneğin büyükbabasının eski salonundaki saati. Ama sonra muhtemelen hüzünleneceğini fark etti. "Peki, Jasper," diyerek gülümsedi. "Mutlu olmana sevindim."

"Üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum," dedi Jasper. İşaret parmağıyla hafifçe Tilly'nin çenesine dokundu. "İyi kız." Ardından eve doğru uzaklaştı.

Tilly bahçenin sonunda, iki huş ağacının arasındaki bahçıvan kulübesine göz attı. Kulübeye yürüyüp anahtarı kilide yerleştirdi ve kapıyı açtı. Dalların arasından sızan güneş, küçük bir pencereden içeri giriyordu. Tırmıklar, süpürgeler, bahçe makasları, yabalar, sulama kovaları, bahçe kürekleri... Jasper buraya hiç girmemiş olmalıydı. Burada bu kadar çok şey olduğunu bilseydi, herhalde hepsini satmış olurdu. Duvar boyunca uzanan raflarda paket paket tohumlar, tel makaraları ve küçüklü büyüklü çiviler diziliydi. Tilly bulduğu bir çift eldiveni Bayan Broussard'a yıkatmak için kutusundan çıkardı. Eldivenler yıkanır yıkanmaz yabani otları yolmaya başlayabilirdi.

Kulübe küf kokuyordu. Tilly deniz havasının kul
dolması için kapıyı açık bırakmayı düşündü. Fakat
içeridekileri görüp her şeyi satabilirdi. İşte o zaman bal
le uğraşma hayalleri suya düşerdi. Bu yüzden kapıyı kilit
Jasper'ın giremeyeceği bir yerin anahtarına sahip olmak
tuhaf bir şekilde memnun etmişti.

Tilly odasında oturup alt kattaki görüşmenin bitmesini be
ledi. Eşyaları satın alacak olan beyefendinin Jasper ile fiya
anlaşması uzun sürmüştü. Tilly adamı görmemişti ama ağ
bir İspanyol aksanı olduğunu duyabiliyordu. Jasper ve adam
seslerini yükseltmeye başladığında, onları duymamak için ka
pısını kapattı.

Önündeki kelimelere odaklanmaya çalışarak kitap oku
mayı denedi. Ama kelimeler sanki havada yüzüyor, bir
anlam kazanmayı reddediyorlardı. Tilly'nin aklı alt katta
neler olduğundaydı. Onunla tanıştığında, Jasper kasabanın
çay tüccarına çay satmak için gelen zengin bir iş adamıydı.
Büyükbabası onu tanıyordu. Jasper'ın Tilly'ye bakacak kadar
varlıklı olduğuna şüphe yoktu. Şimdiyse bahçeyle neredeyse
geçen sonbahardan beri ilgilenilmediğini ve evin bazı odaları
nın, yerlerde yığınla toz birikecek kadar uzun süre boş kaldı
ğını öğrenmişti. Nişanlandıklarında büyükbabasının Jasper'a
yüklü bir miktar para verdiğini de biliyordu. Öyleyse o para da
doğruca borçlara gitmiş olmalıydı. Peki ama Jasper ne kadar
derin bir borca batmıştı böyle? Tilly ile işi hakkında konuşma
yı reddettiği sürece, Tilly bunu nasıl öğrenebilecekti ki?

Ayak seslerinin ardından Tilly'nin kapısı telaşla çalındı

Jasper davet beklemeksizin içeri daldı. Gözleri ateş saçıyordu. "Başka bir şeyin var mı, Tilly? Herhangi bir şey? Mücevher? Para?"

Tilly tereddüt etti. Banknotlar... *Bu sadece ve sadece senin için.* Belki de büyükbabası Jasper'ın göründüğü gibi biri olmadığından şüphelenmişti.

"İncilerim var," diyerek şifoniyere yöneldi Tilly. "Büyükbabam onları yirmi bir yaşına bastığımda vermişti. Annemindiler."

"İnciler. İnciler iş görür."

Tilly çekmeceden çıkardığı kutuyu Jasper'a uzatmadan önce durakladı.

Jasper parmaklarını şıklattı. "Haydi, ver. Konu para olunca duygusallığa yer veremeyiz." Tilly'ye doğru eğilip, kulağına sertçe fısıldadı. "Hayatım tehlikede."

Tilly paniğe kapılarak irkildi. "Ne?"

"Şu İspanyol. Ona çok uzun zamandır borçluyum. Sabrı tükenmek üzere." Tilly, Jasper'ın gözlerinin alyansına kaydığını gördü.

Sol elini yavaşça arkasına sakladı. "Bir de kolyem var."

"Onu da ver. Neyin var, neyin yoksa ver ki tüm sorunlarımız çözülsün," dedi Jasper, Tilly'nin gardırobuna yönelerek. Kapağı açıp, Tilly'nin en sevdiği, yakası ve kol ağızları samur kürkünden yapılmış paltosunu aldı.

"Bu pahalı bir şey mi?" diye sordu Tilly'ye.

"Ben... Onu da al. Eğer işine yarayacaksa... Giyecek başka paltolarım var," dedi Tilly. Mantıklı olmak zorundaydı. Evi korumak, onu paltosunu korumaktan daha sıcak tutacaktı.

Jasper, İspanyol ile anlaşmak için Tilly'nin mücevherleriyle birlikte alt kata indi. Tilly sigara tabakasını sakladığı gardı-

roba baktı. Jasper'ın yapamayacağı ne vardı ki? Tilly burada olsun ya da olmasın, onu buraya gelip satacak bir şey aramaktan ve tüm çekmeceleri, rafları karıştırmaktan ne alıkoyabilirdi? Sırada ne vardı? Tilly'nin kıyafetleri mi? Büyükbabasının ona çocukken yaptığı kıymetli, işlemeli kutu mu? Jasper enine sonunda o sigara tabakasını bulacak ve paraları alacaktı.

Hayatının tehlikede olduğunu söylüyordu. Tilly ellerini birbirine kenetleyerek sıktı. Jasper'ı korumak istemekle ona güvenmemek arasında sıkışıp kalmıştı. Ah, hem de hiç güvenmemek.

Tilly ne yapması gerektiğini biliyordu.

Jasper'ın iş için dışarı çıkıp Tilly'nin yatağından bir gece daha uzak kalması, Tilly'yi bu defa sevindirmişti. Bayan Broussard da evden ayrıldığında, Tilly bir mum ve sigara tabakasını alarak bahçıvan kulübesinin yolunu tuttu. Denizden esen sert rüzgâr mumu söndürse de dolunayın ince, soluk ışığı yolunu aydınlatmaya yetiyordu. Kulübenin kapısını açıp içeri girdi ve içi tohumla dolu bir kutu buldu. Kutuyu boşalttı, sigara tabakasını kutuya yerleştirdi ve üzerini yeniden tohum paketleriyle doldurdu. Hercai menekşeler ve kokulu bezelyeler...

Bir kadının hayatta en azından bir şeyi olmalı.

Büyükbabası gerçekten çok akıllıydı. Tilly de elinden geldiğince akıllıca davranacaktı.

7

Hayaller Görmek

Tilly gece yarısı uyanarak karanlıkta gözlerini kırpıştırdı. Bir ses duyuyordu. Buradaki seslere hâlâ alışamadığından dikkatle kulak kabarttı. Sallanan pencere camları, fırtınalı yağmur... Hayır, bu başka bir şeydi.

Biri ön kapıyı yumrukluyordu.

Tilly üzerindeki örtüyü bir kenara atıp ayağa kalktı. Çıplak ayaklarıyla yere basarak, bir süre tereddütle bekledi. Jasper evdeyse neden kapıya bakmıyordu? Evde bir kâhya olmadığına göre kapıyı ikisinden biri açmak zorundaydı.

Güm, güm, güm.

Tilly sabahlığını üzerine geçirip, titreyen elleriyle mumu yaktı. Jasper'ın odasının önünde durup kapıyı sertçe çaldı. Fakat Jasper cevap vermedi.

Eve gelmemiş miydi? Öyleyse Tilly evde yalnızdı. Dışarıdaki yağmur fırtınası etrafı kırıp geçiriyordu. Kapıdaki sığınacak bir yer arayan çaresiz biri olabilirdi.

Güm, güm, güm. "Tilly! Tilly!"

Nihayet Tilly'nin jetonu düştü. Dışarıdaki çaresiz kişi kocasından başkası değildi.

Tilly aceleyle merdivenleri inip kapıyı açtı. İçeriye y
murlu, soğuk bir rüzgâr doldu. Jasper içeri girip paspasın ü
rine yığılıverdi. Mumun sönük ışığında bile, Tilly onun yır
mış kıyafetlerini ve kan içindeki yüzünü görebiliyordu.

"Jasper! Aman Tanrım, ne oldu sana?" Kapıyı kapatıp d
lerinin üzerine çökerek Jasper'ın alnına düşen ıslak saçları
kenara itti.

"Anahtarımı kaybettim," dedi Jasper. "Beni böyle görme
istememiştim."

"Mutfağa gel. Sana su kaynatayım," dedi Tilly, Jasper'ı
ayağa kalkmasına yardım ederek. Jasper tüm ağırlığıyla ona
yaslandı. Islak giysileri, Tilly'nin sabahlığına yapışıyordu.

Tilly mutfakta bulabildiği bütün mumları yaktıktan sonra
kaynaması için suyu ocağa bıraktı. Jasper dirseklerini masaya
dayamış bir halde ağır ağır soluyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu Tilly suyun kaynamasını beklerken. Ama Jasper cevap vermedi. Kendi perişanlığının içinde kaybolmuş gibiydi.

Tilly kaynayan suyu bir kâseye boşaltıp, üzerine biraz soğuk su ekledi. Ardından Jasper'ın karşısına bir sandalye çekip oturdu ve çenesini nazikçe tutup kaldırarak yüzünü inceledi. Jasper kederli gözlerle Tilly'ye baktı. "Üzgünüm," dedi.

Tilly kâseye batırdığı bezin fazla suyunu sıktıktan sonra Jasper'ın yüzündeki kanları temizlemeye başladı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu bir kez daha.

"İspanyol," diye yanıtladı Jasper nihayet. "Ama artık bitti. Onunla işim bitti. Artık hiçbir şey borçlu değilim."

"Öyleyse neden sana vurdu?" Tilly kanın bir kısmının burnundan, bir kısmının da yanağındaki bir kesikten geldiğini görebiliyordu. Muhtemelen yanağı, yüzük takan birinin yum-

ruğu yüzünden kesilmişti. Tilly bezi yavaşça yaraya dokundurdu. Jasper acıyla yüzünü buruşturdu.

"Çünkü ona hakaret ettim," dedi Jasper acıyla gülümseyerek. "Şansa bak ki İspanyollar kolay alınıyormuş."

"Başka bir yerinden yaralandın mı?"

"Her yerim acıyor. Büyük bir kavgaydı. Dizim beni taşımıyor."

"Şu ıslak kıyafetleri çıkarman gerek."

"Bana yardım eder misin?" diye sordu Jasper. "Ayağa kalkamıyorum."

Tilly mumun zayıf ışığı altında Jasper'ın soyunmasına yardım etmeye başladı.

Yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini açıp çıkardıktan sonra kollarını kaldırması için Jasper'a yardım etti. Atletinin altından, Jasper'ın kaslı gövdesi ortaya çıktı. Tilly bedeninin ısındığını hissetti. Parmağını Jasper'ın göğsündeki tüylerin üzerinde gezdirmek için yanıp tutuşuyordu. Neyse ki ciddi bir iş yaptığını hatırlayarak kendini toparladı.

"Haydi," dedi Tilly. "Kalk."

Jasper inleyerek ayağa kalkıp Tilly'ye yaslandı. Sonra da kemerini çözüp, pantolonunu yere bıraktı. Şimdi üzerinde sadece içliğiyle kalmıştı. Dizinin balon gibi şiştiği hemen belli oluyordu. Ağırlığını dizine veremiyordu.

"Hayatım," dedi Tilly, "şimdi seni kurulayalım. Ama sonra yatağına yatman ve dizinin üzerine basmaman gerek. Sabah sana bir doktor çağırırım."

"Hayır," dedi Jasper. "Doktora verecek param yok."

"Bütün borçlarını temizlediğini sanmıştım?"

"Evet, o yüzden yeni bir borca girmemem gerek."

"Jasper, doktor seni topal kalmaktan kurtarabilir." Tilly,

Jasper'dan sakladığı paraları düşündü. Duyduğu vicdan azabı neredeyse nefesini kesiyordu.

Fakat Jasper doktor hakkında tek kelime daha etmedi. Tilly, Jasper'ın tüylerinin diken diken olduğunu görerek sabahlığını çıkardı ve onun omuzlarını örttü. "Haydi, seni yatağına götüreyim."

Ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladılar. Mum ışığıyla duvara vuran gölgeleri korkunç görünüyordu. Jasper yaralı dizinin üzerine yüklenmek zorunda kaldığı her an acıyla inliyordu. Nihayet yatak odasına vardılar. Tilly odadaki mumları kendi mumuyla yaktıktan sonra yatması için Jasper'ın yatağını açtı.

"İçliğim ıslak," dedi Jasper. "Kuru bir şeylere ihtiyacım var," diyerek gardırobu işaret etti. Tilly dolabı açtı. İçindeki kıyafetlerin hiçbiri askıya asılmamış, hiçbir şey katlanmamıştı. Bir fanila ve pijama altı bulabilmek için bir yığın kıyafet karıştırmak zorunda kaldı. Nasıl olmuştu da Jasper ona şık giyinen biri izlenimi verebilmişti? Hizmetçileri olmadan kendi kıyafetleriyle ilgilenemeyen biri miydi? Arkasını döndüğünde, Jasper'ı çırılçıplak bir halde beklerken buldu. Elleriyle mahrem yerini örtmüştü. Tilly bu görüntü karşısında öylesine heyecanlandı ki az kalsın elindekileri düşürüyordu. Mumun titreyen ışığında, Jasper'ın cinsel organının etrafındaki koyu renk tüyleri görebiliyordu. Jasper'ın ellerini oradan çekmek ve onu tamamen çıplak görmek için gizli bir arzuya kapıldı. Titreyen nefesiyle elindekileri Jasper'a uzattı. Jasper giyinmeden önce ona arkasını dönmesini işaret etti. Tilly hayal kırıklığıyla arkasını döndü.

"Teşekkür ederim, Tilly," dedi Jasper giyindikten sonra.

Tilly tekrar döndüğünde Jasper'ın sırtüstü yatağa uzanmış

olduğunu gördü. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Senin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey. Sen de git yat artık."

Ama Tilly'nin bu isteği yerine getirmesi mümkün değildi. Birbirlerinden ayrı uyumaları yanlıştı, bilhassa Jasper'ın yaralı olduğu ve Tilly'nin tesellisine ihtiyaç duyduğu bu gece. "Hayır. Sabaha kadar yanında kalacağım." Jasper'ın iznini beklemeksizin yatağa uzanıp, yanına sokuldu.

Jasper sanki yeni bir yumruk bekliyormuş gibi kendini hazırladı. "Kendi odana dönmelisin."

"Jasper, senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece seninle ilgilenmek istiyorum," dedi Tilly şaşkın ve incinmiş bir şekilde. "Ben senin karınım. Benim yerim senin yanın."

"Affedersin, hayatım," diyerek bir iç çekti Jasper. "Bu akşam... zor bir akşamdı. Uzunca bir süre uyumak istiyorum."

"Yanında uyuyup, bana ihtiyacın olursa diye burada kalacağım." Tilly, Jasper'ın yanağına bir öpücük kondurup elini tuttu. Nihayet onun yanında yatacaktı ve onları ayıran tek şey yatak kıyafetleriydi. Nihayet Jasper'ın yatağında uykuya dalacaktı. Tıpkı hayalindeki gibi.

Daha doğrusu, *neredeyse* hayalindeki gibi.

Jasper'ın dizindeki şişlik sabah neredeyse kaybolmuştu. Yine de Tilly yataktan çıkmaması için onu uyardı. Sonra da Bayan Rivard gelmeden önce heyecanla aşağı yukarı koşturarak, Jasper'a yiyecek bir şeyler ve çay taşıdı. Jasper'ın yüzünde ve omuzlarında morluklar oluşmuştu. Tilly onun maruz kaldığı öfke ve şiddeti hayal etmeye bile cesaret edemiyordu. Erkeklerin dünyası oldukça korkutucu ve korunmasız bir yer gibi

görünüyordu. Bir kereliğine de olsa, bir evin ve bir kalbin sıcaklığıyla sarmalandığı için kendini mutlu hissetti.

Bayan Rivard'ın gelmesiyle Tilly ortalıktan çekilip, günü kütüphanede geçirmeye karar verdi. Buradaki kitapları düzenlemek için herhangi bir yol izlenmemişti. Heyecanla elini kitapların üzerinde gezdirdikten sonra onları yavaşça ve mantıklı bir sıra oluşturacak şekilde düzenlemeye başladı. Arada bir umulmadık hazinelerle de karşılaşıyordu; Pepys'in ilk baskısı, deri ciltli, resimli bir *Faerie Queene* gibi. Tilly tozlar yüzünden hapşırarak kitapları yere yığdı ve onları İskoçya'ya gönderilmek üzere sandıklara yerleştirmek için hazırladı. Akşam karanlığı çöktüğünde, Yunan edebiyatı, Roma edebiyatı, Chaucer eserleri ve Arthur dönemi hikâyeleri için birer bölüm oluşturmuştu. Bir sonraki sefere Shakespeare için bir bölüm oluşturmayı umuyordu. Bu muhteşem kitap koleksiyonunu kaybedeceklerini düşünmek acı vericiydi. Ama en azından onlara göz gezdirebileceği birkaç ayı vardı.

Gece vakti yaklaşırken, Jasper ve Tilly evde yeniden baş başa kalmışlardı. Jasper onu yanına çağırmamıştı. Büyük ihtimalle Tilly'ye ihtiyacı yoktu. Fakat Tilly geceyi tekrar onun sıcacık bedeninin yanında yatarak geçirmek için can atıyordu. Evliliklerini gerçekleştirmek, onu bir dilek ya da hatıra olmaktan çıkarmak istiyordu.

Tilly acele etmeksizin saç tokalarını açmaya başladı. Kızıl buklelerini tarayıp serbest bıraktı. Süt beyazı omuzlarını ve kollarını gül suyuyla sildikten sonra pamuklu, kolsuz bir gecelik giydi. Ardından derin bir nefes aldı ve çıplak ayaklarıyla Jasper'ın odasına yöneldi.

Hafifçe kapıyı tıklattı.

"Gel."

Tilly kapıyı açtı. Jasper hâlâ onu son gördüğü yerde yatmaktaydı. Yatak örtülerini bir kenara itmişti. Sargılı olan dizini bir yığın yastığın üzerine koyarak yükseltmişti. Kucağında ahşap bir yemek tepsisi duruyordu. Ama tepsinin içinde yemek yerine bir mürekkep hokkası ve hesap defteri vardı.

"Uyku vakti gelmedi mi, aşkım?" diye sordu Tilly.

Jasper bir iç çekerek Tilly'ye tepsiyi alabileceğini işaret etti. "Galiba haklısın. Sayılar gözümün önünde uçuşmaya başladı. Ama hesaplarıma göre artık borcum yok. Bir sonraki parke taşı sevkiyatımdan alacağım ödeme, yeniden para harcayabileceğimiz anlamına gelecek."

Tilly'nin yüreği hafifledi. "Yani mutlu musun, hayatım?"

"Dizim bu kadar ağrımasa daha iyi olurdum. Dinlendirirsem bir iki güne iyileşir." Jasper, Tilly'ye gülümsedi. "Geldiğinden beri çalkantılı günlere şahit oldun. Keşke bir hafta sonra gelmiş olsaydın."

"O zaman sana mücevherlerimle sandıktaki eşyaları veremezdim."

"Ah, evet. Gelecek parayla alacağım ilk şey bir inci kolye olacak. Feda ettiklerini telafi edeceğim," dedi Jasper. Tilly'nin gözlerine bakamıyordu.

"Kendini suçlu hissetme," diyerek Jasper'ın yanına oturdu Tilly. "Biz artık karıkocayız. Biz... her şeyi paylaşacağız." Kelimelerinin tam anlamıyla anlaşılması niyetiyle gözlerini Jasper'ın gözlerinden ayırmamaya çalıştı. Bir süre öylece, sessizce durdular.

"Artık yatağına dönsen iyi olur," dedi Jasper.

"Yine seninle uyumak istiyorum, kocacığım."

"Olmaz. Uykumu bölersin. Dizime çarparsın."

"Jasper, biz evliyiz. Ne zaman..."

Jasper iki parmağıyla Tilly'nin dudaklarına sertçe bastırarak onu susturdu. "Bana bunlardan bahsetme. Sakatlandım, aşağılandım ve şu an bunları atlatmaya çalışıyorum. Arzuların seni kontrol etmesine izin verme, Tilly. Bu bir kadına hiç yakışmıyor."

"Ama ben..."

Jasper sesini yükselterek Tilly'yi bastırdı. "Ne zaman mı? Yeniden iyi olduğum zaman. Yeniden zengin olduğum zaman. Çünkü ikimizin zar zor geçinebildiği bir eve çocuk getirmek aptallıktan başka bir şey olmaz. Seni yeniden tanıdığım zaman. Çünkü İngiltere'de kalmak için ısrar edip, aramıza bu soğukluğun ve uzaklığın girmesine sen izin verdin. Ama her şeyden çok, Tilly, ben izin verdiğim zaman. Sen istediğin zaman değil. Bir evliliğin nasıl olması gerektiğinden söz ediyorsun: Öyleyse sözümü dinlemen gerektiğini öğreneceksin. Şimdi git. İkimizi de utandırıp küçük düşürüyorsun."

Tilly karmaşık duygular içindeydi. Utanç, hüzün ama hepsinden çok öfke. İçinde parlayan öfke ateşini hızla söndürmek zorunda kaldı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Tilly. Ardından mümkün olduğunca çabuk bir şekilde odadan çıktı. Yumruklarını sertçe sıkarak, öfkeli adımlarla kendi odasının yolunu tuttu. Jasper'ın odasına dönmemeli –kesinlikle dönmemeli– ve ağzını açıp, boğazına dizilen suçlamaları bir bir sıralamamalıydı. *Bizi küçük düşürüyorum, öyle mi? Kendini büyükbabama zengin biri olarak tanıtan, görkemli eşyalarla dolu muazzam bir ev vaadiyle benimle evlenen kimdi? Benim mücevherlerimi satıp, büyük bir kavga sonrası eve dönen kimdi? Bana altı hafta boyunca tek kelime yazmayan kimdi?*

İçinde yanan ateş yavaş yavaş azalmaya başladı. Azaldı.

Fakat tamamen sönmedi. Tilly'nin öfkesinin sorunu da buydu. Küçük bir kısmı asla sönmez, daima içinde kalırdı. Ve dikkatsizce tutuşturulmuş bir ateşin kozu gibi her an yeniden alevlenebilirdi.

Jasper beş gün içinde ayağa kalkmıştı. Sanki Tilly'yi sertçe azarlayan kendisi değilmiş gibi nazikti. Öte yandan, sanki Tilly'nin yakınlaşmasını önlemeye çalışıyormuş gibi de soğuktu.

Kahvaltıda karşılıklı oturup haşlanmış yumurta ve kızarmış ekmeklerini yemeye başladılar. Bayan Rivard boşalan çay fincanlarını keyifsizce doldurdu. Jasper ansızın kahvaltısını bırakıp Bayan Rivard'a baktı. "Bugün cumartesi mi, Bayan Rivard?"

"Evet, efendim."

Jasper dikkatini Tilly'ye yöneltti. "Ralph ve Laura Mornington bu gece St. Peter Port'ta bir parti düzenliyor. Gitmemiz gerek."

"Öyle mi?"

"Ralph benim en güvenilir iş bağlantılarımdan biri, aynı zamanda en yakın arkadaşım. Giyecek bir şeyin var mı?"

"Evet, birkaç güzel gece elbisem var."

"Bayan Rivard," diye seslendi Jasper mutfağa doğru, "kaşmir pantolonumla sırma işlemeli yeleğimi bul ve saat yediye kadar ütüleyip hazırla."

Bayan Rivard, tamam dercesine homurdandı. "Pek de hoş bir kadın değil," dedi Tilly.

"Hiç değildir. Ama ucuza çalışıyor."

Tilly, Bayan Rivard'ın kabalığı hakkında daha fazla şey söylemedi. Jasper'a karşı gelmek istemiyordu. "Sence de güzel olmayacak mı, Jasper?" diye sordu. "Arkadaşlarla akşam yemeği. İkimiz de en güzel kıyafetlerimizi giyeceğiz. Tıpkı flört ettiğimiz zamanlardaki gibi. Belki bu parti bize tekrar yakınlaşma şansı verir."

Jasper çekimser bir ifadeyle gülümsedi. "Bugün odamda oldukça meşgul olacağım, Tilly. Beni rahatsız etme. Ve yedide hazır ol."

Jasper sandalyesini iterek masadan kalktı ve uzaklaştı. Hâlâ biraz topallıyordu. Tilly kahvaltısını bitirdi. Günü ne yaparak geçirecekti ki? Büyükbabasının evinde olsaydı, vaktini ona kitap okuyarak, çiçekleri budayarak, kanaviçe yaparak, kasabaya yürüyerek, bahçede çalışarak... gerçekten hoşuna giden ne varsa onu yaparak geçirirdi. Büyükbabasının evinde kendini yerleşik ve özgür hissediyordu. Burada ise huzursuzdu. Sanki karanlık, ahşap panelli duvarlarla ve adayı çevreleyen gri denizle sınırlandırılmış gibiydi. Belki de bu kadar kısıtlanmış hissetmesinin nedeni buydu. Adalar hiçbir yerle alakası olmayan, arada kalmış yerlerdi. Daha çok bir uğrak yeriydi. Tilly'nin hissettiği de buydu. Kendini yerleşik hissetmiyordu.

Peki, yolu nereye gidiyordu?

Tilly huzursuzluğunu atmak için yapabileceği en iyi şeyin dışarıda biraz vakit geçirmek olduğuna karar verdi. Bayan Broussard'ın yıkayıp çekmeceye bıraktığı temiz, limonlu sabun kokan bahçıvan eldivenlerini buldu. Ardından beline bir önlük bağladı. Şimdi bahçeyle uğraşma vaktiydi.

Gökyüzü açık ve güneşliydi. Fakat serin bir rüzgâr Tilly'nin saçlarını havalandırarak, çam ağaçlarının tepesinde hışırdadı. Tilly ilgileneceği çiçekliğin önüne bir masa örtüsü serdi.

Ardından kulübenin kilidini açıp, içeriden bir kova, kürek ve bahçe makası aldı.

Çok geçmeden işe koyuldu. Yabani otları yolup, güllerin kurumuş dallarını budadı. Toprağı altüst edip havalandırarak, çiçek tarhlarını çevreleyen taşları düzenledi. İşi yorucu bulmaktan ziyade –bu gibi işler yapmak için doğmadığı aşikârdı– neşe verici buluyordu. Bu neşenin sebebi karmakarışık haldeki çiçekliğin sakin ve düzenli bir hale büründüğünü görmek değildi. Asıl neşe, doğal yaşama bu kadar yakın olabilmekti. Tilly çamurlu eldivenlerini dikkatle çıkarıp gökyüzüne bakarak gülümsedi. Şimdi ihtiyacı olan tek şey biraz yağmurdu. Çiçekliğin güneş ve hava almasını sağlamıştı. Böylece bahara her şey güzelce yeşerip büyüyecekti.

Tilly bahar geldiğinde nasıl bir hayatı olacağını hayal etmeye çalıştı. O zamana kadar Jasper'ın maddi durumu düzelecek ve Tilly'ye İngiltere'deyken duyduğu aşkı yeniden bulacaktı. Hatta belki bir de çocukları olurdu. Bu güller açtığında olmasını umduğu çok şey vardı.

Ama önce bu akşamı atlatmalıydı.

Budayıp yolduğu dalları ve yabani otları eski masa örtüsünün üzerine doldurdu. Ardından onu kulübenin yakınlarındaki çimensiz alana sürükleyerek bir ateş yaktı.

Ateşin başına oturarak kollarını dizlerine sardı. Üstü başı, elleri çamur içindeydi ve yaptığı işten dolayı kolları ağrıyordu. Bir süre öylece oturup, titreyerek yanan ateşi seyretti. Mavi duman gözlerini yaksa da sıcak ve odunsu kokuyordu. Tilly büyükbabasını andı. Gitgide artan umutsuzluğu hakkında onun ne diyeceğini düşündü. Herhalde ona sabırlı ve anlayışlı olmasını, hayattan çok fazla şey beklememesini söylerdi.

Ayrıca ona kir içinde olduğunu ve akşam yemeğine gitmeden önce temizlenmesi gerektiğini de hatırlatırdı.

Tilly ateşi kendi kendine yanmaya bırakarak, bahçe malzemelerini toplayıp kaldırdı. Sigara tabakasının hâlâ yerinde durduğundan emin olduktan sonra kulübenin kapısını kilitledi ve yıkanıp giyinmek için eve döndü.

Saat yediyi gösterdiğinde alt kata inerek beklemeye başladı. Lacivert kurdeleleri olan uçuk mavi, ipek, tül bir elbise ile topuksuz ayakkabılarını ve uzun, beyaz eldivenlerini giymişti. Bayan Rivard'ın isteksizce yardım ettiği kabarık topuzunu boncuklarla süslemişti. Eline ise çizgili bir yelpaze almıştı. Fakat kulağından sarkan küpeleri ya da turkuvaz rengi kolyesi yoktu. Bütün mücevherleri gitmişti.

Beklemeye başladığından beri yarım saat geçmişti. Bayan Rivard evden ayrılmak üzere Tilly'nin yanından geçerek kapıya yöneldi.

"Bay Dellafore'u gördün mü?" diye sordu Tilly.

"Hayır," dedi Bayan Rivard. "Ama onun için hazırladığım kıyafetler odasında değil."

Tilly şaşırdı. "Bensiz gitmiş olabilir mi?"

"Ben nerden bileyim?" diyerek kapıyı ardından kapattı Bayan Rivard.

Tilly üçüncü kata çıkıp Jasper'ın odasına girdi. Oda eskisi gibi darmadağın değildi. Tüm kıyafetler katlanıp askılarına asılmıştı.

Ancak Jasper ortalarda yoktu. Tilly pencereye yaklaşarak aşağı baktı. Bahçe girişini ve dışarıdaki yolu görebiliyordu. Tam da o an, kararlı adımlarla eve doğru yürümekte olan Jasper'ı gördü. Üzerinde Bayan Rivard'a hazırlattığı gömleği ve yeleği vardı. Bir yerlerden dönüyordu.

Tilly, Jasper'ın gardırobunu açıp, giyeceği kuyruklu ceketi aldı ve onu karşılamak üzere odadan çıktı. Merdivenlerin ortasında Jasper ile karşılaştı.

"Neredeydin?"

"İşim vardı," dedi Jasper.

"Parti kıyafetlerinle mi gittin?" diye sordu Tilly ceketi ona uzatarak.

Jasper gözlerini kısarak Tilly'ye baktı. "Benden izin almadan odama girme," dedi. "Ayrıca işimi yapmak için nasıl giyineceğim seni ilgilendirmez."

Tilly güçlükle yutkunarak neşesini kaybetmemeye çalıştı. "Kötü bir niyetim yoktu, aşkım. Haydi, gel, güzel bir akşam geçirelim."

Jasper ceketini giydikten sonra Tilly onun koluna girdi. Ormanın içinden geçip kasabaya doğru yürümek için güzel bir akşamüstüydü. Çok geçmeden Jasper biraz rahatlamış ve daha hoşgörülü olmuştu.

"Seni öyle terslediğim için affedersin, hayatım," dedi nihayet. Ağaçlar seyrekleşmiş, yürüdükleri patika geniş bir yola dönüşmüştü. "Sadece odama girmesen daha iyi olur. Çünkü bütün hesaplarımı ve yazışmalarımı orada yapıyorum. Daha önce ikinci katta bir çalışma odam vardı ama masam hariç her şeyimi sattıktan sonra bomboş bir odada oturup hesap yapmaya çalışmak moralimi bozuyordu."

İşte... Tilly'nin Jasper'a mektupları sorabilmesi için bir fırsat doğmuştu. Her şeyin açıklığa kavuşması için bir fırsattı bu. "Çekmecende bir sürü mektup olduğunu gördüm," dedi Tilly fazla düşünmeksizin.

"Hımm," dedi Jasper yoldaki bir taşı tekmeleyerek. Tilly'yi pek dinlediği yoktu.

"Kendi mektuplarımdan birini de gördüm."

"Görmemişsindir."

"Cevap yazarak beni telaşa düşürmek istemediysen anlarım. Zor günler geçirdiğini biliyorum."

"Tek bir *mektubunu bile* almadım, Tilly. Neden bahsediyorsun sen?"

"Ama gördüm..." diyerek sustu Tilly.

Jasper'ın bakışları şefkatli ve şaşkındı. Öfkeli bir inkâr değildi bu. "Tilly, hayatım. Eğer mektuplarını alsaydım, sana söylerdim. Tıpkı, ki öyle umuyorum, senin benimkileri almadığını söylerken yalan söylemediğin gibi."

Tilly ansızın kendinden şüphe etti. Belki de *hayal* görmüştü. O gün oldukça yorgundu ve etraf karanlıktı. Belki başkasının elyazısını kendi yazısına benzetmişti.

Yol ilerledikçe çatılar, bacalar, dolambaçlı caddeler ve limandaki gemilerin direkleri görünmeye başlamıştı.

"İstersen gösteririm," dedi Jasper. "Eve döndüğümüzde sana masamdaki her şeyi göstereyim."

"Hayır, hayır, istemiyorum..." Tilly zorla gülümsedi. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Bunları aklından çıkar," dedi Jasper.

"Evet, tabii," dedi Tilly. "Çıkaracağım."

Mornington'ların Le Paradis'teki evi Jasper'ınki kadar büyük bir evdi. Fakat ışıl ışıl aydınlatılmış merdivenleri, yeni bir boyası ve pırıl pırıl, tertemiz çinileri vardı. Le Paradis, adanın en zenginlerinin yaşadığı bir yerdi. Rengârenk boyalı evler, arnavutkaldırımlı dik bir caddede karşılıklı dizilmişlerdi. Tilly ve

Jasper geniş, beyaz merdivenleri çıkıp kapıyı çaldıktan sonra sokak lambasının ışığında beklemeye başladılar. Batıdan esen rüzgâr, ıslak kasımpatıların kokusunu taşıyordu.

Kapının açılmasını beklerlerken Jasper, Tilly'ye yaklaşarak sertçe fısıldadı. "Maddi sıkıntılarımızdan kimseye söz etme, bilhassa Ralph ve Laura'ya."

"Aklımdan bile geçirmem," dedi Tilly.

Jasper etrafına göz gezdirerek pirinç kapı kulpunu ve kapının üzerindeki minik, yelpaze şeklindeki pencereyi inceledi. "Bir zamanlar benim evim de böyle görünüyordu," dedi yüzünde acı, hüzünlü bir ifadeyle.

"Yine öyle görünecek," diyerek onun elini sıktı Tilly. "Sana güveniyorum."

Kapıyı tıknaz, siyah saçlı, kalın bıyıklı bir adam açtı. Neşeyle gülerek Jasper'ın elini sıktı.

"Dellafore! İyileşmişsin! İspanyol'la ettiğin kavgadan sonra yaralarını sarmak için bir süre daha evden çıkmazsın sanmıştık."

Jasper gülümsedi. "Herhalde artık benim onurumu zedelemeden önce iki kez düşünür. Borçlarımı daima vaktinde öderim, Ralph. Umarım onun saçmalıklarına kulak asmamışsındır."

Ralph kıkırdayarak içeri girmelerini işaret etti. "Aksine ikinizin de daha kötüsü olmadan bu meseleyi atlattığınızı düşünüyorum ama önemi yok. En azından sen kurtuldun, o da İspanya'ya döndü. Ayrıca bir daha onunla iş yapmaman gerektiğini öğrenmiş oldun," diyerek dikkatini Tilly'ye yöneltti. "Bu güzel bayan da Matilda mı?" diye sordu, Tilly'nin elini tutup dudaklarını değdirmeden öperek.

"Tilly," dedi Tilly. "Bana herkes Tilly der. Başım belada olmadığı sürece."

Ralph, gözlerine yansıyıp onları parlatan bir tebessümle gülümsedi. "Peki, bu çok sık olur mu?"

"Büyüdükçe azalıyor, bayım."

Ralph, Tilly ve Jasper'ın üzerindekileri alarak onları bir uşağa uzattı. "Evime ve adaya hoş geldin, Tilly. Gel, seni karımla tanıştırayım." Jasper, Ralph'i takip etmek için Tilly'nin koluna girdi.

"Sevimli biri," diye fısıldadı Tilly, Jasper'a.

"Fazla içince saçmalamaya başlar. Her söylediğini ciddiye alma, hayatım."

Ralph onları bir düzine kadar insanın olduğu salona götürdü. Kimileri kanepede ya da pencere eşiğinde oturuyor, kimisi şömine rafına yaslanarak sohbet ediyor, kimi de çift kanatlı, camlı kapıların ardındaki terasta sigara içiyordu. Salon güzelce aydınlatılmıştı. Sırma işlemeli kadife kanepeler, altın rengi süslemeleri olan duvar kâğıtları ve lekesiz, pirinç lambalar, salona parlayan bir mücevher görünümü veriyordu. Tilly kıskanmadan edemedi. Yaşayacağını sandığı hayat böyle bir hayattı. Bomboş ve karanlık *Lumière Sur La Mer* değildi. Denizdeki ışık mı? O ev geceleri kendi bahçesini bile zor aydınlatıyordu.

Ama sonra böyle düşündüğü için kendine kızdı. Hayattaydı, sağlıklıydı ve sevdiği adamla birlikteydi. Birlikte yaşayacakları bir hayatın henüz başındaydılar ve her şey düzelecekti. Kaldı ki sade bir yaşam sürmek, güzel eşyalarla çevrili bir hayattan daha soysuz ya da değersiz değildi. Eğer böyle yapmak zorundaysa buna alışacaktı.

Tilly yumuşak sesli, pembe yanaklı Laura ve Morningtonları ziyarete gelen büyük kızları Maria dahil, salondaki pek çok kişiyle tanıştı. Maria, bakıcıdan küçük kızını aşağı

getirmesini istedi. Salondaki bütün bayanlar yürümeye yeni başlayan bu küçük, güzel kızı sevmek için başına üşüştüler. Erkeklerse şefkatli bir gülümsemeyle onu seyrettiler. Tilly bir an için bir kızı olduğunu hayal etti. Bu düşünce karşısında içi sıcacık bir hisle doldu. Öyle ki bütün akşam boyunca Jasper'a daha büyük bir sevgiyle gülümseyip durdu. Jasper'ın ise bunu pek fark ettiği yoktu.

"Burada mutlu musun?" diye sordu Laura, Tilly'ye baş başa kaldıkları bir ara.

"Hâlâ yerleşmeye çalışıyorum," dedi Tilly dürüstçe. "Ama mutlu olacağıma inanıyorum."

Laura'nın yüzünde Tilly'nin okuyamadığı bir ifade belirdi. Hemen ardından gülümsedi. "Bana her zaman uğrayabilirsin," dedi. "Ralph ve Jasper iyi arkadaşlardır. Umarım seninle daha sık görüşürüz."

Yemek esnasında Tilly kendini Ralph ile bir başka adamın arasında otururken buldu. Diğer adam çok daha yaşlıydı ve Tilly ile hiç ilgilendiği yoktu. Yemek boyunca sırtı Tilly'ye dönük vaziyette diğer arkadaşıyla sohbet edip durdu. Ralph ise Tilly'yi nazikçe ağırlama görevini üstlenerek onunla konuşmaya, büyükbabası hakkında sorular sormaya başladı. Büyükbabasının son günlerini anlatırken Tilly'nin gözleri dolduğunda, Ralph hafifçe omzuna dokunarak onu teselli etti. Tilly'ye gerçekten iyi bir arkadaş gibi davranıyordu ve Tilly ona çabucak ısındığını fark etti.

Mönü geleneksel Guernsey yemeklerinden –dana eti ve denizkulağı, mezgit, *Gâche Mélée**– oluşuyordu. Ralph ve Laura, yemeği çok beğenen misafirlerinin ısrarıyla aşçılarını

*Elmayla yapılan geleneksel bir hamur tatlısı. (Ed. N.)

yanlarına çağırdı. Tilly belki de sadece yirmi beş yaşında olan ayrı kadını gördüğünde şaşırdı. Kadının gevşek bir şekilde topladığı gür, kızıl-sarı saçları, iri, çarpıcı gözleri ve mutfakta çalışarak geçirdiği saatlerle ortüşmeyen bir güzelliği vardı.

"Sizi Chantelle Lejeune ile tanıştırayım," dedi Laura misafirleri selamlaması için Chantelle'i dirseğiyle dürterek. "İngilizcesi pek iyi değildir ama geçen yıldan beri bizimle çalıştığı için çok mutluyuz." Laura nazikçe gülümsedi.

Chantelle masadaki her kadına tek tek bakarak başını olumlu anlamda salladı. Sıra Tilly'ye geldiğinde ise burun delikleri genişleyerek, kibirli bir ifadeyle onu süzdü. Bu yaptığı apaçık küstahlıktı. Tilly, Bayan Rivard'ı hatırladı. İngilizlerin neden yol yordam bilmeyen Fransızları yanlarında çalıştırdıklarını merak etmeye başlamıştı. Tabağını önünden iterek uzaklaştırdı. Tatlısındaki baharatlı elmalar artık lezzetli gelmiyordu. Masanın ucundaki bir adamla derin bir sohbete dalmış olan Jasper'a baktı. Boş tabaklar toplanırken, sohbet ve kahkahalar yeniden başlamıştı. Ralph diğer tarafında oturan bir adamla sohbete başlayınca, Tilly kendini kalabalığın ortasında bir başına buluverdi. Ellerini kucağında kenetleyip, kendi kendine eğleniyormuş gibi görünmeye çalıştı. Sandalyeler geriye itilmeye ve misafirler birer birer masadan kalkmaya başlamışlardı. Erkekler birer konyak alarak kütüphaneye çekilmekten bahsediyorlardı.

Laura, Tilly'nin yanına sokularak kolunu uzattı. "Gel, Tilly. Diğer bayanlarla birlikte çay içmek için güneydeki salona geçiyoruz."

Tilly memnuniyetle Laura'nın koluna girdi. Beş bayan salondaki yerlerini aldılar. Tilly birileriyle bir arada olmayalı uzun zaman olmuştu ve sohbet edip gülmek, ona kendini ol-

dukça iyi hissettirmişti. En son ne zaman gülmüştü? Gerçekten gülmüştü? Şüphesiz büyükbabası hastalanmadan önceydi. Doğrusu büyükbabası öldüğünden beri ilk kez omuzlarındaki yükün ağırlığını hissetmiyordu. Belki bunun sebebi yemekte içtiği şaraptı, belki de diğer kadınların arkadaşlığıydı.

Sohbetin konusu dönüp dolaşıp aşçı kadına geldi.

"Onu neden evde tutuyorsun, bilmiyorum, Laura," dedi kadınlardan biri burun kıvırarak. Ellili yaşlarında zengin, dul bir kadındı ve özenle yapılmış lüle lüle saçları vardı.

"Onunla tanıştığımızda Aldemey'deki bir ailenin ona çok kötü davrandığına şahit olmuştuk. Yemeklerle arası son derece iyiydi ve bir bakıma onu kurtarıyormuşuz gibi hissettik. Öksüz, geçinmek için daima çalışıyor ve işinde çok iyi. Ralph ve ben ona bir aile olmaya çalışıyoruz."

Başka fikirler de birer birer dökülmeye başladı. "Kibirli biri."

"Bence sadece yüz ifadesi öyle. Kibirli bir yüzü var."

"İnsanın kibirli bir kişiliği olmadan kibirli bir yüzü olmaz."

"Çok güzel biri," diye araya girdi Tilly.

Kadınlardan biri hafifçe gülümsedi. "Evet. Ama güzellik her şey değildir."

"Gerçekten güzel bir ruhu var," dedi Laura üzerine basarak.

O sırada Jasper kapıda beliriverdi. "Tilly, eve gidiyoruz."

"Bu kadar erken mi?" diye sordu Laura ayağa kalkıp ikisinin arasında durarak. "Umarım her şey yolundadır, Bay Dellafore. Eşiniz harika bir arkadaş."

Jasper, Laura'ya nazikçe başını sallayarak onayladı. Ardından bakışlarını hızla Tilly'ye çevirerek parmaklarını şıklattı. "Haydi. Dizim ağrımaya başladı, dinlenmem gerek."

Tilly çay fincanını sehpaya bırakıp ayağa kalktı ve yeni arkadaşlarına iyi akşamlar dileyerek Jasper'ı takip etti.

"İyi hissetmediğine üzüldüm," dedi Jasper'a, giriş salonundaki hizmetçiler paltolarını giymeleri için onlara yardımcı olurken.

Jasper cevap vermedi. Ancak Tilly bunu önemsemedi. Hiç konuşmadan eve doğru yürümeye başladılar. Tilly, Jasper'ın hızlı adımlarına yetişmekte zorlanıyordu.

"Jasper," dedi, "biraz yavaş gidebilir miyiz, lütfen? Bu ayakkabılar orman yolunda yürümeye uygun değil."

Jasper ne bir şey söyledi ne de yavaşladı. Aksine Tilly'yi duyduğu bile yokmuş gibi görünüyordu. Tilly'nin içine bir merak düştü. Jasper neden böyle davranıyordu? Onu üzecek bir şey mi söylemişti? Ama ikisi de ayrı odalardaydı. Tilly'nin salondaki kadınlarla yaptığı gevezeliklerden Jasper'ın haberi yoktu. Yine de misafirliği boyunca konuştuklarını aklından geçirmeye başladı. Jasper diğer odadan neyi duyup da yanlış anlamış olabilirdi ki? Belki de yemek sırasında ev sahibi Ralph'i incitecek bir şey söylemişti. Evet, herhalde öyleydi. Ralph, Jasper ile onun davranışı hakkında konuşmuş olmalıydı. Tilly şimdi de Ralph ile konuştuklarını düşünmeye başladı. Fakat hiçbir şey hatırlamıyordu. Yemeğin sonlarına doğru Ralph ona sırtını dönmüştü... Belki de Tilly'nin yaptığı ya da söylediği bir şeyi hakaret olarak algılamıştı. Bir süre zihninde geçmişe dönmeye çalışarak hatasını bulmaya çalıştı.

"Jasper," diye seslendi, nefes nefese ona yetişmeye çalışırken. Eve giriş yoluna vardıklarında, nihayet onu kolundan yakalayabildi. "Ralph'i üzecek bir şey mi söyledim? Çünkü öyle bir şey yaptıysam, asla isteyerek yapmamışımdır. O iyi bir beyefendi ve..."

Jasper, Tilly'ye dönerek ters ters baktı. "Bakıyorum da eve gelene kadar ondan bahsetmeden duramadın."

"Ben..." diye kekeledi Tilly hayrete düşerek. "Ben sadece... Bana kızgınsın ve aklıma başka hiçbir şey gelmiyor, bu yüzden sandım ki..." Ama artık o kadar da emin değildi.

"Ah, Tanrı'ya şükürler olsun ki Ralph'e kendini beğendirmeyecek bir şey söylemedin," dedi Jasper yapmacık ve küçümser bir ses tonuyla. Tilly'nin hayal kırıklığı kaynayıp fokurdamaya başladı.

"Seni üzdüğümü görebiliyorum," dedi Tilly endişeli bir sesle, "o yüzden bana ne yaptığımı söylersen, ben de kendimi affettirebilirim."

"Sen ne yaptığını biliyorsun," dedi Jasper öfkeyle.

"Hayır. Hayır, bilmiyorum."

"Öyleyse yalancısın."

"Ben..." Tilly öfkesini bastırarak yuttu. Jasper'ın öfkesi ve kırgınlığı sahiciydi. Öyle ya da böyle, bu Tilly'nin hatası olmalıydı ve şu an öfkeye *kapılmaması* gerekiyordu. "Yemin ederim, Jasper..."

Fakat Jasper çoktan yürümeye başlamıştı. "Yalancının yemininin bir değeri yoktur. Sadakatsiz bakışları olan bir kadınınkinin ise hiç yoktur."

Sadakatsiz bakışlar mı?

Jasper hızla eve yürüyerek kapıyı açtı. Tilly onun peşinden içeri girdikten sonra, Jasper kapıyı sertçe kapatıp, uzun adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı.

"Jasper, lütfen."

"Benimle konuşma."

Tilly en alt basamağa oturup kaldı. Jasper'ın kapısını çarparak kapattığını duydu. Tartışmanın her detayını dikkatlice incelemeye başladı. Mantığını, tutkularını bastırmaya zorlayarak, bütün konuştuklarını yeniden ve birer birer gözden

geçirdi. Jasper onun Ralph ile uygunsuz davranışlarda bulunduğunu düşünüyordu. Üstelik her nasılsa bu fikre diğer arkadaşlarıyla sohbet içerisindeyken kapılmıştı. Tilly bütün çabalarına rağmen bu düşünceye davetiye çıkaracak tek bir şey bile hatırlamıyordu. Yine de Jasper'ın öfkesinin sebebinin bu olduğunu kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Tek çare Jasper ile açık açık konuşmaktı. Ancak bunu şimdi değil, sabah olduğunda yapacaktı. Jasper'ın öfkesi biraz yatıştığı zaman. Tilly bu düşünceyle kendini avutmaya çalıştı. Aşk ve açık sözlülük, ufak ve saçma dargınlıkları sona erdirmeye yeterdi.

Gelgelelim Jasper sabah olduğunda da Tilly ile konuşmamaya devam etti. Kahvaltı boyunca Tilly ile göz göze gelmemişti. Sanki Tilly tam karşısında oturmuyormuş, inkârlarına inanması ve sorularına cevap vermesi için gözyaşları içinde yalvarmıyormuş gibi davranıyordu. Tilly evden çıkmasına engel olmak için onu kolundan yakalamaya çalıştığında ise onu incitmeyecek, fakat korkmasına yetecek bir güçle kendinden uzaklaştırdı.

Jasper'ın sessizliğinin dördüncü gününde, Tilly daha önce hiç yaşamadığı öfkeli bir çaresizlik içindeydi. Jasper'ın taş gibi ifadesiz bir suratla oturup onunla konuşmamaya devam edeceğini sanarak, akşam yemeği için aşağı indi. Fakat masa tek kişilik hazırlanmıştı.

Bayan Rivard sığır kuyruğu çorbası, ağır ateşte pişirilmiş dana budu ve sebzelerden oluşan yemek tepsisini Tilly'nin önüne koyarken, "Bayan Rivard?" dedi Tilly. "Bay Dellafore dışarı mı çıktı?"

"Bundan böyle bütün yemeklerini odasında yiyeceğini söyledi," diye yanıtladı Bayan Rivard, yüzünde hafif bir tebessüme neden olan bastırılmış bir zevkle.

Tilly'nin içinde kaynayan kazan bir anda taşıverdi. Ayağa fırlayarak çorba kâsesini elinin tersiyle duvara fırlattı. Kâse paramparça olmuş, çorba yerlere saçılmıştı.

"Yavaş," dedi Bayan Rivard, oldukça sessiz ama bir o kadar da açık bir şekilde.

Tilly hızla merdivenleri çıktı ve öfkesi dağılıp, cesaretini kaybetmeden önce Jasper'ın kapısını sertçe açtı. "Buna izin vermeyeceğim, *vermeyeceğim*!" diye bağırdı.

Çalışma masasındaki Jasper arkasına yaslanıp, sessizce Tilly'ye baktı.

"Bu artık sona ermeli. Sen benim kocamsın, ben de senin karınım. Ömrümüzün geri kalanını bu şekilde geçiremeyiz. Benimle konuşman için ne yapmam gerekiyor?"

Jasper masaya bıraktığı kalemini, kâğıda paralel olacak şekilde düzelttikten sonra tekrar Tilly'ye döndü. "İtiraf et."

"Neyi?"

"Ralph Mornington'ı arzuladığını, bu arzunun yüzünden ve gözlerinden okunmasına engel olamadığını ve onun şefkatini kazanmak için ona maddi problemlerimizden bahsettiğini."

"Ben... ben bunların hiçbirini yapmadım..."

"Öyleyse neden Ralph beni kütüphanede bir kenara çekip, 'Nasıl gidiyor, dostum? Borçlarının hepsini ödedin mi?' diye sordu?"

"Bilmiyorum. İspanyol'la kavga ettiğin içindir."

"Onunla para yüzünden kavga etmedim. Şerefim için ettim. Erkeklerin dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Jasper, Ralph'e maddi durumumuzla ilgili hiçbir şey söylemedim ve asla..."

Jasper elini kaldırarak onu susturdu. "Öyleyse sana söyleyecek başka şeyim yok. Hem de hiç."

Tilly'nin içindeki öfkenin basıncı sanki kemiklerini kıracak gibiydi. Öyle ki, öfkesini tutmanın ona gerçekten zarar verip vermeyeceğini merak etti. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı, fakat dudaklarının arasından tek kelime çıkmadı. "Ralph'e göz süzdüğümü kabul edersem benimle konuşacak mısın?" diye sordu nihayet.

Jasper cevap vermedi.

"Peki, o zaman beni azarlamayacak mısın? Onunla cilveleştiğimi söylemeyecek misin? Bana yalancı demeyecek misin? Tüm sırlarını ortaya dökmekle suçlamayacak mısın? Çünkü ben bunların hiçbirini yapmadım, Jasper Dellafore."

Yine cevap yoktu.

Tilly kapıyı çarparak odadan çıktı.

Tilly'nin gözüne uyku girmiyordu. Her öfkeye kapıldıktan sonra olduğu gibi içini yine soğuk bir pişmanlık kaplamıştı. Gece yarısı yemek odasına indi ve bir mum yakarak dökülen çorbayı ve kırılan çanak parçalarını temizledi. Saat sabahın ikisini gösterdiğinde ise yastığında usulca ağlıyordu. Kendini haklı bulduğu öfkesi dinmiş, bu kez kendini suçlamaya başlamıştı. Bir tartışmanın daima iki tarafı vardı. Ve belki de Ralph Mornington'a ilk tanışma için fazla sıcak davranmıştı. Laura'nın da kendisi hakkında kötü düşünmediğini umuyordu. Acaba Ralph'e durumlarının iyi olmadığını düşündürecek bir şey söylemiş olma ihtimali var mıydı? Hüzünlü bir tebessüm ve 'atlatacağız' gibisinden bir şeyler de bu anlamı vermiş

olabilirdi. Tilly böyle bir şey söylediğini hatırlamadığı kadar söylemediğini de hatırlamıyordu.

Zaten haklı olup olmamasının bir önemi var mıydı? Birbirleriyle konuşmamaya devam edemezlerdi.

Tilly çok az uyuyabildi. Gün ağarmadan hemen önce, bahçedeki kuşlar şarkı söylemeye başladığında uyanıp, Jasper'ın kapısını tıklattı.

"Uyandırdığım için özür dilerim," dedi usulca, Jasper'ın yatağının yanına diz çökerek sıcacık alnına dokundu. "Ama kabul ediyorum. Her şeyi kabul ediyorum. Lütfen, yeniden eskisi gibi olabilir miyiz? Dorset'teki gibi. Oradayken hiç yanımdan ayrılmak istemezdin." Tilly, kendini daha fazla tutamayarak gözyaşlarına boğuldu. "O zamanlar çok sevildiğimi hissediyordum. Şimdiyse içimde bomboş ve soğuk bir his var."

Jasper yattığı yerden doğrularak Tilly'nin alnına bir öpücük kondurdu. Bu küçük sevgi ve şefkat gösterisi, Tilly'nin içini minnetle doldurdu. "Yatağına dön, Tilly," dedi Jasper. "Saat daha çok erken."

Tilly onun yanında uyumak istediğini söyleyecek olsa da Jasper'ı yeniden sinirlendirmekten korktu. Söz dinleyerek odasına döndü ve nihayet uyudu.

O günden sonra Jasper tamamen farklı biri gibiydi. Haftalardır oldukça kibar ve düşünceliydi. Tilly'nin elini tutuyor, bahçede çalışırken onu ziyarete geliyor, parası olur olmaz ona alacağı şeylerin sözünü veriyordu. Yine de hâlâ onu yatağım paylaşmaya davet etmemişti. Tilly bu duruma alışmaya başlamıştı.

Evlilik hayatı hakkında gerçekten ne biliyordu ki? Belki de herkesin yaptığı buydu ve *Lumière sur la Mer*'de kendini gitgide evinde gibi hissediyordu.

Sonbaharın yaklaştığı sıralar, Tilly bir gece ansızın uykusundan uyandı. Ne kadar geç olduğundan emin değildi. Karanlıkta saati de göremiyordu. Fakat gece yarısını geçmiş gibiydi. Havada sadece sabaha karşı hissedilen ürpertici bir soğuk vardı.

Tilly bir ses duydu. Hafif bir gürültü. Alçak sesli bir kahkaha. Sesler. Dışarıda konuşan bir erkek ve kadın sesiydi bu. Yatağından kalkıp pencereyi açarak kulak kabarttı. Ama sesler kesilmişti. Odasından aşağıdaki kış bahçesini görebiliyordu. Evin önünden biri geçiyor olabilir miydi? Acaba kestirmeden gitmek için bahçelerini mi kullanıyordu?

O sırada tekrar aynı gürültüyü duydu. Bir an için sesin evin içinden geldiğini sandı. Karanlıkta kaşlarını çatarak kapıya yöneldi. Koridoru dinlemek niyetiyle kapıyı açmaya çalıştı.

Ancak kapı açılmadı. Kulp hareket etmiyordu. Tilly bir kez daha, bu defa daha sertçe denedi. Kulpu hafifçe sarstı.

İşte o an anladı: Odaya kilitlenmişti.

Kahkaha sesleri yeniden duyuldu. Bu sefer kesinlikle kış bahçesinin yakınlarından geliyordu. Tilly pencereye döndüğünde seslerin uzaklaştığını duydu. Endişelenecek bir durum yoktu. Asıl mesele onu odaya kimin ve neden kilitlediğiydi. Bayan Rivard mı? Jasper mı? Lütfen, Jasper olmasın, diye geçirdi içinden. Kapıyı yumruklayarak Jasper'ı çağırmayı düşündü. Fakat saat çok geçti ve Jasper uyuyor olabilirdi. Ayrıca bu sıralar araları çok iyiydi. Belki de kapıyı Bayan Rivard kilitlemişti. Jasper'dan o kadını

göndermesini istemenin vakti gelmişti. Tilly ondan korkmaya başlamıştı.

Yine de onu kilitlemesi daha muhtemel olan kişinin Jasper olduğunu kabul etmeliydi. Ne de olsa kıskançlığının boyutunu ve Tilly'yi kontrol etme isteğini daha önce göstermişti.

Tilly kendini her şeyin yoluna gireceğine ikna ederek yatağına döndü. Sonra da uzun, karanlık koridorlar, kilitli kapılar ve kendisiyle mutluluğu arasına giren uzak mesafelerle dolu rüyalara daldı.

Tilly ertesi sabah kapıyı açmaya çalıştığında kolayca açıldığını gördü. Kahvaltıda Jasper'a söyleyeceklerini dikkatle seçerek önceden hazırlamıştı. Fakat Bayan Broussard'ın söylediğine göre Jasper çoktan evden çıkmıştı.

"Onu postanede yakalayabilirsiniz," dedi Bayan Broussard.

Tilly daha önce kasabaya pek sık inmemişti. Jasper onun ormanı tek başına geçmesinden pek hoşlanmıyordu. Fakat bugün kendine özgür olduğunu kanıtlamaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden yürüyüş ayakkabılarıyla hafif bir palto giyip, ormana giden patikayı yürümeye başladı.

Yorgun görünen yapraklar yol boyunca sağa sola saçılmışlardı. Denizden esen rüzgârda sonbaharın ilk soğuğu hissedilebiliyordu. Tilly bir an için samur kürklü paltosunu özledi. Onu şu an kimin giydiğini merak ediyordu. Peki ya inci kolyesi kimin boynundaydı? Yapraklarını döken ağaçlar, ormana daha fazla ışığın girmesine izin veriyordu. Soğuk, solgun güneş ışığı, yerdeki yaprakları gümüş gibi parlatıyordu. Tilly bazı ayak sesleri duydu. Seslerin geldiği yöne baktığında, Jasper'ın yaklaştığını gördü.

"Tilly? Burada ne işin var?"

"Seni bulmaya geliyordum. Önemli bir şey sormak için," dedi Tilly, sakin bir sesle konuşmaya çalışarak. Daima sorun çıkmasından korkan biri değildi, fakat Jasper'ın belli olmayan ruh halleri onu korkutur olmuştu.

"Pekâlâ. Ben de dönüyordum. İyi haberlerle," diyerek onun elini tuttu Jasper. "Ama önce... Önemli olan şey nedir?"

Tilly sabahın ışığında dikkatle Jasper'a baktı. Onunla tanıştığından daha yaşlı görünüyordu. Alnı kırışmış, burnundan dudaklarının kenarlarına çizgiler inmişti. Tilly onun canını daha fazla sıkmamak için hiçbir şey söylemedi.

"Anlatsana," dedi Jasper.

"Dün gece beni odama kilitledin mi?"

Jasper dudağını büktü. "Bana böyle saçma bir soru sormanın nedeni ne?"

Aptal. Hiçbir şey söylememeliydin. "Çünkü dün gece odamın kapısını açmaya çalıştığımda kilitliydi. Eğer sen yapmadıysan, Bayan Rivard yapmıştır. O kadının benden hoşlanmadığım biliyorum ve..."

"Bayan Rivard mı? Yanımızda çalışan hizmetçi mi? Matilda, çok mu fazla fantastik roman okuyorsun sen?" Jasper, Tilly'nin elini tutarak onu çekmeye başladı. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Tilly, Jasper'ın onu peşinden sürüklemesine izin verdi. Yol boyunca dudaklarından yarı özür ve bahaneler dökülüyordu. *Affedersin. Kapana kısılmış hissettim. Çok korkmuştum. Bana kızma.* Fakat Jasper onu hızla çekiştirmeye devam etti. Eve girdiklerinde merdivenleri çıkıp, Tilly'nin odasının önünde durdular. Kapı kapalıydı.

"Şimdi bak," dedi Jasper.

"Ne demek istiyorsun?"

Jasper kapıyı işaret etti. "Baksana."

Tilly baktı.

"Anahtar deliği görüyor musun?" diye sordu Jasper.

Tilly'nin görmediğini kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

"Herhangi bir kilit görüyor musun?"

"Hayır," dedi Tilly, aklı karmakarışık bir haldeydi. "Ama kapı kulpunu zorladım. Kımıldamadı. Sanki kilitli gibiydi."

"Ama gördüğün gibi bu kapı kilitlenemez."

Tilly, ayaklarının altındaki zemin kaymış gibi boşlukta hissediyordu. Adı gibi emin olduğu bir şeyin yerinde şimdi yeller esiyordu.

Jasper yüzüne bakması için Tilly'yi kendine çevirdi. Bakışları gayet ciddiydi. "Bu senin ilk hayal görüşün değil, Tilly."

"Yemin edebilirdim..."

"Nasıl bir adam olduğumu sanıyorsun sen?" diye sordu Jasper. Tilly'nin elini tutarak kendi kalbinin üzerine bastırdı. "Nasıl bir *koca* olduğumu sanıyorsun?"

Tilly'nin yüzü utançla kızardı. "Ah, Jasper. Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm."

Jasper, Tilly'nin elini bırakarak geriledi. "Şanslısın. Bugün iyi haberlerle doluyum ve kin tutacak halde değilim. Dublin'de benimle görüşmek isteyen bir adamdan mektup aldım. Oradaki biri ucuza sipariş ettiğim parke taşlarını satın almak istiyormuş. Numuneler hazır olur olmaz onunla görüşmeye gideceğim. Sonrasında da zengin bir adam olarak döneceğim," diyerek gülümsedi. Tilly flört döneminden kalma bu gülümsemeyi gayet iyi hatırlıyordu. Jasper böyle gülümsediğinde son derece çekici oluyor, koyu renk gözleri ışıldıyordu. "İşte o zaman, benim canım, başlamamız gereken hayata baş-

layabileceğiz. Şimdiye dek oldukça sabırlı davrandın. Birkaç çılgın hayalı saymazsak," diyerek neşeyle kıkırdadı Jasper. Tilly kendini onun kollarına atıp, sıcacık bedeninde avunmaya çalıştı.

"Aptallığımı asla affetmeyeceksin, değil mi?" dedi Tilly. "Ben bile kendimi affedemiyorum."

"Sana tek tavsiyem evde kalıp dinlenmen. Belli ki büyükbabanın yasını hâlâ atlatamadın. Maddi sıkıntılarımız da sende kaygılara neden oldu. Zihninin hikâyeler uydurmasının nedeni bu. Yatağından çıkma. Rahatla. Faydası olacağını düşünürsen sana doktor gönderebilirim. Artık buna paramızın yeteceğine inanıyorum."

"Yo, hayır," dedi Tilly. "İyi olacağım."

O gece Tilly yine uyandı. Bu defa sesler ya da gürültüler yoktu. Tamamen merakından uyanmıştı. Kapı yine açılmayacak mıydı? Ayağa kalıp kapıya doğru yöneldi. Fakat yarı yolda fikrini değiştirdi. Bu delilikten başka bir şey değildi. Kapının kilidi yoktu. Odaya kilitlendiği falan da yoktu. Ve kocası güvenilir bir adamdı.

Onun yerine pencereye giderek camı açtı. Gecenin soğuğu odaya dolsa da aldırış etmedi. Gökyüzü açık ve yıldızlıydı. Kızılçam ormanında uğuldayan rüzgârı ve uzaktaki denizin çırpınışlarını duyabiliyordu. Kış bahçesi penceresinin hemen altındaydı. Eğer olur da... Eğer kaçmaya ihtiyaç duyar da kapıyı açamazsa... Pencere önündeki çıkıntıdan ağaç dalına, oradan diğer çıkıntıya, kış bahçesinin çatısına ve oradan da yere merdi.

Eğer buna ihtiyacı olursa.

8

Uzaktaki Kişiler

Tilly ve Jasper birkaç sakin gün geçirdiler. Yemeklerini birlikte yedikten sonra Jasper rakamlarla uğraşmak için odasına çekiliyor, Tilly de iki projesinden birine dönüyordu: hava güzelse bahçeye, yağmurluysa kütüphaneye. Jasper'ın kelimeleri ve davranışlarından bir aşk parıltısı çıkarmak için kendini zorluyordu: Benim canım, Tilly, aşkım gibi sözcükler ya da omzuna veya saçlarına yumuşak bir dokunuş. Aynı zamanda onu kendi aşkıyla ve sıcaklığıyla bunaltmamak için elinden geleni yapıyordu. Artık böyle tutku gösterilerinin Jasper'ı rahatsız ettiğini anlamıştı. Böylece tebessümleriyle aklı başında görünmeyi, saygılı olarak ılımlı davranmayı ve ellerine hâkim olmayı öğrenmişti. Sadece geceleri, merdivenlerin başında ayrıldıkları sırada bir öpücük almak için ısrar ederek Jasper'a dudaklarını uzatıyordu. Her seferinde onu kollarının arasına almasını, sıcacık dudaklarıyla tutkuyla öpmesini arzuluyordu. Jasper ise dudaklarını Tilly'ninkilere kısa ve soğuk bir şekilde bastırıyor, ardından, "İyi geceler, Tilly," diyordu.

Ve ikisi de kendi soğuk, boş yataklarına dönüyordu.

Tilly bazen yastığını yumruklayarak gözyaşlarına boğu
yor, bu evliliğin büyük bir hayal kırıklığına dönüşmesinin
kadar adaletsiz olduğunu düşünerek sessiz çığlıklar atıyorc
Bazen de bu vahşi duygularını bastırarak mantığının ön pla
geçmesine izin veriyordu. Jasper henüz çocuk sahibi olma
istemiyordu. Yaşadığı maddi sorunlar, bir erkek olarak on
derinden sarsmış olmalıydı. Düğün sonrası Tilly yanına gelc
ne dek yaşadıkları büyük ayrılık, onu kuşkularla doldurmuştu
Şimdi de o kuşkularını yavaşça ve sabırla atlatmaya çalışıyor
du. Tilly'nin sabırlı olamayışı, Jasper'ın da olamayacağı anla-
mına gelmiyordu.

Ama asıl mesele Tilly'nin sekse deliler gibi hevesli olması değildi. Evet, nasıl bir şey olduğunu şüphesiz merak ediyor ve Jasper'ı arzuluyordu. Ancak asıl ihtiyaç duyduğu şey fiziksel bir teselliydi. Büyükbabasıyla uzun uzun kucaklaşmadan, ona saçını okşatmadan, el ele yürümeden tek bir gün bile geçirmemişti. Onu kaybetmek Tilly için büyük acıydı, fakat insani bir dokunuşu kaybetmenin acısı başkaydı. Jasper'ın dokunuşuna ihtiyaç duymasının sebebi bakireliğinden sıkılmış, huzursuz bir kadın olması değildi. Kendini yapayalnız ve soğuk bir boşlukla çevrelenmiş hissetmesiydi. Soğuk ve boş bir adayla çevrelenmişti.

Tilly bahçeye çıktı. Hava tüm günü dışarıda geçirebileceği kadar sıcaktı. Bunun yılın son sıcak günü olup olmadığını merak etti. Bu sabah denizden esen rüzgâr sertti. Güneş henüz çimenlerin üzerindeki çiyleri kaldıracak kadar yükselmemişti. Tilly eski masa örtüsünün üzerine diz çöküp lavantalarla ilgilenmeye başladı. Güneşin zar zor ısıttığı solgun gökyüzü, yukarıda engin, mavi bir kavis çiziyordu. Tilly onları bekleyen sonbahar ve kış boyunca nasıl ısınacaklarını düşünmemeye

çalıştı. Jasper aylardır tek bir kuruş bile kazanmamıştı. Her şey Dublin'deki tüccara satacağı granit taşlara bağlıydı ve ona büyük paralar vaadinde bulunan taş ocağı işçisine bir haftadır ulaşılamıyordu.

"Tilly! Tilly!" Seslenen Jasper'dı. Tilly ayağa kalkıp bahçe eldivenlerini çıkararak Jasper'ın yanına gelmesini bekledi. Jasper yaklaştıkça yüzündeki heyecanlı mutluluk görülebiliyordu.

Tilly'nin ansızın yüreği ferahladı. "Geldiler mi?" diye sordu.

"Geldiler! Taş ocağındaki o rezil herif nihayet kesilmiş, temizlenmiş ve cilalanmaya hazır dört granit taş gönderdi," dedi Jasper. "Fiyatı düşüktü ve almaktan başka yapacak şeyim yoktu. Ama risk almaktan çekinmiyorum. İspanyol'a büyük paralar kaptırdım, senin mücevherlerini aldım. İkisi için de mahcubum. Fakat hepsi buna değer. Dublin'deki adam, bana bu taşlara ödediğimin üç katını verecek. Ona numuneleri götürmek ve belgeleri imzalamak için bu akşam yola çıkıyorum." Jasper başını üzüntüyle iki yana salladı. "Ve yeniden nefes almamızı sağlayacak kaporayı almak için. Üzgünüm. Çok üzgünüm."

"İyi günde de kötü günde de yanında olmak için yemin ettiğimi hatırlıyorum," dedi Tilly. "Çok iyi yapmışsın, aşkım. Kocacığım."

Jasper eğilerek Tilly'nin alnına bir öpücük kondurdu. Bu öyle şefkatli bir öpücüktü ki Tilly bir an için kalbinin duracağını sandı. Gözlerini kapatarak Jasper'a sokuldu. Etraflarını saran sihirli bir rüzgâr, çok geçmeden ansızın kayboldu. Tilly başını kaldırarak Jasper'a baktı.

Ve onu gördü. Yine o ifade. Jasper'ın asıl hislerini saklamadan önce hissettiği bir şey. Tilly'nin düğünde gördüğü ifa-

devdi bu. Büyükbabasının baygınlığı sonrasında yaşanan ka
sırasında onu unutmuş olsa da şimdi yine görmüştü. Bu b
acıma ve lütuf ifadesi miydi? Küçümseme mi? Yoksa... iğ
renmek mi?

"Jasper?"

"Rüzgâr," dedi Jasper. "Dışarısı çok soğuk."

Tilly bunu ona itiraf etmeli miydi? Kalbinin şüpheyle çarp
tığını onunla paylaşmalı mıydı? Jasper'ın yüzünde gördüğü
ifadenin sanıyorum onda biri kadar görünse de ona kendisini
sevmediğini düşündürüp korkuttuğunu söylemeli miydi? Söy-
leyemezdi. Jasper zaten onun hayaller görmeye meyilli oldu-
ğunu düşünüyordu. Hem o da artık kendisinden şüphe eder
olmuştu. Evet, rüzgâr soğuktu. Ve Jasper dışarıda olmaktan
hoşlanmadığını dile getiriyordu. Öyleyse neden bu ifadenin
havayla değil de kendisiyle ilgili olduğunu varsayıyordu ki?

Sırf bu ifadeyi daha önce görmediği için.

Tilly, Jasper'ın haklı olup olmadığını merak etti. Büyük-
babasının yasını tutmak, bu yeni ve tuhaf yere taşınmak, para
yüzünden endişelenmek... Belki de tüm bunların ağırlığı düşün-
celerine yansımış ve düşünceleri eğilip bükülmeye başlamıştı.

Eve girdiklerinde, bu düşüncelerinden Jasper'a asla söz et-
meyeceğine dair kendine yemin etti. Dinlenecek, yüreğini fe-
rah tutacak ve eğer böyle devam ederse bir doktor çağıracaktı.
Kocasından bu kadar korkması doğru değildi. Evlilik denen
şeyin böyle olmaması gerekiyordu.

Jasper kurşun rengi bir gökyüzü ve yağmurla gelen soğuk bir
havayla evden ayrıldı. Tilly ise tamamen eve hapsolmuştu. Bir

keresinde St. Peter Port'a doğru yürümeyi denemiş, ancak şemsiyesinin ters dönmesiyle saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu. Bayan Rivard ile diyalogları da genellikle tek hecelikti. Jasper tek kişi için iki hizmetçinin fazla olacağını söyleyerek Bayan Broussard'a izin vermişti. Böylece Tilly günlerdir kimseyle konuşmamıştı. Ev son derece sessiz ve iç karartıcıydı. Kurşun rengi bulutlar yüzünden erkenden karanlık çöküyor, Tilly tüm ömrünü mum ışığında geçiriyormuş gibi hissediyordu.

Bahçenin suyla dolması yüzünden Tilly diğer görevine dönerek, kütüphanedeki kitapları düzenlemeye koyuldu. Kitapları tek tek yere diziyor, toz yüzünden bol bol hapşırıyor, onları benzer gruplara ayırıyor, sonra da birer birer raflara yerleştiriyordu. Perdeler tamamen açıldığında bile gün ışığı az, etraf karanlıktı. Tilly acele etmeden çalışıyor, arada bir ahşap tabureye oturup bir şiir ya da eski bir romanın en sevdiği bölümünü okuyordu. Yağmur pencereleri döverken, rüzgâr saçaklarda ürkütücü bir sesle dans ediyordu. Jasper'ın nasıl olduğunu, neler yaptığını ve onu bir daha ne zaman göreceğini merak ediyordu. Kitapları düzenlerken bazen şanslarının döndüğünü, Momingtonlarınki gibi bir parti verdiklerini hayal ediyordu. Evin çiçeklerle ve pahalı süslerle dolu olduğunu, bütün ışıkların yandığını, giriş salonundaki büyük avizenin tekrar yerine takıldığını düşlüyordu. Bu hayaller onu gülümsetiyor ve Jasper'ın dönüşünü iple çekmesine neden oluyorlardı. Böylece düşleri parmaklarının ucundan kayıp gitmeyecek, ansızın gerçekleşebilecekti.

Sekiz günün sonunda yağmur nihayet durmuştu. Tilly güzel, açık bir sabaha uyandı. Güneş hâlâ alçakta olsa da neşe veren bir sarıya bürünmüştü. Tilly bugünü de eve kapanarak geçiremeyeceğini biliyordu.

Kahvaltıdan hemen sonra en sağlam yürüyüş ayakkabılarını, eldivenlerini, atkısını ve paltosunu giydi. Bir an için durup, Bayan Rivard'a dışarı çıkacağını haber vermeyi düşündü. Ancak hizmetçi kadın bunu ne umursayacak, ne de içten bir hoşça kal deme zahmetinde bulunacaktı. Bu yüzden ön kapının anahtarını cebine atıp dışarı çıkarak, patikadan aşağı yürüneye koyuldu.

Ormanda henüz birkaç metre ilerlemişti ki daha fazla gidemeyeceğini fark etti. Toprak yol derin, yapış yapış bir çamura dönmüştü. Fakat Jasper'ın evinin arkasında kasabaya inen bir diğer yol –daha uzak ve daha heyecanlı bir uçurum yolu– olduğunu biliyordu. Yeniden *Lumière sur la Mer*'e dönerek, komşularının elma bahçesine bitişik olan patikadan geçti. Bayan Broussard ona daha önce bu yoldan bahsetse de Tilly onu hiç kullanmamıştı. Bu yüzden çitleri dikkatlice takip ederek, kapının üzerine tırmanıp diğer tarafa geçti. Buradan ilerideki dağlık burnu ve kumsalı görebiliyordu. Taşlı yolun kuzeyi St. Peter Port'a, güneyi ise tepenin aşağısına ve denize varıyordu.

Tilly bir hevesle güneye saptı. Beş haftadır burada yaşamasına rağmen kumsalı görmemişti. Hem günlerce süren yağmurun ardından kıyıya pek çok ilginç şey vurmuş olmalıydı.

Dikkatli bir şekilde yürümeye başladı. Bu yol çamurlu değildi ama bazı taşlar yosun tutmuştu. Burada onu güneşten koruyacak ağaçlar da yoktu. Tepedeki güneş omuzlarına vuruyordu. Şapkasının kurdelesini gevşeterek çözdü ve saçlarındaki sıcaklığın tadını çıkardı. Güneşe dikkat etmezse çilleneceğini biliyordu, fakat yağmurlu havada günlerce eve tıkılıp kaldıktan sonra birkaç çilin önemi yoktu.

Denizden esen rüzgâr yumuşacık, hatta neredeyse yok gibiydi. Kıyıya vurup çekilen dalgaların sesi huzur vericiy-

di. Tilly kumsalın aşağısında iki kişinin olduğunu gördü. Bir erkek ve bir kadın. Adam bir kayanın üzerinde oturuyordu. Kadınsa yüzü denize dönük şekilde adamın tam önündeydi. Adam kollarını kadının kalçalarına doladı. Kadın bu sevgi gösterisine gülümseyerek cevap verdi. Bu sonbahar güneşinin tadını çıkarmak için bugün herkesin kendini dışarı atacağına şüphe yoktu. Tıpkı bu iki âşık gibi.

Ancak Tilly'nin kalbi, gerçeği gözlerinden önce görmüştü. Oradaki iki kişiden biri Jasper'dı.

Tilly buz kesmiş bir halde olduğu yerde kalakaldı. Yine hayal mi görüyordu? Kendine bir çimdik atıp, yeniden baktı. Gözleri gördüğü adamı Jasper'a benzetmemek için uğraşıyordu. Ne de olsa sırtı Tilly'ye dönük bir şekilde oturuyordu. Jasper İrlanda'daydı. Jasper bu kumsalda başka bir kadının kalçalarını tutmuyordu. Adam ayağa kalkıp ellerini kadının beline doğru kaydırarak ona sarıldı. İkisinin de yüzü denize dönüktü. Ve ikisi de Tilly'den altmış metre uzaktaydı.

Altmış metre. Net bir şekilde görülemeyecek kadar uzak.

Kadın adamdan uzaklaştı. Birlikte kumsalda yürümeye başladılar. Tilly onlara yetişmek arzusuyla tekrar harekete geçti. Hızla peşlerinden yürürken taşlara takılıyor, ayağı kayıyordu. Çünkü kendi gözleriyle, gayet net bir şekilde görmüştü: Kadının üzerinde onun paltosu, değerli, samur kürklü paltosu vardı. Uzun, kızıl sarı saçları yakasından aşağı dökülerek rüzgâra kapılıyordu. Jasper kadının elini tuttu. Ah, evet, bu Jasper'dı. Tilly onlara yaklaştıkça daha emin oluyordu. Onlar koyun diğer tarafına geçerek gözden kaybolmadan önce kumsala varmak için var gücüyle koşmaya başladı.

Fakat bastığı yere dikkat etmeyecek kadar telaşlıydı. Başparmağını bir taşa çarparak takıldı. Diğer ayağının altındaki

kaygan yosunlar, ayakta durmasına engel oldular. Tilly tüm ağırlığıyla sol bileğinin üzerine kapaklandı. Düşüşü ona oldukça yavaş görünmüştü. Sanki kendisi değil de başka biri düşmüştü. Ancak bileğindeki acı onu kendine getirdi. Sert ve keskin bir acı.

Nasıl ki bu korkunç acıyla birlikte kendi bedenine hapsolduysa, bu adaya ve bu evliliğe de öyle hapsolmuştu. Kocasının onu sevmediğine dair ağır bir korkuyla doluydu. O, başka birini seviyordu.

Tilly uzunca bir süre ıslak çimenlerin üzerinde uzandı. Kalp atışları kulaklarında uğulduyor, bileğine bakmaya korkuyordu. Nihayet elini kaldırıp, parmaklarını sırayla oynatmaya başladı. Ardından bileğini bükmeye çalıştı. Bileği keskin bir acıyla birlikte oldukça serbest bir şekilde bükülüverdi. Tilly hafif bir çığlık attı.

Kolunu daha fazla oynatmamaya karar vererek oturur pozisyonu aldı. Ardından yavaşça ayağa kalkıp, bileğini korumak için göğsüne dayadı. Elbette kumsaldakiler gözden kaybolmuşlardı. Tilly zonklayan bileğiyle çıkacağı tepeye baktı. Yaşlı indiğinden çok daha dikkatli bir şekilde tepeyi tırmanmaya başladı.

Yol boyunca zihninde, eve dönen kocasına yapacağı onurlu ve soğuk konuşmayı hazırladı. Ona evlilik yeminini ve Tanrı'nın onu nasıl yargılayacağını hatırlatacaktı. Jasper'ın ona dokunmadığını, onu yatağına almadığını ama diğer kadınla buluşmak için koşturup ellerini onun kalçasına bu kadar rahatça koyabildiğini düşünmek... Tilly ağladığını fark et-

Küçük bir çocuk gibi ağzını açmış ağlıyordu. Yüzü gözyaşları içindeydi. Duraklayarak birkaç titrek nefes aldıktan sonra ıslak yanaklarını ve ağzını mendiliyle kuruladı. Yürümekten yorulan kalbi hızla çarpıyor, bileği onu kıvrandıran bir acıyla zonkluyordu. Aklıysa düşüncelerle ve cümlelerle doluydu. *Nasıl yapabildin? O kadın kim? Benim paltom!*

Tilly yola devam etti. Eve gidip yatağına yatmalı, bileğini dinlendirmeli ve Jasper'ın âşığıyla işini bitirip, Tilly'nin öfkesiyle karşılaşmak için dönmesini beklemeliydi.

Jasper gelmedi. Tilly saatlerini acı içinde geçirmişti. Ve Jasper gelmemişti. Gemiden ne zaman inmişti? O kadına... hizmet etmesi ne kadar sürmüştü? Neden evine, karısına dönmüyordu?

Bayan Rivard akşam yemeği zilini çaldığında Tilly odasından çıkmadı. İştahı yoktu. Ayrıca bileği çatal tutamayacak kadar acıyordu. Normal boyutunun neredeyse iki katı şişen bileğine korkuyla baktı. Bulduğu temiz bir yastık kılıfını katlayarak ince bir şerit haline getirmiş, sonra da sağlam eli ve dişleriyle onu sıkıca bileğine dolamıştı. Doktora ihtiyacı vardı. Ama doktor falan çağırmayacaktı. Jasper'ın geç saatte ve suçlu bir şekilde eve dönmesini, onu burada yaralı ve acı içinde bulmasını istiyordu. Belki o zaman yaptıklarından pişman olurdu.

Gece olmuş, fakat Jasper hâlâ eve gelmemişti. Tilly'nin aklında daha karanlık, daha acı veren bir düşünce belirdi. Ya Jasper hiç gitmediyse? Ya bütün bunlar o kadınla vakit geçirebilmesi için uydurulmuş bir hikâyeyse? Tilly, Bayan Rivard'ın çıktığını duydu. Evvelsine bütün hafta boyunca alıştığı o kasvet-

li, karanlık sessizliğe bürünmüştü. Bu defa ne bir mum yaktı, ne de yerinden kımıldadı. Uyumak için dua etse de bir türlü uykusu gelmiyordu. Arada bir uyukluyor, zihninde uzun bir sessizlik oluşuyordu. Gecenin çoğunu aklında dönüp duran düşüncelerle, keskin bir acıyla ve kocasının kendi yatağında değil, başka birinin yatağında olduğunu bilerek geçirdi.

Şafak sökmeden hemen önce sıçrayarak uyandı. Nihayet uyuyabildiğine şaşırmıştı. Perdeleri hâlâ açıktı ve gökyüzünün ağarmakta olduğunu görebiliyordu. O sırada merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu. Henüz Bayan Rivard'ın gelmesi için çok erkendi. Bu da Jasper'ın eve döndüğü anlamına geliyordu.

Tilly zonklayan bileğini umursamaksızın yataktan fırladı ve Jasper'ı merdivenlerin başında yakaladı.

"Bileğine ne oldu?" diye sordu Jasper, yastık kılıfını işaret ederek.

"Neredeydin?" diye bağırdı Tilly avazı çıktığı kadar. Gözlerinin içi kıpkırmızıydı ve ağzından öfke saçıyordu. "Saatin kaç olduğunu sanıyorsun sen?"

Jasper ağzı açık bir halde bakakaldı. Tam cevap vereceği an, Tilly lafı ağzına sokarak esip gürlemeye devam etti.

"O kadın kim? Sen beni aptal mı sandın? Her türlü çirkinliği sineye çekeceğimi mi sandın? Ne zaman sana yakınlaşmaya çalışsam, her seferinde beni geri çevirip yargıladın... *yargıladın*! Sense bunca zaman..."

Jasper iki elini de havaya kaldırarak, "Kes şunu!" diye kükredi. Tilly bütün merdivenlerin, tüm evin Jasper'ın sesiyle titrediğine yemin edebilirdi. "Kes şunu, iğrenç mahluk. Sen bana ne dediğini sanıyorsun?"

"Seni gördüm!" diye bağırdı Tilly gözyaşları içinde.

"Seni o kadınla gördüm. Benim paltomu, satman gerektiğini söylediğin paltoyu giyiyordu! Seni dün akşamüstü kumsalda gördüm."

"Tilly, Dublin'den dönen gemiden yirmi dakika önce indim." Jasper'ın yüzündeki ifade açıkça okunuyordu. Şaşkına dönmüş ve gücenmiş görünüyordu. Aynı zamanda da masum.

Tilly hıçkırığını yuttu. Göğsü, ciğerlerine hava doldurma çabasıyla şişti. Damarlarında dolaşan öfke geri çekilmeye başlamış, yerini soğuk bir korkuya bırakmıştı. "Ne?" diye sordu sessizce.

"Gemi. Bütün gece gemideydim. Gözümü bile kırpmadım. evime gelmek için kilometrelerce yürümek zorunda kaldım ve... bu da neyin *nesi*? Ne diyorsun sen?"

"Seni gördüm," dedi Tilly. *Altmış metre, net görülemeyecek kadar uzak.* "En azından... gördüğümü sanmıştım."

Jasper'ın gözleri Tilly'nin kıyafetlerinde gezindi. "Şu haline bak, çamur ve çimen lekesi içindesin. Bu kıyafetler dünden kalma mı? Sana başını sokacak bir ev vermişken ve bunca zaman evimden uzaktayken, döndüğümde karımdan beklediğim karşılama bu mu olacaktı?" Jasper seri bir hareketle Tilly'yi tuttu ve onu oyuncak bir bebekmiş gibi kolayca kaldırarak omzuna aldı.

"İndir beni!" diye bağırdı Tilly.

"Düpedüz aklını kaçırmışsın," dedi Jasper onu odasına taşırken. Tilly'yi omzundan indirerek yatağına bıraktı. Bileğini yatağa çarpan Tilly acıyla çığlık attı.

Jasper parmağını ona doğrultarak, "Uyu," dedi. "Bana söylediklerini düşün."

Ardından hızla odadan çıktı ve kapıyı ardından çarparak kapattı. Tilly bileğini yavaşça kaldırıp, gevşeyen yastık kılıfı-

nı sıktı. O sırada koridorda tuhaf bir ses dikkatini çekti. Kapının ardında hafif bir gürültü duyuldu.

Tilly ayağa kalkarak kapıyı açmaya çalıştı. Kulp yine kımıldamıyordu. Fakat kapının bir kilidi olmadığını biliyordu. Kafası allak bullak olmuş, gerçekler bulanmaya başlamıştı. Sahiden aklını mı kaybediyordu? Jasper onu anahtarı olmadan nasıl kilitlemişti?

Tilly yere çömelerek kapıyla halı arasındaki boşluktan dışarı göz attı. Kapının ardındaki sandalyenin bacaklarını görebiliyordu. Demek onu içeri kapatmıştı. Tıpkı daha önce olduğu gibi kapı kulpu hareket etmiyordu. Ve Jasper bunu çabucak, kolayca yapmıştı. Sanki daha önce de yapmış gibi.

Tilly'yi daha önce odaya kilitlemediğine dair yalan söylemişti. O bir yalancıydı.

Yoksa öfkesi onu ele mi geçiriyordu? *Kızlar öfkelenip bağırmamalıdır.*

Tilly yatağına dönüp uzanarak, ağrıyan gözleriyle gökyüzüne baktı. Önceki gün gördüklerini daha iyi hatırlamak için kendini zorladı. Fakat hafızasındaki görüntüler çoktan dağılmaya başlamış, kuma dönüşmüşlerdi. Altın rengi saçlar, kadının beline şefkatle dokunan bir adam... Emin olabildiği tek şey buydu. Gerçekten kaygan, taşlı bir yolda onların peşinden koşmuş ve kendini yaralayabileceğini hiç düşünmemiş miydi? Çaresiz ve kimsesiz bir şekilde gözlerini yumdu. Artık neyin gerçek, neyinse aklının bir oyunu olduğunu bilemiyordu.

Tilly birkaç saat sonra nazikçe açılan kapının sesiyle uyandı. Jasper'ı ilgili ve nazik bir şekilde göreceğini umarak arkasını

döndü. Gördüğü yüz gayet ilgili ve nazikti, fakat Jasper'a ait değildi.

"Bayan Dellafore?" dedi adam. "Ben Doktor Hunt."

Tilly yaralı bileğine dikkat ederek doğruldu. Doktor büyük, deri çantasını yatağın yanına bıraktı.

"Yatağın ucuna oturun, lütfen."

"Sizi kim çağırdı?" diye sordu Tilly, doktorun dediğini yaparak.

"Kocanız, tabii ki. Sizin için endişeleniyor."

"Öyle mi?"

Doktor Hunt cevap vermedi. Onun yerine Tilly'nin bileğindeki kılıfı yavaşça açtı. Şişlik biraz inmiş olsa da, Tilly bileğinin neredeyse simsiyah olduğunu görünce neye uğradığını şaşırdı.

"Oynatabiliyor musunuz?" diye sordu doktor.

Evet dercesine başını salladı. "Lütfen göstermemi istemeyin."

"Size inanıyorum," dedi Doktor Hunt kalın, gri bıyığının altından gülümseyerek. Tilly'ye Noel Baba'yı hatırlatmıştı.

"Bütün parmaklarınız hareket ediyor mu?"

"Evet."

"Bileğinizi oynatmadığınızda da acıyor mu? Yoksa sürekli mi acıyor?"

Tilly bileğini hiç kıpırdatmadan durdu. "Hayır, sadece oynattığımda acıyor."

Doktor Hunt, Tilly'nin kolunun ön kısmına nazikçe vurdu. "Bu acıttı mı?"

"Biraz. Çok değil."

"Kırıldığını ya da çatladığını düşünmüyorum. Sanırım çok kötü burkmuşsunuz. Onu güzelce sarıp, en az bir hafta tamamen dinlendirmenizi isteyeceğim."

"Yani hiç kullanamayacak mıyım?"

"Sol bileğiniz olduğu için çorba içebilirsiniz. Bayan Rivard'ın patatesli pırasa çorbasının meşhur olduğunu duydum." Doktor Hunt, çantasından gümüş bir cep şişesi çıkararak Tilly'ye uzattı. "Konyak," dedi. "Ağrı için."

Tilly bir yudum aldı. İçki genzini yakıp gözlerini yaşarttığı için öksürdü.

"Ama sadece bileğinizi dinlendirmeniz gerektiğini kastetmedim," diye devam etti Doktor Hunt. Bir sargı bezi çıkararak Tilly'nin bileğini sıkıca sarmaya başladı. "Tam anlamıyla dinlenmenizi istiyorum. Yatağınızdan çıkmayın. En az bir hafta. Önümüzdeki hafta nasıl olduğunuzu görmek için sizi ziyaret edeceğim. Kocanız bana bileğinizi nasıl incittiğinizi anlattı. Daha önce de görmüştüm. Kadınlar adanın tenhalığına hazırlıklı değiller. Ayrıca büyükbabanızı kaybetmenin sarsıntısını atlatmaya çalışıyorsunuz. İşte, biraz daha konyak alın."

Tilly dikkatle bir yudum daha aldı. Doktor Hunt parmağıyla şişeyi yavaşça kaldırarak, yakıcı içkinin Tilly'nin ağzına dolmasını sağladı. Tilly yutarken az kalsın boğuluyordu. Sıcaklığın tüm midesine yayıldığını hissetti.

"Haydi, bir yudum daha."

Tilly cesurca bir yudum daha aldı. Başı hafifçe dönmeye başlamıştı.

Doktor Hunt şişeyi onun elinden alarak kapağını kapattı. "Birazdan daha iyi hissedersiniz," dedi içkiyi komodinin üzerine bırakarak. "Arada bir birkaç yudum için. Sizi sakinleştirecektir. Bay Dellafore'a şişeyi sizin için doldurmasını söyleyeceğim."

Doktor Hunt ayağa kalkmak için hazırlandığı sırada Tilly

onu bileğinden yakaladı. "Lütfen," dedi. "Jasper beni oday kilitliyor. Buna dayanamıyorum."

Doktor Hunt kaşlarını çattı. Şimdi de Mutsuz Noel Baba olmuştu. "Onunla konuşacağım."

"Korkuyorum..." dedi Tilly fısıldar gibi bir sesle.

"Neden korkuyorsunuz?"

"O artık... Onun sandığım gibi bir adam olup olmadığını bilmiyorum."

"Saçmalık," dedi doktor çantasını kapatarak. "Görüyorsunuz, dinlenmenizin gerekmesinin sebebi bu. Bir hafta içinde daha iyi hissedeceksiniz. Demedi demeyin."

Doktor Hunt kapıyı açık bırakarak çıktı. Tilly onun merdivenleri gıcırdatarak aşağı indiğini duydu. Onları dinlemek için kapı eşiğine giderken ayaklarının üzerinde zor duruyordu. Doktor haklıydı, konyak bütün acılarını dindirmişti.

"Bir hafta dinlenecek. Yemeklerinin odasına götürüldüğünden emin olun. Ve Tanrı aşkına, dostum, kızın kapısını kilitlemeyin. Zaten yeterince huzursuz durumda."

"Elbette," dedi Jasper sorunsuzca. "Ona iyi bakacağım."

Açılan kapı, Tilly'yi Jasper'la evde baş başa bırakarak kapandı.

Günler geçmiş, Tilly'nin penceresinin ardına sis çökmüştü. Tilly her gün saatlerce yatağında yatarak ardında bıraktığı hayatına, büyükbabasını kaybedişine ve yeni hayatının sinir bozucu belirsizliğine ağlıyordu. Ona hâlâ sinirli olan Jasper, günde sadece bir kez yanına uğrayarak konyağını getiriyordu. Tilly'nin onu en son sinirlendirdiğinde yaptığı gibi yine aynı

davranıyor, onunla hiç konuşmuyordu. Tilly konyağın acı tadına alışmıştı ve içmek her gece uyumasına yardımcı oluyordu. Fakat Jasper'ın onunla konuşmayı veya sorularını cevaplamayı zalimce reddedişine bir türlü alışamamıştı. Gözyaşları ya da öfkesi, ona kıpkırmızı bir surat ve acı dolu bir kalpten başka hiçbir şey kazandırmıyordu.

Jasper'ın yanı sıra, sadece yemeklerini getirdiğinde gördüğü Bayan Rivard da tek kelime etmiyordu. Fakat düşünceleri suratından rahatça okunabiliyordu: Tilly'nin histerik, baş belası bir yük olduğunu düşünüyordu. Tilly akşamları onun evden ayrıldığını duyduğuna seviniyordu. Jasper, Bayan Rivard'ın neşeyle hoşça kalın deyişine her seferinde karşılık veriyordu. O ve Tilly her gece evde baş başa kalıyorlardı. Tilly, Doktor Hunt'ın emriyle yatağa mahkûm olmuştu. Jasper ise onu ziyaret etmek için bir neden görmüyordu. Sanki ev bir adaydı ve ikisi kendilerine farklı yollar çizerek birbirlerinin etrafında dolanıyordu.

Bu yüzden Jasper'ın bir sabah kapıyı tıklatmadan içeri dalması Tilly'yi şaşırttı. Jasper kapının yanında durarak dik dik Tilly'ye baktı. Elinde bir mektup vardı.

Jasper'ın yüzündeki ifade, Tilly'nin merakını korkuya dönüştürdü. Neler olduğunu sormak için ağzını açtığı sırada, Jasper mektubu yatağa fırlattı. Zarfı önceden açmıştı.

"Mektubun var," dedi sertçe.

Tilly ona mektubunu neden açtığını soramayacak kadar afallamıştı. Gönderenin adresi, eski evinin adresiydi. Mektup Godfrey'dendi. Tilly okumak için kâğıdı açtı. O sırada Jasper gardırobu açıp Tilly'nin kıyafetlerini çıkararak yatağa atmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tilly, hem korkmuş hem de öfkelenmişti.

"Nerede?"

Tilly'nin kalbi suçlulukla ve hızla çarpmaya başladı. "Ne nerede?"

Jasper dolabın en üst rafındaki eşyaları indirmeye başladı. Orada eski kartpostallar, mektuplar ve Tilly'nin büyükbabasını hatırlamak için sakladığı birkaç fotoğrafla dolu kutular vardı. Hepsi kutularından dökülerek yere saçıldı. Tilly güçlükle yatağından kalkıp, tek eliyle onları toplamaya başladı. Fakat Jasper şimdi de onun şifoniyerini karıştırmaya, çoraplarını, korselerini, saç fırçalarını ve tokalarını çıkarmaya başlamıştı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Tilly.

"Mektubu oku," dedi Jasper sertçe, odanın altını üstüne getirmeye devam ederek.

Tilly okumaya başladı:

Kuzen Matilda, beni aptal sanma. Pamela ile birlikte ihtiyarın evinde saatlerimizi harcayarak her şeyi listeledik. Kayıp eşyaların sayısı beni hayrete düşürdü. Gerçekten fark etmeyeceğimi mi düşündün?

Godfrey mektubunda büyükbabanın sandıkladığı ve Jasper'ın sattığı her şeyin bir listesini vermişti. Tilly bundan suçluluk duymuyordu. Büyükbabası hayattayken o eşyalar onundu ve onları Tilly'ye hediye etmişti. Godfrey'e bir mektup yazıp, aynen böyle söyleyecekti. Öyleyse Jasper neden hâlâ odasını karıştırıyordu? Okumaya devam etti.

Bir de son gelişimizde Pamela'nın şömine rafındaki bir sigara kutusunun içinde gördüğü iki yüz otuz üç poundluk banknot meselesi var. Onu da çaldığını gördüğünde nasıl hissettiğini tahmin edersin.

Tilly ansızın sersemledi. Kendisi bir kez olsun saymamışken, Pamela kutunun içinde ne kadar para olduğunu biliyordu.

Bunlar nasıl insanlardı böyle? Ölümünden haftalar önce yaşlı bir adamın eşyalarını mı karıştırmışlardı?

Şimdi hiç değilse Jasper'ın neden odasını talan ettiğini anlamıştı.

"Jasper, dur," dedi alçak fakat sert bir sesle. "Anladığım kadarıyla parayı arıyorsun."

"Tabii ki parayı arıyorum. Biz ortağız. Benim borçlarım, seninse paran var. Onu benden saklayamazsın."

"Burada değil," dedi Tilly. Ardından üzerine basa basa ekledi. "Bana para falan vermedi. Verdiği her şey çoktan alındı ve satıldı."

Jasper durdu. Elinde bir ayakkabıyla Tilly'ye döndü. "Öyleyse Godfrey neden onu senin aldığını düşünüyor?"

"Çünkü o öyle bir adam. Ve o rezil kadınla evli..." Tilly onların büyükbabasının eski evinde yaşıyor olmalarından dolayı duyduğu öfkesini bastırdı. "Belki de büyükbabam onu harcamak niyetindeydi. Ya da zavallı Granger gibi birine verecekti. Godfrey'in onu çoktan kapı dışarı ettiğine şüphem yok."

Jasper ayakkabıyı bıraktı ve özür dilemeksizin kapıya yöneldi.

"Jasper," dedi Tilly yatağından kalkarak. "Bütün bunları toplayamam. Bileğimi dinlendirmem gerek. Bana yardım etmelisin."

Fakat Jasper'ın sessizliği geri dönmüştü. Odadan çıkarak, kapıyı ardından kapattı.

Tilly dağınıklığa şöyle bir göz gezdirdikten sonra doktorun söylediği gibi yatağına döndü. Bir yudum konyak aldı. Artık içkinin tadına alışmıştı. Yatağın üzerinde duran Godfrey'in mektubunu aldı ve kalanını okumaya başladı.

Uzun lafın kısası, ikimiz de sahtekârlığının ve bize ettiğin korkunç ihanetin farkındayız. Bu aynı zamanda Dellafore'a düğün hediyesi olarak bin iki yüz pound veren büyükbabamıza yapılmış korkunç bir nankörlük. Pamela beni yetkililere gitmem için zorluyor. Fakat avukat bunu yapmamamı tembihledi. Bu yüzden yaptıkların yanına kâr kaldığı için kendinle gurur duyabilirsin. Ama şunu unutma: Bu eve bir daha asla adım atamayacaksın.

Tilly mektubu katladı. Büyükbabasının Jasper'a bir şeyler verdiğini elbette biliyordu. Fakat ona bu kadar büyük bir para verdiğinden haberi yoktu. Peki, bin iki yüz pound nereye gitmişti? Tilly, Jasper'a bunu sormak için yataktan kalktı. Ama sonra vazgeçti. Ne de olsa bir cevap alamayacaktı. Jasper onunla yeniden konuşmaya başlayana dek beklemek zorundaydı.

Odanın dört bir yanına saçılmış eşyalarına göz gezdirirken, onları yeniden sandığına doldurup buradan gitmeyi düşündü. Bu dağınıklıktan kaçabilirdi. Ama hayır, Tanrı'nın huzurunda evlilik yemini etmişti ve bunu ciddiye alıyordu.

Sırtüstü yatağına uzandı. Cibinlikli yatağının manzarasından bıkıp usanmıştı. Yine de enine boyuna düşünürken gözlerini diktiği yer hep aynıydı. Büyükbabası onları sanki tesadüfen karşılaşmışlar gibi düşündürmüş olsa da Jasper'ı kendisinin bulduğunu itiraf etmişti. Acaba aralarında ne tür bir pazarlık gerçekleşmişti? Büyükbabası onunla evlenmesi için Jasper'a para mı teklif etmişti? Şüphesiz bunun mutsuzluğun reçetesi olduğunu bilir ve böyle bir şey yapmazdı. Yoksa Jasper onu efendi hareketleriyle, şık kıyafetleriyle etkilemiş ve kendini gerçekten olduğundan çok daha iyi bir koca olarak mı göstermişti?

Tilly bir iç çekti. Şimdi bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Sadece kocasının onunla yeniden konuşmasına, ona şüphelerinden bahsedebileceği kadar nazik ve cana yakın olmasına ihtiyacı vardı. Ve şu an Jasper'dan nezaket ya da samimiyet beklemek pek mümkün görünmüyordu.

Jasper'ın Tilly ile yeniden konuşması için altı gün geçmesi gerekmişti. Her şey birdenbire gelişti. "Doktor Hunt bileğinin daha iyi olmasına sevindi," dedi Jasper, Tilly'ye konyak getirdiği bir akşam.

Şaşkınlığını belli etmemeye çalışan Tilly, onun yerine bileğini döndürerek, "Ben de öyle," dedi.

"Morningtonlar bu akşam bizi akşam yemeğine çağırdılar. Ben senin adına özür diledim. Yeniden iyileşene kadar odandan çıkmaman gerek. Ama ben gidiyorum."

"Yeterince iyiyim," dedi Tilly. "Lütfen, ben de geleyim. Burada kalmaktan çok sıkıldım."

"Odanda kaldığın sürece histeri nöbetleri geçirip, saçma hayaller kurmadığını fark ettim," dedi Jasper dudağını bükerek. "Bu da bana burada kalmanın daha iyi olacağını düşündürüyor."

Tilly konyağını yudumladı. İçkinin acılığı, dilinin ucunda bekleyen öfkeli cevabı yakıp yok etmişti.

"Artık bileğin iyileştiğine göre Bayan Rivard'ı gönderebilirim. Ona verecek paramız kalmadı," dedi Jasper. "Ev işleriyle ve yemekle bir süreliğine sen ilgilenmek zorundasın."

"Paramız kalmadı mı? Peki ya İrlanda seyahatin?"

"Hâlâ ödeme bekliyorum. Çok uzun sürmez."

Tilly dikkatle Jasper'ın yüzüne baktı. Yalan söyleyip söylemediğini anlayabilmeyi diliyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Jasper.

Tilly zorla gülümsedi. "Bir kadın, kocasının güzel yüzüne bakamaz mı?"

Jasper'ın dudakları sanki gülümseyecekmiş gibi seğirdi. Tilly'nin yüreği bir an için hafifleyerek umutlandı. Evlenmeden önceki zamanlarını, Jasper'ın nazikliğini ve sevgi dolu yüzünü hatırladı. O adam hâlâ oralarda bir yerde, gitgide öfkeli ve tehlikeli olan kocasının içinde miydi? Yoksa en başından beri öfkeli ve tehlikeliydi de torununu evlendirmek isteyen yaşlı bir adamı kandırmak için bu duygularını nasıl gizleyeceğini iyi mi biliyordu?

Herhalde dünyada böylesine büyük aldatma becerisine sahip bir insan olamazdı.

"Jasper," dedi Tilly, "bana doğruyu söyle. Seninle karşılaştığımız gün gerçekten bir tesadüf müydü? Bazen bunu bir şekilde büyükbabamın ayarladığından şüpheleniyordum. Beni tanıştırmak istediği koca adaylarına nasıl karşı çıktığımı biliyordu."

"Elbette tesadüftü," dedi Jasper, gayet dürüst ve samimi görünen bir ifadeyle.

Tanrım, ne usta bir yalancı.

"Birbirimize âşık olduk ve çabucak evlendik. Fazla çabuk. Tıpkı iki aptal gibi." Jasper hızla bakışlarını başka yöne çevirdi. "Sana olan ilgimin neden azaldığını bilmek istiyorsan, son birkaç haftaki davranışlarına bakman gerek."

Tilly dilini ısırdı.

"Ama elimizden geleni yapmak zorundayız," diye devam etti Jasper. "Bu da bir süre hizmetçisiz idare etmemiz anlamına geliyor."

Tilly bahçıvan kulübesindeki parayı düşündü. Eğer Jasper'a verirse, o para ne kadar dayanırdı ki?

"Şimdilik dinlen," dedi Jasper getirdiği konyak bardağını işaret ederek. "İlacını unutma. Ben Bayan Rivard'la konuşacağım."

Jasper odadan çıktıktan sonra Tilly konyağını içti. Ardından pencerenin önüne oturup, çit boyunca sıralanan ağaçların rüzgârda salınışını seyretti. Doktor Hunt, Tilly'ye yaptığı ziyaretlerde gayet açık konuşmuştu. Histeri nöbetleri geçirmeye meyilliydi ve sağlığının daha kötüye gitmemesi için korkunç şeyler hayal etmeye bir son vermeliydi. Bunca zaman kendisine ilgi gösteren kocasının onunla para için evlendiğine inanmak da bu histerik hayallerden biriydi.

Yine de bunun doğru olduğundan fazlasıyla şüpheleniyordu.

Tilly gecenin bir yarısı uyandı. Başı zonkluyordu. Çok fazla konyak içmişti. Artık ona bileğindeki acı yüzünden ihtiyaç duymuyordu. Fakat yüreğindeki acı için iyi bir ilaç olduğunu keşfetmişti. Hem Jasper da ona her akşam biraz konyak vermekten memnundu. Kendisi ise asla içmiyor, sarhoş olmuyordu. Belki Jasper sarhoşun teki olsaydı, Tilly onun bir yalancı ya da zampara olduğuna daha kolay inanabilirdi. Ama o soğukkanlı, neredeyse zalim ve aklı başında bir adamdan başka bir şey değildi.

Kapının ardından gelen hafif bir ses duydu. Sanki biri ses çıkarmadan koridordan geçmeye çalışıyor gibiydi. Muhtemelen bu Jasper'dı. Tilly'nin uyanmamasını ve ona yine gaddarca bağırmamasını umarak, parmak uçlarında yürüyor olmalıydı. Fakat ayak seslerinin ardından, halının üzerinde yavaşça sürüklenen bir şeyin sesi duyuldu. Tilly yatağında doğrularak

kulak kabarttı. Kapı kulpu hafifçe tıkırdadı, bir gıcırtı ve hafif bir gürültünün ardından ayak sesleri uzaklaştı.

Tilly yatağından kalkarak kapıya yürüdü. Kapı kulpu hareket etmiyordu. Onu yine odaya kapatmıştı.

Ama neden?

Dizlerinin üstüne çöküp ellerini yere koyarak, kapının altından dışarı baktı. Her yer karanlıktı. Kulak kabartarak bir süre öylece bekledi. Ahşap duvarlar yüzünden boğuk bir şekilde gelen Jasper'ın sesini duydu. Demek misafiri vardı. İşte şimdi tüm duyuları alarma geçmişti.

Beklemeye devam etti.

Gerçeği anlaması uzun sürmedi. Kulağına bir kadının hafif, neşeli kahkahası çalındı. Jasper'ın sevgilisi onunla birlikte evdeydi. Karısı ise odasında kilitliydi.

Tilly'nin içinde fokurdayan öfke onu korkutacak boyuttaydı. Daha önce kendinden şüphe etmiş, en büyük korkularını aklından uzaklaştırmış, Jasper'ın yalanlarına inanmıştı. Ama bu... Bu gerçekti.

Bedenini parçalara ayırarak patlayacakmış gibi görünen öfkesini tutmak için her bir hücresiyle savaşıyordu. Duvarları yumruklamak, yatağını parçalamak, kapıyı menteşelerinden sökmek ve Jasper'ı öldürene kadar ona uzun, hiddetli, sağır edici bir çığlık atmak istiyordu. Ama bütün bunların yerine kendini yüzüstü yere bıraktı ve hıçkırıklarının duyulmaması için dişlerini sıktı.

9

Kürk Yakalı Palto

Tilly dört duvar arasında çok fazla vakit geçirmişti. Yeterince dinlenmişti. Yeterince konyak içmişti. Aklının sınırları içinde yeterince yaşamıştı. Rahatsız, sık sık bölünen bir gece uykusunun ardından kapısını açık bir halde buldu. Jasper'ın ne zaman gelip sandalyeyi çektiğini merak etmişti. Kadın ne zaman gitmişti?

Ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra giyinerek aşağı indi. Jasper ortalarda yoktu. Bayan Rivard, Tilly'nin kahvaltısını getirdi. Fakat Tilly onu görmezden gelerek kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Bayan Rivard.

"Bilmiyorum," dedi Tilly.

"Bay Dellafore odanızda kalmanızı söylemişti."

Tilly onu duymazdan gelip, kapıyı ardından çarparak kapattı.

Yürümeye başladı. Patikayı geçip küçük, çakıltaşlı bayırdan aşağı inerek ormana girdi. Yürüdükçe bedeninin hareket ettiğini, kanının pompalandığını hissediyor ve bu zihnini biraz olsun rahatlatıyordu. Adım adım ilerleyerek, kıvrımlı caddelerinde başka insanların, seslerin ve hareketliliğin olduğu St.

Peter Port'un kayalıklarından aşağıya inmeye başladı. Çok geçmeden kendini Le Paradis'te, Morningtonların evinin bulunduğu bloğun girişinde buldu. Bir an için durup düşündü.

Ralph ve Laura onu oldukça nazik bir şekilde ağırlamışlardı. Laura ona her zaman uğrayabileceğini söylemişti. Ve tam da şu an, ne yapacağına dair biriyle konuşmaya çok ihtiyacı vardı.

Birden tereddüt etti. Eğer Jasper'ın kulağına giderse...

Ama bunu umursamadı. Umursayamazdı. Jasper onu son derece hayal kırıklığına uğratmıştı. Tilly'nin içindeki aşk solmuş, acı bir kırgınlığa dönüşmüştü. Gelecekte onları nelerin beklediğini, Jasper'ın ondan ne istediğini ya da ne umduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, sonsuz ev işleri listesini devralması ve rahatsız edici olduğu zamanlar odasına kapanması gerektiğiydi. Bu evlilik değildi; korkunç bir peri masalıydı. Eksik olan tek şey ölü eşlerle dolu, kilitli bir odaydı.

Tilly, Morningtonların evine yöneldi ve alçak, taş merdivenleri çıkarak kapıyı sertçe tıklattı.

Kapıyı bir hizmetçi açtı. Morningtonların çalışanları vardı. Tilly bir zamanlar çalışanlarının olduğu günleri hatırladı. "Buyurun, bayan?" dedi hizmetçi kadın.

"Bayan Mornington'a uğramıştım. Müsait mi acaba? Ben, Matilda Dellafore."

Hizmetçi onu hatırlayarak başını olumlu anlamda salladı. "Bir dakika, hanımefendi."

Tilly eldivenlerini düzeltip etrafına göz gezdirerek beklemeye başladı. Morningtonların evi oldukça iyi durumdaydı. Oysa onun hayatının da böyle görünmesi gerekirdi. Kendini bildi bileli böyle bir yaşam sürmüş, böyle bir yaşam için büyütülmüştü. İçine hapsedildiği bu sıkıcı, kasvetli hayat için değil.

Laura Mornington az sonra kapıda belirerek Tilly'nin koluna girdi. "Tilly! Seni gördüğüme hem çok sevindim, hem de çok şaşırdım. Jasper hâlâ çok hasta olduğunu söylemişti."

"Hasta değilim. Değildim de. Sadece bileğimi burkmuştum. Evde oturmaktan sıkıldım," dedi Tilly. Kelimelerin ondan izin almaksızın dudaklarından döküldüğünü fark etmişti. "Çok çaresizim. Ben..." Boğazı düğümlenerek sustu.

Laura alnını kırıştırarak ona baktı. Tilly'yi kendine doğru çekip, omzunun üzerinden içeri seslendi. "Myra, bahçeye limonata getir. Mümkün olduğunca çabuk, lütfen." Ardından Tilly'nin gözlerinin içine baktı. "Şimdi güneşte oturacağız, biraz temiz hava alacağız ve seni dinleyeceğim."

Tilly öyle minnettardı ki adeta dizlerinin bağı çözüldü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Laura, Tilly'yi çalılıklarla ve yüksek bir çitle çevrili geniş, çimenlik bir alana götürdü. Çitlerin köşesindeki yavşanotu ve lavanta çalılarının ortasında, uzun, demir bir kapı vardı. Tilly kapının parmaklıkları arasından sarmaşıklarla kaplı uzun, taş duvarları olan daracık bir sokağı görebiliyordu. Sokak neredeyse tek seferde bir kişinin geçebileceği genişlikteydi. Laura onu ferforje bir masa-sandalye takımına oturttuktan sonra kendisi de onun karşısına oturdu. Güneş, Laura'nın yüzünde ve saçlarında parlıyordu. "Bana her şeyi anlat, tatlım," dedi Laura.

Tilly derin bir iç çekti. "Jasper... O..." Bu kadar özel bir mevzudan bahsetmek için hangi kelimeleri kullanacağını bilmiyordu. "Jasper'ın bir sevgilisi var."

Laura herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermedi. "Biliyorum."

Ona inanan birinin olması, bunu yalanlamaması ve ona

biraz konyak ikram edip, histerik davrandığını söylememesi Tilly'yi öyle rahatlatmıştı ki...

"Çoğu kadın senin durumuna düşer," dedi Laura. "Ve birçoğu bunu görmezden gelmeyi seçer."

"Beni sevdiğini sanmıştım."

"Belki ikinizi de seviyordur."

Bu düşünce Tilly'nin yüreğini sıkıştırdı. "Beni odama kapatıyor. Benimle hiç nazikçe konuşmuyor. Korkarım benimle büyükbabamın vaat ettiği para için evlendi."

Laura, anladığını belirtircesine başını salladı. Merhametli bakışlarını Tilly'nin gözlerinden ayırmıyordu. "Jasper'ı uzun zamandır tanırız," dedi. "Çekici ve zeki bir adamdır. Onu daima kibar ve eğlenceli bulmuşumdur. Bize seninle evlendiğini söylediğinde onun adına çok mutlu olmuştuk. Onu tanıdığım günden beri –ki birkaç yıl oluyor– parası beklenmedik şekilde bir artar, bir azalır. Seninle para için evlendiğini sanmıyorum. Jasper asla birini böyle zalimce kullanacak kadar çaresiz kalmamıştır." Laura uzanarak hafifçe Tilly'nin dizine vurdu. "Maddi durumunun yeniden düzeleceğine inanıyorum. Hep öyle olur."

Laura'mn şefkati Tilly'nin gözlerini yaşarttı. "Ama başkasını sevdiğini bildiğim halde buna nasıl dayanabilirim? O kadın kim? Neden o?"

Laura başını çevirip arkasına bakarak, alt kattaki pencerelerden birini işaret etti. Ardından tekrar Tilly'ye dönüp sesini alçalttı. "Hizmetçilerimizden birinin kendine ait bir odası olması için Jasper iki yıldır bize bir miktar kira ödüyor."

"Ne? Onun hiç parası yok ki."

"Zaten aylardır ödeyemedi."

"Kim o kadın?" diye sordu Tilly, kapıyı açan hizmetçiyi

düşünerek. Derken bir anda aydınlanıverdi. Uzun, kızıl-sarı saçlar... "Chantelle mi?"

"Ah, limonatamız da geldi."

Hizmetçi limonata sürahisini masaya bırakırken Tilly, Laura'nın gösterdiği pencereyi inceledi. Sondan ikinci sıradaydı. Çiçekliği boştu. Belki de Jasper pencereden girip çıktığı için çiçekler büyüyemiyordu. Tilly'nin midesi ağzına geldi. Bir an için kusacağını zannetti. Sandalyesinden fırladığı an, Laura onu yakalayıp tekrar oturttu. Hizmetçi şaşkın bir halde ona baktı.

"Teşekkürler, Myra, gidebilirsin," dedi Laura sakince.

Sonra Tilly'ye dönerek ona bir bardak limonata doldurdu. "Al," dedi, "bir şeyler içmek kendini daha iyi hissettirir."

Denizden esen soğuk bir rüzgâr çalıların tepesini hışırdatıyordu. Tilly limonatasından bir yudum aldı. Tadı hem ekşi, hem de tatlıydı. Kendini daha iyi falan hissettirdiği de yoktu.

Laura limonatasını nazikçe yudumladıktan sonra bardağını masaya bırakıp Tilly'nin elini tuttu. "Tilly, kocasız bir hayata hayat denmez. Bir evliliği bitirmenin utancıyla... ne yaparsın? Jasper'ın bana anlattığına göre yanlarına döneceğin akrabaların yokmuş. Belki göz yummayı öğrenebilirsin. Şu an kendini berbat hissettiğini biliyorum ama belki zamanla alışırsın. Jasper'ın yeniden parası olduğunda ve *Lumière sur la Mer* biraz daha eve benzediğinde, kendini çok daha rahat hissedebilirsin."

"Bundan daha mutlu bir hayat olamaz mı? Büyükbabamın beni tanıştırdığı bunaklardan biriyle evlenip, kendimi 'rahat' hissedebilirdim. Ben mutlu olmayı ummuştum."

"Beklentiler mutluluğun düşmanıdır," dedi Laura, soğuk parmaklarını Tilly'nin elinden çekerek. Rüzgârda sallanan

manolya ağaçları yüzünden güneş bir görünüyor, bir kayboluyordu. "Bana ihtiyacın olursa buradayım. Her zaman gelebilirsin, sırf ağlamak için bile olsa. Seni dinlerim." Laura sesini iyice alçaltarak fısıldadı, "Acını az çok anlayabiliyorum."

Tilly gözlerini iri iri açtı. "Ralph de mi?"

Laura dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. Tilly, Laura'nın gözleri ve dudaklarının etrafındaki çizgilerin derinleştiğini fark etti. "Pekâlâ," dedi Laura. "Uzun zaman önceydi."

"Anlatsana. Lütfen." Böyle bir acıyı yaşayan tek kişinin kendisi olmadığını duymak için can atıyordu.

"Çocuklarımız ufaktı. Ona hiçbir şey söylemedim. Aksini yapmak kavgaya yol açabilir, hatta evimden kovulmama bile neden olabilirdi. Eğer onu terk edeceksem, nasıl ve ne zaman olacağına ben karar vermek istiyordum," diyerek omzunu silkti Laura. "Aradan on iki yıl geçti ve artık ona öfke duymadığımı fark ettim. Ralph ve ben çok mutluyuz. Metresleri onlara asla sahip olamaz. Karılarıysa daima olur."

Fakat Tilly'nin tüm kalbi buna karşı çıkıyor, bunca zaman inandığı hayale yapışıp kalmak istiyordu: Jasper onu, o da Jasper'ı seviyordu ve güzel evlerinde mutlu mesut bir hayat yaşayacaklardı. Şimdiyse yaşadığı acı, bileğini burktuğunda hissettiği acıdan çok daha korkunçtu.

"Öfkelenme. Öfke sadece her şeyi daha da kötüleştirir. Chantelle hiçbir şeyin farkında değil ve ilişkileri sona erdiğinde olacaklar için onun adına endişeleniyorum. Bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyorum ama bu hayatta o senden çok daha güçsüz durumda. Jasper senin kocan. Bu durumda Chantelle'in onun üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğini bilerek rahatına bakabilirsin."

Jasper'ın metresine anlayış mı gösterecekti? Tilly,

Laura'nın söylediklerinin ne kadar sinir bozucu olduğunu gizlemeye çalıştı.

"Ne diyorsun, sence sakin kalabilecek misin, Tilly?" diye sordu Laura.

Tilly gülümsemek için kendini zorladı. Evet diye cevap verse de aslında bunu kastetmiyordu.

Çünkü bu hiç adil değildi. Kocasının karşısına dikilmeyi ve büyük bir hiddetle bunun adil olmadığını söylemeyi her şeyden çok istiyordu. Ama Jasper'dan bunu yapamayacağı kadar çok korkuyordu. Ve içinde böylesine büyük bir öfke varken, bir daha asla huzurlu olamayacaktı.

O gece bir fırtına koptu. Tilly uzaklardaki ilk gök gürültüsünü duyduğunda, kütüphanedeki bir mumun loş ışığında kitap okuyordu. Dışarı bakmak için pencereyi açtı. Yıldızlar, şimşeklerle aydınlanan kara bulutların ardında kaybolmuşlardı. Rüzgâr yüzünden nefesi kesilen Tilly pencereyi kapatıp, sağa sola sallanan ağaç tepelerini seyretmeye başladı. Fırtına öyle gürültülüydü ki kapıda beliren Jasper'ın ayak seslerini duymadı.

"Tilly?" dedi Jasper, onu ansızın ürküterek.

Tilly dönerek ona baktı. Jasper elinde bir şamdanla kapı eşiğinde duruyor, mum ışığı yüzünde korkunç gölgeler oluşturuyordu. Kalp atışlarının hızlandığını fark etti.

"Dinleniyor olman gerekmiyor muydu?" diye sordu Jasper.

"Kendimi gayet iyi hissediyorum."

"Bence odanda olmalısın. Rivard çıkmadan önce sana yiyecek bir şeyler getirecek."

"Aşağıda seninle birlikte yiyebilirim."

"Doktor Hunt demişti ki..."

"Ama yakında bu koca evi temizleyebilecek kadar iyi olduğuma inanıyorsun," dedi Tilly etrafını göstererek.

"Ses tonundan hoşlanmadım."

Tilly hiçbir şey söylemedi.

"Seninle tanıştığımda oldukça tatlı dilliydin."

"Tanıştığımızda ikimizin de oldukça farklı olduğunu söylemek yanlış olmaz," dedi Tilly cesurca.

"Yatağına," dedi Jasper. "Sivri dilin hiçbir şeyi değiştirmez. Ben senin kocanım ve sana odana dönmeni söylüyorum."

Tilly yanına bir kucak dolusu kitap alarak Jasper'ın önüne düştü. Kapı kapandıktan sonra ardına konan sandalyenin sesini duymak onu şaşırtmamıştı. Komodinin üzerinde bir bardak konyak duruyordu. Tilly içindeki ateşi söndürmesini umarak bir yudum aldı. Ardından kendi kendine güldü. Ateşe konyak dökmek, onu daha da alevlendirmekten başka bir işe yaramazdı.

Mumun ateşi titreyerek söndü. Tilly karanlıkta yatağına oturup, dışarıda kopan fırtınayı dinlemeye başladı. Kimse ona yemek falan getirmemişti. Jasper'ın onu cezalandırdığını düşündü. Chantelle'in bu yağmurda gelip gelmediğini, giysilerini kurutması için mutfağa asarak, çıplak bedeniyle Jasper'ın kollarında yatıp yatmadığını merak ediyordu. Soğuk bir sonbahar sabahı büyükbabasıyla alışverişe çıktığında aldığı samur kürklü paltosunun da o giysiler arasında olup olmadığını merak ediyordu. Onu giyer giymez satın almak istemişti. Karlı bir kış günü için yeterince kalın değildi ama rüzgârlı bir ekim ayı için gayet uygundu. İki yanında, üşüyen ellerini sokabileceği derin cepleri de vardı. O paltoyu nasıl da sevmişti.

Tilly'nin acısı, öfkesini alevlendirdi. Jasper böyle bir şey

yapmaya nasıl cüret etmişti? Paltosunu geri istiyordu. Ve onu geri alacaktı.

Tilly önce kapıya yönelerek kulpu sertçe çevirdi. Kulp hareket etmedi. Bu kez kapıyı tekmeledi. Ama bu başparmağını acıtmaktan başka bir işe yaramadı. Bu yüzden pencereye giderek camı açtı.

Yağmur şiddetini kaybederek çiselemeye başlamıştı. Birbirinden ayrılan bulutların arasından birkaç yalnız yıldız görünüyordu. Tilly aşağı bakarak, daha önce yaptığı planı hatırladı. Pencere önündeki çıkıntıdan ağaç dalına, oradan diğer çıkıntıya, kış bahçesinin çatısına ve oradan da yere. Korkusu, öfkesiyle boy ölçüşemeyecek durumdaydı. Önce bir bacağını, ardından diğerini camdan çıkarıp, pencere önündeki dar çıkıntıya bastı. Parmaklarıyla pencere pervazını sıkıca kavradı. Başı dönmeye başlamış, duyduğu korku yüzünden bedenini ateş basmıştı. Ama sonra korkusu geçti ve çıkıntı boyunca dikkatle ilerlemeye başladı. Önce bir eliyle, sonra da diğeriyle iki pencere arasındaki güçlü dala tutundu. Ardından dizlerini kendine çekti. Dalın çatırdamasından ya da kırılmasından korkarak bekledi.

Sonra kollarını dala dolayarak yavaşça aşağı inmeye başladı. Ağacın sert kabukları elbisesinin kollarına takılıyor, ellerinin derisini sıyırıyordu. Bacaklarını aşağı sarkıtıp, parmak uçlarını pencere eşiğine değdirmeye çalıştı. Ardından yarı adım atarak, yarı zıplayarak pencerenin önüne indi.

Burada biraz durup soluklandı. Kış bahçesinin çatısı camdan yapılmıştı. Bu yüzden eve bitişik olan kalın ve paralel kirişlerden birinin üzerine inmek için dikkat etmek zorundaydı. Neredeyse cesaretini kaybetmişti. Eğer yanlış yere sert bir iniş yapacak olursa, camın içinden geçip her yerini keserdi. Yağ-

murlu ve soğuk hava, öfkesini de hafifletmişti. Bu kötü bir fikir gibi görünüyordu. Yangın ya da başka bir acil durum için kaçış planı yapmak gayet mantıklıydı. Peki ya o planı paltosunu geri almak için kullanmak? İşte bu delilikti.

Kocası ve doktoru zaten onun deli olduğunu düşünüyordu. Öyleyse sorun yoktu.

Tilly sırtını taş duvara yaslayıp aşağı kayarak, pencere önündeki çıkıntıya oturdu. Ayakları hâlâ kirişin biraz yukarısındaydı. İyice sarkarak kendini aşağı bıraktı.

Ve indi. Çatının bu kadar kaygan olmasına hazırlıklı değildi. Bu yüzden dizlerinin üzerine çöküp, kiriş boyunca emeklemeye başladı. Aşağı doğru eğimli kirişin sonunda, onu iki buçuk metrelik bir yükseklik bekliyordu. Bu çok fazlaydı. Bunca yolu gelip de kış bahçesinin çatısından aşağı inemeyeceğini fark ettiğinde az kalsın ağlayacaktı.

Asıl sorun, bu çatıdan inebileceği daha iyi bir yer bulmaya cesaret edememesiydi. Ama kış bahçesinin eve bakan tarafında büyük bir çalılık olduğunu biliyordu. Bu, düşüşünü hafifletmeye yetebilirdi.

Kirişin üzerinde çömelip, ellerini dikkatlice cama uzattı. Cam ıslak ve kaygandı. Ağırlığını şöyle bir test ettikten sonra karnının üzerinde kaymaya başladı. Öncesinde sadece biraz ıslanmıştı ama şimdi bluzuyla eteğinin önü soğuk ve sırılsıklamdı. Kış bahçesinin camdan çatısında bir yılan gibi sürünerek ilerledi. Her kirişin üzerinden emekleyerek geçmek zorunda kalıyor, dizlerini yere her değdirişinde camın kırılacağını sanıyordu. Fakat kırılmadı.

Nihayet son kirişe tırmanarak aşağıdaki karanlık çalılığa baktı. Bir zamanlar özenle ilgilenildiği için iç kısmı Tilly'nin ağırlığını taşıyabilecek kadar kalın ve sertti. Ama aynı zaman-

da fazlaca büyümüş olduğundan, gövdesinden dışarı uzanan uzun, sivri dalları vardı. Tilly cesaretini topladı ve incinmiş bileğini sertçe göğsüne bastırarak aşağı atladı.

Bu bir atlayıştan çok, kontrollü bir düşüş olmuştu. Çalılık Tilly'nin ağırlığına kısa bir süre dayandıktan sonra çöktü. Giysilerine ve tenine dikenler batmıştı.

Ama nihayet yerde, çimenlerin üzerindeydi. Nefes nefese kalmıştı. Yağmur yeniden şiddetini arttırırken, mutfak girişine koşarak kapıyı açtı.

Tıpkı düşündüğü gibiydi. Şöminenin önünde ıslak kadın giysileri asılıydı. Ama içlerinde samur kürklü paltosu yoktu. Ve ikisi yukarıda, Jasper'ın odasında değildi. Seslerin salondan geldiğini fark etti.

Tilly şöminenin ışığında kendine baktı. Giysileri ıslanmış ve yırtılmıştı. Dikenlerin çizdiği kolundan ve bacağından kan sızıyordu. Saçları açılıp, karman çorman olmuştu. Jasper'ın sevgilisinin karşısına bu halde çıkmak istemiyordu.

Ama merakına engel olamıyordu. Parmak uçlarına basarak koridora çıktı, oradan yemek odasına geçerek kulağını duvara dayadı. Hiçbir şey duymuyordu. Bir keresinde biri ona duvara bir bardak koyarsa yan odadaki konuşmaları duyabileceğini söylemişti. Büfeden aldığı bir bardağı duvara dayadı. Hâlâ bir şey duyulmuyordu.

Bu kez koridora dönerek yere, kapalı salon kapısının yanına oturdu. Kapının altındaki boşluktan dışarı hafif bir mum ışığı vuruyordu. Derken Chantelle'in yumuşak sesini duydu. Ve Jasper'ın hızlı solumalarını. Cümle kurmuyorlardı. Sadece 'evet', 'lütfen', 'tam orası' ya da 'ah, aşkım' gibi şeyler mırıldanıyorlardı.

Tilly, Laura Mornington'ın da kocasının ona ihanet edişini

dinleyip dinlemediğini merak etti. Başını dizlerine yaslayıp, onları sonuna kadar dinledi. Bütün bunları Jasper ile öğrenmeyi hayal etmişti. Şimdiyse yapabildiği tek şey, Jasper'ın bunu bir başkasıyla yapıyor oluşunu dinlemekti.

Daha sonra Chantelle ve Jasper konuşmaya başladılar. Sessizce gülüyor, Tilly'nin anlamadığı atıflarda bulunuyorlardı. Bu atıfların aralarındaki yakınlığın bir parçası olduğuna şüphe yoktu. Tilly geri dönmeyi düşündü. Üzeri ıslaktı ve üşüyordu. Ama tam o sırada Chantelle, "Daha ne kadar var?" diye sordu.

Tilly sorunun ne anlama geldiğini merak etti. Kapıya biraz daha yaklaşarak, iyice kulak kabarttı.

"Para ay sonunda elime geçmiş olacak. Bütün alacaklılarım beklemeyi kabul ettiler. Bu karmaşa nihayet sona erdi."

Bu haberi duymak Tilly'yi rahatlatmıştı. Fakat Jasper'ın bunu söylemek için onu, yani karısını seçmemiş olması üzücüydü.

"Parayı kastetmediğimi biliyorsun. Daha ne kadar var?"

Bir sessizlik oldu. Tilly neden bahsettiklerini anlayabilmeyi diliyordu.

"Ne kadar olduğunu biliyorsun. İki yıl. Ama beni terk etmesi için onu yeterince delirtirsem..."

Tilly bir anda buz kesti. Onun hakkında mı konuşuyorlardı?

"Onu delirtmene gerek yok. Sadece kendini ondan kurtarmanın bir yolunu bul. Artık bir işine yaramıyor, bunu kendin söyledin."

"Büyükbabasının o kahrolası kuzenine anlaşmamızdan bahsettiğinden haberim yoktu."

Tilly ürperdi. Şimdi de Godfrey'den mi bahsediyorlardı?

"Benimle olacağına söz vermiştin. Sonsuza kadar sevgilin

olmak istemiyorum. Karın olmak istiyorum." Chantelle çın, Jasper ise çok daha ölçülü bir tonda konuşuyordu.

"Ben de kocan olmak istiyorum. Ama işleri ağırdan al zorundayız."

Tilly, Laura'nın söylediklerini hatırladı. Metresleri onlara sahip olamaz ama karıları daima olur. Buna inanmıştı. Jas bu evden vazgeçip bir barakada yaşamaktansa, Tilly'yi asla rakıp da bir aşçıyla evlenmezdi. Cemiyette bir yeri vardı ve sanların onun hakkında ne düşündüklerine önem verirdi. Fak Chantelle'in sorularında Tilly'yi tedirgin eden bir şeyler vardı.

Evet, onu rahatsız eden şey Chantelle'in seçtiği kelimeler di. *Kendini ondan kurtarmanın bir yolunu bul.*

Yani tehlikede miydi? Jasper onu 'delirtmekle' ne demek istiyordu? Tilly'nin kendi arzusuyla gitmesi için ona kötü davranmak mı? Yoksa... daha kötüsü mü?

"Bu kadar ağırdan almak hoşuma gitmiyor," dedi Chantelle. Ama sonra sustu. Tilly, Jasper'ın onu öpücükleriyle susturduğunu fark etti. En başından beri kendisi için arzuladığı öpücükler...

Gitgide üşüyor, üzüntüsü gitgide artıyordu. Sessizce ayağa kalkıp, odasına çıkan merdivenleri tırmandı. İşte, sandalye oradaydı. Arka iki bacağı kapıya dayalı bir halde duruyordu. Tilly kapı kulpunun neden kilitliymiş gibi hareket etmediğini *şimdi* görebiliyordu. Arkasında derin, U şeklinde oymaları olan, yemek odasındaki sandalyelerden biriydi bu. Jasper sandalyeyi, kapı kulpunun U şeklinin arasına sıkışacağı şekilde yerleştirmişti. Adeta mükemmel bir uyumdu. Tilly devrilmiş gibi görünmesi için sandalyeyi yavaşça yan yatırdı. Sonra da üzerine sıcak bir gecelik giymek için odasına girdi.

Yarın Jasper'ı terk edecekti. Tek çözüm buydu.

Tilly yatağına uzandı ve bulutların ardında beliren yıldızları seyrederek ağladı. Büyükbabasını kaybettiği için, aşkını kaybettiği için, hayallerini kaybettiği için ağlıyordu. Fakat bunlar acı, öfkeli gözyaşlarıydı. Bu adil değildi, buna neden olacak hiçbir şey yapmamıştı. O sadece bir kadındı. Para kazanmak ya da kendi ayakları üzerinde durmak için yetiştirilmemiş bir kadındı. Ona pek de iyi davranmayan birkaç erkeğin -büyükbabası, Godfrey, Jasper– cömertliğini kabul etmek zorunda olan bir kadın. Evet, Jasper hakkında ona yalan söyleyen ve onu korunmasız bırakan büyükbabası da buna dahildi. Tilly, kendi kaderini kontrol edebilseydi çok daha iyi bir hayatı olabileceğini düşündü. Bunu ilk kez düşünmüyordu. Şimdiyse evliydi ve hayatı boyunca içinden çıkılmaz problemlere bağlı olacaktı. Boşanmalar pahalı ve imkânsıza yakındı. Jasper'ın onu aldattığını kanıtlamak, olmayan parasını harcamak ve bu utanca katlanmak zorunda kalacaktı. Oysa seçtiği yol, yani buradan kaçıp hiç evlenmediğini varsaymak daha kolaydı. Ama o da bir daha asla âşık olup evlenemeyeceği anlamına geliyordu. Tilly'nin geleceği mahvolmuştu.

Bu yüzden öfkeli gözyaşları dökerek, rüyasında fırtınalı denizleri göreceği bir uykuya daldı.

Tilly planını dikkatlice yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Fransa'nın kuzeyindeki St. Malo'ya giden gemi sabah erkenden, gün doğmadan önce kalkıyordu. Fakat o saatte muhtemelen odasında kilitli olurdu.

Öğleden sonra ayrılacak olsa, bu kez de Jasper şüphelenebilir ve onu aramaya çıkabilirdi. Bu yüzden akşam yemeğinden hemen sonra gitmeye karar verdi. Yemek sonrası odasına çıkıyormuş gibi görünecek, Jasper salondaki şömineyi yaktığı sırada ön kapıdan sıvışacaktı.

Bütün bunlar, gün içinde valizini hazırlayıp dışarıda bir yere saklaması gerektiği anlamına geliyordu. Bahçıvan kulübesi onu saklaması için en uygun yerdi. Tilly'yi St. Malo'dan sonra gideceği herhangi bir yere götürecek olan paralar da oradaydı. Kulübenin tek anahtarı hâlâ ondaydı. Bu düşünceler içine bir korku saldı. Oradan nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu ama her neresiyse uzakta, çok uzakta olmalıydı.

Hindistan. Afrika. Dünyanın öbür ucu.

Korkmuyorum, korkmuyorum.

Tilly kahvaltısını kocasıyla birlikte yaptı. Jasper onunla konuşmuyordu. Ona bugün bahçede biraz vakit geçireceğini söylediğinde, Jasper omzunu silkmekle yetindi. Bulutlar, zayıf güneş ışığı ve soğuk rüzgârla ilgili hiçbir şey söylememişti.

Jasper kahvaltıdan sonra her zaman yaptığı gibi postalarını alarak yukarı çıktı. Tilly derhal odasına çekildi. Valizini toplayıp, onu dopdolu bir halde merdivenlerden indirmesine imkân yoktu. Jasper her an odasından çıkıp onu görebilirdi. Bu yüzden gardırobunu açıp, yanında getirdiği küçük, deri valizi çıkardı. Büyük valizi burada bırakmak zorundaydı. Ardından yatak çarşaflarını çıkararak valizine sardı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki midesi bulanmaya başlamıştı. Güçlükle yutkunarak koridora çıktı ve usulca ilerlemeye başladı. Jasper'a yakalanacak olursa, çarşafları yıkaması için Bayan Rivard'a götürdüğünü söyleyecekti. Neyse ki Jasper odasından çıkmadı. Tilly gizlice mutfak

kapısından bahçeye adım attı. Kulübeye gidip valizi bıraktıktan sonra da eve döndü.

O sırada Bayan Rivard onu kucağında çarşaflarla mutfak kapısındayken yakaladı.

Tilly ürktüğünü belli etmemeye çalışarak, "Ah, demek buradaydın, Bayan Rivard," dedi. "Ben de bunları vermek için seni arıyordum." Çarşafları hizmetçi kadının ayaklarının dibine bıraktı. "Temiz çarşaf alabilir miyim, lütfen?"

Bayan Rivard gözlerini kısarak ayaklarının ucundaki çarşaf yığınına baktı. "Bay Dellafore'un ödediği para çarşafları yıkamama yetmiyor."

"Öyleyse ben yaparım. Bu arada çamaşır dolabından temiz çarşaf da alırım," diyerek arkasını döndü Tilly. Kalbi hızla çarpıyordu. Bayan Rivard hiçbir şey söylemedi.

Sırada kıyafetlerini odadan çıkarmak vardı. Bunun için soyundu ve bütün bluzlarını üst üste giyerek, üzerine ev kıyafetlerini geçirdi. Kulübeye gittiğinde hepsini çıkararak katladı. Kirli pencerelerden ve tahtaların arasındaki boşluklardan giren loş ışıkta, katladıklarını valize yerleştirdi. Tüm duyuları tetikteydi. En ufak seste yerinden sıçrıyordu. Sıra elbiselerine gelmişti. Ev kıyafetlerinin altına her seferinde farklı bir elbise giyerek, odası ile kulübe arasında gidip geldi. Gizli bir şeyler yaptığını belli etmemek için parmak uçlarında değil, gayet kendinden emin bir şekilde yürüyordu.

Jasper bu anlardan birinde odasından çıkıp, kaşlarını çatarak Tilly'ye baktı. Tilly giysilerinin altında gevşekçe bağladığı iki korse taşıyordu. Jasper'ın üzerindeki tuhaflığı fark etmemesi için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bugün ortalarda çok fazla geziniyorsun. Bahçede olacağını sanıyordum."

"Dışarısı çok soğuk," dedi Tilly. "Atkımla eldivenlerimi almaya gelmiştim."

"Odaklanmaya çalışıyorum. Fil gibi yürümeden geçemez misin?"

"Özür dilerim."

Jasper kapıyı çarparak kapatınca Tilly rahat bir nefes aldı.

Sıra, odada kalan saç fırçası, el aynası ve yazı kutusu gibi diğer birkaç eşyasını almaya gelmişti. Onları giysilerinin içine ya da katlanmış bir paltonun arasına saklayarak, küçük parçalar halinde kulübeye taşıdı. Artık valizi ağzına kadar dolmuştu. Son olarak sigara tabakasını saklandığı yerden çıkardı ve onu kıyafetlerin arasına sıkıştırarak valizi kapattı. Ardından valizi alçak raflardan birinin altına saklayıp, görünmemesi için etrafına boş saksılar yerleştirdi.

Tilly bahçeye çıkıp son bir kez dolaştı. Güllerin açtığını hiç göremeyecek, hayalini kurduğu aşk ve çocuklarla dolu hayatı asla yaşayamayacaktı.

Korkmuyorum. Öfkelendikçe daha az korktuğunu fark etmişti. Bu yüzden içinde yanan öfke ateşini harlamaya çalıştı. Jasper ne hakla ona böyle zalimce davranıyordu? Godfrey ne cüretle bir daha o eve ayak basmamasını söylüyordu? Büyükbabası ne hakla ona böyle aptalca bir evlilik ayarlamıştı? İşte, böylesi daha iyiydi. Böylece korkusu sıkı bir kararlılığa dönüşüyordu.

Belki de bunca zaman sonra öfkesi bir işe yaramıştı.

Tilly akşam yemeği için aşağı inerken odasından son kez çıktığını biliyordu. Bu iyiydi. Ne de olsa o oda bir hapishane gi-

biydi. Attığı her adım, yaptığı her hareket önemli bir amaca hizmet ediyordu. Omuzlarında büyük bir ağırlık hissediyordu. Sanki kan akışını ve nefesini kafatasının içinde duyabiliyordu.

"İyi akşamlar, Jasper," dedi Tilly.

Jasper gülümseyerek onu şaşırttı. "İyi akşamlar, Tilly."

Bayan Rivard masanın etrafında dolanıp durarak yemekleri servis ediyordu. Tilly'nin tabağındaki çamura benzeyen balığı yiyecek iştahı yoktu. Mümkün olduğunca normal görünmeye çalışarak, çatalıyla balığı dürttü. Jasper'ın ona nazik davranması, Tilly'nin onu affetmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Gidebilirsin, Bayan Rivard," dedi Jasper.

İşte bu görülmemiş şeydi. Tilly'nin kalp atışları hızlandı. Bu akşam bir şeylerin farklı olmaması gerekiyordu. Her şey, her zaman olduğu gibi devam etmeliydi.

Sakin ol, sakin ol.

"Bugün bahçe işleri nasıl gitti?" diye sordu Jasper ekmeğini yağlarken.

"Ben... Şey." Tilly hafifçe öksürerek suya uzandı. Doğal ve sakin bir şekilde konuşamadığı için kendine kızdı. "Dışarıda vakit geçirmek çok hoşuma gidiyor."

"Cildine dikkat etsen iyi edersin," dedi Jasper. Bu zalimce bir alay değil, nazik bir ilgi gösterisiydi.

Tilly'nin içinde bir şeyler canlanıverdi. Bunun farklı, yeni bir Jasper olmasını öyle çok istiyordu ki. Jasper onunla ilk tanıştıkları zamanlardaki gibi konuşmaya başlamıştı. Tilly içinde uyanan hisleri durdurmak için Jasper'ın son birkaç haftadır yaptığı kötülükleri hatırlamaya çalıştı. Ama acaba fazla mı tepki göstermişti? Ne de olsa daima çabuk öfkelenen biriydi. Jasper'ın kötü davranışlarını saymakla öyle meşguldü ki, bir sonraki sorusunu kaçırıverdi.

"Efendim?" diyerek zorla gülümsedi. "Dalmışım da."

"Dinlenmek sana bir hayli yaradı diyorum."

Tilly o an kendine hatırlattı: Jasper başlangıçta ona iyi davranmıştı çünkü ondan istediği bir şey vardı. Şimdi ona iyi davrandığına göre kesin bir şey istiyordu. Kendisinden daha fazla şüphe edemezdi. Karşısında oturan adam baştan çıkarıcı, yalancı ve karısını aldatan bir adamdı. Tilly Kirkland ona aldanmayacaktı. Cesaretini toplayarak, sesindeki sakinliği korumaya özen gösterdi.

"Galiba haklısın. Şu an kendimi çok daha farklı hissediyorum. Sana zorluk çıkardıysam özür dilerim."

Şimdi de Jasper endişeli görünmeye başlamıştı. Tilly masaya oturduğunda onun sağa sola kaçan bakışlarını nasıl fark etmemişti ki? Muhtemelen kendi tedirginliğini saklamaya çalıştığı için onu gözden kaçırmıştı. Jasper'ın ondan ne isteyeceğini merak ediyordu. Eğer elbiselerini satmasını isterse her şey ortaya çıkardı. Dolabında sadece birkaç eski elbise kalmıştı.

Fakat Jasper hiçbir şey istemedi. Sanki günlerdir taş gibi soğuk ve sessiz olan kendisi değilmiş gibi havadan sudan konuşmaya devam etti. Yakında Morningtonları ziyaret edeceklerini, birkaç hafta içinde beklediği paranın geleceğini ve boş odalardan bazılarına yeni eşyalar seçmesi için Tilly'nin ona yardım edebileceğini söyledi. Tilly gerekli yerlerde başını sallayarak onaylıyor, gülümsüyor, gülüyordu. İkisinin de bir oyun oynadıklarının gayet farkındaydı. Sadece kendi oynadığı oyundan Jasper'ın haberinin olmamasını umuyordu.

Yemek bittiğinde Jasper sandalyesini iterek, "Pekâlâ," dedi. "İyi geceler." Ardından masanın etrafını dolaşıp, Tilly'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. Tilly, Jasper'ın onu ilk öptüğü anı hatırladı. Bedeni o öpücüğe baş döndürücü bir heyecan-

la ve tepeden tırnağa yayılan bir sıcaklıkla karşılık vermişti. Şimdiyse Jasper tarafından öpülmek ile tabağındaki az pişmiş balık tarafından öpülmek arasında pek fark göremiyordu. Ürpermemek için kendini zorladı. Onun yerine dudaklarını Jasper'a uzattı ve geri çekildiğinde ona neşeyle gülümsedi.

"İyi geceler, Jasper," diyerek odadan çıktı Tilly.

Nihayet Jasper'ın salona giderek kapıyı kapattığını duydu. Vakit gelmişti. Koridordan geçerek ön kapıya yöneldi. Kapıya uzandı. Ve onu açtı.

"Tilly? Ne yapıyorsun?" Jasper'ın sesi oldukça sertti.

Tilly arkasını döndü. Jasper yavaşça ona doğru yürümeye başladı. Yüzünde kuşku ve aşağılamayla karışık bir ifade, elindeyse bir bardak konyak vardı. Tilly'nin kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına çarpmaya başladı. "Ben... Ben..."

Jasper başını iki yana salladı. "Ah, hayır. Yo, yo, yo. Gitmiyorsun. Beni bırakamazsın."

"Biraz dolaşacağım."

"Hayır, yukarı çıkıp yatağına yatacaksın, sana konyağını getireceğim ve sonra da uyuyacaksın."

Tilly'nin tüyleri ürperdi. Neden ona konyak getirip duruyordu ki? Bunu bir haftadan uzun bir süredir yapıyordu. Jasper ve Chantelle'in ondan kurtulmakla ilgili yaptıkları konuşmayı hatırladı. "Yorgun değilim. Hazır havayı bu kadar güzel bulmuşken..."

"Sen beni aptal mı sandın?" diye bağırdı Jasper. Neredeyse Tilly'nin üzerine çıkarak yolunu kapattı. "Kocanı öylece terk edemezsin. Biz evliyiz. Sen benimsin."

"Hayır, ben kimseye ait değilim." Tilly, Jasper'dan uzaklaşarak eve girdi. O sırada duvarda asılı olan bir palto dikkatini çekti. Bu onun paltosuydu. Samur kürklü paltosu. Paltoyu ka-

parak Jasper'a gösterdi. "Gördün mü? Yalan söyledin. Bana hayal gördüğümü söyledin ama işte burada. Satılmamış. Sevgilin dün gece onu burada bıraktı, değil mi? Dışarıdaki fırtınanın seslerinizi bastırdığını mı sanmıştınız? Bastırmadı. Hepsini duydum. Ve bana böyle canavarca davranılan bir yerde daha fazla kalmayacağım."

"Gel benimle," dedi Jasper, diğer eliyle Tilly'yi yakalayarak.

Tilly kolunu sertçe çekerek ondan kurtulduğu sırada Jasper'ın elindeki konyak paltonun üzerine döküldü. Jasper vakit kaybetmeden Tilly'nin üzerine atıldı. Kurtulmak için kıvranıp bağıran Tilly'yi salona taşıyarak kanepeye fırlattı. Tilly fırlatılmanın şiddetiyle başını kanepenin sert köşesine çarparak çığlık attı.

"Cılız şey," diyerek güldü Jasper.

"Bana böyle davranamazsın."

"Sana söylenenleri yapacaksın," dedi Jasper onun üzerine eğilerek. "Büyükbaban bana bazı sözler verdirtti..."

"Büyükbabamın beni nasıl bir evliliğin içine soktuğundan haberi yoktu. Emin ol hayatta olsaydı bütün sözlerinden dönerdi," dedi Tilly. Kendini korumak için paltoyu kucağında bir top gibi yuvarlamıştı. "Ben umurunda falan değilim, o yüzden bırak da gideyim."

"Olmaz. Gitmene izin verirsem Godfrey'e parayı geri ödemek zorunda kalırım. Yeterince borcum var."

Jasper'ın Tilly'yi haklı çıkarışı ve gerek şimdi, gerekse geçmişteki sevgisizliği, Tilly'nin kararını daha da güçlendirmişti. "Öyle mi? O zaman sevgiline para harcamayı kessen iyi edersin. Burada ne kadar kalmam gerekiyordu? Çünkü bir gün bile kalmayacağım," diyerek ayağa kalktı. Jasper onu zorla oturtarak hareket etmesini engelledi. Tilly bir süre

çırpındıktan sonra bütün gücüyle Jasper'ın bacaklarının arasına tekme attı.

Jasper iki büklüm olup yere düşerken, konyakla ıslanmış paltoyu da beraberinde çekti. O sırada gaz lambasına çarparak devirdi.

Palto bir anda alev aldı. Jasper bağırarak onu bir kenara fırlattı. Yanan palto, Jasper'ın yere yığdığı eski evrakların üzerine düştü. Kapıya yakın olan Tilly ise hemen dışarı koştu. Alevler, kandil yağının döküldüğü kilimi çoktan sarmıştı. Tilly dışarı koşup kapıyı kapattı. Gördüğü bir sandalyeyle kapı kulpunu sabitleyerek, Jasper'ın sık sık yaptığı gibi kapının açılmasını engelledi.

Ardından can havliyle koşmaya başladı. Jasper'ın doğu tarafındaki salon penceresinden dışarı çıkacağını bildiğinden, evin batısından aşağı koştu. Bahçıvan kulübesine girip kapıyı hızla kapattı ve onu kilitleyerek, anahtarı terli avucunun içinde sımsıkı tuttu.

Karanlıkta çömelip bir süre bekledi. Kalbi hızla çarpıyordu. Toprak zeminde emekleyerek, Jasper'a bakmak için tahtaların arasındaki bir boşluktan dışarı göz attı. Pencereden bakmaya korkuyordu. Jasper'ın onun peşinden ormana gideceğini biliyor ve her an onun patikadan aşağı doğru koşan gölgesini görmeye hazırlanıyordu.

Ama gördüğü şey bu değildi. Tek gördüğü, karanlık gökyüzünü aydınlatan turuncu, parlak alevlerdi. Ve yoğun bir de duman. Ev kül oluyordu. Alt kattaki pencerelerden dışarı alevler taşıyordu. Ah, Tanrım, Tilly kendi elleriyle evlerini yakıp kül etmişti. Uğuldayan, çatırdayan alevler... Şimdi ikinci katın pencerelerinden de dumanlar yükselmeye başlamıştı. Yangını dehşetle seyrederken kütüphanedeki kitapları düşündü. Cha-

ucer, Shakespeare, Milton, Wordsworth... Hepsi düzenli raflarında kül oluyordu. Duman gözlerini yakıyordu. Ev altmış metre uzağındaydı ama sert rüzgâr, yoğun dumanı ve korları ondan uzak tutuyordu. Donup kalmış bir halde, yanan gözleriyle boşluktan dışarı bakmaya devam etti. Jasper'ı arıyor ama onu göremiyordu. Dev alevlerin, çatırdayan tahtaların ve yıkılan kirişlerin sesi kulaklarında yankılanıyordu. Jasper neredeydi? Neden kaçmamıştı?

Derken Tilly bir anda aydınlanıverdi. Palto. O palto bir gece öncesinden kalmamıştı. Chantelle onu bu gece evlerine gelirken giymişti. Jasper'ın yemekteyken ona bu kadar iyi davranmasının ve gözlerinin endişeyle sağa sola kaymasının sebebi, ona zehirli bir bardak konyak içirmek değildi. Hepsi Tilly'nin, Chantelle'in evde olduğunu anlamaması içindi. İşte bu yüzden Jasper onu bulmak için ormana gitmemişti. Çünkü Chantelle'i kurtarmak için üst kata çıkmıştı.

Ve ikisi de dışarı çıkmamıştı.

10

Yeni Bir Kadın

Tilly küf kokulu bahçıvan kulübesinde sabaha dek uyumadı. Yangını kendi kendine sönene kadar seyretti. Kasaba, kimsenin alevleri göremeyeceği kadar uzaktaydı. Yangını haber vermek için kasabaya koşmamıştı. Ne diyecekti ki? Kocasını yanan bir eve kapatarak, onu ölüme bıraktığını mı? Farkında olmadan iki insanın ölümüne neden olduğunu mu? Zaten yardım geldiğinde artık çok geç olurdu. Tıpkı Chantelle'in evde olduğunu fark ettiğinde çok geç olması gibi.

Neden Jasper'ı içeri kapatmıştı ki? Neden? Keşke...

Tilly kulübenin toprak zemininde kıvrılıp, yavaşça sağa sola sallanmaya başladı. Vicdan azabı bir okyanus kadar büyüktü. Ömrünün geri kalanı boyunca bu azabı taşımaktan korkuyordu. Büyükbabası ona daima öfkesini kontrol etmesini ve ondan pişmanlık duymasını söylerdi. İşte bu da onun bir kanıtıydı. Öfkesinin neye sebep olduğu ortadaydı. İki insanın yanarak ölmesine yol açmıştı. Hayalinde alevlerin, korkunun ve çığlıkların dehşet verici ayrıntıları canlandı. Jasper'dan ne kadar nefret ederse etsin, Chantelle'e ne büyük bir öfke beslerse beslesin, onların bu şekilde ölmelerini istemezdi. Kim-

senin istemezdi. Bu ceza, işledikleri suçun yanında çok bü
kalıyordu. Evet, Tilly'yi oyuna getirmişler, büyükbabası
verdiği sürenin dolmasını beklerken aşklarını göz göre g
yaşamayı ve Tilly'nin bunu sineye çekmesini istemişler
Kuşkusuz büyükbabası ilk yıl bir çocukları olacağını, böyle
bu evliliğin süreceğini düşünmüştü. Ve şüphesiz Jasper'ın or
yatağına almamasının sebeplerinden biri buydu.

Ama Jasper ölmüş, yatağından geriye soğuk küller kalmıştı

Tilly ufukta parlayan şafağın ilk ışıklarıyla birlikte ayağa kalktı. Temiz bir elbiseyle yolculuğa uygun ayakkabılarını giyip, saçlarını topladı. Eldivenlerini giymek, şapkasını bağlamak gibi ufak ayrıntılara odaklanarak, yaşanan felaketi düşünmemeye çalışıyordu.

Ya da sebep olduğu felaketi.

Hayır, böyle düşünmeye devam edemezdi. Yoksa aklını kaçıracak, yere yığılıp çığlıklar atmaktan başka bir şey yapmayacaktı. Artık harekete geçmek, St. Peter Port'a yürümek ve St. Malo'ya giden ilk gemiye binmek zorundaydı.

Peki ya ölmedilerse? Tilly, ansızın gelen bu düşünceyle birlikte dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Jasper, Chantelle'in kendine ait bir odası olması için Morningtonlara kira ödüyordu. Belki de doğu tarafındaki pencereden dışarı çıkıp, doğruca sevgilisinin kollarına gitmişti.

Eğer şimdi yola çıkarsa bunu asla öğrenemeyecekti. Belki de ikisi sağ salim Morningtonların evindeyken, onların ölümünde payı olduğu için ömrü boyunca kendine lanet edecekti.

Saat henüz erkendi. Kimse onu görmezdi.

Tilly valizini alıp kulübeden çıktı. Hala dumanı tüten evin beyaz taşları simsiyah olmuş, çatısı çökmüş, kış bahçesi bir cam ve yanık tahta yığınına dönmüştü. Orman yolunda iler-

lerken, Chantelle'in penceresinden içeri bakmayı ve onları aşıklar gibi sarmaş dolaş uyurken görmeyi umuyordu.

Bu sabah St. Peter Port'ta insana bomboş hissettiren bir hava hâkimdi. Ne insanların ve at arabalarının gürültüsü, ne de limanda bir hareketlilik vardı. Böyle olunca kasaba taştan yapılmış, kasvetli bir labirenti andırıyordu. Soğuk rüzgâr, hanların pencerelerinden sarkan tabelaları sallıyordu. Morningtonların oturduğu bloğun köşesini dönerken Tilly'nin yanakları buz gibi olmuştu. Daracık sokakta ilerlediği sırada sarmaşıklar omuzlarını gıdıklıyordu. Nihayet Morningtonların bahçe kapısını bulduğunda, kapının tırmanamayacağı kadar yüksek olduğunu fark etti. Neyse ki elini parmaklıkların arasındaki boşluktan geçirerek kapının mandalını açabildi. Bahçeye girdikten sonra kapıyı yavaşça kapattı.

Çimenler soğuk çiylerle kaplıydı. Chantelle'in penceresinin önüne vardığında, Jasper'ın onu görürse gitmesine izin vermeyeceğini hatırladı. Hatta Tilly'ye dava bile açabilirdi. Ne de olsa onu yanan bir odaya kapatmıştı.

Ah, yüce Tanrım, diye geçirdi Tilly içinden. Jasper'ı yanan bir odaya kapatmıştı.

Kendinden nefret ederek, korkuyla ayağa kalktı. Ne yapacağını bilmiyordu. Ardından valizini pencerenin altına koyup, üzerine çıktı. Sonra da pencere eşiğine tutunup camdan içeri göz attı. Gördüğü şey boş bir oda ve hiç bozulmamış bir yataktı. Yüreğinin yerinden oynadığını hissetti.

Pencere aralıktı. Tilly'nin ittiği cam kolayca açıldı. Burada ne yaptığına, ne aradığına dair tek bir fikri yoktu. Yine de kendini yukarı çekerek pencereden içeri girdi.

Oda küçük ve karanlıktı. Bir kenarda eski püskü bir şifoniyer vardı. Şifoniyerin aynası öyle paslanmıştı ki Tilly sadece

saçının bir kısmını görebiliyordu. Chantelle'in yatağı, yere rilmiş daracık bir şilteden ve sert, gri bir battaniyeden ibare Yaşadığı koşullar Tilly'ninkinden çok daha kötüydü. Tilly s mur kürklü bir paltonun rahatlığını ona çok gördüğü için ke dinden utandı. Tanrı bütün insanları eşit yaratmamış mıydı Gardırobun kapağına Jasper'ın hasır şapkalı ve beyaz ceket bir fotoğrafı yapıştırılmıştı. Chantelle'e gerçek bir aşkla gülüm süyordu. Tilly'nin bir kez olsun görmediği bir tebessümdü bu.

Gardırobun içinde Chantelle'in kıyafetleri vardı. Ve bir de mücevherleri... Tilly annesinin inci kolyesini görür görmez tanısa da onu geri almaya eli varmadı. Chantelle artık ölmüştü. Bir diğer köşede Chantelle'in neredeyse bir kutu kadar küçük olan valizi duruyordu. Tilly valizin kapağını kaldırdığında içinde bazı kâğıtlar olduğunu gördü. Kâğıtlardan birini alıp açtı. Bu, Jasper'ın yazdığı bir aşk mektubuydu. Tilly'ye yazmadığı bütün aşk mektuplarını, iki üç günde bir Chantelle'e göndermişti. Tilly yere oturup mektuplardan bazılarına göz gezdirdi. *Dün gece çok güzeldi. Seni kelimelerin ifade edemeyeceği kadar çok seviyorum, ma chère*. O geldiği zaman hiçbir şey değişmeyecek ama onun parası olmadan evimi kaybederim.* Her mektup, Jasper'ın yaptıklarını birer birer gözler önüne seriyordu. Büyükbabasını kandırmış, Tilly'yi derinden sarsmıştı ve iki yıllık süre dolduğunda onu bir kenara atmak niyetindeydi. Mektuplarına bakılırsa tüm bunlardan neşeyle bahsediyordu. Tilly, Chantelle'in yazdığı mektupları okuyamadığından onun bu suça ne kadar ortak olduğunu bilemiyordu. Fakat Jasper'ın aşk dolu cümlelerine baktıkça, onun da en az Jasper kadar bu işin içinde olduğunu anlayabiliyordu.

* *Fr.* Sevgilim. (Çev. N.)

Şimdiyse ikisi de ölmüştü. Ve Tilly hâlâ hayattaydı.

Derin bir nefes alıp mektupları yerine koyacakken, valizin dibindeki küçük, deri bir cüzdan dikkatini çekti. Cüzdanın içinde katlanmış, büyük bir kâğıt vardı. Kâğıtta yazanlar baştan aşağı Fransızcaydı.

Bu, Fransa Dışişleri Bakanlığınca verilmiş bir pasaporttu. *İlgili makamlara. Bayan Chantelle Marie Lejeune'in herhangi bir engel görmeksizin serbestçe geçişine izin verilmesi ve ihtiyacı halinde kendisine yardım ve himaye sağlanması rica olunur. Tarih: 15 Mart 1889, Paris.* Bunun altına bir de eşkâl verilmişti. *Boy: 1.60. Göz rengi: Ela. Saç rengi: Kızıl-sarı. Ten rengi: Açık. Yüz tipi: Küçük, yuvarlak.*

En altta da Chantelle'in imzası yer alıyordu.

Evin içinde yankılanan pirinç kapı tokmağının sesi, Tilly'yi az daha korkudan öldürecekti. Nerede olduğunu ve ne niyetle buraya geldiğini hatırlayarak, dışarı çıkmak için pencereye yöneldi. Buradan caddeyi görebiliyordu. Girişte, üzerinde St. Peter Port Polisi yazan siyah bir at arabası bekliyordu. Tilly'nin kalp atışları iki katına çıktı. Sırtını evin duvarına yaslayarak ilerledi ve uzun çalılıkların yanına sokulup, neler olduğunu duymaya çalıştı.

Duyduğu kadarıyla Laura'nın sesi oldukça endişeliydi.

"Ne? İkisi de mi?"

"Korkarım öyle, bayan. Cesetlerini kış bahçesinde bulduk. Üst kattaki bir pencereden aşağı atlamaya çalışmış olmalılar."

Tilly'nin kulakları uğuldamaya başladı. Yere yığılmamak için avucunu taş duvara dayadı.

"Korkunç bir şey," dedi Ralph. "Laura, sakin ol. Sen içeri gir."

Bir hareketlilik duyuldu. Tilly buz kesmiş bir halde bekledi. Ardından Ralph'in Laura'yı eve yolladığını ve polis

memuruyla birkaç adım yürüdüğünü fark etti. Çalılığın arkasından Ralph'in mavi frakını ve silindir şapkasının arkasını görebiliyordu. Bu yüzden kılını kıpırdatmamaya ve en ufak ses çıkarmamaya gayret etti.

"Soruşturmamıza yardımcı olacak herhangi bir bilginiz var mı?" diye sordu polis memuru.

"Dellafore hizmetçimizle yatıyordu. İşinize yarayacaksa gelip hizmetçinin kaldığı odaya bakabilirsiniz."

Ralph ve polis memuru eve doğru yönelerek gözden kayboldu. Onlar biraz önce Tilly'nin bulunduğu odaya girerken, Tilly de bir şekilde oradan kaçacak cesareti buldu.

Hızla koşup valizini aldıktan sonra bahçe kapısının yolunu tuttu. Dar geçitten geçerek limana inen patikayı yürümeye başladı. Onu bu kâbus gibi adadan alıp, bilinmez bir geleceğe götürecek olan gemilere doğru yürüdü.

Tilly'nin boyu tam olarak 1.60 etmezdi ama dik durabilirdi. Saçları kızıl-sarı denemeyecek kadar koyuydu. Belki de sadece kızıl kelimesini dikkate alırlardı. Gözleri eladan çok yeşildi, fakat ela yoruma açık bir renkti. Yüzü yuvarlak değil, daha çok ovaldi. Ama dolgun ve al yanakları vardı. Görünüş olarak Chantelle ile uzaktan yakından alakası yoktu. Neyse ki pasaporttaki bilgiler şüphe uyandırmayacak kadar belirsizdi. İmzaya gelince, gemiyi beklediği sırada onu bir not kâğıdına yüzlerce kez taklit etti. Bu ismi defalarca yazmak *–Chantelle Marie Lejeune–* onu yaşananları ve bundaki payını düşünmeye zorluyordu. Yine de bu, buradan kaçması ve asla geçmişe bakmaması için bir şanstı. Polisler onun kocasının ölümünden

sorumlu olmasından ziyade, kocasının yanında öldüğüne inanacaklardı. Eğer şu andan itibaren bir geleceği olmasını istiyorsa, onları buna inandırmaya devam etmek zorundaydı.

St. Peter Port'tan St. Malo'ya. St. Malo'dan Paris'e, Paris'ten Marsilya'ya. Tilly yol boyunca imzayı defalarca taklit edip durdu. Ta ki onu kendi imzasıymış gibi atabilene dek. Büyükbabası sayesinde Fransızcası kusursuzdu. Büyükbabasının verdiği parayı bozdurarak La Joliette'deki limanı buldu. Uzun yol gemileri için kamara bileti satan tezgâhta sıraya girip, o gün yola çıkacak ilk gemiden bir kamara ayırttı. Avustralya'ya, dünyanın diğer ucuna.

Bu yeteri kadar uzak olurdu.

11

Bu Benim Annem Değil

2012

Birkaç haftadır fırtına yoktu. Gökyüzü masmaviydi. Güneş, denizi ve Starwater'a *çıkan toprak yolun kenarındaki sarı-yeşil çimenleri parlatıyordu. Havanın iyi oluşu, çatı ustasının nihayet gelip damı onarmasına imkân sağlamıştı. Usta üç gündür buradaydı* ve çalışmak benim için çok zor oluyordu. Dikkatim son derece dağılmıştı. Ayrıca nasıl davranacağımdan da emin değildim. Ona kahve yapmalı mıydım? Ya da çatıdan ses gelmediğinde, düşmediğinden emin olmak için arada bir onu kontrol etmeli miydim? Usta çatıda çalışırken, Joe da içeride çalışıyordu. Buzdolabımı doldurmuş, alçı panelleri sökmeye koyulmuştu. Onu daha kolay görmezden gelebiliyordum. Çünkü sürekli, "Beni yok say. Sen işine bak," deyip duruyordu.

Denedim. Gerçekten denedim. Bütün dikkatimi işime verdim. Son çıkan Widow Wayland kitabımı yeniden okudum. Kitabın içini işe yarar notlarla ve analizlerle doldurdum. Sonra yeni romanımın başlangıcındaki sorunları çözmeden daha fazla ilerleyemeyeceğimi fark ettim. Bu yüzden koca paragrafları yeniden yazmayı göze alarak işe koyuldum. Fakat bu sefer de

her şeyi karmakarışık etmiş, zaman kavramını ve konu geçişlerini kaybetmiş, işleri daha da kötüleştirmiştim. Yapa yapa bir haftalık iş yapmıştım ve şimdi de geriliyordum. Sinirlerim gitgide bozuluyordu.

Cuma günü Joe, gelen postaları sessizce masama bıraktı. İçlerinde Marla'nın gönderdiği ve üzerinde yayınevimin logosu bulunan bir zarf da vardı. Ansızın büyük bir korkuya kapıldım. Zarfın içinden ne çıkacaktı? Beni sözleşmeye uymamakla suçlayan yasal bir belge mi? Yayınevi olarak yaşadıkları hayal kırıklığını anlatan ve sert sözlerle kaleme alınmış bir mektup mu? Kirli çamaşırlarımı ortaya döken bir gazete makalesi ve 'lütfen açıkla' notu mu?

Elbette bunların hiçbiri değildi. Yayınevim bana karşı son derece sabırlı davranıyordu. Editörüm tanıdığı her yazarın dönem dönem tıkanıklık yaşadığını ya da bir sahtekâr olduklarına ikna olup, başarılarını tesadüfi, anlamsız ve korkunç bir hata olarak gördüklerini anlatmıştı. Bana onlardan farklı olduğumu düşündüren şey neydi ki? Zarfı açtığımda içinden bir sonraki kitabımın kapak örneği çıktı.

Daha fazla yerimde duramadım. Sandalyemden fırladım ve elimde kitap kapağıyla birlikte volta atmaya başladım. Kapak oldukça çarpıcıydı. Widow'un gölgeli bir resmi (her zaman olduğu gibi güzeldi), yıkık bir manastır ve Ortaçağ'a özgü figürler görülüyordu. İsmim –Nina Jones– her zamanki yerindeydi ve her zamanki yazı tipiyle yazılmıştı. Onun hemen altında 'Uluslararası Çok Satan' yazıyordu. Kitabın adının olması gereken yere '*Kitap Adı Buraya Gelecek*' yazmışlardı. Onlara geçen ayın sonuna kadar bir isim söyleyeceğime söz verdiğimi hatırladım. Yoksa bir önceki ay mıydı? Tamamen aklımdan çıkmıştı.

Geri dönen Joe, odada volta attığımı gördü. "Mola mı ver-din? Sana çay yapayım mı?"

Dikkatim dağılmış bir halde ona baktım. "Ah... Hayır. Ben... Benim devam etmem gerek."

"Hey," dedi Joe, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. "Bu yeni kitabının kapağı mı?"

İçimdeki karanlık korku ve şüphe girdabına rağmen neşeli görünmeye çalışarak kapağı Joe'ya uzattım.

"İlginç bir adı varmış," diyerek güldü Joe.

"Evet, biliyorum. Birkaç fikrim var. Sadece... Sadece, şey..." Söyleyecek kelime bulamıyordum.

Joe merakla bana baktı. "İyi misin?"

"Kitabı bitirmeme daha çok var. Kapak hazır fakat ben... değilim."

"Ama yapacaksın. Daha önce yaptın. Sadece şu yazar tıkanıklığını atlatman gerek. Sana, yaptığın işe gerçekten hayranım. Ben hiç yaratıcı değilimdir." Joe kapağı tekrar bana uzattı. "Bunu bir yere asmalısın. İlham vermesi için. Tabii bu arada benim de başında durup seni rahatsız etmemem gerek. Bir şey istersen bana haber ver."

Az kalsın onu geri çağıracaktım. Yalnız kalmak istemiyordum. Kafamın içi, yalnız kalamayacağım kadar korkunç bir yerdi. Öte yandan ihtiyacım olan en son şey bana işimle ilgili teselli verecek biriydi. Ya da daha kötüsü, beni teşvik edip her gün yazdığım sözcük sayısını soran biri.

Çünkü bu kitabı vaktinde bitirmek için her gün yazmam gereken kelime sayısı, yapabileceğimden çok daha fazlaydı. Bunu biliyordum.

Masama dönerek, beyaz ekrandaki siyah kelimelere uzun uzun baktım. Kendimi tamamen kaybolmuş, korkmuş ve bu-

nalımda hissediyordum. O sözleşmeyi neden imzalamıştım ki? İlk üç seferinde şansım yaver gitmişti. Neden o şansı yeniden bulacağımı düşünmüştüm? Çekip gitmem gerekirdi.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Başımı masaya koyup, bir süreliğine kendi nefesimi dinledim. Kapak örneğini bir yere asmak yerine top haline getirip çöp sepetine attım. Eğer bu işi bitireceksem, orada bir yerlerde yazdıklarımı bekleyen kocaman bir baskı makinesi olduğunu unutmalıydım.

Öğle yemeği için ara verdiğimde –kızarmış ekmek üzerine spagetti, yemekten asla bıkmayacağım bir şeydi– telefonuma mesaj geldiğini duydum. Stacy'dendi. *Mesajımı aldığında ara. Bir mesele var.*

Telefonu tekrar masaya bırakıp yemeğimi bitirdim. Yemekten sonra doğruca işimin başına dönmekle ilgili güzel niyetlerim vardı ama belki de biraz temiz hava almak bana iyi gelirdi. Hem böylece aynı kelimeleri defalarca yazmakla uğraşan beynimi biraz canlandırmış olurdum. Mesele hakkında konuşmak için tek uygun yer telefon kulübesiydi. Bu yüzden tabağımı lavaboya bırakarak yola çıktım.

Yaşlı bir kadının yeni doğum yapmış genç bir tanıdığıyla konuşmasını bitirmesi için on dakika beklemek zorunda kaldım. Beklerken sabırsız görünmemeye gayret ediyordum. Ancak bir an önce masama dönmezsem akşamı boşa harcayacağımı biliyordum.

Nihayet Stacy'yi arayabildim.

"Merhaba, adalı kız," dedi Stacy. "Demek sonunda mesajımı aldın. Onu dün yollamıştım."

"Burada telefonu çeken insanlar görüyorum. Benimki den çekmiyor bilmiyorum."

"Belki de operatörünü değiştirmelisin."

"O kadar uzun kalmayacağım. Umarım." Acaba kitabı bitirmem ne kadar sürecekti? Başımı iki yana sallayarak bu düşünceyi aklımdan attım. "Mesele nedir?"

"Biri belgelerine ulaşmaya çalışıyor."

Belgelerim, eski taslaklarım, romanlarım için yaptığım yazışmalar, hepsi anakaradaki Fryer Kütüphanesi'ndeydi. Bir önceki yıl onları Eleanor'ın çoğu yazısıyla birlikte bağışlamış ama erişimlerine kısıtlama getirmiştim. Böylece onları kimin kullanıp kullanamayacağını onaylayabiliyordum. Sidney'e taşındıktan sonra ise erişimleri yönetme yetkisini Stacy'ye bırakmıştım. "Kimmiş?"

"Bir gazeteci. Adı Elizabeth..."

"Parrish," diye tamamladım. "Lanet olsun. Neden beni rahat bırakmıyor? Benden ne istiyor?"

"Bilmiyorum, Nina ama erişimini engellemek benim için zor değil."

"Öyle yap, lütfen." Rahatsız olmuştum. Hatta biraz korkmuştum. "Ona onunla konuşmayacağımı söylemiştim. Hayranlarımdan gelen eski mektupları okuyarak ne elde edeceğini sanıyor, bilmiyorum."

"Onu aramamı ister misin? Seni rahat bırakmasını söyleyeyim mi? Biraz avukatlığımı konuşturabilirim."

Güldüm. "Hayır. Sadece erişimine izin verme yeter. Umalım da vazgeçsin. Haftaya görüşüyor muyuz?"

"Kesinlikle. Hem sana bir sürprizim olabilir."

"Neymiş?

"Söylersem sürpriz olmaz," dedi Stacy. "Şimdi işinin başına dön bakalım."

"Döneceğim," dedim. Yalan söyleyip söylemediğimden emin değildim.

Saat beş civarı dışarıda bazı sesler duyarak dizüstü bilgisayarımı memnuniyetle kapattım. Verandaya çıktığımda, Joe'nun altmışlı yaşlarının başında, koyu renk saçları ve gözleri olan, yuvarlak yüzlü bir kadını karşıladığını gördüm. Kadının yanında Joe'nun oğlu Julian vardı.

"Anne," dedi Joe, "bu, Nina. Nina, bu da annem."

"Merhaba, bayan..." diyerek Joe'ya döndüm. "Soyadını bile bilmiyorum."

"McKiernan," dedi kadın. "Ama bana Lynn de, lütfen."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lynn," diyerek elimi uzattım. "Sana da merhaba, Julian."

Julian veranda korkuluklarına tırmanmış, korkuluk boyunca bir akrobat gibi yürümekle meşguldü. Joe'ya bakarak gülümsedim. "Bu haftaki yardımların için teşekkür ederim. Haftaya da aynı günler mi?" Joe pazartesi, çarşamba ve cuma günleri benim için çalışmıştı. Bana kalsa ona duvarları her gün kazıtırdım ama üzerinde çalışması gereken bir tezi vardı.

"Evet, eğer senin için de uygunsa."

"Hafta sonlarını anakarada mı geçiriyorsun?" diye sordu Lynn.

"Hayır. Oradan kaçmaya çalışıyorum," diye yanıtladım. Stacy'nin beni yeniden ziyaret etmesine bir hafta vardı. Bu yüzden uzun ve yalnız bir hafta sonu beni bekliyordu.

"Burada yalnız mısın?" diye sordu Lynn, hüzünlendiğ sezmişti.

"Evet."

"Öyleyse bizimle gel. Lazanya yapmıştım. Hepimize yeter de artar. Joe'nun babası seninle tanıştığına çok sevinecektir."

Beklenmedik davet karşısında şaşırarak tereddüt ettim. Joe'yu iş saatleri dışında görmek iyi olur muydu, bilmiyordum. Zaten aramızda olmaması gereken bir samimiyet oluşmuştu ve Cameron'dan sonra kendimi aynı karışıklığın içine sokmamaya kararlıydım.

Julian araya girerek, "Gelmelisin," dedi. "Sana *Yıldız Savaşları* legomu gösteririm."

Minik suratı öyle heyecanla parlıyordu ki reddedemedim. "Tamam, o zaman."

"Harika," dedi Lynn. "Güzel bir şişe de şarap açarız."

"Ben ayakkabılarımı giyeyim."

Akşamüstünün yumuşak ışığında hep birlikte yamaçtan aşağı yürümeye başladık. Bulutların ardında batmakta olan güneş, gökyüzüne amber sarısı ışıklar yayıyordu. Yerde uzun gölgelerimiz oluşmuştu. Julian bir ileri bir geri koşuyor, bütün gün okulda hareketsiz oturmanın acısını çıkarıyordu. Deniz havasının çocuğu nasıl da tazeleyip canlandırdığını görebiliyordum. Bu adanın çocuk büyütmek için harika bir yer olduğunu düşündüm. Lynn'in açtığı bahçe kapısından, uzun bir araba yoluna girdik.

Julian yanımıza koşarak ilerideki kulübeyi işaret etti. "Babamla orada kalıyoruz. Baba, ona legolarımı gösterebilir miyim? Lütfen?"

"Legolara meraklı olduğunu pek sanmıyorum," dedi Joe.

"Yo, görmeyi çok isterim," diye itiraz ettim. Joe'nun bir kulübede nasıl yaşadığını merak etmiştim.

"Ben lazanyayı fırına vereyim," dedi Lynn, Joe'nun başını şefkatle okşayarak. "Siz keyfinize bakın."

Joe, Julian ve ben, fazlaca büyümüş çimlerin arasındaki bir yoldan kulübeye doğru yürüdük. Kulübenin önünde pembe ve beyaz camgüzelleriyle dolu kasalar duruyordu. Joe kapıyı açarak lambanın düğmesine uzandı. İçerisi tek ve büyük bir odadan oluşuyor olsa da ev rahatlığını veriyordu. Odada küçük bir mutfak, üzerine legolar saçılmış bir halı, bel vermiş bir kanepe, karşılıklı iki adet tek kişilik yatak ve eski tuğlalarla uzun kalaslardan yapılmış bir kitaplık vardı.

"Malikâneme hoş geldin," dedi Joe yarım bir tebessümle. Utandığını fark ettim.

"Oldukça rahat görünüyor."

"Banyomuz yok."

"Çişimizi çalılıklara yapıyoruz!" diye araya girdi Julian heyecanla.

"Sadece gece yarısı annemle babamı rahatsız etmek istemediğimiz zamanlar," diye açıklama yaptı Joe, kızarmış bir yüzle.

Gülerek geçiştirdim. Julian beni legolarına doğru çekiştirerek, onunla birlikte dokuma bir kilimin üzerine oturmam için ısrar etti. Julian bana uzay gemilerini ve minik, oyuncak adamlarını gösterirken, Joe buzdolabından iki içki çıkardı. İkisini de açıp, şişelerden birini bana uzattı.

"Şerefe," dedi şişesini benimkine tokuşturarak.

"Şerefe," dedim.

Bir süre öylece bakıştık. İçimi bir sıcaklığın kapladığını hissediyor, öte yandan Joe'yu umutlandırdığım için kendime kızıyordum.

"Ne zamandır bu kulübede yaşıyorsun?" diye sordum.

"Dört yıldır. Ondan önce bir süre anakarada yaşadık. Ancak orada kalmak zor. Kiralar yüksek, bense aldığım bursla geçiniyorum. Julian legolar konusunda ne kadar iyiyse, burs da o kadar yetersiz bir kazanç kapısı."

Julian'ın saçlarını karıştırdım. Legolarına öyle dalmıştı ki bu hareketimi fark etmemişti bile.

"Şu balina izleme işi, doktora yapma fırsatını bulduğum sırada ortaya çıktı. Bir süreliğine gerçekten iyi çalıştım. Bu kulübeyi satın alıp döşedim, annemle babama biraz kira ödedim... Ama bildiğin gibi, George ve Kay işlerini kaybettiler."

Sırtımı yünlü kadife kanepeye dayadım. "Nasıl biriydiler?"

"Biraz budala," diyerek güldü Joe. "Ancak tatlı insanlardı. Herhalde bunu duymak hoşuna gitmiyordur. Ne de olsa sana bayağı borçlular."

"Paraya pek önem vermiyorum," dedim.

"Her neyse, Julian ve ben sadece tezimi bitirene kadar buradayız. Sonrasında bir yerlerde harika bir iş bulup, buradan gitmeyi umuyorum. Ve bir de ev alacağız. Artık bahçeye çiş yapmak yok."

"Harika bir hedef," dedim gülümseyip, şişeyi dudaklarıma götürerek.

Joe ile birlikte yuvarlak kilimin üzerinde oturup, içkilerimizi yudumlayarak sohbet etmeye devam ettik. İçki yüzünden mi yoksa Joe'nun varlığı sayesinde mi bilmem ama kendimi daha rahat hissetmeye başlamıştım. Sanki bütün işler yoluna girecekmiş ve dünya o kadar da kasvetli bir yer değilmiş gibi hissediyordum. Lynn yarım saat sonra bizi yemeğe çağırdığında, Joe'nun babası Dougal ile tanışmak üzere içeri girdim.

Joe annesine benzemiyordu ama kızıl saçlı, iriyarı bir İskoç olan Dougal ile hiç alakası yoktu. Dougal beni 'evlat' diyerek sıcak bir şekilde kucakladıktan sonra oturmam için masaya davet etti. Julian da yanına oturmamı istedi. Yemek masası öyle büyüktü ki neredeyse mutfağın tamamını kaplıyordu. Lynn lazanyayla salata tabağını getirip, etrafımızda dolanırken soluklanmak zorunda kalıyordu. Eski, ahşap yemek masasında örtü yoktu ve servis yapmamız için çatal bıçaklar ortaya konmuştu.

"Ah, akşam yemeğine bir misafirimizin olması harika," dedi Dougal.

"Misafiriniz olmak güzel," dedim. "Masa da bayağı büyükmüş."

Lynn sandalyesine oturdu. "Misafir ağırlamayı severiz ama fazla şansımız olmuyor. Her Noel geniş ailemizden oluşan kalabalık bir grup burada toplanır. Fakat çoğu zaman bu masada dördümüz oturuyoruz. Haydi, yemene bak."

Tabağıma küçük bir parça lazanya aldım. Dougal hoşnutsuz sesler çıkararak biraz şişmanlamam gerektiğini söyledi. Joe yerin dibine girmiş gibiydi. Julian başını omzuma yasladı. Bu manzara bana çocukluğumda ailemle yediğim akşam yemeklerini hatırlamıştı. Özenle kurulan sofra, doğru zamanda doğru çatalı kullanma konusundaki ısrar, dirseklerimi masaya her dayadığımda hafifçe öksüren annem... Joe'nun anne babasıysa ağızları dolu halde neşeyle konuşuyor, Julian çeri domatesleri elleriyle yiyor, herkes tabağını ikinci kez dolduruyordu. Şarap da su gibi akıyordu. Annemin ağzına bir damla bile koyduğunu görmemiştim.

O an, Joe'nun ailesinden gerçekten hoşlandığıma karar verdim.

"Ee, Kor Adası'nda ne işin var, evlat?" diye sordu Dougal, karısıyla tatlı atışmalarının durulduğu bir ara. "Çalışıyor musun yoksa okuyor musun?"

Konuşmadan önce ağzımdakini yutmak için hızla çiğnedim. Ama Joe benden önce davrandı. "Nina tatilde. O bir... gazeteci."

"Gazeteci, ha?"

"Hangi gazetede yazıyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemez bir halde yutkundum. Joe işimle ilgili neden yalan söylemişti ki? "Sadece yerel bir Sidney gazetesi," dedim, sesimin inandırıcı olmasını umarak. "Köpek şovları hakkında falan yazıyorum."

"Joe, Starwater'ın en başından beri ailenin olduğunu söylüyordu," dedi Lynn.

Bu da tamamen doğru değildi. Zor durumda kalmış bir halde, neden yaptığımı bilmesem de Joe'yu destekledim. "Evet, büyük-büyükannem Eleanor Holt onun sahibiydi. Tam bir hanımefendiydi." Onlara Eleanor'la ilgili birkaç hikâye anlatmamın ardından, ne iş yaptığımla ilgili konu değişerek kayboldu.

Lynn ve Dougal sofrayı toplamak için kalktıklarında, Joe bana doğru eğildi. "Güven bana," diye fısıldadı. "Eğer ünlü olduğunun kokusunu alırlarsa seni delirtirler. Annem seni kitap kulüplerine davet eder, babamsa sana yarım kalmış anı yazılarını gösterir."

Hafifçe güldüm. "Teşekkür ederim. Yazar değilmişim gibi davranmak güzel şey."

"Niye? Şu köpek şovları hakkında yazmıyor muydun?"

İkimiz de kıkırdadık. Dougal omzunun üzerinden sevgiyle bize baktı. Aşk meşk işlerine bir daha bulaşmamak için ettiğim yemini hatırlayarak Joe'dan biraz uzaklaştım. Sadece

başlangıçtaki o kıvılcımı, çekimi hissetmek ve birazcık flört etmek hoştu. Hayatımda böyle hoşluklar çok az olduğundan, buna dört elle sarılıyordum.

"Bizimle puding yer misin, Nina?" diye sordu Dougal.

"Çok isterim."

"Pudingli ıslak kek," dedi Lynn fırın tepsisini çıkarırken.

"Sosu adamı öldürür," diye ekledi Dougal. "Tereyağı, krema ve şekerle yapıldı. Başka hiçbir şey yok. Kalp krizi kapıda."

"Sen hiç ölmeyeceksin," dedi Lynn, mutfak havlusuyla Dougal'a bir fiske atarak. "Sonsuza kadar tepemde dikilip bana eziyet edeceksin, uyuz herif."

Birbirlerine karşı son derece sevgi doluydular. Sürekli gülüşüyor, sarılıyor, şakalaşıyorlardı. Joe'nun bu kadar iyi kalpli bir adam olması ve oğlunun hislerini serbestçe açığa vurabilmesi şaşılacak şey değildi.

Lynn sıcacık tatlı kâselerini Julian ile benim önüme uzatarak, üzerlerine birer kaşık vanilyalı dondurma koydu. Ardından Joe'ya dönerek, "Sen de ister misin, Jonah*?" diye sordu.

"Tabii," dedi Joe.

"Jonah mı?" diye sordum ona gülümseyerek. "Adın Jonah ve balinalarla çalışıyorsun, öyle mi?"

"Ah, uzun hikâye," diyerek şarap kadehimi doldurdu Dougal. Öncesinde içtiğim şaraptan sonra başım dönmeye başlamıştı ama Dougal'ı reddetmek mümkün değildi.

Herkes tatlısını yemek için oturduğunda –şimdiye dek tattığım en müthiş tatlıydı– Dougal anlatmaya başladı. "Lynnie ve benim çocuğumuz olmuyordu. Yıllarca denesek de..."

Lynn araya girerek, "Altı yıl," dedi. Bu altı yılın onun için

* İng. Yunus (Çev. N.)

ne kadar uzun geçtiği sesinden anlaşılabiliyordu. Karın boşluğumda yükselen bir sıcaklık hissettim. Cameron'ın yüzünü ve bana 'Sadece deneyemez miyiz? İmkânları araştıramaz mıyız?' diye yalvaran sesini hatırladım. Onun için söylemesi kolaydı. İncelenecek, bütünlüğü sorgulanacak ve kusurlu bulunacak olan onun bedeni değildi.

"Evet, hayatım, izin ver de anlatayım," dedi Dougal. "Altı yıl denedikten sonra sekiz yıl da evlat edinebilmek için bekledik. Bizi aradıklarında ağustos ayının ilk günüydü. Balinaların göç mevsimi. Haberi duyunca Lynnie ile mutluluktan kendimizi kaybettik. Bebeğimizi almak için iskeleye koşup, anakaraya geçecek olan vapuru beklemeye başladık. O sırada bir kambur balina sürüsü geçiyordu. Ah, emin ol öyle bir şey görmemişsindir, evlat. Kamyon gibi ağırlar ama tüy kadar hafifmiş gibi sudan dışarı sıçrıyorlar. İşte bu yüzden oğlumuzun adını Jonah koyalım dedim. Balinalar yüzünden."

"Tabii Dougal hayatında bir kez bile İncil okumamış. Bana Jonah'ın balinaların üzerine binip gezdiğini ve bir nevi onların kralı olduğunu söylemişti," diyerek güldü Lynn. "Oğlumuza bu ismi verip belgeleri imzaladıktan sonra ansiklopediden araştırdım ve onun bir balina tarafından yutulduğunu öğrendim."

"İncil'i okudum," dedi Dougal. "Sadece o bölümünü yanlış hatırlamışım."

"Ne olursa olsun o artık bizim küçük Jonah'ımız olmuştu. Şimdi de büyüyüp kocaman oldu ve Joe'yu tercih ediyor." Lynn kocaman masanın karşısından uzanıp, Joe'nun eline hafifçe vurdu. "Ayrıca balinalara ilgi duyması da şaşırtıcı değil Her yıl onların buradan geçişini seyrediyor. Gerçekten büyük muazzam yaratıklar."

Kendi aralarında şakalaşıp gülmeye devam ettiler. Sohbetin bir parçası olmak isteyen Julian, "Balinaları seviyorum!" diye bağırdı. Midemin ağrımasına rağmen tatlımı son lokmasına kadar yemeyi başarmıştım. Yarı sarhoşken, midem ağzına kadar doluyken ve bir aile sıcaklığıyla çevrelenmişken üzgün hissetmek zordu. Tam o sırada Dougal bana dönerek sordu, "Ee, evlat. Evli misin? Görüştüğün biri var mı?"

"Baba..." diye karşı çıktı Joe.

Tereddüt ederek durakladım. Bu konuyu kapatmam gerektiğini biliyordum. Joe benim bir ilişkiye açık olmadığımı bilmek zorundaydı ve ona bunun nedenini kolayca söyleyemezdim. Adada çok uzun kalmayacaktım, dolayısıyla yalan söylememin bir önemi yoktu. "Erkek arkadaşım var," dedim. Ardından hafifçe öksürerek ekledim. "Adı Cameron."

"Peki, o nerede?" diye sordu Lynn şaşkın bir ifadeyle.

"Sidney'de. Benimle gelemedi, onun... işleri var."

Joe ile omuzlarımızın aramızda rahatsız edici bir uzaklık oluşturduğunu hissedebiliyordum. Hayal kırıklığına uğramış, belki de sinirlenmişti. Belki onu umutlandırıp kandırdığımı düşünüyordu. Belki de *öyle* yapmıştım.

Dougal'ın sesindeki sıcaklık biraz olsun kaybolmuştu. "Ne iş yapıyor?"

"O bir şair," dedim.

Dougal gürültülü bir kahkaha patlattı. Ardından ciddi olduğumu fark edip, öksürük krizine tutulmuş numarası yaptı.

"Şair, öyle mi?" diye sordu Lynn. "Çok sessiz ve duygusal biri olmalı."

"Şey... Sanırım öyle." Cameron deyince akla gelen ilk iki kelime bunlar değildi. Takıntılı ve kendini beğenmiş desek daha doğru olurdu.

"Yazması gereken çok fazla şiiri olup da burada seninle olamaması yazık olmuş. Umarım tatilinden keyif alırsın," dedi Dougal. Sesindeki sıcaklık geri gelmişti.

"Ayrıca akşam yemeği için daima bekleriz. Her zaman, hayatım. Haftanın herhangi akşamı."

"Her akşam gel," dedi Julian kolunu benimkine dolayarak.

"Mutlaka geleceğim," dedim, ortamdaki tuhaf havanın kaybolmasından dolayı rahatlamıştım. Lynn ve Dougal, banyo yapıp dişlerini fırçalaması için Julian ile boğuşurlarken, Joe bana eve kadar eşlik etmek için ısrar etti. Hava açık ve sıcaktı. Palmiyeler denizden esen rüzgârla tatlı tatlı salınıyorlardı. Bir süre sessizce yürümemizin ardından, "Sana Cameron'dan bahsetmediğim için üzgünüm," dedim. "Gerçekten fırsat olmadı." İşte. Böylece son noktayı koymuştum.

"Üzgün olmana gerek yok. Babamın burnunu sokmaması gerekirdi."

"Ben... Umarım sana tuhaf falan gelmemiştir."

"Annemle babam bana her zaman tuhaf gelirler," diyerek güldü.

"Bence harikalar," dedim.

"Bence de öyle. Ama beni sayamayacağım kadar çok mahcup etmişlerdir. Buna alışkınım." Bir süre daha sessizce yürüdükten sonra, "Gerçekten şair mi?" diye sordu Joe.

"Şey, evet."

"Geçimini bundan mı kazanıyor?"

"Aynı zamanda ders veriyor. Bazen de dergilere makale yazıyor." Doğrusu geçimini en çok benden sağlardı. Şimdi de Tegan'ı ve onun zengin babacığını sömürüyordu. Joe ile Starwater'a çıkan yolun başına gelmiştik. Konuyu değiştirmek isteğiyle hafifçe öksürdüm. "Öyleyse pazartesi görüşürüz?"

"Seni kapıya kadar bırakmamı ister misin?"

Sanırım oluşan tuhaf havanın ikimiz de farkındaydık. "Hayır, kendim giderim," dedim. "Adada katil falan yok, değil mi?"

"Artık yok. Hapishane kapandığından beri."

Gülümsedim. Aramızdaki heyecan hâlâ kaybolmamıştı ve bunu onun da hissedebildiğini biliyordum. Ama iş işten geçmişti. Kendime böylesinin daha iyi olduğunu defalarca söyleyip durdum. Bir dahaki sefere âşık olduğumda, bir ailesi olan ve temiz bir evde sessiz bir emeklilik hayatı arzulayan, ellili yaşlarda birine olacaktım. Belki bir de kedisi olan biri. "Teşekkürler," dedim. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Joe ile ayrıldıktan sonra ağır adımlarla yokuşu tırmanarak eve girdim. Sıcak bir misafirlik akşamının ardından tek başına kalmak tuhaf hissettirmişti. Tuğlaların arasından çıkardığım diğer günlük yazılarını okumaya karar vererek yatağıma yerleştim. Bu seferkinin tarihi, en sonuncusundan bir yıl öncesini gösteriyordu. Eleanor o tarihte yalnızca on yedi yaşındaydı. Çocukken bile gayet güzel bir şekilde yazması beni şaşırtmamıştı. Edebiyatın derin kuyusunu daima içinde taşırdı. Keşke eski kâğıtlarla dolu bir kutu yerine, bana o kuyuyu miras bırakmış olsaydı.

5 Ekim 1890

Bu günlüğe başlamaya karar verdim çünkü annem ölüyor ve konuşacak başka kimsem yok. Öğretmenim şefkatsiz, sınıf arkadaşlarım beyinsiz, babamsa güçlü olmam gerektiğini ve ona çok fazla dayanmamamı söylüyor.

Beni hepsinden çok üzen şey, annemin bütün der anlatabildiğim tek insan oluşu. Bu yüzden o öldüğünd onu kaybetmenin, hem de başımı omzuna yaslayıp ağla insanı kaybetmenin acısını çekeceğim. Sanki derin bir de ağır ağır batmakta olan bir gemide gibiyim.

Annem iki aydır hasta. Önceleri çok fazla uyuyordu, bahları kalkmakta zorlanıyor, akşamlarıysa yatağına girr için sabırsızlanıyordu. Bazı geceler benden önce yatıyor Yorgunluğu gitgide arttı. Günü başını yastığa koymadan g çiremiyordu. Babama yaşlandığıyla ilgili şakalar yaptığı duyuyordum ama henüz 36 yaşındaydı ve bir keresinde bü tün gününü ayakta geçirebilen 80 yaşında bir bayanla tanış mıştım.

Ardından gitgide zayıflamaya başladı. İştahı yoktu ve sürekli sırt ağrısından şikâyet ediyordu.

Yine de hiçbir şeyden endişelenmiyordum, çünkü annem ve babam endişeli görünmüyorlardı. Derken bir salı günü, doktor her zamanki gibi revirdeki hasta mahkûmları kontrol etmek için geldiğinde, babam annemi muayene etmesi için onu eve çağırdı. Güneydeki verandada ahşap oyuncaklarımla oynadığımdan, doktorun anneme söylediklerini duymadım. Ama sonra babamla doktor doğu verandaya çıktıklarında, onları net bir şekilde duyabiliyordum.

"Kolunun altındaki yumrular ne zamandan beri var?"

"Hiç bahsetmemişti. Sanırım bir süredir var."

"İyi görünmüyor, Müfettiş Holt. Bu yumrular ve sırt ağrısı. Daha önce de görmüştüm."

Doktorun söyledikleri yüreğime bir ateş düşürdü. "Onu anakaraya götürmem gerekir mi?" diye sordu babam. Bu durumda bile sakinliğini koruyordu.

"Bir şey fark etmeyecektir. Fazla zamanı kaldığını sanmıyorum."

Sessizlik. O an babamın yüzünü görebilmeyi çok isterdim. Bedenim korkuyla titriyordu.

"Peki, ne olacak?" diye sordu babam alçak sesle.

"Muhtemelen gitgide daha yorgun düşecek ve sonunda yattığı yerden bir daha kalkamayacak."

Ansızın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayıp, elimle ağzımı kapattım. Ardından ayağa fırlayarak bahçeye koştum. Konuşmalarına kulak misafiri olduğumun anlaşılmasından korkuyordum (babam gizlice dinlememden nefret ederdi). Öte yandan öyle sarsılmış bir haldeydim ki ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemiyordum. Kökleri toprağın dışına taşan dev incir ağacına tırmandım ve bir süre dalında oturarak ağladım.

Babam gelip beni bulduğunda belki de yarım saat geçmişti.

"Aşağı in," diye seslendi aşağıdan. O kadar da sert görünmüyordu.

"Doğru mu?" diye sordum. "Annem ölecek mi?"

"Aşağı in."

Bana söyleneni yapıp aşağı inmeye başladım. Son bir metre kala ağaçtan atladım. Babam beni yakalayıp yere indirmeden önce bir süre bağrına bastı. Genellikle bana hiç sarılmazdı.

Babama bakarak bir cevap bekledim.

"Annen çok hasta. Herhalde doktorun dediklerini duydun."

"Hepsini değil. Buraya kaçtım."

"Gittikçe daha da yorulacak. Yataktan hiç çıkamayacak. Çok fazla uyuyacak. Biraz ağrısı olacak ama doktor ona yardımcı olmamız için bir şeyler verecek. Çok hasta görünecek. Günü gelince de uykusundan uyanmayacak." Bilmem gereken her şeyi anlatmış gibi başını sallayarak onayladı. "Bu birkaç

hafta da sürebilir, birkaç ay da sürebilir. Bu süre boyunca dan senin için bir şeyler yapmasını istemeyeceksin. Tek kitap okumasını bile. Ve hiçbir saygısızlık belirtisi göster den onun istediği her şeyi yapacaksın. Hepsini anladın mı?

Kendimi bomboş hissediyordum. "Evet ama..." diye gözyaşlarına boğuldum.

Babam elini omzuma koydu. "Kendine ağlamaman gere tiğini hatırlatmalısın. Çünkü bu anneni üzer. Yaşamaya deva edip, güneşin doğuşunu ve batışını pek çok kez daha göre ceksin. Annen cennetten ikimizi de seyrediyor olacak." Son kelimede babamın sesi biraz titredi. Yüreğimdeki yangın daha da büyümüştü. Babamın sesi asla titremezdi. Asla. Dünyam altüst olmuştu.

Temmuz ayıydı. Annem beş haftadır yatağa bağımlıydı. Her gün onunla oturup sohbet ediyor, ona kitap okuyor, uyuduğu zamanlarda da nakış işliyordum. Ancak son zamanlarda kolay kolay gülümsemez olmuştu ve bugün... Bugün en kötü gündü.

Ona hayatta en sevdiğim hikâye olan *Sör Gawain ve Yeşil Şövalye*'yi okuyordum. Leydi Bertilak, Gawain'i ikinci kez baştan çıkarmayı denerken, annem uyuyakaldı. Bu yüzden kitabı kapattım ve yanağına bir öpücük kondurmak için üzerine eğildim. O sırada yanlışlıkla örtünün altındaki dirseğine yaslandım.

Annem bir anda gözlerini açarak bana kükredi. "Aptal çocuk! Bana işkence etmeye mi çalışıyorsun? Sen ağrıyan eklemlerime bütün ağırlığınla yaslanmadan yeterince acı çekmiyor muyum sanki?"

Geriye sıçrayarak ondan özür diledim. Gözlerimin dolduğunu hissetsem de babamın söylediklerini hatırlayıp gözyaş-

larımı tuttum. Annemin bağırışını duyan babam odaya girerek dışarı çıkmamı söyledi. Dışarı koşup basamaklara oturdum ve başımı dizlerime koyarak ağladım.

Babam birkaç dakika sonra gelip yanıma oturdu.

"Özür dilerim," dedim. "Canını yakmak istememiştim. Kolunun orada olduğunu bilmiyordum."

"Şişşt," dedi babam. "Sorun yok, evlat. Çok fazla acı çekiyor. Ne kadar acı içinde olduğunu tahmin bile edemezsin. Acısı onu mahvediyor."

"Gidip tekrar özür dileyebilir miyim? Beni affetti mi?"

"Hayır, en iyisi onunla daha az vakit geçirmen. Derslerine yoğunlaşmalısın. Gözlerini sonsuza kadar yummak üzere olan bir kadına refakat etmek için çok gençsin."

Ama o benim annem! diye bağırmak istedim. Fakat artık onun annem olmadığını fark etmiştim. Benim annem olan kadın çoktan gitmişti. Hastalık ve acı onu eritip bitirmiş, onun yerine sabırsız ve öfkeli birini getirmişti. Ve buna katlanamıyordum. Katlanamıyordum.

15 Ekim 1890

Annem hiç iyi görünmüyor. Babam günde bir saatliğine onun yanında oturmama izin veriyor. Derisinin altındaki kafatasını görebiliyorum. Neredeyse hiç konuşmuyor. Babam bunun ilaçlar yüzünden olduğunu, acısını yok eden ilacın aynı zamanda etrafında olup bitenleri anlama yetisini de ortadan kaldırdığını söylüyor. Ondan korkuyorum. Bir canavara benziyor. O benim annem değil.

19 Ekim 1890

Bütün günü yatağımda Malory okuyarak ve oyuncak k
me sarılarak geçirdim. Yan odadaki annemin sesini duyab
yorum. Son zamanlarda nefes alışı tuhaflaştı. Sanki boğazır
jiletler varmış gibi soluyor. Bu ses hoşuma gitmiyor. Keş
başka bir odaya gidebilsem. Annemi geri istiyorum. Yan od
daki yaratığı tanımıyorum. Annemi geri istiyorum.

27 Ekim 1890

Şafak sökmek üzere ve neler olduğunu bilmediğim gibi,
kimse gelip bana anlatmıyor. Gece geç saatte bazı gürültüler
ve etrafta koşuşturan ayak sesleriyle uyandım. Anneme
bakmak için odasına gittiğimde Doktor Groom oradaydı.
Bir iki gecedir annemle ilgilenmek için bizde kalıyordu.
Babam yatağın yanında diz çökmüş, annemin elini tutuyor ve
sanırım ağlıyordu. Daha önce babamı bir kez olsun ağlarken
görmemiştim! Neden ağlıyordu? Doktor Groom beni odadan
uzaklaştırarak, "Git uyu, evlat," dedi.

Hâlâ uyuduğumu mu sanıyorlardı? Annem ölmüş müydü?
Herhalde bundan haberim olurdu, değil mi? Annemin öldü-
ğünü bir şekilde hissetmez miydim? Evreni bir arada tutan
bağlar, üzerine sinek düşen bir örümcek ağı gibi titremez
miydi? Şayet ölmüşse ya da ölmemiş ve her zamankinden
korkunç görünüyorsa ya da Doktor Groom neden ikide bir
onları rahatsız ettiğimi sorarak bana bağırırsa diye yan odaya
gitmeye korkuyorum.

Daha başka ne söyleyeceğimi ya da yazacağımı bilmi-
yorum.

1 Kasım 1890

Annem iki gün önce adanın güneyindeki mezarlığa gömüldü. 27 Ekim gecesi geç saatte, uykusundayken ölmüştü. 36 yıl ve 107 gün yaşamıştı. Saçının sadece dört teli ağarmıştı ve elleri hâlâ pürüzsüzdü. Babam ertesi gün onun cesedini görmem ve soğuk yanağına bir öpücük kondurmam için beni odaya davet etti. Sonrasında bunu yapmamış olmayı diledim. Çünkü gün boyunca dudaklarımda ölümün soğukluğunu hissettim. Bazen hâlâ bu hissi yaşıyorum ve hiç hoşuma gitmiyor.

Onu gömdüğümüz gün hava çok sıcaktı. İriyarı, tombul bir adam olan papaz İncil okurken su gibi terliyordu. Gökyüzü masmaviydi ve deniz arkamızda şarkı söylüyordu. Arada bir denizden esen rüzgâr, kızarmış yanaklarımı ve yapış yapış olan tenimi serinletiyordu. Annemin ölmeden önce ne kadar uzun süre acı çektiğini düşünürsek, tören çok çabuk olup bitmiş gibi görünüyordu. Aslında sıcak yüzünden papazın acele ettiğinden de şüphelenmiyor değilim.

Adada iki mezarlık var. Biri çalışanlar ve aileleri için, diğeriyse mahkûmlar için. Mahkûmların mezar taşlarında isim yazmıyor. Çarmıhlarda sadece bir cezaevi harfi ve numarası yer alıyor. Aile mezarlığındaki mezar taşları ise annem gibi 'çok sevilen', 'daima özlenecek' ve 'huzur içinde' olan insanların hüzünlü hikâyelerini anlatıyor. Annemin anakaradan gelecek mezar taşı henüz hazırlanmamış. Ama babam, üzerinde 'değerli bir eş ve anne, şimdi meleklerle birlikte' yazacağını söyledi. Bence çok hoş bir mezar taşı yazısı. Babama bunu kimin bulduğunu sordum. Kendisinin düşündüğünü duyduğumda ise şaşırdım.

Babam benim için daima bir yabancı olmuştu. Ama sanırım bu artık değişmek üzere. Cenazede ağladığım sırada bana sıkıca sarıldı. Saçlarımı okşayıp, başımı öptü ve üzülmememi,

çünkü annemin artık acı çekmeyeceği daha güzel bir yere gittiğini söyledi. Kendisi tek bir damla gözyaşı bile dökmese de içindeki bir şeylerin yumuşadığını hissedebiliyorum.

Artık annem toprakta ve yan oda oldukça sessiz. Bazen bu beni üzüyor. Kötü bir rüya görüp yan odaya koştuğum, başımı onun yumuşacık göğsüne bastırıp yeniden uykuya daldığım zamanları hatırlıyorum.

Ama annemin göğsünde teselli bulamayalı çok uzun zaman olmuştu. Bu yüzden her şeyden çok, kendimi rahatlamış hissediyorum. Onu eski haliyle hatırlamaya devam edeceğim. O berbat hastalık bedenini ele geçirmeden, bütün güzelliğini ve neşesini silmeden önceki haliyle.

Günlüğü okuduktan sonra uzunca bir süre uyumadım. Bunlar benim atalarımdı. Bu benim aile hikâyemdi. Bense kimsenin atası olmayacaktım. Cameron'a zor gelen şey de buydu: Genetik mirasını devam ettirecek kimsenin olmaması. Bu onun için asla anlayamadığım bir şekilde önemliydi. Ama şimdi, Eleanor'la olan bağımı düşündüğümde mantıklı gelmeye başlamıştı. Kendimizi geleceğe yansıtarak geçmişimizi mi onurlandırıyorduk? Genlerimizi, karakterlerimizi ve aile hikâyelerimizi ileri taşıyarak? Bunlar üzerine kafa yorduğum sırada telefonuma mesaj geldiğini duydum. Sinyal havanın durumuna ve rüzgâra göre gidip geldiğinden, tuhaf saatlerde mesaj almaya alışmıştım. Karanlıkta telefonuma uzandım. Mesaj tanımadığım bir numaradandı.

Nina, yazdığım bir makaleyle ilgili acilen benimle temasa

geç, lütfen. Senden bilgi almam lazım. Lütfen bu mesajı görmezden gelme – Elizabeth Parrish.

Telefonu kapatıp, komodinin çekmecesine kaldırdım. Sinirden ellerim titriyordu. Acil. Kimin için? Benim için değil. Onunla konuşmayacaktım. *Lütfen bu mesajı görmezden gelme.* Son cümleyi neden bu kadar tehditkâr bulmuştum? Bu bir gözdağı değildi. Değil mi?

Mesajı aklımdan çıkarıp atmaya çalıştım. Haftayı çalışarak geçirmem gerekiyordu, meraklı gazetecileri ve benden isteyebilecekleri şeyleri düşünerek değil.

12

İşte Hayat Bu

Gölgeli verandada oturmuş, yamacı kaplayan uzun çimenleri ve denizi aydınlatan sabah güneşini seyrediyordum. Hafta başında mutfak masasını verandaya taşımıştım. Zamanımın çoğunu burada geçiriyor, dizüstü bilgisayarımın başına oturup yazmaya çalışıyordum. Bu sabahsa bilgisayarımı kaldırdım ve onun yerine masaya beyaz çiğdemlerle dolu bir kavanoz yerleştirdim. Stacy gelmek üzereydi. Öğle yemeğinde bir şişe soğuk şarap *eşliğinde,* balık ve kızarmış patates yeriz diye planlıyordum. Stacy *ısrarla* onu iskeleden almama gerek olmadığını söylediğinden, gözüm yolda onu bekliyordum.

Nihayet uzakta tekerlekli valizi ve kocaman şapkası olan birini gördüm. Ayağa kalkıp verandanın korkuluklarına yaslanarak çılgınca el sallamaya başladım. Stacy el sallayarak yamacı tırmandı ve valizini verandanın beş basamağından yukarı taşıdı.

"Sana yolu bulacağımı söylemiştim," dedi.

"Şüphem yoktu."

Stacy şapkasını çıkardı. Saçlarını iki örgü halinde sıkıca

örmüştü. "Valizimi odama bırakacağım, sonrasında aradan çıkarmamız gereken bir işimiz var."

"Kulağa pek iyiymiş gibi gelmiyor. Şarap getireyim mi?"

"Kötü bir şey yok ama sen yine de şarabı getir. Dünyanın bir yerlerinde akşam oldu bile."

Birkaç dakika sonra verandadaki masada buluştuk. İkimize de birer kadeh şarap doldurdum. Stacy bana büyük bir zarf uzatarak, "Yeni teknen hayırlı olsun," dedi.

"Yeni neyim...?"

"George ve Kay ile iletişime geçip, borçlarına karşılık tekneyi senin üzerine geçirmeleri için gerekli düzenlemeleri yaptım. Damga vergisi ve kayıt ücreti de ödendi."

Denizden esen ılık rüzgâr eşliğinde belgelere göz gezdirdikten sonra onları masaya bıraktım. "Vay canına. Bir teknem oldu. Peki, onunla ne yapacağım?"

Stacy arkasına yaslanarak şarabını yudumladı. "Onu kullanmayı öğrenmeye ne dersin? Yoksa yelken açmak mı dersin? Yelkeni var mı?"

Evraktaki açıklamalara göz attım. "Bir fikrim yok. Joe biliyordur."

"Joe!" dedi Stacy. "Belki bizi tekneyle gezdirebilir. O kullanabiliyordur."

"Bende numarası yok."

"Adada üç yüz kişi yaşıyor. Onu bulmak zor olmaz," dedi Stacy. Ardından gözlerini kuşkuyla kısarak bana baktı. "Nerede oturduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Öyleyse bu isteksizlik neden?"

"Bir nedeni yok. Sadece... Biliyorsun, o benim çalışanım." Ailesiyle yediğimiz akşam yemeğinde oluşan tuhaf havadan

beri Joe'dan uzak duruyordum. Çalışmaya geldiği zaman çalışma odamda saklanıyor, konuşmak için dışarı çıkmıyordum. O da benimle sohbet etmek zorunda kalmaksızın alçı panelleri sökmeye devam etmekten gayet mutlu görünüyordu.

"Haydi, eğlenceli olacak. Sadece hafta sonu için buradayım. Piknik yapabiliriz."

"Bakarız," dedim neşeli ve çekimser görünmeye çalışarak.

"Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Güldüm. "Lisede falan mıyız?"

Stacy kadehindeki şarabı döndürerek, bilmiş bir gülümsemeyle beni süzdü. "Ne zaman bir erkek ilgini çekse anlarım. Onun hakkında hiçbir şey konuşmazsın."

Ellerimi kaldırarak durmasını işaret ettim. "Lütfen. Yapma."

"Neden? Nesi yanlış? Neredeyse bir yıldır yalnızsın..."

"Ben... sana Cameron'la neden ayrıldığımızı hiç anlatmadım."

"Anlatmana gerek yoktu. Kendini beğenmişin tekiydi ve seni sömürüyordu."

"Ayrılma nedenimiz bu değildi."

"Bu olmalıydı." Stacy kelimelerinin acısını hafifletmek için gülümsedi. "Affedersin. Biliyorsun, ondan hiç hoşlanmazdım. Bana gerçekten neler olduğunu anlatsana."

Bu acımı daha önce yüksek sesle kimseyle paylaşmadığımı fark ettim. "O, çocuk sahibi olmak istiyordu ve ben... bildiğin gibi olamıyorum. Onu bıraktım. O gün onu Tegan'la görmemin bana bu kadar acı vermesinin sebebi bu."

"Onu hâlâ seviyor musun?"

"Hayır."

Stacy bir süre dudaklarını birbirine bastırarak düşündü. "Bunun Joe ile ne ilgisi var?"

"Kendimi tekrar o duruma düşüremem."

"Dur bir dakika. Yani çocuk için mi endişeleniyorsun? Onunla daha bir kez bile çıkmadın!"

"Çocukları seviyor. Bir çocuğu var. Muhtemelen daha fazlasını istiyor."

Stacy masanın üzerinden uzanarak elimi tuttu. "Senden sadece ona bizi tekneyle gezdirip gezdiremeyeceğini sormanı istiyorum. Söz veriyorum, onun yavrularım doğurman için seni zorlamayacağım."

Stacy'nin söyledikleri beni güldürdü. Nihayet kabul ettim. Şarabı tekrar dolaba koyduktan sonra Joe'nun kulübesini bulana dek güneşli patikada yürümeye başladık.

Kulübeye vardığımızda kapıyı tıklattım. Ses gürültüyle yankılandı. Kapıyı küçük Julian açtı.

"Nina," diye bağırdı Julian. Beni coşkuyla kucaklarken az kalsın deviriyordu.

"Julian, bu benim arkadaşım Stacy. Babanı arıyorduk."

Derken küçük, yuvarlak yemek masasında kitaplarına gömülmüş olan Joe'yu gördüm. Julian ise gürültülü bir Playstation oyunu oynamakla meşguldü.

"Çalışırken rahatsız ettiğimiz için affedersin," dedim.

Joe kapıya gelip Stacy ile tokalaşarak özrümü geçiştirdi. "Sorun değil. Başım ağrımaya başlamıştı. Zaten Julian da saatlerdir araba patlatıyor. Artık televizyonu kapat, ahbap," diye Julian'a seslendikten sonra bize döndü. "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Şey, gerçekten rahatsızlık vermek istememiştik..." diye söze başladım.

"Ama Nina'nın yeni bir teknesi oldu," diye araya girdi Stacy.

"Tekne mi?"

"*Şu* tekne," dedim. "George ve Kay'in."

"Ve yarın bir işinin olmamasını umuyorduk," dedi Stacy kirpiklerini kırpıştırarak. Bu hareketi erkeklerin, kadınların, çocukların, kısacası herkesin üzerinde daima işe yarardı.

"Sizi tekneyle gezdirmemi mi istiyorsunuz?" dedi Joe. "Tabii, seve seve."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordu Julian.

"Julian da gelsin," dedim. "Hem piknik de yapacağız."

"Büyükannen seni Pam Teyzeni görmeye götürecekti," dedi Joe, Julian'a.

"Pam Teyze kötü kokuyor. Nina güzel kokuyor."

"Güzel kokuyor, değil mi?" diyerek gülümsedi Joe. Gülümseyişi öyle sıcaktı ki adeta eridiğimi hissettim.

Stacy sırtarak hafifçe ayak bileğime vurdu.

"Ama geçen ayki doğum günü hediyen hâlâ Pam Teyzende," diye ekledi Joe.

Julian ciddi bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Üzgünüm, Nina. Maalesef pikniğinize gelemiyorum."

"Dert etme," dedim. "Belki bir dahaki sefere."

Joe tekrar bana ve Stacy'ye döndü. "Yarın sabah yapmam gereken birkaç işim var. Öğle vakti kayıkhanede buluşalım mı?"

"Harika," dedi Stacy coşkuyla.

"Biliyorsun, balina sezonundayız," dedi Joe ona. "Söz veremem ama belki bir iki tane görebiliriz."

"Ürkütücüler mi?" diye sordu Stacy.

"Biraz... büyükler," diyerek kıkırdadı Joe. "Onlardan birinin yanında gezinirken yaşadığını anlıyorsun, orası kesin. Bol bol dua ediyorsun."

Doğayla bu kadar iç içe görünen Joe'nun, o büyüsüyle balinaları da çağırıp çağıramayacağını merak etmeye başlamıştım.

Starwater'a dönüş yolunda Stacy'nin yüzünde engel olunamaz bir gülümseme vardı.

"Ne?" diye sordum

"Biliyorsun," dedi Stacy.

Biliyordum. Kesinlikle biliyordum.

O gece yatağıma girdiğim sırada, Stacy hafifçe kapımı tıklattı.

"Gel," diye seslendim.

Kapı açıldı. Stacy uçuk pembe bir pijama giymiş ve uzun, koyu renkli saçlarını örmüştü. "Bak ne buldum," diyerek bana birkaç katlanmış kâğıt uzattı.

Yattığım yerden hızla doğruldum. "Nerede?"

"Düşürdüğüm küpem komodinin altına yuvarlandı. Ben de komodini çekmek zorunda kaldım. Sıvasız iki tuğlanın arasında duruyorlardı."

Kâğıdı açtım ve lambanın ışığında ilk satırı okudum. "*Eleanor Holt'un Gizli İtirafı*. Tarihi tam çıkaramıyorum."

Stacy kâğıda göz attı. "1869 mu?"

"O tarihte henüz doğmamıştı. Dolayısıyla 1889 olsa gerek. O zaman on yaşındaydı."

"Okuyabiliyor musun? Yazısı berbatmış."

"Elbette," diyerek yatağımın örtüsünü açtım. "Atla."

Stacy yatağa atlayıp yanıma sıkıştıktan sonra okumaya başladım.

"Bu mektubu her kim bulursa bu sır artık onundur. Bize İncil'i öğreten papazımız Bay Burton, bugün bana son derece uygunsuz şekilde davrandı. Bu mektup, anlatılan eylemin bir tutanağı görevi görecek."

Stacy güldü. "Hangi on yaşında çocuk böyle yazar ki?"

"Belli ki büyük büyükannem," diye yanıtladım.

"Öyleyse yazarlık genlerini kimden aldığını anladım," dedi Stacy.

Cevap vermeyerek sonraki satırları okumaya başladım.

"Bay Burton din dersi için bizi kiliseye götürdü. Randolphların iki çocuğu hasta olduğundan sadece beşimiz oradaydık. Bay Burton, Bertie uyuyakalana dek bize ayet okuttu. Ardından öğle yemeği yememiz için bizi serbest bıraktı.

Randolphlar koşarak çıktıktan sonra Bay Burton beni bir kenara çekip, bana gösterecek bir şeyi olduğunu söyledi. Merak ettiğim için onun peşinden kilisenin arka tarafına, zavallı İsa'nın ürkütücü heykelinin altına gittim. Bay Burton köşedeki bir sandalyeyi çekerek, tavandaki bir kapağın altına yerleştirdi. Sonra sandalyeye çıkıp, eliyle bir süre kapağı yokladı. Açılan kapaktan aşağı ahşap bir merdiven sarktı.

'Burası adanın ilk papazı tarafından yapılmış,' dedi bana. 'Böylece her gece çarmıhın yanındaki feneri yakabiliyormuş. Biz o feneri yakmayı bırakalı uzun zaman oldu.' Beni merdivene doğru iteledi. 'Haydi, tırman. Sana yukarıda ne olduğunu göstereyim.'

Yukarı çıkıp çıkmamak konusunda emin değildim. Ama

onun bir papaz ve Tanrı'nın adamı olduğunu hatırlayıp, beni kendi isteğiyle tehlikeye atacak bir şey yapmayacağını hatırladım. Ben tırmanırken Bay Burton aşağıdan beni seyretti. Yukarı çıktığımda kendimi sıcak ve tozlu bir tavan arasında buluverdim. Çatı tam tepemde olduğundan başımı eğmek zorunda kalmıştım. İleride ufacık bir kapı olduğunu gördüm.

'Devam et,' dedi Bay Burton. Kolayca açılan kapıdan diğer tarafa geçtim. Çatıdaki büyük, ahşap çarmıha uzanan bir metre genişliğindeki bir boşluğa çıkmıştım.

'Gördün mü?' diye sordu Bay Burton hemen arkamdan gelerek. 'Güzel manzara, değil mi?'

Sanırım Bay Burton bu geçidin amacını yanlış anlamıştı. Burada görülecek güzel bir şey yoktu ama görülmemek için gayet güzel bir yerdi. Eminim bu yeri kimse bilmiyordu. Babam buradan hiç söz etmemişti. Dersten gizlice kaçıp, yazmak için buraya geldiğimi ve hikâyelerimi bu sıcak, karanlık tavan arasında sakladığımı hayal ettim. Bu fikir oldukça hoşuma gitmişti.

Ama sonra Bay Burton bana dokundu. Tombul elini bana doğru uzatıp, parmak eklemleriyle hafifçe yanağımı okşadı. İrkilip geri çekildiğimde ise gülerek, 'Bu kadar ürkek olmana gerek yok, Bayan Holt. Sana zarar vermeyeceğim,' dedi. Bakışları kafamı karıştırıyor ve beni utandırıyordu. Beni buraya çıkarmasına izin verecek kadar aptal olduğum için kendime lanet ettim.

Yolumu kapatan Bay Burton'a, 'Derhal aşağı inmek istiyorum,' dedim. Onu iterek yanından geçmek ve yeniden bana dokunmasına imkân vermek istemiyordum.

'On altı olduğunda çok güzel olacaksın, Nell,' dedi

kalın ve beni korkutan bir sesle. Birden babamın aa
en güçlü adamı olduğunu hatırladım ve sesimi yükselte
'Geçmeme izin vermezsen seni babama söylerim,' dedim
Bay Burton gülmeye devam ederek kenara çekil
Yanından geçtiğim sırada kımıldayıp, göbeğin
sürtünmeme neden oldu. Bunun son derece komik
olduğunu düşünüyordu. Bense sadece utanmış ve yüzümün
kızardığını hissetmiştim. Ve tüm bunları kaydetmek
amacıyla doğruca buraya geldim. Şu an içimi döktüğüm
için kendimi daha iyi hissediyorum. Babamın kafası zaten
pek çok şeyle dolu olduğundan bunları ona anlatamam.
Ve biliyorum ki ne olursa olsun oraya çıkmamalıydım. Bu
yüzden bu mektubu bulduysanız, olanları bilen diğer tek
kişi sizsiniz demektir.

Saygılarımla, Eleanor Holt."

Stacy mektubu elimden alarak hızlıca göz gezdirdi. "Resmen tüyler ürpertici."

"Zavallı küçük şey, oraya çıkmasının kendi hatası olduğunu sanmış."

"Daha kötü bir şey olmadan kaçtığı için şanslı," dedi Stacy. "On dokuzuncu yüzyıl, kadın olmak için pek de güzel bir zaman dilimi değilmiş. Merak ettim, mektupta bahsettiği kilise hâlâ cezaevinin yakınlarında olan şu küçük kilise mi?"

"Evet, o. Orası da Starwater'ın bir parçası sayılırdı. Ama artık çatısında büyük, ahşap bir çarmıh yok. Sadece ön tarafındaki şu çirkin, ışıklı çarmıh duruyor."

Stacy esneyerek yataktan çıktı. Mektubu tekrar bana uzatıp, "Uyku masalı için teşekkürler," dedi. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Stacy gittikten sonra mektubu yeniden okudum. Büyük büyükannemden bana yazılmış bir mektup... Bu mektubu yazarken onu benim bulacağımı bilmiyordu. Zamanda geriye gidebilmeyi, o küçük kızı kollarımın arasına alabilmeyi, ona kahrolası Bay Burton için endişelenmemesini söylemeyi, ne kadar zeki bir kız olduğunu ve büyüdüğünde ne harika bir yazar olacağını anlatabilmeyi diledim. Ardından karanlık kiliselerin ve tozlu, bomboş kitaplarla dolu rafların olduğu bir rüyaya daldım.

Pazar günü öğleden sonra teknemi ilk kez gördüm. Bu, yedi metre uzunluğunda, 1979 model, dıştan takma çift motoru olan, fiber bir Shark Cat'ti. Daha doğrusu Joe öyle söylüyordu. Ben yalnızca bir tekne görüyordum. Sarı bir tekne. Joe kamyonetini kayıkhaneye yanaştırıp, sürgülü kapıyı açtı. Atom bombasına dayanıklı güneş gözlüğünü ve devasa hasır şapkasını takan Stacy, benimle birlikte çimenlerin üzerinde bekliyordu. Piknik sepeti ayaklarımızın arasındaydı. Stacy başarılı bir avukat olabilirdi ama aynı zamanda muhteşem kekler ve limonlu turtalar pişirebiliyordu. Bense sepete bir şişe şampanyayla katkıda bulunmuştum.

Joe römorku bağlayarak tekneyi kayıkhaneden çıkardı. İçerisi boşalınca etrafa şöyle bir göz attım. Her yer örümcek ağı ve küf içindeydi. Ve sadece taş binalarda hissedilen tüyler ürpertici bir soğuk hâkimdi.

"Nina, haydi!" diye seslendi Stacy. Joe ve tekne römorkunun peşinden giderek patikadan aşağı iniyordu. Piknik sepetini alıp, aceleyle Stacy'yi takip ettim.

Elbette Joe ne yapacağını biliyordu. İki yıldır bu tekneyi suya sokup çıkarıyor ve onunla körfezi dolaşıyordu. Kot şortu ve uzun kollu tişörtünün içinde gayet kendinden emin ve rahat görünüyordu. Stacy ve ben, Joe'nun dediğini yapıp can yeleklerimizi giydik ve binmemizi söylediğinde tekneye çıktık.

Ardından körfeze doğru yola çıktık. Tekne pek iyi durumda değildi. Uzun, ahşap banklarının üzerindeki kumaşlar yırtılmış, süngerleri dışarı çıkmıştı. Öndeki pencerelerinden biri çatlamış ve bantla yapıştırılmıştı. Su geçirmez halısı ise oldukça yıpranmıştı. Ama Joe teknenin güvenli olduğuna ve onu almakla iyi ettiğime dair beni temin etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Biraz kuzeye açılacağız. Belki bir denizineği ve birkaç kaplumbağa görürüz. Bir sürü de denizanası. Gidip denizi seyret. Rahatla."

Joe'nun dediği gibi yaptım. Teknenin kenarına yaslanıp, suları yararak ilerleyişimizi seyrettim. Etrafımız mavi denizanalarıyla çevriliydi. Güneş sırtıma vururken, güzel bir günde güzel arkadaşlarla olmanın sıcaklığını hissediyordum. Hatta bir süreliğine yazamadığım kitabımı bile unutmuştum. Stacy piknik sepetini açıp biraz kraker, peynir ve bir kahve termosu çıkardı. Joe'ya kahvesini verdikten sonra, plastik bir bardakla yanıma oturdu. "İşte hayat bu."

"Teknem için teşekkürler."

"Her zaman."

Tekne açılmaya devam ederken, Stacy ile sohbet edip yemeklerimizi yiyor ve aptalca şakalaşıyorduk. Stacy'nin güneş gözlüğündeki yansımama baktığımda –gerçi olduğumdan daha ince görünüyordum ve saçlarım biraz dağılmıştı– güldüğümü görmek beni şaşırtmıştı.

Joe motoru durdurduğunda dalgaların üzerinde hafifçe alçalıp yükselmeye başladık. Teknenin diğer tarafına geçerek yanına gitmemizi işaret etti.

"Denizkaplumbağası," dedi.

"Hani?" diye sordu Stacy, Joe'nun yanına koşarak.

Omuz omuza durup, Joe'nun parmağıyla işaret ettiği yere baktık.

"Gördüm!" dedi Stacy. "Şuna bak!"

Nihayet ben de görmüştüm. Kocaman, siyah gözleri vardı ve kabuğuna midyeler yapışmıştı. Çok geçmeden yine suyun dibine daldı.

"Piknik vakti geldi mi?" diye sordu Stacy neşeyle.

"Harika fikir," dedi Joe.

Teknede yemekleri serecek bir yerimiz olmadığından, tele konan kuşlar gibi uzun bir oturağa dizildik. Piknik sepetinden istediklerimizi alıp, sohbet ederek yemeye başladık. Joe şampanya içmedi. Stacy ve bense neredeyse bütün şişeyi bitirdik. Joe bizimle birlikte vakit geçirmekten memnun görünüyor, yaptığımız şakalara içtenlikle gülüyordu. Bana öyle yakın oturuyordu ki teninin sıcaklığını hissedebiliyor, saçlarındaki güneşin ve tuzun kokusunu alabiliyordum. Buna daha çok ihtiyacım vardı. Arkadaşlarımla daha fazla şakalaşmaya, daha fazla Joe'ya ve güneşte daha fazla vakit geçirmeye ihtiyacım vardı. Şehir hayatı beni Poe'nun romanlarından fırlayan bir karaktere benzetmiş, kambur bir yaratığa dönüştürerek içime kapanmama neden olmuştu.

Joe ansızın ayağa fırlayarak doğuya baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Ne oldu?" diye sordum bakışlarını takip ederek.

Tekrar teknenin başına geçip, motoru çalıştırarak dümeni kırdı. "Bir yüzgeç gördüm."

"Yoksa balinalar mı?" diye ciyakladı Stacy heyecanla.

"Bekleyin," diyerek tekneyi döndürdü Joe. Hızla ilerlemeye başladık. Hızla hareket etmek midemdeki şampanya ve limonlu turtaya pek iyi gelmese de kendimi tuttum.

Birkaç dakika sonra dalgaları yaran dev bir kambur gördüm. Koca bir yüzgeç el sallarcasına yükseldikten sonra tekrar suya dalarak gözden kayboldu. Tamamen hazırlıksız yakalandığımdan nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Daha önce balina fotoğrafları görmüştüm ve neye benzediklerini biliyordum. Ama açık denizde onlarla iç içe olmanın verdiği heyecan oldukça büyük ve doğaldı.

Stacy sıkıca kolumu tuttu. "Bu bir balina," dedi, "gerçek bir balina."

"Daha önce çok görmüş olmalısın," diye seslendim Joe'ya. "Seni hâlâ heyecanlandırıyorlar mı?"

"Evet, her seferinde," dedi Joe. "İnsanın buna alışması mümkün değil. Muhteşemler."

Joe teknenin hızını kesti ve yavaşça balinayı gördüğümüz noktaya doğru yaklaştık. Ardından motoru tamamen durdurdu. Nefesimizi tutup beklemeye başladık.

Gri-siyah bir balina sırtı dalgaları yararak her yere su sıçrattı. Stacy korkuyla çığlık atınca kendimi tutamayıp kahkahalara boğuldum.

"Diğer tarafta!" diye seslendi Joe. Arkamı döndüğümde su altındaki başka bir balinanın teknenin yanından geçtiğini gördüm.

Stacy bu defa koluma yapışmıştı. "Tekneyi deviremezler değil mi?"

"Şimdiye dek hiç yapmadılar," dedi Joe.

Tekneye yakın olanı suyun yüzeyine çıkıp, hava deliğinden su püskürttü.

"Nefes alıyor," dedi Stacy hayretle. "Aynı bizim gibi."

"Evet, oldukça yakından geçti," diyerek motoru çalıştırmaya hazırlandı Joe.

O sırada ilk balina devasa cüssesiyle, imkânsız bir şekilde sudan fırladı ve havada muhteşem bir kavis çizip beyaz karnını bize göstererek, sırtüstü suya daldı. Hepimizi denizin o tuzlu suyuyla ıslatmıştı. Tenimdeki tuzlu su kururken kalbim güm güm atıyordu.

Söyleyecek kelime bulamıyordum. Sanki az önce medeniyetin bütün yapaylığına ve çalkalanan denizle güneşli gökyüzünün dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı bir diğer dünyaya şahit olmuştum.

"Aman Tanrım," dedi Stacy koluma daha sıkı yapışarak.

"Evet," dedim, çünkü aklıma gelen tek kelime buydu.

Joe, sanki devasa hayvanı kendisi yönlendirmiş gibi mutlu bir şekilde gülümsedi. "Size merhaba demeye geldi," diyerek güldü. "Şanslısınız."

Tekne gezintimiz sona erdiğinde Stacy, Joe'yu bize akşam yemeğine davet etti. Ancak Joe, Julian'a saat altıda evde olacağına söz verdiğini söyleyerek bizden ayrıldı. Nedenini anlamasam da hayal kırıklığına uğramıştım. Joe'yu, bana bakan yüzünü, saçlarına vuran güneş ışığını ve balinanın bize merhaba demek için geldiğini söyleyişini düşünmeden edemiyordum. Yaşadığım deneyim ve büyük heyecanla birlikte Joe da hafızama kazınmıştı. Neden onu bu kadar *çok* düşünüyordum? Kalbimle mantığım neden birbiriyle anlaşamıyordu?

Uyuyamıyordum. Sanırım balinalara rastlamanın heyecanını hâlâ üzerimden atamamıştım. Ama son günlerde pek iyi uyuyamadığım da bir gerçekti. Aklımda çok fazla şey vardı. Yarın pazartesiydi ve Stacy vapura biner binmez bilgisayarımın başına dönüp, bir türlü yazamadığım o kahrolası kitabı yazmak zorundaydım.

Saat ikide uyumaya çalışmaktan vazgeçerek yataktan kalktım. Belki bir şeyler yazabilirim düşüncesiyle bilgisayarı açtım. Fakat en sonunda kendimi mutfakta dalgın bir şekilde çay yaparken buldum. Çıkardığım seslere uyanan Stacy mutfağa geldi.

"Ne haber?" diye sordu.

"Uyuyamadım. Çay ister misin?"

Stacy mutfak sandalyesine oturdu. "Evet, teşekkürler. Konuşmak ister misin? Yoksa mesele Joe ve ona veremediğin çocuklar mı?" Sanırım onunla birlikte gülmemi umarak gülümsedi. Ancak öyle yorgun ve gergindim ki ansızın boğazım düğümlendi.

"Ah, hayır, Nina, özür dilerim," dedi Stacy elimi tutarak.

"Sorun o değil," diyerek derin bir nefes aldım. "Kitap. Bir türlü yazamadığım kitap. Her gün geriye gidiyorum. Başaramayacağım."

"Hayır, başaracaksın."

"Yemin ederim, başaramayacağım. Yapamam. Avanslarımı geri ödemek zorunda kalacağım. Yirmi üç ülkeden yayınevleri bana avans verdiler ve bazıları gerçekten büyük miktarlardı. Sidney'deki dairem ipotekli. Taşınmak zorunda kalacağım. Başka bir iş bulmam gerekecek. Bütün bunların yanında, günün birinde çuvallayacağımı en başından beri bilen annemle yüzleşmek zorunda kalacağım."

Stacy, ona çayını getirip karşısına oturmamı bekledi. "Peki, hepsi anlattığın gibi olsa ne olur?"

"Korkunç olur," diye çıkıştım. "Her şeyin sonu olur."

Stacy ona çıkışmamı sorun etmeyerek sıcakkanlılığını korudu. "Hayır. Bu muhakkak bir şeylerin sonu olur. Ama hâlâ sahip olduğun bir sürü şey var. Gençsin, sağlıklısın, dostların var," diyerek gülümsedi. "Her ne olursa olsun ben varım. Ayrıca bu ev var, o tamamen senin. Bu durumda annen, yayınevleri ya da başkaları hayal kırıklığına uğrasa ne yazar? Eğer sana sırt çevireceklerse, olmasalar da olur."

Suratımı astım. Söyledikleri bir bakıma mantıklı olsa da beni hiç rahatlatmamıştı. Stacy benim yaşadığım hayatı yaşamak zorunda kalmamıştı. Burada, kendi kafamın içinde sıkışıp kalmıştım. Yaptığım şeyi kimseler bilmiyordu ve belki de hiç ortaya çıkmayacaktı. Ama ben biliyordum.

"Seni yıllardır tanıyorum, Nina," diye devam etti Stacy. "Kendini çok fazla eleştiriyorsun. Bunu yapmana gerek yok. Bence sen harikasın."

"Teşekkürler, Stace," dedim soğuk ellerimle sıcak fincanımı kavrayarak. "Seni uyandırdıysam özür dilerim."

"Sorun değil." Stacy kalkarak çayını lavaboya döktü. "Kusura bakma, fazla şekerli."

"İki şekerli içmiyor muydun?"

"Bir."

"Ah, doğru."

"Uykusuzluk kararlarını etkiler. O yüzden canını fazla sıkma. Sabah kendini daha iyi hissedersin."

"Sabah oldu bile."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. İyi geceler."

Odasına giden Stacy'nin kapısını usulca kapattığını duy-

dum. Mutfakta oturup çayımı içerken, bana söyledikler düşünüp taşındım. Ardından fincanımı lavaboya bıraktım doğruca salona geçtim. Joe duvardaki bütün sıvayı kazımış Fenerimi yakıp, kirişi dikkatle incelemeye başladım. Eğer b şey bulursam, bunun Eleanor'ın günlüğünden başka bir şe olmayacağını biliyordum. Yine de çaresizliğim beni aramay devam ettiriyor, her şeyi yoluna sokacak olan kâğıtları elim almanın hayallerini kurduruyordu.

Pazartesi sabahı Stacy'yi yolcu ettikten sonra bugünü diğer günlerden farklı kılmaya kararlı bir şekilde çalışma odama döndüm. Alt kattaki sıvaları kazıyarak pencereden dışarı atan Joe'yu duyabiliyordum. Bir an için aşağı inip bir köşeye oturmak ve onu seyretmek istedim. Güneş yanığı teninin altındaki kaslarının hareketini seyretmek ve sıcak, erkeksi kokusunu içime çekmek istiyordum. Hafta sonunun büyüsü geri gelmiş, adanın dışındaki dünyanın beklentileri yine arka planda kalmıştı. Fakat çok uzun süredir geciktirdiğim sorumluluklarım vardı ve Joe'nun etrafında olmak gitgide tehlikeli bir hal almaya başlamıştı.

Çalışmaya başlamak için her türlü stratejiyi deneyecek kadar çaresizdim. Bu yüzden yeni kitabı bir kenara bıraktım. Zaten tamamen karmakarışık haldeydi. Daha önce koca bir bölüm üzerinde yaptığım düzeltme çalışmaları, şimdi kötü bir fikir gibi görünür olmuştu. Onun yerine ilk *Widow Wayland* kitabını açarak yazmaya başladım. İlk satırdan itibaren. Hepsini yeni baştan yazacaktım.

Bunu yaparak ne elde etmeyi umduğumu gerçekten bil-

miyordum. Belki bir şekilde beynimi kandırabilirim diye düşünüyordum. Beş yıl önce bu kitaba başlarken yaptığım gibi kelimeleri sayfalara dökmek, içimdeki bir mekanizmayı canlandırabilirdi. Belki de yeni bir kitap yazmak için ihtiyaç duyduğum makinenin düğmesine basardı.

Yeni planımın en güzel tarafı, masama oturup *bir şeyler* yapmamı sağlamak olmuştu. Zaman akıp geçmişti. Joe kapıdan içeri başını uzatıp, "Annemin köfte ve patates püresi ikimize de yeter," dediğinde tam üç saattir aralıksız çalıştığımı fark ettim.

Joe'ya bakarak gülümsedim. "Harika bir sabah geçirdim."

"Çok iyi," dedi Joe.

"Ayrıca yemeğini paylaşmayı çok isterim."

"Şu an ısınıyor."

"Birkaç dakikaya gelirim."

Joe çıktığında, bir süre ekrandaki kelimelere baktım. Hiçbir şey başarmamış olmama rağmen bir başarı hissi duyuyordum. Güvenim oldukça yerine gelmişti. Öğleden sonra yeni kitaba başlayabilir ve birkaç kelime yazabilirdim. Biliyordum. Sanki.

Hayır, lanet olsun, biliyordum. Yeni kitabın dosyasını açtım ve ilk sayfaya kalın harflerle bir başlık yazdım: Huzursuz Bahçeler. Ardından alt satıra geçtim. Cümlenin ortasında durakladım. Aynı cesaretle cümleyi tamamlayıp, gururla nokta tuşuna bastım.

Hızımı kaybetmeden yeni paragrafa başladım. *Eleanor daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu.* Bunun kötü bir cümle olduğunu söyleyen iç sesime kulak asmamaya çalıştım. *Sığınmak için bir...* Kilisenin girişi için kullanılan kelime neydi? Ayrıca kilisenin insanlara kucak açışını yansıtan zeki-

ce ve felsefi bir betimleme yapmam gerekmez miydi? Keşke ortaçağ hakkında daha fazla şey bilseydim, diye düşündüm. Keşke daha çok okumuş, daha zeki, daha yaratıcı biri olsaydım. Derin bir nefes alıp, kendimi odaklanmaya zorladım. *Sığınmak için bir kilise antresi aradı {antre: bunu sonra kontrol et} ve gökyüzünden dökülen yağmuru seyretti.* Hayır, bu olmamıştı. *...gökyüzünden boşalan yağmuru seyretti.* Arkama yaslandım. Bu kulağıma doğruymuş gibi gelmiyordu. Yaptığım hiçbir şey kulağa doğru gelmiyordu.

"Yemek hazır," dedi Joe kapıda usulca. "Çalışacaksan sıcak kalması için seninkini fırına koyabilirim."

Sandalyemi geriye ittim. "Hayır, geliyorum."

Tabaklarımızı alıp verandadaki masaya oturduk. Joe'nun karşısına oturmuş olsam da, bakışlarım uzakta çalkalanıp duran denize kayıyordu. Bir süre sessizce yemeğimizi yedikten sonra, "Ne oldu?" diye sordu Joe.

"Nasıl yani?"

"Seni ilk görmeye geldiğimde mutluydun ve gülümsüyordun. Sonra geldiğimde ise..."

"Ah. Evet. Sanırım işlerim umduğum kadar yolunda gitmiyor." Joe'nun saçlarının beyaz alçı tozlarıyla kaplı olduğunu fark ettim. Onları elimle silkelememek için kendimi zor tutuyordum.

"Sanatçıların hayatı böyle oluyor, değil mi? Bazen akıp gidiyor, bazen de tıkanıp kalıyor. Öyle zamanlarda da viski içiyorlar," dedi her zamanki sıcak, baş döndürücü gülümsemesiyle.

Gözlerimi kaçırarak yemeğime baktım. "Sanırım öyle. Şimdiye kadar kendimi hiç sanatçı gibi hissetmedim."

"Hissetmedin mi? Onca kitaptan sonra bile mi?"

"Sadece üç tane var."

"Üç kitabı olmayan bir sürü insan var." Joe yemeğini bitirerek tabağını kenara itti. "Peki ya şair erkek arkadaşın? O da zaman zaman tıkanıyor mu?"

Bir iç çekerek kaşığımı masaya bıraktım. "Hayır, Cameron'ın tıkandığını hiç görmedim. Ama sana dürüst olmam gerekir. O artık benim erkek arkadaşım değil."

Joe başını merakla yana eğip, devam etmemi bekledi.

"Annenle baban biraz..."

"Biliyorum. Baskıcı ve ısrarcılar."

"Sana bütün gerçeği anlatmam gerekirdi," diyerek parmağımı ona doğrulttum. "Ama hatırlatmak isterim, onlara gazeteci olduğumu söyleyerek yalanları başlatan sendin."

Joe hafifçe kıkırdadı. "Evet. Suçu bana at."

Bir süre daha sessizce yemek yedikten sonra, "Yani bu yalnız olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordu Joe.

"Öyle. Ama ben... İlişkimiz kötü bitti. Biraz daha zamana ihtiyacım var. Ben..."

"Elbette."

"Bu demek değil ki ben..."

"Evet, anlıyorum."

Üst üste binen, yarım kalmış cümleler yüzünden kendimizi tuhaf hissediyor, birbirimizin gözlerine bakamıyorduk. Aynı anda hem üzülmüş, hem de rahatlamıştım.

Joe tabağını alarak ayağa kalktı. "Benim gitmem gerek... Şey..."

"Tabağını bırak. Ben yıkarım."

"Teşekkürler."

Joe'nun gidişini seyrederken yüreğimde bir sızı hissettim. Fakat böylesinin daha iyi olduğunu biliyordum.

Haftada iki kez bir yığın posta geliyordu. Ev adresimden gönderilen faturalar, Marla'nın gönderdiği telif hakkı bildirileri ve herkese gelen önemsiz postalar... Hepsini çabucak açıyordum. Eğer masamda lastikle sarılmış bir halde durmalarına izin verirsem çalışamazdım. Bugünse işle ilgili postaların arasında Stacy'den gelen güzel bir kart olduğunu gördüm. İçinde Elizabeth Parrish'in belgelerime erişmek istediğini belirttiği orijinal yazısı ve Stacy'nin ret mektubunun bir kopyası vardı. Onları bir kenara koyup, kartı görebileceğim bir yere iliştirdim. Ardından işimin başına döndüm.

Akşam yemeğinden sonra aklım yine Parrish'in mektubuna gitmişti. Şöyle bir göz gezdirip, sonrasında mektubu atmaya niyetlendim. Ama kâğıdı açar açmaz gözüme birkaç kelime çarptı.

...Nina Jones ve Eleanor Holt'un belgelerine erişmek için...

Mektubun başına dönüp dikkatlice okumaya başladım. Stacy bana ayrıntılardan bahsetmemişti, çünkü ne kadar mühim olduğundan haberi yoktu. Parrish sadece benim değil, büyük büyükannemin belgelerine de erişim izni istiyordu. En korkunç şüphelerim doğru çıkmıştı. Elizabeth Parrish ve ben aynı şeyi arıyorduk.

Ve ilk bulan o olursa, mahvolacaktım.

13

Başka Bir Ada

Tilly tozlu kilisedeki ahşap banklardan birine oturmuş, ellerini kucağında kenetlemişti. Son birkaç haftası, bedenini ve zihnini kontrol altında tutabilmenin yollarını aramakla geçmişti. Gemilere ve trenlere binip inerken, yerleşip yeni bir hayat kurabileceği bir yer aramıştı. Sıcak bir yer aramıştı. Çünkü pişmanlığın soğukluğu asla geçmek bilmiyor, kemiklerini sızlatıyordu. Bayan Fraser'ın Brisbane Körfezi kıyısındaki kadın pansiyonu, ona mütevazı fakat rahat bir ortam sunuyordu. Bayan Fraser biraz meraklı ve her şeye burnunu sokan biri olsa da kocaman, yürekten kahkahaları vardı ve misafirlerine her akşam doyurucu bir yemek veriyordu.

Tilly parasının sonsuza dek yetmeyeceğini biliyordu. Bu işe başvurmasının nedeni de buydu. Başvurduğu ilk iş bu değildi. Ona batıdaki bir sığır çiftliğinin zengin hanımının hizmetçiliğini yapması teklif edilmişti. Fakat Tilly yola çıkacağı günün öncesinde, ne sıcağın ve tozun ne de köleliğin ona uygun olduğuna karar vermişti. *Courier* gazetesindeki küçük ilanı da o gün görmüştü: On iki yaşındaki bir kız için mürebbiye aranıyordu. Fransızca ve nakış biliyor olması bir zorunluluktu.

Tilly mürebbiyelik yapabilirdi, biliyordu. Zekiydi, ları seviyordu ve bu, hizmetçi olmayacağı anlamına gel

Şimdi de siyah yün eteği ve lacivert ceketiyle oturm rayla çağrılan adayları seyrediyordu. Elleri, kahvereng eldivenlerinin içinde terliyordu. Bu işi alamayacağına gi ikna olmaya başlamıştı. Diğer kadınlar yaşça ondan bü tü ve hepsinin sert bir mizacı, dopdolu bir özgeçmişi va Tilly'nin elinde ise ona mülakatın yapılacağı yeri ve saati b dirmek için gönderilen mektuptan başka bir şey yoktu. Kâğı cebinden çıkararak tekrar baktı. Müfettiş Sterling Holt, Kö Adası Hükümet Binası, Moreton Körfezi.

Sterling Holt'un sert sesi, kilise koridorunun sonunda- ki kapının ardından bile duyulabiliyordu. Adaylar birer bi- rer o kapıdan girip çıkıyordu. Yüzlerindeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Nihayet tek tek kiliseden ayrıldılar. Ta ki geriye bir tek Tilly kalana kadar.

"Chantelle Lejeune," diye çağrıldığını duydu koridorun so- nundan.

Tilly ayağa kalktı. Chantelle Lejeune olarak tanınmaya alışmıştı, yine de bu ismi her duyduğunda içindeki derin vic- dan azabı canlanıveriyordu. Belki de bu onun için uygun bir ceza olmuştu. Ömrünün geri kalanını, ölümüne sebep olduğu kadını devamlı hatırlayarak geçirmek zorundaydı.

Koridorun sonundaki odaya girerek kapıyı usulca kapattı. Sterling Holt küçük bir pencerenin önündeydi. Uzun boylu, geniş omuzlu biriydi. Koyu kahverengi, bukleli saçları yana doğru taranmıştı ve kalın favorileri vardı. Tilly'yi hazırlıksız yakalayarak ona gülümsedi. Sert sesinden beklenmeyecek ka- dar nazik bakıyordu.

"Günaydın, Matmazel Lejeune," dedi Bay Holt.

Tilly eldivenlerini çıkararak ellerini kucağında kenetledi. Evlilik yüzüğü artık okyanusun dibindeydi. "Günaydın, bayım."

Bay Holt kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Fransız değil misiniz? İsminize bakınca sizi..."

"Babam Fransızmış ama onu hiç tanımadım. Ben çok küçükken ölmüş. Dorset'te, annemin ailesiyle birlikte büyüdüm." Daha önce ayna karşısında yeterince prova yaptığından, yalan söylerken zorlanmamıştı.

"Ama Fransızca konuşabiliyorsunuz, değil mi?"

"Ah, evet bayım, gayet akıcı bir şekilde."

Bay Holt'un yüzünde bezgin bir ifade belirdi. Belki de bugün akıcı Fransızca ile ilgili sayısız yalan duymuştu. Bu yüzden olmalı ki Tilly'ye Fransızca en sevdiği yazarı sordu.

Tilly bu soruyu Fransızca yanıtlamaya karar verdi. "Victor Hugo, bayım. Hasta ve ölüm döşeğindeki büyükbabama onun kitaplarını okurdum. O anıları daima yüreğimde saklayacağım."

Sterling Holt belli etmemeye çalışarak gülümsedi. "*Tres bon**. Peki ya Latince ve Yunanca?"

"İkisi de, bayım."

"Onları da test etmeme gerek var mı?"

"İstediğinizi sorabilirsiniz, bayım. Herhangi bir okuma testinden de çekinmem."

Bay Holt arkasına yaslanarak parmak uçlarını birbirine dokundurdu. "Hayır, size güveniyorum." Ardından başını yana yatırıp, dikkatle Tilly'ye baktı. "Hiç referansınız yok."

"Daha önce hiç öğretmenlik yapmadım. Başvuru mektu-

* *Fr.* Çok iyi. (Çev. N.)

bumda bu konudan dürüstçe bahsetmiştim. Ancak çocukl
ve öğrenmeyi seviyorum. Ayrıca nakış işlerine de elim yatkı
dır. Sizi hayal kırıklığına uğratmam, bayım."

"Benim kızım... yaşına göre olgun bir kızdır."

"Onunla gurur duyuyor olmalısınız."

"Büyümesine izin vermek istiyorum. Onu bunaltmak iste
miyorum. Diğer adayların bazıları... Açıkçası bende pek disip
linci bir izlenim bırakmadınız."

"Ben kızınıza arkadaş olurum. Sıkı bir dost."

"Yine de... Deneyimsizliğiniz göz önünde bulundurulur
sa..." Bay Holt susarak önündeki kâğıtlara göz gezdirdi. "Bu
rada oldukça vasıflı adaylar var."

Tilly hayal kırıklığının altında ezilmemek için kendini zor
ladı. Geçmişinde yaşadığı iniş çıkışlardan bıkıp usanmıştı.
"Siz nasıl uygun görürseniz, bayım."

"Bir şey soracağım, ortaçağ tarihi ya da edebiyatı hakkında
herhangi bir şey biliyor musunuz?"

"Kesinlikle, bayım. Chaucer, Malory ve birkaç Fransızca
Arthur devri romanı okumuşluğum var..."

"Peki, seviyor musunuz?"

Tilly bu soru karşısında şaşırmıştı. "Sevmek mi?"

"Kızım Nell o döneme oldukça takıntılıdır."

Tilly gülümsedi.

"Kızınız harika biri gibi görünüyor. Evet, severim. Sevdi
ğim pek çok kitap var ama *Sör Gawain ve Yeşil Şövalye*'nin
kalbimde ayrı bir yeri vardır."

Tilly doğru şeyi söylediğini düşündü, çünkü Sterling gü
lümseyerek başını olumlu anlamda sallamıştı. Ayağa kalkarak
Tilly'ye elini uzattı. "Matmazel Lejeune, size bu işi teklif et
mekten memnuniyet duyarım."

Tilly ayağa kalkmayı unutacak kadar şaşırmıştı. Sterling'in elini sıktı. Oldukça rahatlamıştı. "Gerçekten mi?"

"Nell ile iyi anlaşacağınızı düşünüyorum. Size adaya geçiş detaylarını anlatan bir mektup yollayacağım."

Tilly ayağa kalktı. Kendini hafiflemiş hissediyordu. "Teşekkürler, teşekkür ederim, bayım. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Uğratacağınızı sanmıyorum. Mektuptan anlaşılıyor muydu bilmiyorum ama ben adadaki büyük bir hükümet binasının müdürüyüm. Burada güvenlikle ilgili katı kurallarımız var. Sizden hepsine dikkatlice uymanızı ve Nell'in de aynısını yapmasını sağlamanızı istiyorum."

"Ne tür bir bina?" diye sordu Tilly.

"Yüksek güvenlikli bir hapishane," diye yanıtladı Sterling gayet rahat bir şekilde. Tilly'nin içini soğuk bir ürperti kapladı. Sözü geçen binanın bir hastane, fabrika ya da... hapishane dışında herhangi bir şey olduğunu düşünmüştü.

Tilly korkusunu ne kadar saklamaya çalışsa da Sterling onun rahatsız olduğunu sezmişti. "Sizin için sorun olur mu?"

"Şey... adada... katiller var mı?"

"Evet, tabii. Ancak son derece güvende olacaksınız. Mahkûmlar kilit altında ve sıkı bir disiplin uyguluyoruz. Ona en ufak bir zarar gelme ihtimali olduğunu düşünseydim, Nell'i adada yanımda tutmazdım."

Tilly anladığını belirtircesine başını salladı. "Güven verdiğiniz için teşekkürler. Teklifinizi seve seve kabul ediyorum. Mektubunuzu bekliyor olacağım."

Tilly aydınlık caddeye çıkıp, denizden esen rüzgârı yüzünde hissettiğinde berbat bir suçluluk hissi duydu. Sterling Holt, Tilly'yi rahatsız eden şeyin mahkûmların kaçma ihtimali ol-

duğunu düşünmüştü. Ama onu asıl korkutan şey, kendis de o hapishaneye girme ihtimaliydi. Ne de olsa oradakiler hiçbir farkı yoktu.

Tilly vapurla Kor Adası'na yaklaşırken, tıpkı Guernsey'e var dığı günkü gibi hissediyordu. Bütün o dehşet başlamadan önceki gün. O gün de vapura binmiş, körfeze gitmiş, yanında bir valiz ve endişe dolu bir kalp taşımıştı. Ama pek çok bakımdan farklıydı da. Gri gökyüzü ve yağmurdan ziyade, bugün hava açık ve güneşliydi. Hatta sekiz gün önce Avustralya'ya geldiğinden beri havanın kapalı olduğu tek bir gün görmemişti. Buradaki her şeyin rengi farklı, daha canlı, daha parlaktı ve Tilly'nin gözlerini ağrıtan bir güneş ışığı yansıtıyorlardı. Tilly üst güverteye çıkıp, güneşten korunmak için şemsiyesini açtı ve yaklaştıkları adayı seyretmeye başladı. Ada, tuzlu suyun içinde yaşıyor gibi görünen gür, yeşil ağaçlarla çevriliydi. Tilly adaya yaklaştıkça dik bir yamaç, daha fazla ağaç ve bir çatı gördü.

Vapur bir dalgaya çarparken şık giyimli, yaşlıca bir adam Tilly'nin yanına sokularak korkuluklara tutundu. "Kor Adası," dedi.

"Evet," dedi Tilly. "Orada ineceğim. Ya siz?"

"Ben bu adaların misafir doktoruyum. Doktor Groom."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," diyerek elini uzattı Tilly. "Ben de Chantelle Lejeune. Müfettişin kızının yeni mürebbiyesiyim."

"Nell'in mi?" diye sordu doktor dudağını büzerek. "Bol şans."

"Müfettiş Holt onun yaşından olgun bir kız olduğuna dair beni uyarmıştı."

"Zapt edilemez demek daha doğru olurdu."

Tilly, Nell ile tanışıncaya dek onun hakkında bir hüküm vermemeye karar verdi. Fakat endişelenmeye başlamıştı. Çocuk onu çileden çıkarırsa ne olacaktı? Öyle bir öfkeye bir daha asla kapılmamalıydı.

"Her neyse," dedi Doktor Groom, "bugün Kor Adası'na uğramayacağım. Diğer adadaki cüzam hastanesine gidiyorum."

"Cüzam hastanesi mi?"

"Cüzamlılar için. Onları toplumdan uzak tutuyorlar. Moreton Körfezi toplumdan dışlananların son durağıdır, bayan."

Adaya yaklaştıkça iskele görünmeye başlamıştı. Tilly dumanı tüten uzun bir baca ve çok sayıda tuğla bina görüyordu. "Adaya neden Kor Adası dediklerini biliyor musunuz?" diye sordu Doktor Groom'a.

"Dediklerine göre Matthew Flinders bölgeyi ilk keşfettiğinde, bütün adalara Yeşil Ada adını vermiş. Birinci Yeşil Ada, İkinci Yeşil Ada gibi... Ama bu ada o sırada alev alev yanmaktaymış. Flinders, günlüğüne adanın uzaktan bakınca karanlık denizde parlayan bir kor gibi göründüğünü yazmış."

Yangın. Düşüncesi bile Tilly'nin buz kesmesine yetmişti.

Doktor Groom, Tilly'ye İngiltere'den yaptığı yolculuğuyla ve nasıl mürebbiye olduğuyla ilgili gereksiz sorular sormaya devam etti. Tilly önceden hazırladığı ve en az doğrular kadar kolayca söyleyebildiği yalanlarını sıraladı.

"Pekâlâ, gidip eşyalarınızı alsanız iyi olur," dedi Doktor Groom, vapur iskeleye yanaştığı sırada. "Sizinle tanışmak büyük zevkti ve tekrar karşılaşacağımızı biliyorum, Bayan Lejeune. Yoksa size Chantelle mi diyeyim?"

"Tilly," dedi Tilly bir anlık refleksle. Ne de olsa Tilly'yi Chantelle'in kısaltması olarak düşünmek çok zor değildi. "Herkes bana Tilly der."

Birkaç dakika sonra vapur tamamen durdu. İskeledeki adamlar koşup, birbirlerine talimatlar yağdırarak kalın halatları dubalara bağladılar. Tilly alt güvertedeki valizini aldı ve inmek için işaret verilmesini bekledi. Hava oldukça sıcak ve nemliydi. Sivrisinekler eldivenleriyle elbisesinin kolu arasındaki boşluğa üşüşmüştü. Tilly dalgın bir halde sinekleri kovaladı. Sonra da valizini taşımak için gelen bir görevliyi takip ederek sürgü iskeleden aşağı indi.

"Şu nedir?" diye sordu görevliye, suyun içinde çitle çevrilmiş gibi görünen bir alanı işaret ederek. Kalın, demir sınıklar, dalgaların üzerinde yükseliyordu.

"Gardiyanların yüzme havuzu, bayan," dedi görevli omzunun üzerinden. Öyle hızlı yürüyordu ki Tilly ona yetişmekte zorlanıyordu.

"Neden bir yüzme havuzuna ihtiyaçları var ki?" diye sordu Tilly. "Denizde yüzemiyorlar mı?"

"Hayır, bayan. Denizde köpekbalıkları var."

Köpekbalıkları. Keskin dişleri düşünmek bile Tilly'nin ödünü koparmıştı. "Çok fazla var mı?"

"Ah, evet, ada onlarla çevrili. Onları buraya çekmek için mezbahadaki bütün kan ve istenmeyen sakatatlar denize dökülüyor," diyerek zalimce kıkırdadı görevli. "Amaç firarilerin gözünü korkutmak."

Tilly bir adanın hem bu kadar güzel, hem de bu kadar vahşi olmasına şaşırmıştı. Bir yanda güneş, masmavi gökyüzü ve yemyeşil ağaçlar, diğer yanda tuzlu su ormanları, katiller, haydutlar, köpekbalıkları ve bileklerinde kırmızı izler bırakan

sivrisinekler vardı. Burada daha önce hiç olmadığı kadar sert olması gerektiğini fark etti. Yoksa bu zalim kahkahaların hedefinde kendisi olabilirdi.

Sterling Holt iskelenin sonunda, kapısı açık bir at arabasıyla onu bekliyordu. Sterling, Tilly'yi karşılarken görevli valizleri arabaya yükledi.

"Bayan Lejeune."

"Müfettiş Holt. Bana Tilly diyebilirsiniz."

"Pekâlâ, Tilly." Onun da kendisine ismiyle hitap etmesini teklif etmemesi, Tilly'yi biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Sterling başını olumlu anlamda salladıktan sonra, arabaya binmesi için Tilly'ye kolunu uzattı. Ardından kendisi de onun yanına oturarak atı yola sürdü.

"Umarım rahat bir yolculuk geçirmişsinizdir," dedi.

"Evet, teşekkür ederim. Vapurda Doktor Groom ile tanıştım."

"Ne şans. Kendisi iyi bir dosttur."

Ancak Tilly, doktorun ona kızını zapt edilemez olarak tanıttığını söylemedi.

At arabası iskelenin asfalt yolundan ayrılıp engebeli bir yolda ilerlemeye başladı. Sterling tekerleklerin gürültüsünü bastırabilmek için sesini yükseltti. "Size adadaki belli başlı binalar hakkında bilgi vereyim. Adamız sadece bir cezaevinden ibaret değil. Burada gelişmekte olan birtakım işler yürütüyoruz." Sağ elini bir anlığına havaya kaldırdıktan sonra tekrar dizginleri tuttu. "Bir kireç ocağımız var, vapurdayken bacasını görmüş olmalısınız. Onun batısındaki şu büyük bina, şeker fabrikası. Sağınızdakiler de atölyelerimiz. Mahkûmlarımızı hiç boş bırakmıyoruz. Tekne yapımı, terzilik, kalaycılık... Hatta kitap bile ciltliyorlar."

Binaların etrafında pek çok kişi görülüyor olsa da Tilly bakışta hangilerinin gardiyan, hangilerinin mahkûm olduk rını ayırt edemedi. Ardından mavi üniformalıların daha b kımlı olduklarını ve daha dik durduklarını fark etti. Beyaz tu lumlu adamlar ise daha kambur duruyor, daha yorgun ve kirl görünüyorlardı.

"Adada kaç mahkûm var?" diye sordu Tilly.

"İki yüz kırk altı erkek, sekiz kadın. Kadın mahkûmların cezaevinin güneyinde ayrı bir hücresi var. İşte, fırın ve nalbant da şu tarafta," diyerek binaları göstermeye devam etti Sterling. Ama Tilly kadın mahkûmları aklından bir türlü çıkaramıyor, Sterling'e onların hangi suçtan mahkûm olduklarını sormak istiyordu.

"İşte şu da cezaevi binası. Mahkûmlar o binada yemek yiyor, uyuyor ve çalışmadıkları zamanlarda orada kalıyorlar. Oraya gitmenize gerek yok."

"Anladım."

"Şimdi," dedi Sterling, "Nell ile tanışma vaktiniz geldi."

Araba dik yamacı tırmanırken Tilly arkasına baktı. Geniş şekerkamışı tarlalarını, çayırlarda otlayan sığırları ve adayı anakaradan ayıran puslu mavi denizi görebiliyordu. Zirveye ulaştıklarında yol yeniden düzleşti. Ahşap ve tuğla karışımı büyük binanın etrafı geniş verandalarla çevriliydi. Önünde ise muhteşem bir çiçek bahçesi vardı.

"Bahçe!" dedi Tilly heyecanla nefesini tutarak. Avustralya'ya ayak bastığından beri sadece başıboş büyümüş yabani çalılıklar görmüştü. Birkaç kez de susuzluktan kavrulmuş güllerin ve camgüzellerinin olduğu bahçelere rastlamıştı. Ama bu gerçek bir İngiliz bahçesiydi. Çimlerle kaplı bahçe, alçak çalılar ve rengârenk çiçeklerle çevrelenmişti. Ortasında

taştan bir güneş saati ve omzunda vazo taşıyan beyaz, güzel bir Yunan kadını heykeli vardı.

"Evet, oldukça güzel, değil mi?" dedi Sterling.

Güller, menekşeler, petunyalar, şakayıklar, papatyalar, lavantalar, çiğdemler, şekil verilmiş şimşir ağaçları, çiçek açmış kızılcıklar, bahçeyi çevreleyen mor ve pembe ortancalar... Bu muhteşem bir renk ve koku cümbüşüydü. Tilly kendini gülerken buldu. "Yani bu sizin bahçeniz mi?"

"Ben bahçede fazla vakit geçirmem. Çoğunlukla çalışma odamdayımdır." Sterling dizginleri çekip atı durdurarak bahçeye baktı. "Ama Nell çok sever."

"Acaba... biraz da bahçe işleri yapma şansım var mı? Toprakla uğraşmayı her zaman sevmişimdir. Beni rahatlatıyor."

Sterling, Tilly'ye dönerek dudağını büktü. "Hımm. Bunu düşüneyim. Bahçeyle mahkûmlardan biri ilgileniyor. İşini oldukça iyi yapıyor ve burada oyalanmak ona iyi geliyor."

"Mahkûm mu? Bahçede mi?"

"Endişelenmenize gerek yok. Bir daha suç işlemeyeceğini biliyoruz. Ama cezasını çektiği süre boyunca bir şeylerle meşgul olmasını ve üretmesini istiyorum. Onun gibi mahkûmlar için en iyisi budur." Sterling arabadan inip Tilly'ye yardım etmeye geldi.

"Bir daha suç işlemeyeceğini nereden biliyorsunuz?" diye sordu Tilly merakla, arabadan inerken.

Sterling cevap vermedi. Sadece, "Endişelenmenize gerek yok," diye yineledi. Tilly bu tür şeyleri bilmesinin uygun görülmediğini hissetti. Muhtemelen Sterling'in gözünde o, hane içinden biriydi ve kendisi için değil kızı için çalışıyordu. Onunla neden erkek işlerini konuşacaktı ki?

"Valizinizi alması için birini gönderirim," diyerek ba-

samakları işaret etti Sterling. "Haydi, sizi Nell ile tanıştırayım."

Birlikte içeri girdiler. Evin yüksek konumu, koyu tuğlaları, açık, geniş pencereleri ve ahşap verandaları, içerisinin serin olduğuna işaret ediyordu. Koridor halılarını ve kilimleri saymazsak döşemeler çıplaktı. Duvarlarda yağlıboya tablolar ve mumlu, pirinç şamdanlar asılıydı. Sterling, Tilly'ye giriş salonunun penceresinin önündeki uzun kanepeyi göstererek beklemesini söyledi. Tilly oturup eldivenlerini çıkardı ve yanından ayrılan Sterling'i beklemeye başladı.

Çok geçmeden küçük kızın sesini duydu. Beklediğinden çok daha kalın bir sesti bu. "Ama şu an meşgulüm," dedi kafa tutarcasına.

Sterling'in sesi kelimelerinin anlaşılamayacağı kadar alçak, fakat sert ve otoriterdi.

Tilly kendini hazırladı. Nell onunla tanışmak istemiyordu. Hatta duruma bakılırsa onu bu evde istemiyordu.

Sterling peşinde Nell ile birlikte salona girdi. Kız ufak tefek ve incecikti. Beyaz bir teni, babasından aldığı berrak, mavi gözleri ve kahverengi, zapt edilemez bukleleri vardı. Suratını memnuniyetsiz bir şekilde asmıştı.

Tilly ayağa kalkarak, ilk gülümseyenin kendisi olmayacağına karar verdi. Eğer Nell cana yakın davranmayacaksa, onu buna zorlamayacaktı.

"Bayan Lejeune, bu benim kızım Eleanor. Ona Nell derim."

"Ama siz bana Nell diyemezsiniz," dedi Nell, Tilly'ye.

"Saygılı ol, Nell," diye uyardı onu Sterling.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Eleanor," dedi Tilly.

"Neden size Matmazel Lejeune değil de Bayan Lejeune

diyorlar? Neden İngiliz aksanıyla konuşuyorsunuz? Fransız olduğunuzu sanıyordum."

"Yeter!" diye çıkıştı Sterling. "Nell, Bayan Lejeune senin mürebbiyen ve ona gerektiği gibi saygılı davranacaksın. Şimdi. İşlerimden yeterince uzak kaldım. Nell, senden Bayan Lejeune'e evin geri kalanını, bilhassa kendi odası ve banyosunu göstermeni istiyorum. Bayan Lejeune, yemeklerinizi Nell ve benimle birlikte yiyeceksiniz. Öğle yemeğini kaçırdınız ama akşam yemeği saat altıda. Bu akşam toplantım olduğu için size katılamayacağım, özür dilerim."

"Peki, efendim."

"Bu arada karnınız açsa aşçıyı ya da temizlikçiyi bulmaya çalışın. Mutfağa, çamaşırhaneye ya da evin doğu kanadındaki herhangi bir yere bakın. Ev içinde kurallarımız yoktur, rahat olun. Sosyeteden oldukça uzağız, dolayısıyla çay saati ya da o tarz şeyler için çalacak bir çanımız yok. Bir şeye ihtiyacınız olursa, size yardımcı olacak birilerini arayın. Çalışma odam şu tarafta. Rahatsız edilmezsem mutlu olurum." Sterling, Nell'e ikaz edici bir bakış daha attıktan sonra çalışma odasına yönelerek onları baş başa bıraktı.

Tilly ve Nell, kapı kapandıktan sonra birbirlerine baktılar. İkisi de gülümsemiyordu. Bir süre öylece bakıştılar. Ama bu durum Tilly'ye gitgide gülünç gelmeye başlamıştı. İkisi de kendinden ödün vermemek, herhangi bir nezaket ya da yakınlık göstermemek için kendini zorluyordu. Yetişkin bir kadın olduğu halde küçük bir çocukla yarışıyordu. Kahkahasını tutmakta gittikçe zorlanır olmuştu. Bunu gören Nell de gülmemek için kendini zorluyordu.

Nihayet Tilly kendini tutmayı bıraktı. Başını arkaya yatırarak kahkahalarla gülmeye başladı. Nell de aynısını yaptı.

Ardından Tilly'ye elini uzatarak, "Gel, sana evi gezdireyim," dedi.

"Teşekkür ederim, Eleanor," diyerek onun elini tuttu Tilly.

"Nell."

"Tilly."

Koridorda el ele yürümeye başladılar. "Şunu unutma yeter: Batı kanadı, evin en iyi kısmıdır. Benim odam, babamın odası ve senin odan orada. Babamın ders çalışmamızı istediği kütüphane de öyle. Babamın kendine ait bir banyosu var ama sen benimle aynı banyoyu paylaşacaksın. Doğu kanadında ise hizmetçilerin odaları, mutfak, çamaşırhane ve gerekli şeylerin saklandığı odalar var. Yemek odasını da yemek saati geldiğinde gösteririm. Babamın çalışma odası onun hemen yanında. İşlerini saat altıda bitirir." Nell bütün duvarlarında kitapların dizili olduğu küçük bir odanın kapısını açtı. Tam ortada kocaman, pırıl pırıl bir masa vardı. "Benim çalışma odam." Ardından kâğıtların yanında duran ve iki avucunun büyüklüğünde, beyaz boyalı, ahşap bir kediyi eline aldı. "Bu da Pangur Ban. Dört yaşımdan beri var."

"Çok güzelmiş."

"Benimle her yere gelir. Ben yazarken beni seyreder."

Tilly etrafına göz gezdirdi. "Babanın çok fazla kitabı varmış."

"Babam kitaplara fazla ilgi duymaz. Rakamlarla arası daha iyidir. Bunların hepsi benim. Oyuncak falan istemem. Pangur bana yeter. Onun yerine kitap isterim." Raflardan birine yaklaşıp, parmaklarını sevgiyle kitapların üzerinde gezdirdi. "En sevdiğin kitap hangisi?"

"Sevdiğim pek çok kitap var. Baban Arthur dönemi romanlarına ayrı bir ilgin olduğunu söyledi. Öyle mi?"

"Onlara bayılıyorum. Ortaçağa ait her şeyi seviyorum."

"Ben, *Sör Gawain ve Yeşil Şövalye*'yi çok severim," dedi Tilly, işi almasını sağlayan şeyin bu olduğunu hatırlayarak.

Nell ona dönerek bir sevinç çığlığı attı. "Ya! O benim favorimdir! Biliyor musun? Sekiz ya da dokuz yaşındayken sürekli yeşil bir kuşak takıp, sanki Gawain'in kılıç kuşağıymış gibi yapardım."

"Hikâyeyi o yaşta okuyup anlamana şaşırdım."

"Okumayı üç yaşından önce söktüm," dedi Nell gururla. "İyi bir zekâm var ve kendi hikâyelerimi yazmayı seviyorum. Bak." Pangur Ban'i dikkatlice masaya bıraktıktan sonra bir deste kâğıt aldı. "Şu an *Beowulf*'un tarzında bir epik şiir yazıyorum. İçinde bir sürü canavar geçiyor," diyerek okumaya başladı. "Canavarın çenesinden kanla et parçaları damlıyordu ve kahramanın bedeni ölüm korkusuyla baştan aşağı ürperdi."

"Bu oldukça... renkli," dedi Tilly.

"Yazma becerimle gurur duyuyorum. Ama nakış konusunda berbatım."

"O konuda sana yardım edebilirim," dedi Tilly. "Belki sen de beni bilmediğim birkaç ortaçağ hikâyesiyle tanıştırırsın."

"*Canterbury Hikâyeleri*'ni okumuş muydun?" diye sordu Nell başını hafifçe yana yatırarak.

"Evet, tabii."

Nell gözlerini iri iri açtı. "Sakın babama içinde terbiyesiz hikâyeler de olduğunu söyleme. Yoksa kitabı elimden alır."

"Söylemem." Tilly, *Lumière sur la Mer*'in kütüphanesindeki *Canterbury Hikâyeleri*'ni hatırladı. Artık kül olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Nell.

Tilly şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Yüzünde bir ifade belirdi. Sanki birden ürpermişsin gibi.

Tilly, Nell'in yanındayken ifadesine daha dikkat etmeyi karar verdi. Kız son derece zekiydi. "Bir zamanlar yaşadığım evdeki kütüphaneyi düşünüyordum. O ev de bir adadaydı ama bu adadan çok farklıydı. İçindeki bütün kitaplar yandı."

Nell irkildi. "Bütün kitaplar yandı mı? Gerçekten çok üzücü. Peki, ev kimindi?"

Tilly çok bile anlatmıştı. "Uzun zaman önceydi. Tanıdığım birinindi. Evin adı *Lumière sur la Mer*'di."

"Denizdeki ışık mı? Çok güzelmiş. Bu eve de öyle bir isim vermeliyiz. Denizdeki ışık, sudaki yıldızlar, onun gibi bir şey. Ne dersin?"

"Sudaki yıldızlar güzel."

"Gel, sana kendi odanı göstereyim. Muhtemelen yorgunsundur ve dinlenmek istiyorsundur."

Tilly'ye oldukça ısınan Nell, onu evin batısındaki bir koridora götürerek küçük ama rahat bir odanın kapısını açtı. Duvarlarında desenli bir duvar kâğıdı ve pencere yanında cibinlikli, büyük, meşe bir yatak vardı. Tilly pencereye yürüyerek perdeyi açtı. Oda doğruca bahçeye bakıyordu.

"Çok güzelmiş," dedi. Çalılıkların arasında bembeyaz giyinmiş bir kadın olduğunu gördü. Sterling'in sözünü ettiği kadının o olup olmadığını merak etti.

"Banyo yan tarafta," dedi Nell, "ikimizin odasının arasında. Şimdi seni rahat bırakıyorum. Akşam yemeği için gelip seni alırım."

"Teşekkür ederim, Nell."

Nell odadan çıktı. Fakat Tilly henüz yatağına oturup ayakkabılarını çıkarma fırsatı bulamadan geri döndü.

"Tilly?"

"Efendim?"

"Umarım arkadaş olabiliriz."

Tilly gülümsedi. "Olacağımızdan eminim."

Tilly rüyasında sık sık yangını görüyordu. Yükselen alevlerden kaçıyor, dört bir yanında küller uçuşuyordu. Kor Adası'ndaki ilk gecesinde, bir gök gürültüsü sesiyle aynı rüyadan uyandı.

Saat çok geçti. Adanın nemli ve sıcak gecelerine asla alışamayacağını düşünerek, yatmadan önce penceresini aralık bırakmıştı. Şimdiyse aralık pencereden içeri soğuk, ıslak bir rüzgâr esiyordu. Tilly perdeyi çekerek pencereyi kapattı. Ayakları ıslandığında, ilk gecesinde odayı yağmur suyuyla doldurduğunu kimsenin fark etmemesini umdu. Bir mum yakıp, o gün giydiği elbisesiyle yerleri kuruladı. Ardından elbisesini sandalyenin arkasına asarak mumu söndürdü. Sonra da kapalı pencerenin ardındaki fırtınayı seyretmeye başladı. Bahçe şiddetli yağmurun ağırlığı altında eziliyordu.

Bahçe işleriyle uğraşan mahkûmun suçu neydi? Doktor Groom'un söylediği gibi toplumdan dışlanan serserilerin son durağı olan bir adada, berbat bir cezaevine kapatılmayı hak etmiş miydi? Bunu Tilly'den daha mı çok hak etmişti? Yaptıkları ortaya çıkarsa insanlara ne diyecekti ki?

Sinirlendim ve evi ateşe verdim, sonra da kapıyı kocamla sevgilisinin üzerine kilitledim.

Hayır, bu tamamen doğru değildi. Bunlar karanlık gecelerde Tilly'nin kendine işkence etmek için kullandığı düşüncelerdi. Evet, öfkelenmişti. Ama yangın kazara başlamıştı. Ko-

casını kolayca çıkabileceği bir odaya kilitlemişti, çünkü ondan kaçmak için yeterince zaman kazanmak istemişti. Ne evin kül olacağını, ne de kocasının sevgilisinin üst katta olduğunu biliyordu. Yaptıklarının sonucunu önceden görebilmesine imkân yoktu.

Fakat Tilly'nin kendini bunlarla avutması bir şey değiştirmiyordu. Üzerine yapışıp kalan karanlık his onu asla bırakmıyordu.

14

İngiliz Bahçesi

Nell son derece zekiydi. Tilly küçük kıza henüz bilmediği herhangi bir şey öğretemeyeceğinden endişelenmeye başlamıştı. Onun için hazırladığı Latince ve Yunanca alıştırmalar, Nell'i güldürmüştü.

"Ama Tilly," demişti parlayan al yanaklarıyla. "Bunlar çok kolay."

Tilly ona Bede'nin* Latince *Kilise Tarihi*'nden çift dilde tercüme yapmasını önerdiğinde ise memnun olmuştu. Şimdi sessizce çalışıyor, yazmadan önce mürekkep kaleminin ucunu şişesine batırıyordu. Nell, yazı tahtası ve tükenmezkalem kullanmamak konusunda ısrar etmişti. Dolmakalemleri ve mürekkebi seviyordu. Hatta kendince minik, süslü bir elyazısı bile oluşturmuştu. Görünüşe göre babası çalışma odasından dilediğince kâğıt almasına da izin veriyordu. Uzun pencerenin ağır perdeleri arasından içeri süzülen sıcacık gün ışığı, önlerindeki kitap ve kâğıtları aydınlatıyordu. Tilly bir yandan Nell'i kontrol ediyor, bir yandan da onun sabah yaptığı dikişleri söküyordu. Sorun şuydu ki Nell dikiş dikecek kadar

* Anglosakson dünyasının ilk tarih yazarı, teolog, tarihçi ve kronolog. (Çev. N.)

sabırlı değildi. Bir an önce bitirmek için acele ediyor, tek zekâsını kullanabileceği bir şeyler yapmak istiyordu. Til onu suçlayamıyordu. Şüphesiz ki bu kız çapraz dikişten çok daha mühim şeyler için dünyaya gelmişti.

"İlkini bitirdim!" dedi Nell.

Tilly alıştırmayı kontrol ederken gerildiğini hissetti. Nell'e öğretmen olmaya layık olduğunu ve tek işinin dikişleri düzeltmek olmadığını kanıtlamak için en azından bir hata bulmak zorundaydı. "Çok iyi," dedi usulca. "Ama şurada ismin hallerini karıştırmışsın. İsmin –den hali olması gerekmez mi?"

"Ah, evet. Haklısın," diyerek gülümsedi Nell. "Seni etkileyemeyecek kadar aceleci davranıyorum."

"Etkilemek için mi? Yoksa gözümü korkutmak için mi?"

Nell güldü. "Sanırım birincisi. Ama eski öğretmenlerime ikincisini çokça yaptığımı itiraf etmem gerek."

Tilly tebessümünü gizlemeye çalıştı. "Şimdi yeniden Latinceye çevir. Orijinaline bakmadan."

"Tamam," diyerek kâğıdına eğildi Nell. Sözlüğü ile dilbilgisi kitabı arasında mekik dokurken oyuncak kedisi onu seyrediyordu.

Tilly, Nell'in omzunun üzerinden bakarak yazdıklarını okudu. İnsan hayatı hakkındaki meşhur sözleri seçmiş, onu soğuk bir kış gecesinde uçmaya çalışan serçeye benzetmişti: *Sonrasında ne olacağını ya da öncesinde neler olduğunu asla bilemeyiz.* Tilly satırda yazanı okuduğunda odanın sıcaklığı bir anda yok oluverdi. Jasper şimdi neredeydi? Cennette miydi? Yoksa başka bir yerde mi? Ona olanların farkında mıydı? Yaptıkları için Tilly'den nefret ediyor muydu?

Kapı hafifçe tıklatıldığında ikisi de çalışmayı bıraktı.

"Baba, yeni mürebbiyem bana en zor ödevleri verdi," dedi Nell heyecanlı bir gülümsemeyle.

"Öyle mi?"

"Oldukça iyi gidiyor," diye ekledi Tilly.

"İsmin hallerini karıştırdım," dedi Nell aynı heyecanla. Bundan dolayı sinirli ya da mahcup değildi.

"Öyleyse acele etmeyip daha dikkatli olmalısın," dedi Sterling. Ardından bakışlarını Tilly'ye çevirdi. "Sizinle çalışmayı sevdiği için mutluyum."

"Ben de öyle."

Sterling ellerini arkasında birleştirdi. "Dünkü ricanızı düşündüm ve size evet demeye karar verdim."

Tilly şaşırmıştı. "Ricam mı?"

"Evet. Bahçeyle ilgili olan. 135'e bahçenin bir bölümünü size ayırmasını söylediğim. Onunla isimlerini yapabilirsiniz."

"Bir-üç-beş mahkûmun numarası," diye açıkladı Nell. Tilly'nin kafasının karıştığını anlayarak. "Onlara isimleriyle seslenmeyiz."

"Anladım. Yani... 135 ile birlikte mi çalışmak zorunda kalacağım?"

"Son derece tehlikesiz ve cana yakın biridir. Size her şeyin yerini gösterir. Ama onunla konuşmanıza ya da gerekli konular dışında iletişim kurmanıza gerek yok. Mahkûm 135 bahçeleri sevdiği ve bu işte çok iyi olduğu için burada çalışıyor. Bahçemize bir devlet ödülü kazandırdı. Ayrıca buradaki davranışları kusursuz. Mahkûmlar iyi halleri karşılığında adada daha güzel meslekler edinirler. Zapt edilemeyenler ise birbirlerine zincirlenmiş halde şekerkamışı tarlalarında çalışırlar."

"Peki, 135'in onunla konuşurken kullanabileceğim bir is var mı?" diye sordu Tilly.

Sterling kaşlarını çatarak düşündü. "Bir ara bakarım am ne kadar iyi davranırsa davransın onunla samimi olmamanız tavsiye ederim."

"Mahkûmların mahkûm olmasının bir sebebi var," dedi Nell, bu cümleyi defalarca tekrarlamış birinin kararlılığıyla.

"Evet. Pekâlâ," dedi Sterling boğazını temizleyerek. "Ne olursa olsun, Bayan Lejeune... Tilly. Ne olursa olsun, boş vakitlerinizi bahçede geçirmenizden mutluluk duyarım. Burada mutlu olmanızı istiyorum." Ardından Nell'e baktı. "Nell'in eğitimi benim için çok önemli."

"Teşekkür ederim, Müfettiş Holt," dedi Tilly.

Sterling odadan çıkar çıkmaz Nell, Tilly'ye doğru eğildi. "Hettie Maythorpe. 135'in gerçek adı."

"Nereden biliyorsun?"

"Onu nerdeyse her gün görüyorum... Merak etmiştim. Babamın kayıt defterine baktım. Sakın ona söyleyeyim deme."

"Babanın evraklarına bakman çok ayıp, Nell. Şimdi çalışmaya devam et."

Nell utanıp kızararak ödevinin başına döndü. Tilly ona Hettie'nin suçunun ne olduğunu sormak için deli oluyordu. Ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Şekerkamışı tarlalarını kavuran güneş Tilly'nin yüzünü ısıttı. Tarlalarda birbirine zincirlenmiş mahkûmları düşündü.

"Bitti!" diye seslendi Nell.

Tilly ona dönerek, "Adada kaç dönüm şekerkamışı tarlası var?" diye sordu.

"182 dönüm. Babamın dediklerini düşünüyorsun, değil mi? Prangalı mahkûmları? Onları zincirlemek zorundalar.

Sonbaharda şekerkamışlarının boyu çok uzamış oluyor. Böylece firariler onların arasına saklanabiliyor."

"Hiç kaçan oldu mu?"

Nell başını iki yana salladı. "Şimdiye kadar on dört mahkûm denedi. Sekizi yakalandı, altısı öldü," diyerek yaptığı tercümeyi Tilly'ye uzattı. "Kontrol edecek misin?"

Tilly daldığı düşüncelerden kurtularak, "Tabii," dedi. Masaya dönüp kâğıdı kontrol etmeye başladı.

Nell, Tilly'nin bileğini tuttu. "Onlara üzülmene hiç gerek yok. Babam iyi bir amirdir. Oldukça merhametlidir. Ama onların cezalarını çekmek için burada olduklarını ve bunun hem onların ruhu hem de toplum için iyi olduğunu unutmamalıyız."

"Teşekkürler, Nell. Böyle bir yerde yaşamakla ilgili öğreneceğim çok şey var."

"Ben üç yaşından beri buradayım. Buradan başka hayat bilmiyorum. Bana istediğini sorabilirsin," diyerek içtenlikle gülümsedi Nell. "Bahse varım tercümemde hata bulamayacaksın."

Nell bahsi kazanmıştı. Tilly ona bu defa nakış kasnağını verip, yeniden yapmakla görevlendirdi. Acele etmemesi için bir metronom ayarlayıp, dikişlerini ona göre yapmasını söyledi. Metronomun tik-takları tozlu kütüphaneyi doldururken, Tilly pencerenin önündeki bir sandalyeye oturdu. Ama kucağında açık duran kitabı okumuyordu. Aklı şekerkamışı tarlalarında ve günahları yüzünden birbirine zincirlenmiş mahkûmlardaydı. O da günahları yüzünden sonsuza dek kaçamayacağı şeylere zincirlenmişti. Ve ardına saklanabileceği uzun şekerkamışları yoktu.

Tilly, Nell'i gitgide daha çok seviyor olsa da Nell'in arkadaşlığı yorucuydu. Aklı ışık hızıyla bir şeyden diğerine atlıyordu. Her şey hakkında mutlaka bir fikri vardı ve bunları Tilly'nin de duyması için dur durak bilmeden konuşuyordu. Ayrıca fiziksel olarak sürekli yakın olmak istiyordu. Tilly ise bu nemli sıcakta bu kadar yakınlaşmayı bunaltıcı buluyordu. Kısa bir aradan sonra akşam yemeğinde tekrar bir araya geldiklerinde, Tilly yorgunluğunu gizlemek zorunda kalıyordu. Bir önceki akşam, yani Tilly'nin evdeki ilk akşamında, Nell yemek boyunca bir taramalı tüfek gibi durmaksızın konuşmuştu. Neyse ki bu akşam farklıydı. Çünkü Sterling de onlara katılmıştı.

"İyi akşamlar, Tilly," dedi Sterling. Ceketini çıkarıp, beyaz, pamuklu gömleği ve yeleğiyle kaldı. Gömleğinin kollarını dirseklerine dek gelişigüzel kıvırmıştı. Kolları şaşırtıcı derecede güçlü görünüyordu. Tilly yanaklarının kızardığım hissederek bakışlarını kaçırdı.

"İyi akşamlar, Müfettiş Holt," dedi Nell'in yanına oturarak.

Nell hemen sandalyesini Tilly'ye yaklaştırarak, "Yarın ne çalışacağız?" diye sordu.

"Tilly şu an çalışmıyor," dedi Sterling sertçe. "Ona biraz nefes alma fırsatı ver, Nell."

Nell başını önüne eğdi. Tilly üzülerek Nell'in kolunu hafifçe okşadı. "Ne yaparsak yapalım güzel bir gün geçireceğimizden eminim."

Masada tuhaf bir sessizlik oluştuğu sırada hizmetçi küçük bir parça kızarmış dana budu, patates, bezelye ve bir kâse et

suyu getirdi. Sterling ayağa kalkarak eti dilimledikten sonra hepsi sessizce tabaklarını doldurdular. Ardmdan Sterling hafifçe öksürerek, "Tilly, acaba yemekten sonra sizinle biraz yalnız konuşmam için salona gelebilir misiniz?" diye sordu. Yüzünde oldukça ciddi bir ifade vardı.

"Tabii," dedi Tilly. Kalbi hızla ve suçlulukla çarpmaya başladı. Ama Sterling'in onunla geçmişi hakkında konuşmak istediğini ya da herhangi bir kusur işlediğini düşünmesi için bir sebep yoktu.

Nell dudağını büktü. "Ben neden gelemiyorum?"

"Çünkü sen küçüksün, Nell," dedi Sterling daha fazla ayrıntıya girmeden.

Nell ne zaman karşı çıkmayacağını iyi biliyordu. Suratını asıp, sessizce yemeğini yemeye devam etti. Masanın sessizliğini bozan tek şey saatin tik-takları ve tabağa değen çatal bıçakların şıngırtılarıydı.

Yemek bittiğinde Sterling, Nell'e masayı toplaması için hizmetçiyi çağırmasını, sonra da odasına gidip yatmadan önce kitap okumasını söyledi.

"Benimle gelir misiniz?" diye sordu Sterling, peçetesini bırakıp sandalyesini geriye iterek.

"Evet. Önden buyurun, lütfen."

Akşam karanlığı iyice çökmüştü. Tilly, bir gaz lambasının ışığında salona giden Sterling'i takip etti. Sterling odadaki diğer mumları yaktıktan sonra piyanonun yanındaki içki büfesine yöneldi. Yerler Hint desenli, kalın bir halıyla kaplıydı. Tilly ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını halıya gömmek için büyük bir istek duydu.

"Oturun lütfen," dedi Sterling. "Size içecek bir şey ikram edebilir miyim? Konyak?"

Tilly ansızın ürperdi. Konyağın kokusu ya da tadı, karanlık anıları beraberinde getirecekti. "Hayır, ben..."

"Beyaz şarap?"

"Evet. İyi olur."

Sterling sehpaya iki küçük kristal bardak koyup şarap şişesinin tıpasını çıkarırken, "Umarım sizi buraya çağırmamın bir mahsuru yoktur," dedi. "Ama sizinle Nell hakkında rahatça konuşabilmek istiyorum."

"Memnuniyetle," dedi Tilly.

Sterling, Tilly'ye bardağını uzattı. "Başlamadan önce Nell'in bizi dinlemediğinden emin olmam gerek," diyerek başıyla kapıyı işaret etti. Tilly gerçekten de uzaklaşan ayak seslerini duydu. Sterling başını iki yana sallayıp, bardağını Tilly'ninki ile tokuşturdu. "Nell feci bir kulak misafiridir."

"Oldukça zeki bir çocuk ve çok çabuk sıkılıyor."

"Biliyorum. Bunu şimdiden anlamanıza çok sevindim. Son öğretmeni gardiyanlardan birinin karısıydı. Nell'i hiçbir zaman anlayamadı ve onun tam bir bela olduğunu düşünürdü."

Tilly, Doktor Groom'un Nell için 'zapt edilemez' dediğini hatırladı. "Ben Nell'i gerçekten çok sevdim."

"Onun da sizi sevdiği belli oluyor. İkiniz için de daha iyi bir başlangıç hayal edemezdim. Fakat bu akşam sizinle fazla samimi olduğunu görünce... bir şeyler söylemek istedim."

Tilly, Sterling'in ne demek istediğini fark etti. Şimdiye dek anlamadığı için utanmıştı. Nell'in onunla çok samimi olmasına izin vermişti. "Anlıyorum," dedi, "şu andan itibaren kesinlikle mesafemi koruyacağım..."

"Yo, hayır," dedi Sterling elini kaldırarak. "Hayır, konu bu değil. Sevebilme yeteneğimiz bizi hayvanlardan ayıran yegâne şey, Tilly. Nell'in sizi sevmesi beni mutlu ediyor. Sev-

diğinden de eminim. Siz, günün birinde onun olmak istediği her şeysiniz: Zeki ve zarif."

Tilly kızarmamaya çalıştı.

"Benim söylemek istediğim şey..." Sterling doğru kelimeleri bulmaya çalışarak durakladı. "Nell'in annesi öleli sadece bir yıl oluyor. Eğer sizi çok severse, onu hemen bırakmayacağınıza söz verir misiniz? Siz oldukça hünerli, genç bir bayansınız. Kimileri Kor Adası'nı her şeyden uzak, izole, sevimsiz bir yer olarak görür. Bana en azından bir yıl bizimle kalacağınızın garantisini verebilir misiniz?"

Her şeyden uzak ve izole. Tam da Tilly'nin olmak istediği gibi bir yer. "Size bunu garanti ediyorum, müfettiş."

Sterling, nihayet yüzündeki ifadeyi değiştiren bir tebessümle gülümsedi. Tilly onun küçük bir çocukken nasıl göründüğünü hayal edebiliyordu; sakalsız bir çene ve çilli bir burun. "Öyleyse bana Sterling demeye başlasan iyi olur."

Cuma saat dörtte Tilly, Nell ile haftalık çalışmasını bitirdi ve bahçeyi incelemek için üzerini değiştirdi. Denizden esen rüzgâr adayı serinletiyor, akşam güneşi gölgeleri uzatıyordu. Tilly, Sterling'in onun için ayırttığı küçük alanı görmek için sabırsızlanıyor ve onunla neler yapabileceğini düşünüyordu. Sterling, Mahkûm 135'in öğle sıcağından kaçınmak için öğleden sonraları ve akşamları çalıştığını söylemişti. Onu bulmak için geniş bahçeye çıktı.

Tilly onun bir dizi ortancanın dibine diz çökerek yabani otları yolduğunu gördü. Üzerindeki sade, beyaz tişörtüyle eteği, çimen ve çamur lekesiyle dolmuştu. Giysilerinin arkasında

siyah yazılar vardı. Tilly nasıl yaklaşacağını bilmeksizin bir süre durup onu seyretti.

Kadın sanki Tilly'nin geldiğini duymuş gibi ayağa kalkarak ona doğru döndü. Tilly'den on beş ya da yirmi yaş büyüktü. Koyu renk saçlarına aklar düşmüştü ve onları dağınık bir topuz yapmıştı. Oldukça sağlıklı ve güçlü kuvvetli görünüyordu. Koyu renk gözleri, kalın kaşları ve al yanakları vardı. Tilly'ye ifadesiz bir yüzle, dikkatle baktı. Ne sıcak bir şekilde gülümsemiş, ne de düşmanca kaşlarını çatmıştı.

"Merhaba..." dedi Tilly. Kadına 135 diye hitap etmeye dili varmadığı için susarak bekledi.

"Bayan Lejeune siz misiniz?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Müfettiş geleceğinizi söylemişti. Gelin, bahçenin size ait olan kısmını göstereyim," diyerek hafifçe gülümsedi. Tilly biraz olsun gevşemişti.

Mahkûmu takip ederek, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok sevinirim. Ben... Ee, adının Hettie olduğunu biliyorum. Ama sana numaranla hitap etmem gerektiğini..."

"Bana Hettie deyin. Gardiyanlardan bazıları beni öyle çağırır. Papazsa daima öyle çağırır."

"Güzel. Teşekkürler, Hettie."

"Müfettiş bahçelere düşkün olduğunuzu söyledi."

"Toprakla uğraşmanın beni rahatlattığını fark ettim," dedi Tilly. Sohbetin ne kadarının sınırı aşacağından emin değildi. Sterling, onun Hettie ile arkadaş olmaması konusunda gayet net konuşmuştu.

"Katılıyorum," dedi Hettie. "Eğer bahçe olmasaydı... Eminim şimdiye dek umudumu kaybetmiş olurdum."

Tilly milyonlarca şey sormak istemesine rağmen hiçbir şey

söylemedi. Hettie'nin ne yaptığını, neden burada olduğunu, ne zaman serbest bırakılacağını deli gibi merak ediyordu.

Hettie onu bahçenin arka köşesindeki güllerin yanına götürdü. "Önce burayı temizlemeniz gerekecek. Yardım edebilirim."

On metrekarelik alan bahçe atıkları ve yabani otlarla kaplıydı. Yanındaki büyük incir ağacı yeterince gölge sağlıyordu. Burada güneş yüzünden çilenme korkusu yaşamaksızın rahatça çalışabilirdi. Aynı zamanda yamacın hemen başında olduğundan, denizden esen rüzgârın ve tarlalarla körfez manzarasının tadını çıkarabilirdi. Burada biraz olsun mutluluk bulabilme ihtimali onu heyecanlandırmıştı.

"Kesip budadığım her şeyi buraya atıyordum. Ama onları şu çalıların arkasına taşıyabiliriz. Böylece kimse görmez ve burayı kendi küçük bahçeniz yapabilirsin."

"Çok teşekkür ederim," dedi Tilly.

"Bana değil, müfettişe teşekkür edin."

Tilly arkasını dönerek eve baktı. Buradan bakınca sadece ağaçların üzerinde kalan çatısını görebiliyordu. Bu bahçe ona Nell'den biraz uzak kalma fırsatı da verecekti. Tıpkı Hettie gibi burası onu da umutsuzluğa kapılmaktan koruyacaktı. "Yardım teklifin için minnettarım," dedi Hettie'ye, "ama kendim yapmak istiyorum. Konuşmaya değil, sadece düşünmeye ihtiyacım var..."

"Anladım," diyerek gülümsedi Hettie. Oldukça küçük bir ağzı vardı ve gülümseyişi, dudaklarının kenarlarının yukarı doğru kıvrılmasından ibaretti. Fakat bakışları gayet içtendi. "Bana ihtiyacınız olursa buralardayım. Ve gerekirse sessiz de çalışabilirim." Hettie uzaklaşarak çalılıkların arasında kayboldu. Tilly bir süre durup, yapması gereken işleri düşündü.

Sterling'e en az bir yıl burada olacağının sözünü vermişti. Toprağı temizlemek, havalandırmak, ekmek ve ilgilenmek için yeterince vakti vardı. Akşamüstünün serinliğinde eve dönerken, diğer yönden gelen Nell ile karşılaştı.

"Ah, demek buradasın," dedi Nell. "Nereye gittiğini merak etmiştim."

"Baban bahçenin bir bölümünü bana verdi."

"Görebilir miyim?"

"Gel."

Nell yol boyunca çene çaldıktan sonra durup, endişeyle Tilly'nin bahçesine baktı. "Ama burası seni bayağı uğraştıracak."

"Sorun değil. Hoşuma gidecek."

"Yardım edebilirim."

Tilly derin bir nefes aldı. Bunu önceden tahmin etmişti. "Nell, harika bir kitap okurken gerçek dünyadan soyutlandığını hayal etmeyi ve biri seninle konuştuğunda ya da seni rahatsız ettiğinde ne kadar sinirlendiğini bilirsin, değil mi?"

Nell kocaman, üzgün gözlerle Tilly'ye baktı. "Ah, anladım."

"Gün sonunda kendime vakit ayırabilirsem sana daha iyi bir arkadaş olurum."

Nell'in yüzünde kararlı bir ifade beliriverdi. "Çok haklısın. Ayrıca Prens Claudio'yu Ateş Canavarı'nın midesinden kurtarmak istiyorsam, şiirime daha çok zaman ayırmalıyım."

"Kesinlikle. Nasıl kurtulacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"135'ten her zaman yardım isteyebilirsin," diyen Nell, sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. "Ondan korkmana gerek yok, benim bildiğim..." Birden hızını arttıran rüzgâr ağaç

tepelerini hışırdatıp, Tilly'nin saçlarını uçuşturdu. Nell gökyüzüne baktı. "Yeni bir fırtına geliyor."

Tilly konuyu değiştirmek istemiyordu. "Ne diyordun, Nell? Neyi biliyorsun?"

Nell parmağını dudaklarına götürdü. "Belki söylemesem daha iyi. Bana kızıp babama söylemeyeceksin, değil mi?"

Tilly başını iki yana sallayıp, Nell'in kulağına eğildi. "Bilmek istiyorum."

Nell, Tilly'ye dönerek gözlerinin içine baktı. "Onun hakkında ne dediklerini biliyorum. Bir daha aynı suçu işlemeyeceğini söylüyorlar. Bir daha aynı suçu işleyemez ki."

"Neden? Ne yapmış?"

Nell gözlerini kırpmadan fısıldadı. "Kocasını öldürmüş."

15

Akşam Sohbeti

Tilly küçük, taş kilisenin kapısını kapatıp güneşi ve nemli sıcağı dışarıda bıraktı. Son iki gündür tropik yaz sıcağı kendini hissettirmeye başlamıştı. Koltuk altları, göğüslerinin arası ve saç dipleri ter içinde kalmıştı. Soyunup, serin bir yerde hareketsizce oturmaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. Bu sıcak günlere ara verecek tek bir fırtına bile kopmamıştı. Artık bahçede çalışmak için de hevesi kalmamıştı. Bu koşullarda ağır, fiziksel bir iş yapmayı düşünmek bile onu hasta ediyordu. Onun yerine gece yatarken giymek için kendine iki adet pamuklu, kolsuz gecelik dikmişti. Geceleri üzerini örtmeden yatıyor, uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu. Pencereyi açık bırakıyor ve ara sıra cibinliğin içine girmeyi başaran sivrisineklerin vızıltısıyla savaşıyordu. Nell bu sıcağın uzun sürmeyeceğini, güneydoğudan gelecek bir hava dalgasının serin okyanus havasını beraberinde getireceğini söylüyordu. Ama Tilly sıcaktan adeta buharlaşıyordu.

Bu yüzden kilisenin serinliği hoşuna gidiyordu. Ahşap, cilasız kilise sıralarının arasında ilerleyip, en öndekilerden birine oturdu. İçerideki hava hapsolmuştu. Küçük bir pencereden

içeri sarı bir güneş ışını süzülüyordu. Tilly, Hettie'nin suçunu öğrendiğinden beri her gün yaptığı gibi başını eğip, ellerini kenetleyerek dua etmeye başladı.

Affet beni, Tanrım. Kocama yaptıklarım için beni affet. Öleceğini bilmiyordum. Günahsız biri değildi ama onun cezasına karar vermek bana değil, sana düşerdi. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Beni affet.

Tilly başını kaldırarak kürsünün arkasındaki duvarda duran, çarmıha gerilmiş İsa heykeline baktı. "Affet beni," dedi yüksek sesle.

Arkasında hafif bir öksürük sesi duyunca hızla döndü. Şimdiye dek kilisede hep yalnız olmuştu. Ama bu defa uzun boylu, tombul bir adam kilise sıralarının arasından merakla ona bakıyordu. Saçlarının tamamı bembeyazdı, terden ıslanmış cildiyse pişmemiş hamur rengindeydi.

"Merhaba," dedi Tilly ayağa kalkarak. Kalbi suçlulukla çarpmaya başlamıştı. "Burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Az önce geldim. Beni duymadınız mı?"

Tilly hayır dercesine başını salladı. Kafasının içindeki suçlamalara dalıp gitmişti.

Adam hem kendinden emin, hem de açgözlü bir ifadeyle Tilly'yi tepeden tırnağa süzdü. Bakışları Tilly'nin saçlarından beline doğru gezindikten sonra tekrar yüzüne döndü. "Sizi ürkütmek istememiştim. Ben kilisenin papazı, Bay Burton."

"Ben de Bayan Lejeune. Eleanor'ın mürebbiyesiyim."

Bay Burton'ın gözleri parladı. "Ah. Şu mürebbiye. Sizinle ne zaman tanışacağımı merak ediyordum." Tilly'ye doğru yürüyerek elini uzattı. Ardından Tilly'nin uzattığı eli tutup, öpmek için nazikçe dudaklarına götürdü. Islak dudaklarını uzunca bir süre Tilly'nin parmaklarından ayırmadı. Tilly ür-

pernemek için doğruldu. Elini kurtarır kurtarmaz arkasına götürerek diğer eliyle kenetledi.

"Az önce...?"

"Sadece dua ediyordum," diye yanıtladı Tilly, Bay Burton'ın daha fazla üzerine gelmemesini umuyordu.

"'Beni affet' dediğinizi duydum."

"Evet, ben..." Tilly arkasını dönerek, gözlerini kederle cennete doğru çevirmiş olan İsa'ya baktı. Jasper da cennette miydi? Ölmeden önce cenneti düşünmüş müydü? Yoksa bir hayvan gibi son ana dek dumanla, alevlerle ve cam kırıklarının açtığı korkunç yaralarla mı savaşmıştı?

Tekrar Bay Burton'a döndü. Korkusunu belli etmediğini umuyordu. "Çok çabuk öfkeleniyorum," dedi. "Bu sabah yanlışlıkla saç fırçamın üzerine basıp sinirlendim. Onu öyle sert fırlattım ki aynam kırıldı. Yaptığım şey çok çocukçaydı. Kendimi geliştirmek için dua ediyordum." Tilly bu kadar aptalca bir yalan uydurduğu için kendine kızdı. Sağa sola saç fırçası fırlatan biri olarak tanınmayı kesinlikle istemezdi.

Bay Burton onun yalan söylediğini anlasa bile belli etmedi. "İnsanın kendini geliştirmesi iyi şeydir," dedi. "Özellikle öfkeli biriyse. Ve saç fırçasını yerde bırakacak kadar dağınıksa."

Tilly ona dağınık diyen Bay Burton'a sinirlenmişti. Öte yandan bunu ona itiraf eden kendisiydi.

"Dilediğiniz zaman kiliseye gelebilirsiniz. Dua etmek için, düşünmek için ya da sadece sıcaktan kaçmak için." diyerek gülümsedi Bay Burton. Yüzünde yine aynı kendini beğenmiş ve emin ifade belirdi. "Sizi burada görmekten memnun olurum."

Tilly kendini rahatsız ve mahcup hissediyordu. Ama bunun

sebebi havanın sıcaklığı değildi. Bay Burton'ın gözlerindeki pırıltı ve cinsel arzu gerçek miydi?

"Pazar günü ayine gelecek misiniz?"

"Eleanor ve babasıyla birlikte gelmeyi umuyorum," diye yanıtladı Tilly.

Bay Burton yarım bir tebessümle başını olumlu anlamda salladı. "Güzel. Şimdi ilgilenmem gereken işlerim var, o yüzden müsaadenizle..." diyerek tekrar elini uzattı.

Tilly onun ıslak dudaklarını ve suratındaki aç ifadeyi hatırladı. Ellerini arkasında kenetleyerek, "Hoşça kalın," dedi.

Bay Burton'ın eli birkaç saniyeliğine havada kaldı. Ardından dudaklarını sertçe birbirine bastırarak elini çekti ve başını olumlu anlamda sallayarak uzaklaştı.

Tilly sıralardan birine oturdu. Suçluluk hissini saklama konusunda daha dikkatli olmak zorundaydı. Tabii o hisse neden olan şeyleri de saklamak istiyorsa.

Cumartesi gecesi Nell'in tahmin ettiği gibi hava serinlemişti. Tilly açık olan pencereden havadaki değişimi hissedip duyabiliyordu. Palmiyelerin ve devasa incir ağaçlarının yaprıklarının hışırtısı gitgide artıyordu. Pencereden içeri dolan rüzgâr serin ve güzel kokuluydu. Tilly yatağından kalkarak pencereye yürüdü. Rüzgârı yakalayabilmek için mümkün olduğunca dışarı sarktı. Rüzgâr, tenindeki teri kurutarak çıplak kollarındaki tüyleri ürpertti.

O sırada hafif bir ses Tilly'nin dikkatini çekti. Sesin geldiği yöne baktığında Sterling'i gördü. Üzeri çıplaktı, altında ise sadece içliği vardı. Verandanın merdivenlerindeydi. Belli ki o

da esen rüzgârın sesine uyanmış ve onun tadını çıkarmaya çal mıştı. Tilly onu neredeyse çıplak görmenin şaşkınlığıyla bi süre yerinden kımıldayamadı. Sterling'in omuzlarının şeklini kollarını ve sırt kaslarını inceledi. Ardından yüzünün kızardı ğını hissetti ve ona geceliğiyle görünmemek için içeri girmesi gerektiğini fark etti.

Pencereyi kapatmak için telaşla içeri girdi. Fakat acelesi yüzünden kontrolünü kaybetti ve pencere kanadı büyük bir gürültüyle düşerek kapandı.

Tilly kendini yüzüstü yatağına attı. Kıpkırmızı olan yüzünü yumuşacık yastığına gömerek kahkahalarını bastırdı.

Pazar günkü kilise ayinine cezaevi çalışanları katılmıştı. Mahkûmların ayini günün ilerleyen saatlerinde cezaevinde, kilit altında yapılacaktı. Tilly, Nell ile en ön sıraya oturmuştu. Kilise gardiyanlarla, kâtiplerle, ada esnafıyla ve tüccarlarla dolarken Nell, Tilly'nin elini bırakmadan sürekli konuşuyordu. Sterling kiliseye herkesten sonra gelerek Nell'in diğer yanına oturdu. Tilly bir önceki geceden bu yana onu görmemişti ve her ihtimale karşı onunla göz temasından kaçınıyordu. Sterling gömlek, pantolon ve tek düğmeli bir ceket giymişti. Yerine otururken Tilly'nin burnuna hafif bir sabun kokusu çalındı. Anlaşılan bu sabah banyo yapmıştı. Tilly onun tenini, sıcak suyu ve sabunu hayal ederek düşüncelere daldı. Öylesine dalmıştı ki Nell'in sorusunu duymadı.

"Ne dersin, Tilly?" diye sordu Nell.

"Ben... Affedersin, dinlemiyordum."

"Dedim ki bu kilise bir zamanlar okul binasıydı. Burası se-

rın olduğu için yazları burada çalışmak ister miydin? Balinalar geldiğinde onları çatıdan çok rahat seyredebiliyorsun. Çok da güzel manzarası var. Oraya sadece tavan arasındaki gizli merdiveni biliyorsan çıkabilirsin."

"Gizli merdiven mi? Kulağa pek güvenli gelmiyor."

"Çok güvenli. Bertie Randolph ve ben, orada iki saat boyunca saklanmıştık. Çünkü annesi imla hatasını düzelttiğim için çok sinirlenmişti. Yani güzel bir saklanma yeri." Omzunda asılı olan örgü çantanın içindeki ahşap kedisine dönerek sordu. "Öyle değil mi, Pangur?"

"Yo, hayır. Kitaplara yakın olmayı tercih ederim. Rüzgârı almak için pencereleri ve kütüphanenin kapısını açık tuttuğumuz sürece pek sorun yok. Hem böylece nakış derslerinden kaçıp saklanabileceğin bir yerin olmaz."

"Güzel. Aynı fikirdeyiz," dedi Nell başıyla onaylayarak.

Sterling, Nell'in başının üzerinden Tilly'ye [illegible] çe gülümsedi. Tilly gülümseyerek karşılık verdi. Fakat hayal gücünün edepsizlikleri yüzünden Sterling'in gözlerine bakmaktan utanıyordu. Bakışlarını kaçırdığı sırada eski, ahşap bir kürsünün arkasındaki yerini almakta olan Bay Burton'ı gördü. Yeniden hayal gücüne kapılmamak için var gücüyle Bay Burton'ın konuşmasına odaklanmaya çalıştı.

Bugünkü vaazın kendisi hakkında olduğunu fark etmesi ise uzun sürmedi.

"Bugün öfke hakkında konuşmak istiyorum," dedi Bay Burton. "Bilhassa kontrolümüzü kaybedip bağırmamıza, sağa sola bir şeyler fırlatmamıza ya da başka türlü düşüncesizlikler yapmamıza neden olan öfke hakkında. Ayetlerin bize şöyle dediğini unutmayın, 'Kendi ruhuna hükmedemeyenler yıkılmış ve duvarları olmayan bir şehre benzerler.' Öfkeye kapılmak

sizi savunmasız kılar. Sonrasında ne olacağını asla tahmin edemezsiniz, 'İnsanoğlunun hiddeti, Tanrı'nın doğruluğundan sapmıştır.'"

Tilly önce Bay Burton'ın geçen günkü karşılaşmalarından ilham alarak bu vaazı yazdığını düşündü. Böylesi kabul edilebilirdi. Fakat ayin ilerledikçe, Bay Burton'ın referansları daha isabetli, ses tonuysa daha aşağılayıcı bir hal almaya başladı. "Bilhassa bir kadının bu konuda çok daha dikkatli olması gerekir, çünkü kadınların aklı ufak tefek ve önemsiz şeylerle dolmaya daha meyillidir. En çok öfkeye kapılanlar, kendilerini zeki, okumuş, bilgili görenler ve başkalarından, bilhassa erkeklerden daha üstün olduğunu düşünenlerdir. Bir kadının aşırı öfkeye teslim olması tehlikeli ve nahoş bir şeydir."

Tilly, Sterling'in Nell'in elini tutarak hafifçe sıktığını gördü. Sinirleri tepesine çıkmıştı. Bay Burton ne cüretle böyle bir konuşma yapardı? Kilisede sadece iki bayan vardı, onlar da Nell ve kendisiydi. Ve sadece Tilly bir kadın sayılabilirdi. Bu vaaz resmen onu herkesin önünde utandırmak adına verilmişti. Bu sert, ahşap sırada hareketsizce oturmak ve ayağa fırlayıp ona bağırmamaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Öfkesini kontrol edebilmek adına ders içinde ders alıyordu.

Vaaz sonunda Bay Burton, gardiyanlardan birinin hasta annesi için hep beraber dua etmelerini istedi. Tilly başını önüne eğip ellerini birbirine kenetledi. Yüzü utanç ve öfkeden yanıyordu. Utancını kimsenin görmemesi için dua bittiğinde bile başını kaldırmadı.

Ayin nihayet sona ermişti. Nell ayağa kalkarak. "Şükürler olsun," dedi. Ama Sterling hâlâ oturuyordu.

"Siz gidin," dedi Sterling. "Benim Bay Burton ile konuşmam gerek."

Tilly paniğe kapıldı. Şüphesiz ki Sterling, Bay Burton'a ayini soracak, Bay Burton da ona Tilly'nin saç fırçası yüzünden kendini kaybettiği gülünç hikâyesini anlatacaktı. Ve Sterling onun bir aptal olduğunu düşünecekti.

Nell, Tilly'yi elinden çekiştirerek dışarı çıkardı. "Sence Bay Burton haklı mı, Tilly?" diye sordu, toprak yola çıkmak için uzun çimenlerin arasından yürürlerken. Kiliseden çıkan herkes farklı yönlere dağılmıştı. "Sence kadınlar aklını ufak tefek ve önemsiz şeylerle mi doldurmaya meyilli?"

"Hayır, haklı olduğunu düşünmüyorum," dedi Tilly cesurca. "Bence tamamen yanılıyor. Her iki cinsiyetin de aklı ufak tefek şeylerle dolabilir. Kadın ve erkeğin birbirinden çok farklı olduğunu sanmıyorum."

"Sana katılıyorum. Hem de tamamen," dedi Nell.

Tilly omzunun üzerinden geriye baktı. "Sanırım onun aleyhinde konuşmamalıyım."

Nell sesini alçaltarak Tilly'ye sokuldu. "Bay Burton tanıdığım en aptal adamdır."

Tilly, Nell'in ciddi suratına ve yuvarlak gözlerine bakarak bir anda kahkahalara boğuldu. Onu gören Nell de aynısını yapmaya başladı. İkisi de yolda öylece durup, Tilly'nin endişelerini azaltmaya yetecek kadar güldü.

Günlerden pazar olmasına ve o gün dersleri olmamasına rağmen Nell bütün günü Tilly'ye yapışarak geçiriyor, ondan oyunlarına katılmasını ya da onunla kitap okumasını istiyordu. Tilly ona boyun eğerken, bir yandan da her hafta sonunu Nell ile geçirip geçirmeyeceğini merak ediyordu. Sessizce

oturmaya, düşünmeye ve kendi kendine kitap okumaya ihtiyacı vardı. Oysa Nell pratik zekâsıyla sürekli bir şeyler üretiyor, her şeyden çabucak sıkılıyordu.

Akşam yemeğinde Sterling de onlara katıldı. Tilly, onun bakmadığı bir ara dikkatle Sterling'in yüzünü inceledi. Acaba artık Tilly'yi küçük mü görüyordu? Bay Burton onun Tilly hakkındaki düşüncelerini zehirlemiş miydi? Fakat Sterling son konuşmalarından bu yana hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu.

Ta ki yemeğini bitirip, Tilly'ye dönene kadar. "Tilly, yemekten sonra seninle salonda oturup biraz konuşmak istiyorum."

Oturup konuşmak mı? Bu kulağa hiç iyi gelmiyordu.

Tilly cevap veremeden önce Nell araya girdi. "Olmaz baba, bugün yazdığım hikâyeyi Tilly'ye okumak..."

"Eleanor Holt!" diye kükredi Sterling. Gür sesi Tilly'yi bile korkutmuştu.

Nell korkudan sinerek sus pus oldu. Tilly daha önce onun sindiğini hiç görmemişti.

"Bayan Lejeune senin mürebbiyen. Seninle sadece hafta içi sabah sekizden akşam dörde kadar çalışmak için para alıyor. O senin dadın değil. Çok yakın arkadaşın da değil. O gelmeden önce kendi kendine eğlenebiliyordun, bundan sonra da öyle yapmaya devam edeceksin."

Nell'in alt dudağı titremeye başladı.

"Ağlama," dedi Sterling sertçe. "Sen bu kadar zayıf değilsin."

Nell titreyen dudağını kontrol altına alarak, "Evet, baba." dedi.

Tilly, Nell'in yanağını okşamak için uzandı. Fakat Sterling

sıcacık parmaklarıyla onu durdurup, Tilly'nın bileğini nazikçe masaya dokundurdu.

"Hayır," dedi kibarca. "O bu kadar zayıf değil."

Tilly kendini utanmış ve azarlanmış hissetti. Ardından gergin bir şekilde yemeğini yemeye devam etti. Sterling ve Nell ise aralarındaki tatsızlığı çoktan geride bırakmış, o gün körfezden geçen bir gemi ve nereye gidiyor olabileceği hakkında konuşmaya başlamışlardı.

Yemek bittiğinde Sterling her zamanki gibi Nell'i hizmetçiyi çağırmaya gönderdi. Ardından Tilly'ye bakarak başını olumlu anlamda salladı. "Gel."

Tilly sandalyesini gürültüyle iterek masadan kalktı. Sterling'in peşinden salona giderken şakakları hafifçe zonkluyordu.

"Otur, rahatına bak," dedi Sterling gösterişsiz fakat kabarık bir kanepeyi işaret ederek. "Kor Adası'nda fazla konforumuz yok. Ama bu salon, inzivaya çekilip kendimi şımarttığım tek yer." Sterling pencereyi açınca odaya nemli ve serin bir deniz rüzgârı doldu. "Burada her akşam bir bardak konyak ya da beyaz şarap içip günün yorgunluğunu omuzlarımdan atıyorum. Bu bir nevi akşam ritüeli gibi bir şey."

"Kulağa oldukça zekice geliyor."

"Beyaz şarap mı alırsın?"

"İyi olur," diyerek Sterling'in sırtını seyretti Tilly. Üzerinde ceketi ya da yeleği olmadığından, ince gömleğinin altındaki kaslarını hayal edebiliyordu. "Ben de sormayı düşünüyordum... Papaz, yani Bay Burton, benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Söyledi."

Tilly kızardı. Kızardığı için kendine lanet ediyordu. Belki de loş ışıkta yüzünün aldığı renk belli olmuyordu.

Sterling, Tilly'ye dönerek küçük şarap kadehini uzattı. "Tanrı'ya inanıyor musun, Tilly?"

Tilly yudumladığı şarabı püskürtmemek için çabucak yutu. "Evet. Tabii ki inanıyorum."

"Ben de öyle. Ben de öyle." Sterling düşünceli bir şekilde şarabını yudumlarken, Tilly gergin bir şekilde bekledi. "Her zaman bizden öte bir gücün, kâinatı yöneten büyük bir çarkın olduğunu hissetmişimdir. Neye benzediğini söyleyemem. Bizden tam olarak ne istediğini de. Yine de Tanrı'ya inanırım. Ama benim inandığım Tanrı, Bay Burton'ın söylediği türden şeyler söylemez."

"Öyle mi?"

"Bizim papazımız insanları yargılayan bir adam. Ben bir cezaevi yönetiyorum. Kanunların önünde suçlu bulunmuş insanlarla birlikte çalışıyorum. Ancak ben yargılamıyorum, Tilly. O işi Tanrı'ya bırakıyorum."

Tilly gülümsedi. "Yani beni senin gözünde alçaltmadı mı?"

"Sadece kendini alçalttı." Sterling gülümseyerek ekledi, "Zaten yeterince alçaktı. Ondan Nell'in önünde söylediklerine dikkat etmesini istemek için kilisede kaldım." Sterling, Tilly'nin karşısına oturup bacaklarını uzatarak ayak ayak üstüne attı. "Bir kızım olmadan önce kadın ve erkeğin statüleri hakkında bir kez olsun düşünmemiştim. 'Yeni kadın'ın bir tür şaka, kadınların oy kullanma hakkı fikrinin ise tuhaf olduğunu düşünüyordum. Ama sonra Nell çıkageldi ve... Söylesene, ben babası olduğum için mi iftihar ediyorum yoksa çok mu zeki?"

"Son derece zeki."

"Bu yüzden bazı erkeklerin kadınlar hakkında söyledikleri saçmalıkları duydukça dayanamıyorum. Benim kızım Bay

Burton'dan çok daha zekidir. Sen de öyle. Burton İngiltere'deki bir din okulunda bir yılını harcadıktan sonra zorlandığına karar vermiş bir ahmak. Sonra da mahkûmlara, yani üstünlük taslayabileceğinden emin olduğu insanlara vaaz vermek için buraya gelmiş. Nasıl olur da seni ya da Nell'i yargılamaya kalkabilir?" Sterling hafifçe güldü. "Gerçekten saç fırçasıyla aynanı kırdın mı?"

Tilly hızla başını iki yana salladı. "Hayır. Ona gerçeği anlatmak istemediğim için yalan söyledim. Çünkü düşündüklerim bana özeldi. Bir hikâye uyduruverdim. Merak etme, sinirlenince etrafı kırıp döken kadınlardan değilim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bir kadeh şarap daha?"

Tilly boş kadehine baktı. Gerçekten bu kadar çabuk mu içmişti? "Ah, Tanrım. Buraya gelirken çok gergindim. Başımın dertte olduğunu sanmıştım."

Sterling şarap şişesini getirip Tilly'nin kadehini doldurdu. "Lütfen rahat ol. Sadece akşam ritüelime seni de dahil etmek ve sensiz duramayan kızımdan biraz uzaklaşmana yardımcı olmak istedim."

"O çok tatlı bir kız."

"Evet ama o bir çocuk, sense bir kadınsın. Yetişkin birileriyle sohbet etmeye de ihtiyacın var," diyerek şarap şişesini dikkatle sehpaya bıraktı Sterling.

"Biriyle sohbet etmeyeli uzun zaman oldu. Büyükbabamla oldukça yakındık. O öldüğünden beri..." Tilly devamını getiremedi. "Ardımda bir dünya bıraktım ve henüz yeni bir dünyaya adım atmamış gibi hissediyorum. Bazen adanın benim için mükemmel bir yer olduğunu düşünüyorum. Hiçbir yerle bağı olmayan, diğerlerinin arasında bir yer."

"Belki de haklısın," dedi Sterling. "Gerçi Kor Adası'nın

diğerlerinin arasında bir yer olduğundan emin değilim. Daha çok her yerin uzağında bir yer gibi."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Altı ya da yedi yıldır."

"Her yerin uzağında yaşamak için uzun bir süre."

"Artık buradan gidebilir miyim, bilmiyorum. Karım Rebecca buraya gömülü..." diyerek sustu Sterling. Tilly onun yüzündeki hüznü görebiliyordu.

"Çok üzüldüm," dedi Tilly.

"Bir gün hepimizin başına gelecek. Bulutlar ayrılacak ve son sır nihayet açığa çıkacak. Rebecca'nın ölümü bir bakıma hepimizi rahatlattı. Sona yaklaştıkça kendisi olmaktan çıkmıştı. Acısı onu mahvetmişti. Zavallı Nell ondan korkuyordu."

"Karın... Yani Rebecca... Okumuş bir kadın mıydı?"

"Pek sayılmaz. Babamın en yakın arkadaşının kızıydı. Onu dört yaşından beri tanıyordum. Çok iyi arkadaştık. Onunla evleneceğimi en başından beri biliyordum. Yine de onunla bir yetişkin olarak tanışsaydım, yine ona âşık olup evlenmek ister miydim diye merak ediyorum."

"Yani onunla baban istediği için mi evlendin?"

"Bunu herkes istiyordu. Rebecca da. Ben de. Biz iki iyi yoldaştık. Ama aramızda asla..." Sterling yine sustu. Bu defa yanakları kızarmıştı. "Bağışla beni, Tilly. Cezaevi adasında yaşamak bana görgü kurallarını unutturmuş. Sen genç bir kadınsın. Sanırım seninle bu kadar özel mevzuları konuşmamam gerekir."

"Sakıncası yok," dedi Tilly. Sterling'in ne diyeceğini biliyordu. Tutku. Karısıyla aralarında hiç tutku yoktu. "Galiba ne demek istediğini biliyorum. Büyükbabamın önerdiği bütün koca adaylarını geri çevirmiştim. Çünkü hiçbir... kıvılcım

yoktu. Işık yoktu. Bazıları yumuşak kahkahaları ve temiz tırnakları olan son derece hoş beyefendilerdi. Belki de onlardan biriyle güzel bir hayatım olabilirdi." Jasper ile evlenmesinin nedeni buydu. Bu defa bir kıvılcım vardı. Ama sadece Tilly'den yanaydı ve o da Guernsey'e varır varmaz sönmüştü.

Tabii o zamanlar Jasper hâlâ hayattaydı.

Tilly şarabını bitirerek boş kadehini sehpaya bıraktı. "Görgü kuralları demişken," dedi, "şarabı çok çabuk bitirdim. Daha fazla vermesen iyi olur."

"Nasıl istersen." Sterling başını iki yana salladı. "Kaybettiğim eşimin, Nell'in annesinin arkasından ileri geri konuştuğum için zalim olduğumu düşünüyor olmalısın."

"İleri geri konuşmadın. Onun iyi bir eş ve arkadaş olduğunu, mezarını burada yalnız bırakmak istemediğini söyledin. Söylediklerinin hepsi hüzün ve saygı doluydu."

"İnsanı rahatlatan bir yanım olduğunu söylemem gerek," dedi Sterling. "Bana bir arkadaşa duyduğum özlemi fark ettirdin."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi Tilly. İkisi de susmuştu. Tilly uzaktaki palmiyelerin hışırtısını ve denizin belli belirsiz sesini duyabiliyordu.

"Bahçeni görme fırsatın oldu mu?" diye sordu Sterling, sessizlik tuhaf bir hal almadan önce.

"Evet. Çok teşekkür ederim. Hettie ile de tanıştım."

"Hettie! Adı buydu. Hep unutuyorum. Orayı temizlemeleri için hapishaneden birilerini göndermemi ister misin? Galiba biraz çöplüğe dönmüş."

"Hayır, kendim yapmak istiyorum. Açık havada çalışmayı seviyorum. Özellikle de bahçelerde." Tilly bir an için tereddüt ettikten sonra sordu, "Hettie'nin kocasını öldürdüğü doğru mu?"

"Bunu Nell mi söyledi?"

Tilly şarap yüzünden mantıklı düşünemediğini ve farkın olmadan Nell'in başını derde soktuğunu fark etti.

"Sorun değil. Suratından Nell'in söylediğini anlayabiliyorum. Keşke dosyalarımdan uzak kalabilse. Orada tecavüzcüler, çocuklara ağza alınmaz şeyler yapan adamlar var. Nell'in böyle şeyleri okumasını istemiyorum. Çalışma odam için doğru düzgün bir kilit yaptırmam gerek," diyerek başını iki yana salladı. "Çünkü Nell'in karıştırmaması gereken yerlere burnunu sokmasına engel olamayacağım."

"Merak, zekânın bir göstergesidir."

"Ya, evet. Aynı zamanda saygısızlığın da göstergesidir. Her neyse, sorunun cevabına gelirsek, evet. Hettie dört yıl önce kocasını öldürmekten mahkûm olmuş. Cinayeti gözü kara bir şekilde işlemiş. Ama bu vahşice bir cinayet değilmiş. Önümüzdeki on beş yıl içinde –artık cezası ne kadar uzun sürerse– yaptığının bedelini ödeyeceğini ve bir daha kanunlarla başının derde girmeyeceğini umuyorum."

"İnsan böyle bir suçun bedelini ödeyebilir mi? Bir insanın hayatına son veriliyor. Yapacağı, yaşayacağı her şey elinden alınıyor..."

"Daha önce de dediğim gibi," dedi Sterling, "yargılamak bana düşmez. Benden çok daha büyük, yüce ve akıllı bir güç, Hettie Maythorpe'un ruhunu biliyor," diyerek içkisini bitirdi. "Ah, işte. Kendime gelebildim. Şimdi güzelce uyuyup yarın işlerime devam edebilirim. Sana gelince, Nell'in hayatını ele geçirmesine izin verme."

Tilly şakağına dokundu. Şarap baş ağrısını daha da artırmıştı. "Elimden geleni yaparım. Beni affet, başım felaket zonkluyor."

"Elbette. İyi geceler, Tilly."

"İyi geceler, Sterling."

Ertesi sabah Tilly'nin başı hâlâ zonkluyordu. Yine de giyindi ve kahvaltı için yemek odasına indi. Nell parlayan gözleriyle, yeni ders haftasına hevesli bir şekilde onu bekliyordu. Kahvaltı sonrası derse başlamak için doğruca kütüphaneye geçtiler. Fakat gün ilerledikçe Tilly'nin boğazı kurumaya, baş ağrısı eklemlerine yayılmaya başladı.

"Çok sıcak," dedi Nell'e. Ağrıyan gözlerinin önünde uçuşan yazılara odaklanmaya çalışıyordu.

"Solgun görünüyorsun," dedi Nell. "Belki biraz temiz hava almaya ihtiyacın vardır."

Evet, kesinlikle vardı. Bütün gün kütüphaneye kapanıp kalmıştı. Dışarı çıkıp biraz deniz havası almak istiyordu. Ders biter bitmez dışarı çıkıp kendini rüzgâra bıraktı. Taze rüzgâr, tenindeki teri buza çevirmişti. Tilly küçük bahçesine doğru yürüdü. Bir süre orada durup, bahçeyi kaplayan kırpılmış çalı yığınına baktı. Bir el arabasına ihtiyacı vardı. Hettie'yi görebilmek için etrafına bakındı. Ama burada yalnızmış gibi görünüyordu.

O sırada ortancaların arkasında Hettie'nin koyu renk saçlarını gördü. Hızla onun yanına yöneldi.

"Hettie?" dedi çekingen bir şekilde.

Hettie dönerek ona baktı. Yine o küçük tebessümüyle gülümsüyordu.

"Bahçeyi temizlemekle işe başlayabilirim diye düşündüm. Buralarda bir el arabası var mı? Bir de bana çöpleri nereye boşaltacağımı gösterebilir misin?"

Hettie saygıyla başını sallayarak onayladı. "Elbette. Lütfen siz bahçenizde bekleyin, bayan. Birkaç dakika içinde dönerim."

Tilly, Hettie'nin söylediğini yaparak akşamüstü rüzgârının tadını çıkarmaya çalıştı. Ancak yüzünün ve başının adeta yandığını hissediyordu. Çimenlere oturup başını dizlerine dayadı ve kendi nefesini dinlemeye başladı.

"Bayan Lejeune?"

Tilly başını kaldırdı. Hettie tahta bir el arabasıyla birlikte dönmüştü. "Teşekkürler," diyerek ayağa kalktı Tilly.

"Geri gelip gelmeyeceğinizi merak ediyordum," dedi Hettie. "Sizi birkaç gündür görmemiştim."

"Hava çok sıcaktı. Ama burada neler yapabileceğime dair bir sürü fikrim var."

"Size imrendiğimi söylemem gerek. Bahçeye dönüştürülmeyi bekleyen yepyeni bir arsa. Birkaç yıl önce evimin arkasındaki küçük bahçemin toprağıyla ilk kez ilgilendiğim zamanı hatırlıyorum. Çocuklar ayaklarımın dibinde oynarken..." Hettie üzüntüyle sustu. Tilly söyleyecek söz bulamıyordu. Hettie'nin çocukları vardı. Bir zamanlar anakarada bir hayatı, evi, bahçesi ve çocukları vardı. Peki, çocuklar şimdi neredeydi? Onlara kim bakıyordu?

"Size yardım etmeme izin verin," dedi Hettie kendini toparlayarak. "Bahçeyi tek başınıza ekmek istemenizi anlıyorum ama bütün bu çöpleri toplamak kolay iş değil. Ayrıca bugün biraz solgun görünüyorsunuz. El arabasını birlikte doldurabiliriz. Sonra tekrar doldurmamız için onu boşaltıp getiririm."

Aslında Tilly bu teklifi kabul etmezdi. Ama bu zor ve yorucu bir işti. Ayrıca bugün kendini iyi hissetmiyordu.

"Tamam. Teşekkür ederim. Çok sevinirim."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Benim işim bu."

"Bu teşekkür bir insandan diğer bir insana," dedi Tilly. "Bugün pek kendimde değilim. Bunu tek başına yapamam."

Hettie anladığını belirtircesine başını salladı. Birlikte el arabasını doldurmaya başladılar.

Denizden esen rüzgâr Tilly'nin terini kurutuyordu. Bahçedeki çöplerin azaldığını görmek onu sevindirmişti. Hayalinde lavantalar, güller, yaseminler ve manolyalarla dolu bir bahçe canlanıyordu. Sıcak akşamlarda oturabileceği ve etrafının tatlı kokularla sarılacağı bir bahçe. Belki Hettie ona boyayabileceği eski bir bank bulması için yardımcı olurdu.

"Sadece birkaç arabalık çöp kaldı," dedi Hettie boşalttığı el arabasıyla dönerken.

Tilly ona bakmak için arkasını döndü. Ama o dursa bile beyni dönmeye devam etti. Gözlerinin önünde yıldızlar belirmiş, kulakları hafif bir uğultuyla tıkanmıştı. Ağır ağır çöken bir karanlıkla birlikte çimenlerin üzerine yığıldı. Kollarını tutan ellerin sıcaklığını hissediyordu. İsminin üç kez tekrarlandığını duydu.

"Bayan Lejeune?"

Tilly konuşmaya çalışsa da karanlığa direnemedi. Kendinden geçtiği sırada Hettie'nin, "Cılız şey," dediğini duyduğunu sandı. Tıpkı o gece, onu diri diri yakmadan önce Jasper'ın dediği gibi.

Yüksek ateş yüzünden gördüğü rüyalar, Tilly'ye hak ettiği dehşeti yaşatıyorlardı. Çoğunlukla bilinçsiz bir halde ya-

tıyor, bedeninin ateşi kâbuslarında alevlere dönüşüy
Kömürden ve alevden elleri olan dev, siyah bir canava
kaçmaya çalışırken ayakları ağırlaşıyor, kendi beden
hapsoluyordu. Ya da *Lumière sur la Mer*'in bahçesinde
muş, salon penceresinden içeri bakıyordu. Alevlerin orta
da kımıldamadan duran, ağzını açarak sessiz bir çığlık a
Jasper'ı seyrediyordu. Bazen de kendini bahçede, soğuk
yumuşak toprağa uzanmış titrerken görüyordu. Bir köşe
bez bebek gibi oturan Hettie Maythorpe çürüyerek un ufa
oluyor, kahverengi kemik tozlarına dönüşüyordu. "Benimle
yer değiştir," diyordu Tilly'ye. "Sen de en az benim kadar
buraya aitsin." Tilly ara sıra biraz su içmek için uyanıyor
ama hiçbir şey yiyemiyordu. Başucunda bazen Nell oluyor,
korkudan dudaklarının rengi solmuş bir halde oturuyordu.
Bazen de Doktor Groom geliyor, ona iğrenç kokulu ilaçlar
içiriyordu. Ama çoğu zaman yalnızdı. Vicdan azabı ve heze-
yan içinde, ateşli kâbuslar yüzünden kıvranıyordu. Gerçek
dünyaya döndüğünde ise sanki tepeden tırnağa dövülmüş
gibi bir acı duyuyordu.

Tilly dördüncü gece geç bir saatte uyandı. Yatak çarşafları
ve geceliği terden sırılsıklamdı. Ateşi düşmüştü. Hâlâ halsizdi
ama ayağa kalkıp çarşaflarını ve geceliğini değiştirmeyi ba-
şardı. Ardından tekrar yatağına girdi ve bahçede bayıldığın-
dan beri ilk kez sakince uyuyabildi. Gün ağardığında iştahı
bile yerine gelmişti.

Nell kapıyı hafifçe tıklatıp başını içeri uzattı.

Tilly yatağında doğrularak gülümsemeye çalıştı. "Merha-
ba, tatlım."

"İyi görünüyorsun."

"Kendimi daha iyi hissediyorum."

Nell'in suratında kocaman bir gülümseme belirdi. "Çok rahatladım." Odaya dalarak Tilly'yi sıkıca kucakladı.

Tilly onu nazikçe uzaklaştırdı. "Açlıktan ölüyorum ama ayağa kalkacak halim yok."

"Aşçıyı uyandırıp sana kahvaltı hazırlatayım. Tanrım, çok korktum. Çok korktum." Nell ayağa kalkıp kapıya koştu. "Baba! Baba, Tilly iyileşti!"

Tilly arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. Kâbuslarında gördüğü görüntüler artık onu rahat bırakmışlardı. Ancak ateşliyken gördüğü rüyaların getirdiklerinden korkmuştu. Tıpkı okyanusun en kirli çöplerini kıyıya getiren yüksek bir dalga gibi. Bu gördükleri onun hikâyesiydi. Ölene dek onlarla yaşayacak, onları asla ardında bırakamayacaktı. Eğer bilseydi Sterling'in ne diyeceğini ya da ne yapacağını düşündü. Onun bile Tilly'yi affedilemez bulacağına şüphe yoktu. Bu düşünce onu üzdü. Sterling'in iyi düşüncelerinin onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti.

Nell odaya dönerek Tilly'nin yanına yattı. Ahşap kedisi kolunun altındaydı. Tilly kedinin alt kısmını görebiliyordu. Pangur Ban'in altında kalın, eşit olmayan harflerle *Nell Holt* yazıyordu.

Tilly, Nell'in saçlarını okşayarak, "Derslerini takip ediyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Yeni bir hikâye üzerinde çalışıyordum. Annesi büyülü, ıssız bir ormanda kaybolan kız hakkında – *Gawain*'deki Wirral gibi. Kız, annesini kurtarmaya çalışıyor."

"Kulağa harika geliyor. Okumak için sabırsızlanıyorum."

"Anne karakterini biraz senden ilham aldım. Biraz da kendi annemden." Nell bir an için durakladıktan sonra konuşmasına devam etti. "Bu fikir sen hastayken aklıma geldi."

"Gerçekten mi?"

"Bir boşlukta kaybolmuş gibiydin. Ara sıra başucunda oturdum. Korkunç rüyalar görüyor olmalıydın çünkü... bazı tuhaf şeyler söylüyordun."

Tilly ansızın ürperdi. "Öyle mi?"

"Jasper adında birini sayıklayıp durdun. Ve defalarca üzgün olduğunu söyledin."

Tilly güçlükle yutkundu. Midesi bulanmaya başlamıştı.

"Jasper kim?" diye sordu Nell.

"Bir zamanlar tanıdığım biri."

"Neden üzgünsün?"

Tilly zorla gülümsedi. "İnsanlar hasta ve ateşliyken saçma şeyler söylerler. Rüyamda bir sürü şey gördüm."

"Jasper sana âşık mıydı?"

"Jasper, büyükbabamın evlenmemi istediği bir adamdı. Ama bana karşı pek nazik değildi."

"Yani onunla evlenmedin mi?"

"Gördüğün gibi," dedi Tilly sol elini Nell'e göstererek. "Evli değilim."

Nell, sabahın ışığıyla dikkatle Tilly'ye baktı. Tilly küçük kızın ona inanmadığını hissedebiliyordu. Nell'in yüzünde birkaç saniyeliğine de olsa her zamanki sevgisi ve neşesinden yoksun bir ifade belirmişti. Yüzünden okunan tek şey meraktı. Ama sonra kendini toparladı ve Tilly'nin alnına bir öpücük kondurarak, "Önemli değil," dedi. "Artık iyisin. İlk fırsatta derslere başlarız."

Fakat Tilly'nin ayağa kalkabilmesi dört gününü almıştı. Akşam yemeği için yeniden Sterling ve Nell'e katılabildiğinde, Nell mutluluktan havalara uçuyordu. Nihayet masada oturabilecek, öksürmeden ya da hırıltılar çıkarmadan konuşabilecek kadar iyileşmişti. Hastalığı boyunca Sterling'i çok az görmüştü.

"Seni yine iyi gördüğüme sevindim," dedi Sterling, Tilly masadaki yerini alırken.

Tilly ona gülümseyince Sterling de yumuşacık bir tebessümle karşılık verdi. Gülümseyişi Tilly'nin içindeki bir hissi uyandırdı. Savunmasız ama bir o kadar da tatlı bir histi bu. "Ben de yine iyi olmama sevindim," dedi.

"Peki, yemekten sonra salonda bir kadeh şarap içmek için bana eşlik edecek misin? Canım sohbet etmek istiyor ve senin kadar hoş sohbet edebildiğim pek kimsem yok."

Nell çatalıyla gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

Tilly evet dercesine başını salladı. "Çok isterim."

16

Gerçekler Her Şeyin İlacıdır

"Yabani otları yolmadım."

Tilly sesin geldiği yöne döndü. Akşamüstü güneşi bir an için gözlerini kamaştırsa da Hettie Maythorpe'u gördü. Hastalandığından beri ilk kez dışarı çıkıyordu. Hettie bahçesindeki bütün çöpleri temizlemişti.

"Yabani otları yolmadım," dedi Hettie tekrar. "Kendiniz yapmak istersiniz diye düşündüm."

Tilly gülümsedi. "Haklısın. İnsana ayrı bir zevk veriyor..."

"Biliyorum," diyerek başıyla bahçeyi işaret etti Hettie. "Ve bayağı fazlalar."

"Kesinlikle öyle."

Hettie tekrar Tilly'ye bakarak, her zamanki gibi gülümsedi. "Sizi yeniden iyi gördüğüme sevindim."

"Teşekkür ederim," dedi Tilly. Derken Hettie'yi son gördüğü anı hatırlayıverdi. "Hettie, bayıldığım gün, kendimden geçerken bana bir şey söylemiş miydin?" *Cılız şey.* Tilly'nin hatırladığı şey buydu. Yine ürperdiğini hissetti.

Hettie kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı. "Birkaç kez isminizle seslendim. Ayağa kalkmaya çalıştığınız sırada da kalkamayacak kadar halsiz olduğunuzu söyledim."

Demek buydu. Hayal gücü, duyduklarını nefret ettiği o kelimeye dönüştürmüştü.

"Bir şey mi oldu?"

Tilly başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Hastayken saçma sapan rüyalar gördüm. Bahçeyi temizlediğin için tekrar teşekkür ederim. Artık otları yolmaya başlayayım."

"Nasıl isterseniz, bayan."

Tilly yumuşak çimenlerin üzerine diz çöktü. Her yeri fazlaca büyümüş, karmakarışık yabani otlar kaplamıştı. Tilly küçük bahçe çatalını eline alıp işe koyuldu. Topraktan kurtulmamak için direnen yabani otları çekip çıkarmak ona büyük zevk veriyordu. Zihniyse çok uzaklara yelken açmıştı. Başka bir sıcak yaz gününe, Hindistan'daki çocukluğuna gitmişti. Yabani otları tıpkı böyle yolan annesinin ayaklarının dibinde oyun oynuyordu. Acaba bahçe sevgisi de oradan mı geliyordu? Dışarıda olmayı ve ellerini toprağa sokmayı bu kadar sevmesinin nedeni, tatlı kokulu çiçeklerle dolu bahçede geçirdiği yazlar, uzun ve sıcak akşamlar mıydı?

Hettie'nin çocuklarını düşünerek omzunun üzerinden ona baktı. Hettie manolya ağacının yanındaydı. Tilly ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladı.

"Hettie?"

Hettie başını kaldırarak ona baktı. Alnında çamur lekesi vardı. "Yardıma mı ihtiyacınız var?"

Tilly onun yanına oturdu. "Çocukların olduğunu söylemiştin. Kaç yaşındalar?"

Hettie bakışlarını üzüntüyle yere çevirdi. "Kızım sekiz, oğlum da altı yaşında."

"Peki, onlara kim bakıyor?"

"Annem ve kız kardeşimle birlikteler. Kız kardeşim kendi

halinde biridir. Hiç evlenmedi ama çocuklarla arası çok iyi Bu şartlar altında onlar için umabileceğimin en iyisi bu." Sa ki boğazını düğümleyen başka bir şey, kelimelerle anlatam dığı çok daha büyük bir derdi vardı.

"Onları özlüyor olmalısın."

Hettie'nin dudakları titredi. Gözyaşlarını tutmaya çalışı yordu. Tilly bu konuyu açtığı için kendini berbat hissetti.

"Özür dilerim," diyerek ayağa kalktı Tilly. "Haddimi aşarak seni üzdüm. İyisi mi seni rahat bırakayım."

Ama Hettie ayağa fırlayarak onun yolunu kesti. Gırtlaktan gelen boğuk bir sesle, "Onları tekrar kucaklayabilmek için her şeyimi verirdim," dedi. "Onların minik bedenlerini..." Ardından kendini toparlayarak kenara çekildi. "Özür dilerim, bayan. Sizi durdurmamam gerekirdi."

"Özür dilemesi gereken benim," dedi Tilly. "Merak ederek kabalık ettim."

"Buralarda bir mahkûma kabalık edip etmediğini umursayacak az kişi var," diyerek başını önüne eğdi Hettie.

Tilly ne diyeceğini bilemedi. O yüzden hiçbir şey söylemeyerek bahçesine döndü. Hettie'nin söyledikleri hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. *Onları tekrar kucaklayabilmek için her şeyimi verirdim.* Tilly biraz daha ot yolmak için eğilmeden önce Hettie'ye baktı. Ama artık orada değildi. Çalılıkların arasında gözden kaybolmuştu.

Tilly hastalığını tamamen ardında bırakmış, Kor Adası'ndaki hayatına alışmaya başlamıştı. Zamanının ve dikkatinin odağında hâlâ Nell vardı. Fakat öğleden sonraları sessiz bahçe-

sinde ruhunu dinlendiriyor, akşamlarıysa salonda Sterling ile kitaplar ya da fikirler üzerine uzun sohbetler ediyordu. Artık pazar ayinlerinde bile kiliseye uğramaz olmuştu. Bu kararının onu cüretkâr ve asi göstereceğini sansa da, kimsenin bunu fark ettiği ya da önemsediği yoktu. Sadece Nell onsuz gitmek zorunda kaldığı için dudak büküyordu. Tilly affedilmek için kiliseye gitmek yerine her gece kendince dua ediyordu. Tanrı'dan bir cevap almıyor, onu kıvrandıran azabın sona ereceğine dair bir işaret görmüyordu. Yine de dua etmeye, yakarışlarını evrenin sessiz karanlığına göndermeye devam ediyordu.

Gecenin geç bir saati, belki de sabahın erken saatlerinde, Tilly verandadaki tahtaların gıcırtısıyla uyandı. Yaza doğru artan bahar sıcaklığı yüzünden penceresini her gece açık bırakıyordu. Onu serinletebilen tek şey güneydoğudan esen deniz rüzgârıydı. Ayağa kalkmak için cibinliğiyle savaştıktan sonra pencereye yürüdü ve perdenin arkasına saklanarak dışarı göz attı. Sterling verandanın en üst basamağına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış bir halde adayı ve karanlık denizi seyrediyordu.

Neden bu saatte ayaktaydı? Tilly saatin gece yarısını geçtiğinden emindi. Bir an için tereddüt ettikten sonra sabahlığını üzerine geçirdi ve hızla çarpan kalbine rağmen kapıyı açarak dışarı çıktı.

"Sterling?"

Sterling onu görünce gülümsedi. Ardından gülümseyişini gizleyerek, "Saat çok geç," dedi. "Uyandırdıysam özür dilerim. Yatağına dön, lütfen."

Tilly cesurca yaklaşarak onun yanına oturdu. Sterling ona gitmesini söylemedi. "Neden ayaktasın?" diye sordu Tilly, onun sıcak kokusunu içine çekerek.

"Nell kâbus gördü. Rebecca öldüğünden beri aynı rüyayı görüp duruyor. Şimdi de yatağımda denizyıldızı gibi yayılmış uyuyor," diyerek kıkırdadı. "Yatağımda onun boyunda bir denizyıldızıyla uyumak zor."

"Rüyasında ne görüyor?"

"Annesi ona bir canavar gibi korkunç ve acımasız görünüyor. Yatağıma geldiğinde bana hep aynı soruyu soruyor. Her seferinde annesinin onu sevip sevmediğini öğrenmek istiyor."

Tilly, Sterling'in anlatacak daha fazla şeyi olduğunu sezerek sessiz kaldı. Kıyıya vurup çekilen dalgaların ve ağaçları tırmalayan keseli sıçanların sesleri duyuluyordu. Hava yumuşak ve ılıktı. Sadece yıldızların aydınlattığı gecede nemli toprağın ve deniz tuzunun kokusu vardı. Tilly, Sterling'e yandan bakarak güçlü çenesini inceledi.

"Ona ne söylüyorsun?" diye sordu nihayet.

"Annesi onu severdi. Tabii ki severdi. Ama Rebecca... anneliğe dair karışık duygular besliyordu. Nell ilk doğduğunda, Rebecca karanlık, derin bir ümitsizlik kuyusuna düşmüştü. Bazı günler bebeği yok saymaya çalışıyor gibiydi. Nell saatlerce bir başına ağlıyordu. Çalışma odamdayken onun sesini duydukça yüreğim parçalanıyordu. Bu yüzden bütçemi zorlayıp bebek için iki dadı ve kendini daha iyi hissedene dek Rebecca ile ilgilenecek bir hemşire tuttum. Ama çocuk ile anne arasındaki bir şeyler daha en başından eksikti. Nihayet o dipsiz kuyudan kurtulup kendini toparladığında, başka çocuk istememem için bana yalvardı. Bu yüzden tek çocukla kaldık."

"Daha fazla mı istiyordun?"

"Altı tane istiyordum," diyerek güldü Sterling. "Ben tek çocuğum. Kardeşim olmasını çok isterdim. Bir kız ya da erkek kardeş, Nell'e dünyanın merkezinin kendisi olmadığını

öğretebilirdi." Bir iç çekti. "Rebecca ona bir derece sabır ve müsamaha gösteriyor olsa da daima zorakiydi. Bir keresinde, Nell dört ya da beş yaşındayken, Rebecca'ya onu sevip sevmediğini sormuştum. 'Seviyorum,' demişti, 'ama bazen benim kızım değilmiş gibi geliyor.' Kendi karnında büyüyen bir çocuk için bunu söylemesi çok anlamsızdı." Sterling başını iki yana salladı. "Rebecca ne kadar kaçarsa, Nell ona o kadar yapışıyordu. Tahmin edebiliyorsundur."

"Ediyorum."

"Hâlâ yanında taşıdığı o kedi... Onu gözünün önünden ayırmıyor. Pangur Ban'e ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyordum, çünkü Rebecca ona muhtaç olduğu sevgi ve ilgiyi vermiyordu. Bu da beni üzüyordu," diyerek bir iç çekti Sterling. "Nell'i her zaman Rebecca'dan daha fazla sevdiğimi biliyordum."

"Öyleyse senin gibi bir babası olduğu için çok şanslı. Bazı babalar çocuklarına karşı ilgisizdir."

"Fakat daima çok meşgulüm. Haftanın yedi günü çalışıyorum." Sterling elini saçlarının arasından geçirdikten sonra kendini toparladı. "Affedersin, Tilly. Senin karşında bu kadar zayıflık göstermem doğru değil. Sen benim hem çalışanımsın, hem de genç ve bekâr bir kadınsın. Ayrıca ikimiz de giyinik değiliz. Bu adada yaşayıp çalışmak, hepimize görgü kurallarını unutturdu. Neyin saygıdeğer ve münasip olduğunu unutuyoruz."

"Lütfen özür dileme. Seni dinlemek hoşuma gidiyor. Senin için bir çalışandan çok bir arkadaş olduğumu umuyorum."

Sterling ne cevap verdi ne de yerinden kalktı. Sabahın ilk saatlerinde, karanlıkta yan yana merdivenlerde otururlarken, Tilly onun omzunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Ona bu kadar yakın olabildiği için mutluydu. Ama mutluluğun hemen

ardından içini bir suçluluk duygusu kapladı. Eğer sandığ Sterling ona karşı bir şeyler hissediyorsa, bu hisleri tanım bir kadına besliyor demekti. O, Chantelle Lejeune değildi dında talihsiz bir evlilik ve korkunç bir sır bırakmıştı. Şi Sterling'in onu bambaşka biri sanmasına izin vermekle do mu yapıyordu?

"Gidip yatsam iyi olacak," dedi abartılı bir şekilde esney eliyle ağzını kapatarak. "Derslerde Nell'in bir adım önün olmalıyım ve şimdiden yeterince zorlanıyorum." Ardında ayağa kalktı.

"İyi geceler, Tilly," dedi Sterling, elini hafifçe Tilly'ninkine değdirerek. Tilly bir anda kıvılcımların uçuştuğunu, tüm bedenine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Saniyenin onda biri uzunluğundaki o dokunuş onda öyle hisler uyandırmıştı ki adeta nefesi kesildi.

Tilly dili tutulmuş bir halde bir süre öylece kalakaldı. Ardından güçlükle, "İyi geceler," diyerek odasına döndü.

Günler uzamış ve inanılmaz derecede ısınmıştı. Tilly, sıcağın pençesinde geçen bazı gecelerde cibinliğinin altında ter içinde kalıyordu. Diğer günler güneydoğudan gelen rüzgâr ise yağmurun taze kokusunu beraberinde getiriyordu. Haftada bir, pazardan pazara bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. İri yağmur damlaları çatıyı dövüyor, büyük bir sel yoldaymış gibi görünüyordu. Sonra birden duruyor, Tilly parlak, mavi bir gökyüzüne, kavurucu güneşe, ıslanmış toprağın kokusuna ve çalılıklardaki ağustosböceklerinin gürültüsüne uyanıyordu.

Ve her nasılsa, bu yakıcı sıcağın ve bunaltıcı nemin ortasın-

da, büyükbabasının ölümünden sonraki ilk Noel'ini kutlayacaktı. Buz gibi havanın parmak uçlarını acıtmasını, kar yağışını, kızarmış bifteği ve şömine karşısında hediyelerini açmayı hiç bu kadar özlememişti. Adaya ayak bastığından beri altı hafta geçmişti. Bu, pek çok şeyle eşit bir süreydi. Jasper ile altı hafta flört etmiş, büyükbabasının ölümünü altı hafta beklemiş ve korkunç evliliği altı hafta sürmüştü.

Tilly, Noel sabahı kiliseye girdi. Bay Burton'ın vaazından beri ilk gez geliyordu. Saat dokuz olmasına rağmen, kollarının altı ve göğüslerinin arası şimdiden ter içinde kalmıştı. Nell kısa kollu, pamuklu bir tişörtün üzerine askılı, kareli bir elbise giymişti. Tilly onun hafif giysilerini kıskanıyordu. Kendisinin üzerinde ise iç eteği, korsesi, dantelli ve bağcıklı elbisesi ile eldivenleri vardı. Sterling de onun kadar şıktı. Akşam ritüellerini devam ettiriyor olmalarına rağmen, Sterling eline dokunduğu geceden beri Tilly'den biraz kaçınıyordu. Belki de nezaket sınırlarını aştığı için kendine kızıyordu. Tilly ise onun tekrar kendisine dokunması için can atıyor, öte yandan Sterling'e âşık olmakla hiç iyi etmeyeceğini biliyordu. Saklayacak çok fazla sırrı vardı. Ve sırlar bir ilişkinin temelindeki çukurlara benziyordu. Eninde sonunda yıkılacaklardı. Bu yüzden ikisi de salonun ayrı köşelerinde oturuyor, her akşam felsefe, çeşitli hikâyeler, tarih ve insanlık üzerine konuşuyorlardı. Sterling gençliğinden beri cezaevinde çalışıyordu. Bu yüzden adaletle ve onun nasıl insanca uygulanması gerektiğiyle ilgili güçlü fikirleri vardı. Tilly ona büyük hayranlık besliyordu. Ona öyle hayrandı ki bazen kalbinin acıdığını hissediyordu. Ama onunla daha yakın bir ilişkiden ısrarla kaçınmaya gayret ediyordu. Geceleri uyumadan önce güçlü olmak ve bağışlanmak için dua ediyordu.

Noel ayini, sanki papaz onu bu sabah yazmış Ayin bittiğinde topluluk tek sıra halinde ve gürü çıkmaya başladı. Sterling, Tilly ve Nell, herkes çı bekledi. Tilly kiliseden ayrılacağı sırada Bay Bu önünü kesti.

"Bayan Lejeune? Biraz konuşabilir miyiz?"

Tilly, Sterling'i görebilmek için etrafına bakındı Sterling çoktan kalabalığın arasına karışmıştı. Bu yüzde Burton'ın onu bir kenara çekmesine izin verdi. Kilisen sessiz ve karanlıktı. Dışarıdaki kalabalığın sesi çok uzak mış gibi geliyordu. Bay Burton ona doğru eğilerek sert bir s le, "Pazar ayinlerine neden gelmediğini biliyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Herkes seni ve müfettişi konuşuyor. İnsan içine çıkacak yüzün yok, değil mi?" diye sordu Bay Burton öfke saçan gözlerle.

"Beni ve... Bana bu kadar öfkelenmene neden olacak ne yaptım?"

"Senin gibileri iyi bilirim."

"Benim hakkımda hiçbir şey bildiğin yok." Tilly ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. Öfkeye kapılmak istemiyordu. Bilhassa onu sertçe yargılamış olan Bay Burton'ın önünde.

"İyi bir adamın adını lekelemeden önce bu adadan gitsen iyi olur."

Tilly'yi bu kadar öfkelendiren son kişi Jasper'dı. İçini büyük bir korku kapladı. Öfkesinin bu defa neler yapabileceğini bilmiyor, kendinden korkuyordu. Kendine hâkim olmak için büyük çaba sarf ederek Bay Burton'ın yanından ayrıldı. Bay Burton onu durdurmak için omzuna uzandı. Ancak Tilly hızla ona dönerek, "Sakın bana dokunayım deme, seni kaypak herif!" diye tısladı.

Bay Burton geri çekildi. Ama yüzündeki korku, yerini alaycı bir tebessüme bıraktı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. O çeneni neyin kapatacağını biliyorum."

Tilly hızlı adımlarla kiliseden çıktı. Nell onu bekliyordu. Sterling ise önden gitmişti.

"Tilly?" dedi Nell.

"Şimdi değil," dedi Tilly. "Biraz yürüyüp serinlemeye ihtiyacım var."

Tilly çayırların olduğu yolu seçerek eve doğru yürümeye başladı. Sonra da tepeye çıkan en dik yamacı tırmandı. Yürümek işe yaramıştı. Öfkesini biraz olsun atmış, tırnaklarını avucuna batırana kadar sıktığı yumruklarını gevşetmeyi başarmıştı. Evin kuzeyinden dolanıp, çiçek tarhlarının arasındaki uzun, çimenli yoldan yürüyerek kendi bahçesine vardı. Temizlenen bahçeye bir dizi kadife çiçeği dikmişti. Çimenlerin üzerine oturduktan sonra sırtüstü uzandı ve mavi gökyüzünü seyre daldı.

Yanı başına düşen bir gölgeyle birlikte yattığı yerden doğruldu. Hettie tereddütle durmuş ona bakıyordu.

"Hettie? Noel günü de mi çalışıyorsun?"

"Noel yemeğine katılmak yerine çalışabilir miyim diye sormuştum. Hücre arkadaşlarım pek hoşsohbet değiller. Ve bir de... işte." Elbisesinin cebinden çıkardığı bir kâğıdı Tilly'ye uzattı.

Bu bir karttı ve eski bir tohum paketinden yapılmıştı. Hettie onu düzgünce keserek tersyüz etmişti. Üzerine son derece çocuksu bir yazıyla, 'Hettie'den Bayan Lejeune'e Mutlu Noeller,' yazmıştı.

Tilly gözlerinin dolduğunu fark etti. "Ah," dedi. "Ama ben sana hiçbir şey veremedim..."

"Elbette vermeyeceksiniz. Hiçbir şey beklemiyorum. Ben... ben bunu sizin için yapmıştım ve sizi bugün burada gördüğüme sevindim."

Tilly bir anlık refleksle Hettie'nin elini tutarak sıkıca sıktı. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı büyük."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Oldukça karanlık geçen günümü aydınlattı."

Hettie küçük bir tebessüm ettikten sonra uzaklaştı.

Tilly elindeki küçük Noel kartını evirip çevirdi. Bugün bir papaz tarafından hakarete uğramış, bir mahkûm tarafından değer görmüştü. Parmaklıklar ardına kapatılanların her zaman doğru kişi olmadığını artık çok daha iyi biliyordu.

Papazın söyledikleri Tilly'nin aklından çıkmıyordu: Herkes onu ve Sterling'i konuşuyordu. Sterling'in itibarını zedeliyordu. O akşam yemekten sonra Sterling salonda ona eşlik etmesini teklif ettiğinde, Tilly yorgun olduğunu öne sürerek izin istedi. Ertesi akşam da aynısını yaptı.

Beşinci gece Sterling'in sorusu adeta bir düelloya dönüşmüştü.

"Tilly?" dedi. "Şarap?" Kendini zorlamasına rağmen kelimelerinde bir ağırlık seziliyordu. Sorusu kulağa plansız ve rastgele sorulmuş gibi gelmiyordu.

"İçmesem daha iyi."

Sterling yüzündeki ifadeyi dikkatle korudu. Ama Tilly bir anlığına da olsa onun hayal kırıklığını görebilmişti. Yüzündeki reddedilmiş, şaşkın ifadeyi görmek ve buna kendisinin

neden olduğunu bilmek Tilly'nin canını yaktı. Yine de böylesinin daha iyi olduğunu düşünerek kendini avuttu.

Sterling'in aynı soruyu bir daha sormayacağını biliyordu. Bu her ne kadar içler acısı bir teselli olsa da katlanmaktan başka çaresi yoktu.

Eski yıl, yerini yeni yıla bırakmıştı. Noel süresince ertelenen ceza davaları tekrar görülmeye başlayınca, adaya sayısız yeni mahkûm ayak basmıştı. Sterling oldukça meşguldü ve Tilly'den uzak duruyordu. Tilly de en az onun kadar meşgul sayılırdı. Anakarada yaz tatili teklifini geri çevirmiş ve yaz için ortaçağ konulu bir proje planlamıştı. Elbette, Nell'in mutluluğunu tarif edecek kelime yoktu. Birlikte 'Ortaçağ İngilizcesi' öğrenmiş, Chaucer tarzı şiirler yazmış, baskı yapmak için kendi tahta kalıplarını oymuş ve Nell için ortaçağa özgü bir elbise tasarlayıp dikmişlerdi. Elbisenin eteğinin yamuk olmasının bir önemi yoktu. Ocak ayının boğucu sıcağına rağmen Nell onu neredeyse hiç çıkarmıyordu.

Tilly akşamları Sterling'i de görüyordu. Yemek boyunca sorunsuz bir şekilde sohbet ediyorlar, hatta şakalaşıp gülüyorlardı. Ama Nell'in varlığı, aralarında doğabilecek herhangi bir yakınlığa engel oluyordu. Tilly onu gitgide daha iyi tanıyor, onun prensiplerine, zekâsına ve iyi yürekliliğine daha çok hayran kalıyordu. Kendi konuşmalarında da hayran olunacak bir şeyler olup olmadığını merak ediyordu. Sterling öyle ya da böyle herhangi bir işaret vermiyordu.

Yaz sıcağı akşamüstünden önce bahçeye çıkmayı imkânsız kılıyordu. Güneş denizin ardında kaybolup, rüzgâr havadaki

nemi dağıttığında Tilly kendini dışarı atıyordu. Bazı günler cırcırböcekleri ötmeye başlayıp, çiyler düşene dek bahçede kalıyordu.

Çoğu akşamüstü Hettie ile karşılaşıyordu. Bazen birbirlerine yakın mesafelerde, sık sık da samimi bir sessizlik içerisinde çalışıyorlardı. Ama Tilly hiçbir akşamı Hettie'ye ufak bir nezaket göstermeden geçirmiyordu. Yardımları için bir minnet ifadesi gösteriyor, yaptıklarına iltifatta bulunuyor, onun küçük dudaklarını tebessüm ettirecek herhangi bir şey yapıyordu. Aralarında tesadüfen bir yakınlık oluşmuştu. Toprakla uğraşmaya, çiçeklerin kokusuyla sarmalanmaya duydukları sevgi, onları anlamsız gevezeliklerin yapabileceğinden çok daha güçlü bir şekilde birbirine bağlamıştı.

Tilly bir daha kiliseye adım atmamıştı. Bu bahçede kendini Tanrı'ya daha yakın hissediyordu.

Kor Adası'nda yaşam basit ve sadeydi. Dorset ve Guernsey'e ait anılar hafızasından silinmiş, denizle çevrili bu sıcacık yer onun evi haline gelmişti.

Şubat ayı kasıp kavuruyordu. Her gece şiddetli bir yağmur bastırıyor, ertesi sabah etraf güneşle kavruluyordu. Hava sürekli nemli ve sıcaktı. Bahçe ise bolluk bereket içindeydi.

Tilly bu havaları hiç sevmese de ona nasıl ayak uydıracağını öğrenmişti. İşin sırrı, saat on ve dört arası gölgeden ayrılmamaktı. Sonrasında Nell ile kumsala doğru hızlıca bir yürüyüş yapıyor ve dizlerine kadar suya giriyordu. Böylece bahçede çalışmayı düşünebilecek kadar serinlemiş oluyordu. Cibinliği ise her daim sapasağlam olmak zorundaydı. En ufak

bir yırtılmaya müsamaha gösteremezdi. Yatağının etrafını cibinliğiyle sıkıca kapatıp penceresini açtığında, nemli rüzgâr ve yağmurun kokusuyla huzurlu bir uykuya dalabiliyordu.

Şubatın sonlarına doğru bir akşamüstü, Nell karnının ağrıdığını söyleyerek kumsala inmekten caydı. Tilly evde kalıp onunla ilgilenmek ve sığ sularda serinlemek arasında kararsız kalmıştı. Ama Nell gitmesi için onu zorladı.

"Sadece odamda yatıp sızlanacağım," dedi. "Burada kalmana gerek yok."

Bunun üzerine Tilly kumsala inip ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Ardından eteğini toplayarak dizlerine kadar suya girdi.

Su serindi ama soğuk değildi. Dalgalar bacaklarına çarpıyor, ayaklarının altındaki kumları çekerek onu rahatlatıyordu. Tilly gözlerini kapatıp denizin tuzlu havasını içine çekti. Ardından gözlerini açtı. Uzaktaki bir gemi anakaradaki nehrin ağzına doğru yol alıyordu. O buradan bir yere kımıldamamayı öğrenirken, insanlar dünyayı dolaşıp duruyordu. Ayak parmaklarını kuma batırdı.

"Tilly?"

Tilly sesin geldiği yöne döndüğünde Sterling'i gördü. O an bacaklarının açık olduğunu fark ederek eteğini suya bıraktı.

"Nell burada olacağını söyledi," dedi Sterling, sırılsıklam eteğiyle sudan çıkan Tilly'ye doğru yürüyerek.

"Ne oldu?" diye sordu Tilly çoraplarını ve ayakkabılarını alırken. Normalde bir kayanın üzerine oturup bacaklarını kurumaya bırakırdı ama Sterling yanındayken bunu yapamıyordu. Islak ve kumlu ayaklarına çorap da giyemiyordu. Ne yapacağını bilemez halde, elinde çoraplarıyla öylece durdu.

"Yeni yıl için sipariş edeceğimiz okul kitaplarını seninle

gözden geçirmem gerek. Korkarım biraz geç kaldım. Gerçi Nell her zaman derslerinde ileri ama doğru kaynakları sipariş etmediğim için eğitiminin yavaşlamasını istemem."

"Ah, şey... Bunu yarın çalışma odanda konuşsak olur mu?" diyerek eve doğru yürümeye başladı Tilly. Sterling onu takip etti.

"Sabah siparişleri göndermem gerek. Bu akşam yemekten sonra konuşalım mı?"

"Çalışma odanda. Eğer istersen."

Mezarlıkların arasından geçtikleri sırada Tilly etrafta dolaşan gardiyanları ve mahkûmları fark etti. Hepsi onun çıplak ayaklarına, baldırlarına ve bileklerine yapışan ıslak elbisesine bakıyordu. Buna izin veremezdi. Söz konusu olan şey Sterling'in itibarıydı.

"İyi günler, Sterling," diyerek adımlarını sıklaştırdı.

"Tilly, bekle," dedi Sterling onu kolundan yakalayarak.

Tilly kolunu ondan kurtardı. Bir süre öylece kalakaldılar. Tilly'nin kalbi adeta göğsünden çıkacaktı.

"İyi günler dedim," diye tekrarladı Tilly. Ardından koşar adımlarla uzaklaştı. Yamacın dibine vardığında nefes nefese kalmıştı. Arkasına baktığında Sterling'in gitmiş olduğunu gördü. Yamacı ağır ağır tırmanmaya başladı. Taşlar çıplak ayaklarını acıtıyordu.

Tilly bir saat sonra bahçesine begonya ekmekle meşguldü. Evden çıkan Sterling doğruca onun yanına yöneldi. Tilly'nin karşısına dikilerek etrafa göz gezdirdi. Sanki birinin onları seyredip seyretmediğini kontrol ediyor gibiydi.

"Sterling?" dedi Tilly meraklı ve gergin bir şekilde.

"Bahçene neler yaptığını görmek istedim."

Tilly ayağa kalktı. "Berbat görünüyor olmalıyım."

"Hayır, görünmüyorsun."

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar.

"Gördüğün gibi," dedi Tilly cennet kuşu çiçeklerini, zambakları ve amber çiçeklerini göstererek. "Bittiğinde nasıl olacağını görmek bir yılımı daha alabilir. Ama şu an gayet derli toplu ve verimli."

Sterling bahçeye sadece bir anlığına baktıktan sonra Tilly'ye döndü. Sanki uzun zamandır içinde tutuyormuş gibi birden konuşuverdi. "Akşam ritüellerimize neden son verdin?"

Tilly ne diyeceğini bilemez bir halde gözlerini kırpıştırdı.

"Seni gücendirecek bir şey mi yaptım ya da söyledim?"

"Hayır, ben..."

"Bugün benimle yan yana bile yürümedin. Seni utandırdım mı? Lütfen bana gerçeği söyle."

Tilly tereddüt etti. "Bu biraz... sıkıntı yaratabilir."

"Gerçekler her şeyin ilacıdır," dedi Sterling. Buna ne kadar inandığı yüzünden okunuyordu. En ufak bir şüphe kırıntısı duymadan söylediği bu cümle, onu dünyanın en iyi adamı yapıyordu.

"Peki, o zaman," dedi Tilly, Sterling'in gözlerine bakamayarak. "Bay Burton'ın söylediği bir şey yüzündendi."

"Sana Bay Burton hakkındaki fikirlerimi söylemiştim."

"O... bütün adanın... bizimle ilgili bir dedikodu..." Tilly daha fazla konuşamadı.

"Ah," dedi Sterling. Tilly ona bakamıyor, utançtan kıpkırmızı olan yüzünü görüp görmediğini bilmiyordu.

"Senin itibarın için en iyi şeyin adadan gitmem olduğunu

söyledi," diyerek başını kaldırdı. Tilly Sterling uzaklara bakıyordu. "Bunu yapamazdım, o yüzden aramıza biraz mesafe koydum."

"Başka bir şey söyledi mi?"

Tilly, Bay Burton'ın üstü kapalı tacizini düşünerek ürperdi. Ne demek istediğini anladığından bile emin değildi ama adamın niyetinin ne olduğu belliydi. "O... bir kadının tekrarlamaması gereken şeyler söyledi. Bir kadının duymaması gereken şeyler. Oldukça sert bir şekilde, kötü bir niyetle söyledi."

Sterling anladığını belirtircesine başını salladı. Hâlâ Tilly'ye bakmıyordu. Çenesi hafifçe seğirdi. Ardından tek kelime daha etmeksizin eve döndü. Tilly gözlerini kapattı. "Gerçekler hiçbir şeyin ilacı değildir," diye mırıldandı kendi kendine. "Gerçekler, ağır bir yüktür."

Sterling bir haftadır Tilly'den uzak duruyordu. Akşam yemeği saatlerinde yapacak başka işleri olduğundan onlara katılmıyordu. Tilly onunla koridorda bile karşılaşmıyordu. Nell'in derslerine odaklanmaya çalışsa da, bir kulağı daima Sterling'in ayak seslerinde oluyordu.

Hafta ortası giyinip kütüphaneye indiğinde, Nell'in sabırsızlıkla onu beklediğini gördü.

"Tilly!" diye bağırdı Nell onu görür görmez. Ardından kendini toparlayarak sesini alçalttı. "Sana anlatacaklarım var."

Tilly pencereye yürüdü. Oda son derece havasız ve boğucuydu. Pencere mandalını açtı. Biraz sıkışmıştı ama nihayet açmayı başardı. "Ya, öyle mi?"

"Yaklaş. Haberler büyük."

Tilly kötü bir şeyler duymayı bekleyerek kaşlarını çattı. Nell'in yanına oturdu. Masada Yunanca metinler duruyordu. Kafası bu kadar karışıkken Yunanca dışında hiçbir şeye odaklanamazdı. "Anlat bakalım."

"Bay Burton. Gitmiş."

"Gitmiş mi?"

"Anakaraya dönmüş," dedi Nell dört parmağını göstererek. "Dört gün önce. Babam onu adadan göndermiş."

"Sen... sen nereden biliyorsun?"

"Ben de bilmiyordum. Bu sabah kulak misafiri oldum. Babam şef gardiyan Bay Donaghy ile konuşuyordu. Ona mahkûmların artık İncil'i artık kendilerinin çalışmak zorunda olduklarını söylüyordu. Bay Donaghy babama Bay Burton'ı neden adadan kovduğunu sordu. Babam ne dedi, biliyor musun?"

Tilly'nin kalp atışları nefesini kesiyordu. "Ne dedi?"

"'Çünkü sevdiğim birine son derece kaba davrandı,' dedi. Böyle demekle neyi kastettiğini merak ettim. Bay Burton'ın daima kalın kafalı olduğunu düşünsem de bana hiç kaba davranmadı. Belki de kadınların aptallığından bahsettiği vaazı yüzünden öyle söylemiştir. Ama o da uzun zaman önceydi."

"Belki yanlış duymuşsundur," dedi Tilly, gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. "Ne olursa olsun gizlice dinlememen gerekir." Ardından hafifçe kitapların üzerine vurdu. "Artık Yunanca dilbilgisi çalışmalarına dönsen iyi edersin."

"Yunanca! Oley!" Nell kitabına ve kalemine sarılarak çalışmaya koyuldu. Tilly gözlerini pencereye çevirdi. Yüzündeki tebessümü bastırmaya çalışıyordu. *Sevdiğim biri. Sevdiğim biri.* Bir an için tüm endişelerini ve kuşkularını bir kenara bırakıp, kendini bu düşüncenin sıcaklığına bıraktı: Sterling onu seviyordu, onu seviyordu.

"Bitti!" dedi Nell, Yunanca alıştırmaların olduğu bir kâğ
Tilly'nin burnuna doğru uzatarak.

Harfler havada uçuşuyor gibiydi. Tilly kendini toparla
yarak odaklanmaya çalıştı. *Feneri babamdan aldım. Feneri
kardeşime verdim. Bu fener annemin feneri. Annemin fenerini
babamdan alıp kardeşime verdim.* "Hepsi doğru," dedi Tilly.
"Aferin."

"Çok kolay."

Bu fener annemin feneri. Nell, Sterling'in Tilly'den bahsettiğini ve 'sevdiği biri'nin Tilly olduğunu bilseydi nasıl hisserderdi? Bu fikir hoşuna gider miydi? Yoksa annesinin ölümünden sonra henüz çok mu erkendi? "Anneni özlüyor musun, Nell?" diye sordu.

Nell başını kaldırarak ona baktı. "Bu soru da nereden çıktı?"

"Hiç konuşmadık."

Nell dudaklarını birbirine bastırarak bir süre düşündü. "Her gün onu düşünüyorum. Ve düşündüğüm zaman nedense içimde bir boşluk hissediyorum. Sanki yerine koyamayacağım bir parçam benden alınmış gibi. Sanırım bu onu özlediğim anlamına geliyor. Ama sonra, hayatta olduğu zamanlarda da böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Hatta hastalanmadan önce bile. Çoğu zaman bir şeylerle meşgul olurdu. Bu yüzden bana karşı sabırsızdı. Sık sık ondan uzak durmamı ve onu rahat bırakmamı söylerdi. O zamanlar da aynı boşluk hissini yaşardım. Ya sen? Sen anneni özlüyor musun?"

"Ben... ben onu hatırlamıyorum bile. Ben dört yaşındayken ölmüş."

"Öyleyse ben şanslı sayılırım. Annemi onu özleyecek kadar hatırlıyorum."

Aldığı cevap, Tilly'nin aklındakileri netleştirmesine yar-

dımcı olmamıştı. Belki de hiç doğmayacak bir sorunu çözmeye çalışıyordu. Nell yanlış duymuş olabilirdi. Belki Sterling 'sevdiğim biri' dememişti. Yine de aklına koymuştu. O akşam Sterling'i bulacak ve cesaretini toplayıp, akşam ritüellerine devam etmeleri için ısrar edecekti.

Akşamüstüne doğru Nell metronoma ayak uydurarak nakış işliyor, Tilly de onu seyrediyordu. Sterling kapıyı hızla açarak içeri dalıverdi.

Tilly ona bakarak gülümsedi. Ama Sterling fark etmişe benzemiyordu. "Nell," dedi aceleyle. "Üç numaralı acil durum planını uygulamamız gerek. Tilly'ye her şeyi anlat, lütfen. Vaktim yok."

Ve geldiği gibi hızla gitti.

"O ne demek?" diye sordu Tilly.

"Babamla çeşitli durumlar için acil durum planları oluşturmuştuk. Yangın, fırtına, bunun gibi şeyler."

"Peki, üç numaralı plan ne?"

"Bütün kapı ve pencereleri kapatmamız gerekiyor," dedi Nell. "Bir mahkûm kaçmış."

17

Kurtarış

Ada bugün her zamankinden farklı görünüyordu. Boğucu sıcağa rağmen pencereleri açmaları yasaktı. Tilly kapalı pencerenin ardında uzanan tarlaları seyrediyordu. Bugün etrafta dolaşan beyaz üniformalılar yoktu. Dört bir yana dağılan düzinelerce mavi üniformalı ise her taşın altını aramakla meşguldü. İki büyük gözetleme kulesi alarmdaydı. Ve evlerinin verandasında silahlı bir gardiyan volta atıyordu. Burada, yamacın tepesinde etraf oldukça sessizdi. Her gün Sterling'i çalışma odasında görmeye gelenlerin ayak sesleri yoktu. Hettie de yoktu. Tüm mahkûmlar gibi o da hücresine kapatılmıştı.

Biri hariç tüm mahkûmlar.

Nell, Tilly'nin yanına geldi. "Biliyorsun, endişelenmene gerek yok."

Tilly ona baktı. Kitaplar masada unutulmuş bir halde duruyordu. Şu an çalışamayacakları kadar telaşlıydı. "Öyleyse neden eve kapatıldık?"

"Sadece önlem almak için. Daha önce de kaçan mahkûmlar olmuştu. İnan bana, onlar gardiyanlardan uzak durmaya çalı-

şiyor. onlara yaklaşmaya değil. Hiçbiri buraya çıkmaz. Doğruca ormana giderler. Çoğunun yakalandığı yer orasıdır."

Tilly tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Çoğu mu?"

"Yani ölmeyenler," diye açıkladı Nell soğukkanlı bir şekilde.

Tilly tekrar pencereden bakarak. "Tuhaf." dedi. "Burada her şeyden uzaktayız. Aşağıdakiler çok gergin olmalı."

"Evet, babam yine kendini helak edecek. Orada olmasına hiç gerek yok, biliyorsun. Sadece emirleri verip, sonra da arkasına yaslanarak piposunu içebilir." Nell, sırıtarak piposunu içen bir adam taklidi yaptı.

Tilly güldü. "Baban pipo içmez ki."

"Evet ama içebilirdi. İstese o da arkasına yaslanıp piposunu tüttüren adamlardan olabilir fakat yapmıyor. O çok farklı biri. Ne zaman bir mahkûm kaçsa, onu yakaladıklarında orada olmak istiyor. Çünkü... Gardiyanlar onu yakaladığında neler olacağını biliyor. Oldukça zalim olabiliyorlar."

"Peki, 'neler olacağını' sen nereden biliyorsun?"

"Eğer benim duymamı istemiyorlarsa yüksek sesle konuşmamalılar," dedi Nell yaramaz bir ifadeyle.

Tilly, Nell'in buklelerini okşadı. "Baban bunları duysa dehşete düşerdi. Eğer böyle korkunç şeyleri dinlemeye devam edersen, büyüdüğünde kalpsiz biri olursun, Nell."

"Olsam ne olur?"

"O zaman..." Tilly cevap veremedi. Aklına gelen ilk şey, 'O zaman asla koca bulamazsın,' demek oldu. Davranışlarına dikkat etmesi için büyükbabası ona daima böyle söylerdi. Ama Nell'e bunu söylemek doğru olmazdı. Hem bulamasa ne olurdu ki? Zekâsı ve güçlü karakteri sayesinde ayaklarının üzerinde gayet iyi durabilirdi. Belki bir şans verilseydi Tilly

de aynısını yapabilirdi. İşte, hiçbir mirastan yararlanm lüks evlerde yaşamadan çalışıp hayatını kazanıyordu evde boş boş oturup nakış işlemek ve suluboya resir maktansa çalışmayı tercih ederdi.

"Çocukluğunun masumiyetini biraz daha yaşamanı rim," dedi Tilly. "Yetişkinlerin dünyası çok merhametsiz yüdüğünde korkmak için yeterince vaktin olacak."

"Öf," dedi Nell. "Bu yıl on üç olacağım. Juliet, Rome on üç yaşında evlendi."

"Herhalde sonunun iyi olmadığı konusunda bana katılıy sundur."

Nell güldü ve dans ederek pencereden uzaklaşıp, masay geçti. "Haydi, Tilly. Bu akşamı sana yeni hikâyemi okuyara geçirelim. O da ders çalışmakla aynı sayılır. Bence 'alacaka ranlık' kelimesini cümle içinde ne kadar iyi kullandığımı ve yaptığım benzetmelerin güzelliğini sen de kabul edeceksin."

Nell'in bu durumdan endişeli olmayışı Tilly'yi rahatlatı yordu. Firar eden mahkûmu unutmaya çalışarak, Nell'i din lemeye başladı. Her zamanki gibi onun hayal gücüne ve dili kullanma becerisine hayran kalmıştı.

O akşam Sterling yemekte yoktu. Çalışanlar bir an önce odalarına kapanma isteğiyle evin doğu kanadına çekilmişler di. Nell ve Tilly de erkenden odalarının yolunu tuttular.

Tilly bir süre pencereden dışarıyı seyretti. Şekerkamışı tar lalarındaki fener ışıkları bir görünüp, bir kayboluyordu. Orma nın derinliklerini aydınlatan fenerleri de hayal edebiliyordu. Pencereyi açıp, akşamın serin rüzgârını içeri almak için can atıyor olsa da buna cesareti yoktu. Etrafta sinsice dolaşan bir katilin hayali onu deli gibi korkutuyordu. Onun yerine yatağı na uzandı ve başaramayacağını bildiği halde uyumaya çalıştı.

Sterling'in geç saatte eve geldiğini duyduğunda, onu karşılamak için koridora çıktı.

"Sterling?"

Sterling, Tilly'ye baktı. Çamur ve ter içindeydi. Son derece bitkin görünüyordu. "Bu saatte neden ayaktasın, Tilly?"

"Hava çok sıcak ve... korkuyorum."

Sterling başını iki yana salladı. "Korkmana gerek yok. Ormanın aşağısında bir sal bulduk. Eskimiş iplerle ve sarmaşıklarla bağlanmış ağaç dalları. Aramalarımızı o yönde ağırlaştırdık. Oralarda bir yerlerde olmalı. Yani buradan çok uzakta."

"Ne yapmış, Sterling? Yani ne suç işlemiş de buraya gönderilmiş?"

"Bu konu hakkında konuşmayacağım, Tilly. Katil olmadığını bil, yeter," diyerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi Sterling. "Birkaç saat uyumaya çalışıp, gün doğmadan geri döneceğim. Konuşacak vaktim yok."

"Evet, tabii. Ben seni tutmayayım."

Tilly, odasına yönelen Sterling'i seyretti. Kapı kapandı. Sterling'in yanlarında olduğunu bilmek, mahkûmun ormanda olması ve bir katil olmayışı, onu biraz olsun rahatlatmıştı. Odasına dönüp, sık sık bölünen bir uykuya daldı.

Bir süre sonra ürpererek uyandı. Onu uyandıran şeyin ne olduğunu merak etti.

Karanlığa kulak kabartarak dinledi. Neden bilmiyordu ama gerilmişti. Derken yine o sesi duydu. Çatıdan bir ses geliyordu. Ara sıra onu uyandıran keseli sıçanların tıkırtısı değildi bu. Sinsi ayak sesleriydi.

Tilly yattığı yerden doğruldu. Kulağında uğuldayan nabzı yüzünden bir şey duyamıyordu. Sakinleşmeye çalışarak dikkatle çatıyı dinledi.

Bir adım... Bir adım daha... Sessizlik. Sonra yine... Çatıda fark edilmeden yürümeye çalışan birinin ayak sesleri.

Tilly ayağa fırlayıp aceleyle sabahlığını giydi. Ardından kapıyı açıp, hızlı fakat sessiz adımlarla Sterling'in odasına gitti. Tam kapıyı tıklatacaktı ki vazgeçti. Eğer o ayak seslerini duyabiliyorsa, çatıdaki de kapının sesini duyabilirdi. Onun yerine kapıyı açmayı denedi. Şansına kilitli değildi.

Sterling yatağında çapraz bir şekilde, yarı çıplak yatıyordu. Tarlalarda ve ormanda harcadığı uzun saatlerin onu yorduğuna şüphe yoktu. Ölü gibi uyuyordu.

Tilly, Sterling'in çıplak omzunu tutarak hafifçe sarstı. Sterling uyanıp gözlerini kırpıştırdı. Tilly'yi gördüğünde ise şaşırdı.

Tilly sus işareti yaparak çatıyı işaret etti. Sterling gözlerini yukarı çevirdi. Birlikte sessizce beklemeye başladılar.

Ve ses yine duyuldu. Sterling dimdik doğruldu. Güçlü göğsündeki bütün kaslar gerilmişti. Yatağından kalkarak Tilly'yi kendine doğru çekti. Çok kısa bir anlığına da olsa, Tilly'nin incecik sabahlığının altındaki göğüsleri, Sterling'in göğsüne yapıştı.

"Nell'in yanına git," diye fısıldadı Sterling, Tilly'nin kulağına. Sıcak nefesi Tilly'yi gıdıklamıştı. "Kapıyı kilitleyin. Hareket etmeyin."

Ardından Tilly'yi bırakıp, hızla odadan çıktı. Duyduğu arzu ve korku Tilly'nin başını döndürmüştü. Aceleyle Nell'in odasına gidip kapıyı açtı ve yatağa yaklaşarak, eliyle Nell'in ağzını kapattı.

Nell hızla gözlerini açtı. Tilly ona sessiz olmasını işaret ettikten sonra elini çekti. Sonra da kulağına fısıldayabilmek için Nell'in yanına uzandı. "Çatıda biri var."

"Mahkûm mu?"

"Bilmiyorum. Baban bakmaya gitti."

"Ama ormanda olduğunu sanıyorlardı. Dışarıda hiç gardiyan var mı? Ya babama saldırırsa?" diye sordu Nell korkuyla fısıldayarak.

Tilly parmağını kaldırarak onu uyardı. "Sakin olmamız gerek. Yataktan çıkma. Ben kapının önünü kapatacağım."

Nell onu duymazdan gelerek komodinin üzerindeki Pangur Ban'i aldı ve Tilly'nin peşinden gitti. Birlikte yazı masasını kaldırıp, onu kapının önüne taşıdılar. Nell'in elinden kaydırdığı masa gürültüyle yere indi. İkisi de donup kalmıştı. Tilly kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Bir süre öylece durdular. Hiçbir şey olmadığında ise rahatladılar. Tilly pencerenin sürgüsünü kontrol etti.

Nell peşinden ayrılmıyordu. "Ya camı kırıp içeri girerse?" diye fısıldadı.

Tilly'nin gözleri karanlığa alıştığında, Nell'in renginin solduğunu ve titrediğini gördü. "Belki de yatağın altına saklanmalıyız."

Birlikte yatağın altına girip, tozun ve sıcağın içinde beklemeye başladılar.

Çatıdaki ayak sesleri kesilmiş, uzun ve ürkütücü bir sessizlik oluşmuştu. Nell ağlamaya başladı.

"Şişşt, Nell. Bir şey olmayacak."

"Evet, babam çok güçlüdür," dedi Nell keyifsiz bir sesle. "Değil mi?"

"Çok güçlü."

"Hem tüfeğini de almıştır."

O sırada verandada bir gürültü koptu. Bu bir boğuşmaydı. Silah sesi yoktu. Tilly yatağın altında kendini çaresiz ve ümit-

siz hissediyordu. Nell için en güvenli yerin burası olduğunu bilse de, Sterling'in orada yalnız olmadığından emin olmak istiyordu. Diğer gardiyanların seslerini duymayı umarak dışarıya kulak kabarttı.

"Burada bekle," dedi Nell'e.

"Nereye?"

Tilly yatağın altından çıkarak pencereye yaklaştı. Dikkatlice perdenin arkasına saklanıp verandaya göz attı. Ama hiçbir şey göremiyordu. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde sürgüyü açtı ve pencereyi araladı.

Nell kolunun altına girdi. İkisi de dikkatle dışarıyı dinledi.

Biri inliyordu. Bir başka adamın sesi duyuldu. Nell, Tilly'nin bileğine yapıştı. "Bu babamın sesi değil."

Tilly donakaldı. Rüzgâr kulağına bazı kelimeler taşıyordu. 'Seni domuz,' 'Zorba herif.' Nell haklıydı. Konuşan adam Sterling değildi. Bu da diğer sesin, yani inleyenin Sterling olduğu anlamına geliyordu.

"Tüfeğini almamış mı?" diye fısıldadı Nell çılgına dönmüş bir halde. "Neden onu vurmuyor?"

Tilly baştan aşağı ürperdi. Sterling'e bir şey olursa onları kim gelip kurtaracaktı?

Hiç kimse. Bunu Tilly yapmak zorundaydı.

"Evde başka tüfek var mı?" diye sordu Nell'e, pencereyi kapatıp sürgülerken.

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır, gelmeyeceksin. Pangur ile yatağın altına girip, tıpkı onun gibi sessizce ve hareket etmeden bekleyeceksin. Tüfek nerede?" Tilly'nin kalbi hızla çarpıyordu.

"Babamın çalışma odasında. Masasının üzerindeki dolapta."

"Burada bekle. Bir yere kımıldayacak olursan hepimizi tehlikeye atarsın. Yatağın altına gir ve ikimizden biri gelip seni alana dek çıkma."

Nell korku dolu hıçkırıklara boğuldu. "Sağ salim dön. Lütfen."

Tilly sessizce kapıya yürüyüp, çalışma masasını kenara çekti. Nell'in yatağın altında olduğundan emin olduktan sonra koridora çıkıp Sterling'in çalışma odasına yöneldi. Ama sonra fikrini değiştirdi. Tüfeği nasıl ateşleyeceğini bilmiyordu. O yüzden salona gidip ağır, pirinç şömine maşasını aldı. Ardından kendi odasının yolunu tuttu. Odası Nell'in odasıyla aynı verandaya bakıyordu. Sessizce pencereden dışarı çıkıp seslere kulak kabarttı. Sesler kuzeydeki verandadan, evin arkasından geliyordu. Tilly korkudan titriyordu. Ama burada durup Sterling'in yaralanmasına ya da öldürülmesine izin veremezdi. Gardiyanlar neredeydi? Herkes ormana mı gitmişti? Belki bir çığlık atsa hepsi koşar gelirdi. Böylece o da içeriye, olmak istediği yere kaçıp saklanabilirdi.

Ama bu mahkûmun Sterling'i öldürmesine de yol açabilirdi. Tilly verandanın ucuna gelerek durdu. Tam olarak ne halde olduklarını görmek için bitişik verandaya göz atması gerekiyordu. Derin bir nefes aldı. Ardından başını hızla uzatıp geri çekildi. Bir saniyeliğine gördüğü manzara onu dehşete düşürmüştü. Sterling yerde yüzükoyun yatıyordu. Sarışın, kir içindeki bir adam onun üzerine çökmüştü. Sterling'in kafasına oturmuş, onu var gücüyle yumrukluyordu.

Buna nasıl cüret ederdi? Bu aşağılık yaratık, böylesine ileri görüşlü ve tutkulu bir adama nasıl böyle vahşice davranabilirdi? Ne hakla Sterling'e zarar verebilirdi? *Onun* Sterling'ine... Tilly'nin içini büyük bir öfke kapladı. Mahkûmun sırtı ona dönüktü.

Derin bir nefes daha alıp hızla köşeyi döndü. Arkasını nen mahkûm, gözü dönmüş kızıl saçlı bir kadınla karşılaşır ansızın afalladı. Tilly hiç beklemeden ağır şömine maşası adamın kafasına indirdi. Adam acıyla inleyerek Sterling'in y kasını bıraktı. Bu defa pirinç maşayı var gücüyle mahkûmu suratına çarpıp, kırılan burnunun sesini duydu. Ardından tek rar kafasına vurdu. Mahkûm kan revan içinde yere serilmiş hareketsiz yatıyordu. Göğsü şişip iniyor, ıslak ıslak soluyordu. Hâlâ yaşıyordu.

Tilly nefes nefeseydi. Sterling bir süre ellerinin ve dizlerinin üzerinde durarak kan tükürdü. Ardından yavaşça ayağa kalktı ve verandadan aşağı indi. Çalılıkların arasından tüfeğini getirerek, onu mahkûma doğrulttu. Tilly nefesini tuttu. Ama sonra, Sterling tüfeği gökyüzüne doğrultarak tetiği çekti. Gecenin sessiz karanlığı, kulakları sağır eden bir sesle dalgalandı.

Sterling tüfeği yere atarak Tilly'ye yaslandı. "Teşekkür ederim."

Silah sesinin ardından dört bir yanda fenerler yanmaya başladı.

"Tüfeği elimden düşürdü," dedi Sterling kaburgalarını tutup, güçlükle nefes alarak. "Seni ve Nell'i korumam gerekirdi. Uyumamam gerekirdi. Muhtemelen nöbetçi gardiyanların hepsi ayakta olduğumu sanıyorlardı."

"Kimse onun buraya gelmesini beklemiyordu."

"Fazla merhametliyim, Tilly. Fırsatım varken onu öldürebilirdim ama onun yerine konuşmaya çalıştım." Yerde baygın bir halde yatan mahkûmu gösterdi. "Az önce de öldürebilirdim. Ama yapamadım. Ben zayıf biriyim."

"Hayır. Güçlüsün. Hem de çok güçlüsün. Sana hayranım, Sterling."

Onlara doğru koşan ayak seslerini ve bağırışları duydular. Silah sesi ve yaşadığı korku yüzünden Tilly'nin kulakları hâlâ uğulduyordu. Mavi üniformalı adamlar mahkûmu kelepçelediler. Fener ışıkları, adamın yüzündeki ve başındaki yaraların boyutunu gözler önüne seriyordu. Tilly onlara sebep olduğu için kendini kötü hissetti. Sterling kaburgalarını tutarak gardiyanlara emirler yağdırmaya başladı. Gardiyanlardan biri -Tilly onun şef gardiyan Bay Donaghy olduğunu anlamıştı- Sterling'in omzuna dokundu.

"Eve gir, müfettiş," dedi. "Yaralısın. Dinlenmen gerek. Doktor Groom yarın burada olacak. Bırak bununla biz ilgilenelim."

Sterling tereddüt etti. Kararsızlığı, şaşkınlığı ve yorgunluğu yüzünden okunuyordu.

Tilly araya girerek, "Seni ben götürürüm," dedi. O an bir grup erkeğin karşısında sadece sabahlığıyla durduğunu fark etti. Onun hakkında ne düşüneceklerdi? Bu nasıl bir dedikoduya sebep olacaktı?

Ama sonra Bay Donaghy öne çıkarak, "Evet," dedi. "Bayan Lejeune ile git, Sterling. Bayan Lejeune, müfettişin çalışma odasında bir ilk yardım çantası var. Onunla elinizden geleni yapın. Yaralarının hayati tehlike taşıyabileceğinden endişe ederseniz, cezaevinin doğu binasına gelip beni bulun ve bu gece anakaraya bir tekne gönderelim."

Tilly, Sterling'in koluna girerek onu eve taşıdı. Nell anında onları karşıladı. "Baba! Baba!"

"Odanda bekliyor olman gerekiyordu," dedi Tilly. Nell'i Sterling'den uzak tutmak için elinden geleni yaparak.

"Lütfen, Nell, beni rahat bırak," dedi Sterling. "Yaralı ve sarsılmış bir haldeyim."

"Ama yardım etmek istiyorum. ben de..."

"Nell!" diye çıkıştı Tilly. Kızın nasıl sindiğini görünce [illegible] yükselttiği için kendinden nefret etti. Daha yumuşak bir [illegible] le konuşarak, "Nell, tatlım," dedi. "Eğer babana yardım [illegible] istiyorsan, yatağına dön. Sana ihtiyacım olursa çağıracağım."

"Ama bu haksızlık. Çağırmayacaksın."

"Çağıracağım."

"Annemin öldüğü gece kimse beni çağırmamıştı."

Tilly, Sterling'in kolunu bir süreliğine bırakıp, Nell'in gözlerine bakmak için çömeldi. "Sana söz veriyorum."

Nell hiçbir şey söylemeden başını olumlu anlamda salladı. Sonra da dolan gözleriyle karanlık koridorda kayboldu.

Tilly, Sterling'i salona götürüp yavaşça kanepeye oturttuktan sonra odadaki tüm mumları yaktı.

"Burada bekle," dedi.

"Zaten zor kımıldıyorum," dedi Sterling buruk bir gülümsemeyle.

Tilly, Sterling'in çalışma odasındaki ilk yardım çantasını bulduktan sonra biraz su ve bez almak için mutfağa gitti. Döndüğünde Sterling'in gömleğini çıkarmış olduğunu gördü. Köprücük kemiğinin üzerinde kanlı bir kesik ve yüzünde kanlar vardı. Tilly bir an için İspanyol'la ettiği kavga sonrası eve dönen Jasper'ı hatırlayıp irkildi. "Bu yaraları temizlememiz gerek."

Sterling göğsünü ışığa doğru çevirdi. "Sanırım ciddi bir şey yok." Derin, dolu dolu bir nefes aldı. "Hâlâ rahat nefes alabiliyorum. Demek ki kaburgalarımda kırık yok."

"Ona Doktor Groom karar verecek, Sterling. Kımıldama."

Tilly, Sterling'in boynundaki kanı temizlediğinde bir ısırık iziyle karşılaştı. İlk yardım çantasındaki küçük, beyaz bir

şişenin üzerinde doktorun elyazısı vardı. Şişedeki merhemin bir kısmını dikkatle ısırık izinin üzerine sürdükten sonra Sterling'in yüzünü temizlemeye devam etti. Kanın çoğu burnundan gelmişti ve görünürde büyük bir yarası yoktu.

Tilly onunla ilgilenirken, Sterling sabırla ve kımıldamadan oturuyordu.

"Onu iyi benzettin, Tilly."

"Yapmak zorundaydım," diyerek kendini savunma ihtiyacı duydu Tilly.

"Oysa sen oldukça yumuşak birisin," dedi Sterling. Kısa bir anlığına Tilly'nin eline dokundu.

Tilly, Sterling'in gözlerine bakarak gülümsedi. "Sinirlenmiştim."

"Sinirlenince korkunç oluyorsun."

Tilly cevap vermedi. Veremedi.

"İşte," dedi ilk yardım çantasını kapatıp bir kenara koyarak. "Seni ısırdı mı?"

"Vahşi bir hayvan gibiydi. Bazıları... Hapis hayatı onların akıl sağlığını bozuyor. Hırsızlık suçundan beş yıl ceza almıştı. Dördüncü yılındaydı. Önümüzdeki yıl bu zamanlarda özgürlüğüne kavuşacaktı. Ama onu cezalandırdığım için beni cezalandırmayı aklına koymuş bir kere."

Tilly ürperdi. "Yani her gün böyle adamlarla mı uğraşıyorsun?"

"Genellikle beni öldürmeye çalışmıyorlar, Tilly." dedi Sterling. Düşüncelere dalıp bir süre durakladıktan sonra, "Beni öldürecekti, biliyor musun?" diye sordu. "Ölene kadar dövülmek... Böyle ölmeyi kimse istemez."

Tilly kanepeye, Sterling'in yanına oturdu. "Bundan bahsetme bile, Sterling. Öyle bir şey olmadı. İyi olacaksın."

"Çünkü hayatımı kurtardın," dedi Sterling. Elinin tersiy hafifçe Tilly'nin yanağını okşadı. Tilly ürperdi. "Seninle ki sede tanıştığım o gün, benim için bu kadar önemli olacağı asla hayal etmemiştim."

Biraz öncesine kadar Tilly'nin içini dolduran öfkenin yeri ni şimdi büyük bir arzu almıştı. Her bir hücresi arzuyla yanıp tutuşuyordu. Dili tutulmuş bir halde, kımıldamadan öylece duruyordu. Sterling, Tilly'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Ardından ona doğru eğilerek, dudaklarını yumuşakça Tilly'nin dudaklarına dokundurdu.

Ama yumuşakça bir dokunuş Tilly için yeterli değildi. Kendini hızla Sterling'in kollarına attı. Sterling onun beline sarıldı. Tilly parmak uçlarında onun sert kaslarını, dudaklarında sıcacık dudaklarını, dilini hissediyordu.

"Tilly," dedi Sterling birden geri çekilerek. "Tilly, hayır."

İşte. Tıpkı korktuğu gibi geri çevrilmişti. Yüreğini açıp, arzusunu bu kadar çabuk gösterdiği için yine aynı hissi yaşamıştı. Tilly'nin yanakları utançla kızardı. "Affedersin," diyerek geri çekildi.

"Hayır." Sterling onun elini yakalayarak gülümsedi. "Burada olmaz. Gel." Yüzünü acıyla buruşturup kanepeden kalkarak, Tilly'yi ayağa kaldırdı. "Nell hâlâ uyumamış olabilir. Kâbus görür diye yatak odamın kapısını kilitlemiyorum. Ama bu gece kilitleyeceğim."

Sterling'in odası. Onu odasına davet ediyordu. Tilly'nin dizlerinin bağı çözüldü.

Karanlık koridordan usulca geçtiler. Nell'in odasının bulunduğu koridor gayet sessizdi. Sterling, Tilly'yi yavaşça odaya itti. Kapıyı sessizce kapatıp kilitledikten sonra Tilly'ye dönüp, sıcacık parmaklarıyla onun boynunu ve yanakları-

nı okşadı. Ardından sabahlığını yavaşça omuzlarından aşağı sıyırdı. Tilly sadece incecik geceliğiyle kalmıştı. Sterling, Tilly'nin göğüslerini nazikçe avuçlayıp, başparmağıyla göğüs uçlarını okşadı. Tilly arzuyla kıvranmaya başladı. Göz göze geldiklerinde, Sterling bir süre Tilly'nin gözlerinin içine baktı. Ardından dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

"Sterling," diye mırıldandı Tilly öpücükler arasında. "Ah, Tanrım."

Sterling geceliğin eteklerini tutup yukarı sıyırdı. Tilly'nin kollarını yukarı kaldırarak, geceliği çıkarıp yere attı. Ardından aceleyle kemerini çözdü. Pantolonunun tek bacağını çıkardığı sırada az kalsın düşüyordu.

Gülerek kendilerini yatağa bıraktılar.

"Bana nazik davran," dedi Sterling, loş odada göğsündeki morlukları göstererek.

"Sanırım bunu söylemesi gereken kişi benim," diyerek gülümsedi Tilly.

"Öyleyse birbirimize nazik olacağız," dedi Sterling. Sırtüstü dönerek Tilly'yi üzerine oturttu. Yüzünü Tilly'nin göğüslerine gömüp, yumuşak kalçalarını okşamaya başladı. Sıcacık tenleri birbirine değiyordu. Tilly parmak uçlarını nazikçe Sterling'in göğsünde gezdirdi. Daha sonra kollarındaki ve omuzlarındaki kasları sıkıca kavrayıp, dudaklarını onun dudaklarına dayadı. Sterling içine girdiğinde, Tilly bir anlık, keskin bir acıyla irkildi. Ama göğüslerinde gezinen dudaklar, acısını çok geçmeden zevke dönüştürdü. Sterling, Tilly'nin kalçalarını kavradı. Vahşi bir arzuyla hareket eden bedenleri, büyük bir rahatlamanın ardından birbirine sokuldu. İki beden, sanki birbirleri için yaratılmışçasına uyumluydu.

Tilly kendi odasına dönmeden önce Sterling'in giyinmesine yardım etti. Sevişme esnasında hiçbir acı hissetmezken şimdi canının bu kadar yanıyor olması Sterling'i güldürdü.

"Affedersin," dedi Tilly.

"Olanlar için asla özür dileme. Ama Nell'in aynı yatağı paylaştığımızı öğrenmesini göze alamayız, Tilly..."

"Anladım. Bunu... yarın konuşuruz."

Sterling onu öpmek için eğilince Tilly dudaklarını araladı. Sert ve sevgi dolu bir öpücüğün ardından geri çekilerek, "İyi geceler," dedi Sterling.

Tilly gülümsedi. "İyi geceler."

Odasına gidip, bu defa kendi kendine soyunarak yatağına girdi.

Tilly uzunca bir süre yatağında uzanıp, biraz önce yaşadıklarını tüm ayrıntılarıyla aklından geçirdi. İçinde uyanan hisler son derece güzel, heyecan verici ve kışkırtıcıydı. O anı hatırlayarak hafifçe inledi. Sterling'in ona dokunduğunda neler hissettiğini merak ederek ellerini bedeninde gezdirdi. Yumuşak ve kıvrımlıydı. Bunu bir kez daha yapmak, hepsini yeniden yaşamak istiyordu.

Ama çok geçmeden mutluluğunun yerini karanlık düşünceler aldı. Sterling'e âşık olmakla ne yaptığını sanıyordu? Ne onu sevebilirdi, ne de Sterling'in onu sevmesine izin verebilirdi. Hayatı bir yalan üzerine kuruluydu. Ve bu yalan hayatı devam ettirebilmesinin tek yolu kimseyle yakınlaşmamaktı.

Bu düşünce, ona yatağının altındaki bir çakıltaşı gibi rahatsızlık veriyordu. Bir o yana, bir bu yana dönüyor, üzerini örtüp

açıyordu. Gün yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Derken ansızın hatırlayıverdi: Sterling'in hayatını kurtarmıştı. Belki de bu, yaptığı diğer karanlık şeyleri silmeye biraz olsun yardımcı olabilirdi.

O an anladı. Sonsuza dek vicdan azabıyla ezilmesine gerek yoktu. Geçmişte yaptıklarını, bugün yaptıklarıyla silip yok edebilirdi. Sterling'e özgürce âşık olabilirdi.

Yorgun zihni uyumanın eşiğine gelmişti. Nedendir bilinmez, aklına çocuklarından çok uzakta olan Hettie Maythorpe geliverdi. Güneş ufukta yükselmeye başladığı sırada nihayet uykuya daldı.

Ertesi gün evde tam bir kargaşa hâkimdi. Bir sürü kişi –gardiyanlar, amirler, doktorlar ve anakaradan gelen müfettişler– Sterling'i ziyarete gelip gidiyorlardı. Tilly ve Nell ise bütün bu kargaşanın ortasında bir şekilde derslerine odaklanmaya çalışıyorlardı.

Nell nihayet Fransızca dilbilgisi kitabını kapatarak, "Çok fazla ayak sesi var!" diye sızlandı. Haklıydı, merdivenleri inip çıkan ayak sesleri sürekli dikkatlerini dağıtıyordu. Ama Tilly'nin zihnini dağıtan daha büyük bir şey varsa, o da Sterling ile bir daha ne zaman yalnız kalacaklarını merak ediyor oluşuydu.

"Haydi," dedi Nell'e, "dört alıştırma daha çözelim, sonrasında yapacak başka bir şey buluruz."

Nell alıştırmalara eğildiği sırada Sterling kapıyı açtı. Tilly onu dün geceden beri görmemişti. Sterling kahvaltıdan önce çalışma odasına kapanarak firarın sonuçlarıyla ilgilenmiş ve

hiç dışarı çıkmamıştı. Yorgun görünüyordu. Ama yanaklarını rengi yerindeydi ve gözleri parlıyordu.

"Merhaba, bayanlar," dedi sakince gülümseyerek.

Sterling, Tilly'nin gözlerine baktı. Tilly anında kızardı.

Nell bunu fark etmedi bile. Sterling'e koşarak kollarını ona doladı. "Baba! Seni görmek için ölüyordum."

"Çok sıkı sarılma, Nell. Şunlara bir bak," diyerek gömleğinin ucunu yukarı kaldırdı Sterling.

Tilly gözucuyla Sterling'in düz karnına baktı. Aklı bir anda dün gecenin anılarıyla doluverdi. Sterling gömleğini biraz daha yukarı sıyırdığında, Tilly onun Nell'e neyi göstermeye çalıştığını gördü. Karnı ve göğsü neredeyse tamamen mosmordu.

"Ah, zavallı babam!" diye bağırdı Nell. "Sana bunu yapan tam bir canavarmış. Umarım onun canına okumuşsundur."

Sterling gömleğini indirdi. "Ah, o hikâye biraz ilginç. Aslında onun canına okuyan mürebbiyendi," diyerek Tilly'ye gülümsedi. "Artık bütün gardiyanlar senden korkuyor. Bay Burton'ın burada olup da senin hakkında konuşulanları duymaması çok kötü."

Tilly güldü. Nell, gözlerini iri iri açarak ona baktı.

"Tilly, sen yapmamışsındır."

"Yaptım," dedi Tilly. Ardından dün gece kendine verdiği sözü hatırladı. Geçmişte yaptıklarını bugün telafi edecekti. "Yine de yaptığım hoş değildi. Adam ne kadar canavar biri olursa olsun kötü yaralandı. Doktor onunla ilgilendi mi, Sterling?"

Sterling mesafeli bir ses tonuyla, "Yakalandıktan kısa süre sonra bilinci yerine geldi," dedi. "Burnu kırılmış ve çok sayıda yarası var. Hem tedavi edilmek hem de saldırı suçundan

tekrar yargılanmak için anakaraya gönderildi. Benim için tehlikeli olduğu düşünüldüğünden bir daha Kor Adası'na gönderilmeyecek. Yani artık bitti."

Bitmişti. Ve bir şeyin sonu, başka bir şeyin başlangıcı olmuştu.

Sterling cebinden çıkardığı saatine bakarak suratını astı. "Gitmem gerek. Birkaç görüşmem daha var."

"İyi olduğuna sevindim, baba," diyerek babasının elini tuttu Nell. Ardından Tilly'nin eline uzandı. "Onu senin kurtarmış olmana da sevindim."

Sterling yanlarından ayrıldıktan sonra Tilly, Nell'e döndü. "Anlaşılan ikimiz de derse odaklanamayacağız. Hava serin, bahçede devam etmeye ne dersin? İstersen resim defterini getirip çiçekleri çizebilirsin."

Nell sevinçle zıpladı. "Evet. Ah, evet, evet, evet." Resim defterini almak için hızla odasına koştu. Tilly ile ön verandada buluşup, birlikte bahçeye indiler.

Nell özgürce koşup çalılıkların arasında gözden kaybolduğu sırada Tilly kendi bahçesine yürüyerek, gölge bir yer bulup oturdu. Kollarını dizlerine sarıp, başını eğerek etrafı dinlemeye başladı. Rüzgâr incir ağaçlarını usulca hışırdatırken palmiyeleri gürültüyle uğuldatıyordu. Uzakta kıyıya vuran denizin sesi, serçelerin tatlı cıvıltısı ve bir yerlerdeki yalıçapkınının ötüşü duyuluyordu. Tilly, hepsinin bir aile gibi el ele tutuşacakları anı hayal etti.

Bir aileyi hak ediyor muydu?

Başını kaldırdığında, bahçenin diğer ucundaki manolyalarla ilgilenen Hettie'yi gördü.

Ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilmeksizin ayağa kalkarak Hettie'nin yanına yürüdü. Hettie önce onu fark etmedi. Fakat sonra Tilly'ye dönerek gülümsedi.

"Bugün erken çıkmışsınız."

"Çiçekleri çizmesi için Nell'i dışarı çıkardım," diyer omzunun üzerinden geriye baktı Tilly. Nell'i göremiyor ama bir yerlerde oturup lavantaların resmini yaptığını tahm ediyordu. Tekrar Hettie'ye döndü.

"Umarım iyisinizdir," dedi Hettie.

"Neden yaptın?" diye sordu Tilly ansızın. Görünmez bi sınırı aştığını bilse de kendine hâkim olamamıştı.

"Anlamadım?"

"Kocanı neden öldürdün?"

Hettie'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. Dudaklarını birkaç kez aralasa da tek kelime edemedi.

Tilly pişman olmuştu. "Affedersin," diyerek geri çekildi. "Hiçbir şey söylememem gerekirdi."

Ama Hettie ansızın uzanarak Tilly'nin bileğini yakaladı. Onu öyle sert tutuyordu ki Tilly acıyla irkildi. Hettie, gözlerinde karanlık bir pırıltıyla yaklaştı. "Bana pislikmişim gibi davranıyordu. Her gece eve sarhoş geliyor, beni dövüyordu. Ve çocukları da dövmeye başlamasının an meselesi olduğunu biliyordum. Başka bir çıkış yolu göremedim."

Tilly'nin hızla çarpan kalbi yutkunmasını zorlaştırmıştı.

"Ama şimdi pişmanım, tüm kalbimle pişmanım. Bir zamanlar onu sevmiştim. Ve o korkunç günden beri onu her şeyden yoksun bıraktığımı, her anını çaldığımı bilerek yaşamak zorundayım. Her sabah duyacağı kuş seslerini, her akşam hissedeceği rüzgârı, her şeyini çaldım. Hepsini çaldım."

Tilly konuşabilmek için kendini zorladı. "Peki, sen... vicdan azabının hapis yatmakla silineceğini hissediyor musun?"

Hettie, Tilly'nin kolunu bırakarak geri çekildi. "Bazen bunun için dua ediyorum. Fakat Tanrı dualarıma cevap vermiyor."

Tilly bir an için dikkatle Hettie'ye baktı. Ensesinde gevşekçe topladığı koyu renk saçları, rüzgârda yüzüne uçuşuyordu.

Hettie derin, titrek bir nefes aldı. "Ama en çok da çocuklarımı tekrar görebilmek için dua ediyorum." Hettie'nin gözleri dolduğunda, Tilly yüreğinin ezildiğini hissetti. Kanlı canlı karşısında duran bu kadının ne kadar hassas, korunmasız ve kucaklanmaya muhtaç olduğunu görebiliyordu. Mantığını dinlemeksizin Hettie'yi kollarına alıp, hıçkıra hıçkıra ağlamasına izin verdi. Tutuklandığından beri kimsenin ona sarılmadığından emindi. Çünkü Hettie onu neredeyse nefessiz bırakacak kadar sıkı sarılıyordu. Tilly onu avutacak bir şeyler söyleyerek sırtını sıvazladı. Ama Hettie ağladıkça ağlıyor, Tilly onda açığa çıkardığı hislerden korkuyordu.

"Tilly?" dedi küçük bir ses.

Hettie hemen geriye sıçrayıp, elleriyle yüzünü örttü. Tilly, Nell'i omzundan sıkıca tutarak uzaklaştırdı. "Gördüklerini unut."

"Ne oldu? Hettie iyi mi? Niye ona sarılıyordun? Babam arkadaş olduğunuzu biliyor mu?"

"Arkadaş falan değiliz. Hettie üzgündü, ben de her iyi kalpli insanın yapacağı şeyi yaptım. Babana bir şey söyleme, lütfen. Zaten aklında bin tane şey var."

"Neden üzgündü?"

"Söylemedi." Verandanın merdivenlerine vardıklarında, "Bir şey çizdin mi?" diye sordu Tilly.

Nell'in gözlerinin içi parladı. Az önceki konuşmaları anında unutmuştu. "Bak," dedi resim defterinden bir sayfa uzatarak.

Tilly resme bakarak övgüde bulundu. Nell bir şeyler yazmak konusunda, çizmekten çok daha iyiydi. Bu da aceleci

davrandığı bir başka konuydu. Sabırlı olmak onun için hiç kolay değildi. "Haydi, içeri girelim. Bunun Latince ismini bulup resminin altına yazabilirsin."

Nell önden koşturarak eve girdi. Tilly arkasını dönüp bahçeye baktı. Hettie diz çökmüş bir halde çiçeklerle ilgileniyordu. Buradan bakıldığında kendini toparlamış ve gayet iyi görünüyordu. Tilly ise kendini tam tersi hissediyordu.

Akşamüstüne doğru Tilly çay içmek için salona indi. O sırada verandadan inen Nell'i gördü. Normalde Tilly ile birlikte çay içmek için ortalığı birbirine katarken, bugün bahçeye çıkıyordu. Tilly önce bunu önemsemedi. Ama sonra Hettie ile yaptıkları konuşmanın Nell'i ne kadar meraklandırdığını hatırladı. Ayağa kalkarak pencereye yürüdü. Nell oradaydı. Akşamüstünün güneşi kestane rengi buklelerine vuruyor, ellerini arkasında birleştirmiş bir halde Hettie ile konuşuyordu.

Tilly bir an için tereddüt etti. Dışarı çıkıp konuşmalarına engel olmalı mıydı? Hayır, bir sorun olmazdı. Hettie ona anlattığı şeyleri Nell'e anlatmazdı. Muhtemelen çiçekler ya da hava hakkında konuşuyorlardı. Tilly bir süre pencerede durup onları seyrettikten sonra çayını hatırlayarak koltuğuna döndü.

Kucağında çay tabağı, elinde fincanıyla uzaklara dalarak düşündü. Hettie'nin hikâyesi onu sarsmıştı. Kocası ona şiddet uygulamış, kötü davranmıştı. O da kendini ve çocuklarını korumak zorunda kalmıştı. Ve bu yüzden hapisteydi. Tilly kendi durumunu düşündüğünde her zamankinden suçlu hissetti. Hapiste olması gereken kişi kendisiydi. Onu aldatan bir kocadan başka derdi olmayan ve bu yüzden iki kişinin ölümüne sebep

olan Tilly özgürce yaşıyorken, koruyucu bir annenin parmak-
lıklar ardına tıkılması dünyanın dengesine aykırıydı.
Ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama bunu yapacak cesa-
reti olup olmadığından emin değildi.

18

Cezaevinde

Tilly'nin akşam yemeğini yiyecek iştahı yoktu. Onun yerine yemek boyunca Sterling'in ellerinin ve bileklerinin hareketini seyretti. Tek istediği, dün gece onları sarıp sarmalayan o tatlı hissi yeniden tadabilmekti. O an zihnini kurcalayan bütün karanlık düşünceleri unutabileceğini biliyordu. Açlığını çektiği şey Sterling idi, yemekse tamamen fuzuliydi.

Nell bu akşam sessiz ve ilgi doluydu. Babasının sosa uzanmasına izin vermemiş, bardağını doldurmuş ve kendisine söylenmesine gerek kalmaksızın, masayı toplaması için hizmetçiyi çağırmaya gitmişti.

"Dinlenmen gerek, baba," dedi. "Yemekten sonra doğruca yatağa."

"Sakıncası yoksa, Nell," dedi Sterling, "salonda bir bardak şarap içmek kendimi çok daha iyi hissettirir."

Tilly'nin içini bir sıcaklık kapladı. Uzun bir günün sonunda nihayet baş başa kalacaklardı.

Nell yatmaya gittiğinde, Tilly ve Sterling salona çekilerek kapıyı kapattılar. Tilly kendini Sterling'in kollarına attı. Sterling bir süre sarıldıktan sora onu nazikçe kendinden uzak-

laştırdı. "Bir süreliğine mantıklı olmaya ve sana danışmaya ihtiyacım var."

Tilly hayal kırıklığını gizledi. "Ne hakkında?"

Sterling içki büfesine yönelerek her zamanki gibi iki şarap kadehi çıkardı. "Nell hakkında," dedi kadehleri doldururken. "Ada hayatı... Belki de onun için en iyisi bu değil."

"Ama burada gayet mutlu."

"Güvenliğiyle kıyaslandığında mutluluğu ikinci planda kalıyor. Kaçan mahkûm beni bulmak için buraya geldi. Canımı yakmak için neler yapmazdı ki? Benimle işi bittikten sonra Nell'i bulmak için eve girmesine kim engel olabilirdi?"

"Ama ilk kez böyle bir şey yaşandı," dedi Tilly. "Genellikle mahkûmlar gardiyanlardan kaçar, onlara yaklaşmazlar. Onun aklı yerinde değildi. Bunu sen söyledin."

"Evet, bu seferki istisnaydı ve istisna olduğu için çok daha korkunçtu. Ne yapacağını önceden tahmin edemezdim. Benzer bir olayın ya da daha kötüsünün bir daha yaşanmayacağını kimse söyleyemez. Nell'in burada daima güvende olduğunu sanırdım. Ama şimdi... Bilmiyorum."

Tilly şarabını yudumladı. "Peki, ne yapacaksın?"

"Onu anakaradaki yatılı okula göndereceğim."

"Bundan hoşlanmayacak."

"Güvende olacak."

"Orada ruhu boğulur. Nell kurallara alışkın bir çocuk değil."

"Er ya da geç öğrenmek zorunda."

Tilly, gaz lambasının ışığında dikkatle Sterling'e baktı. Asıl sormak istediği şey, Nell yatılı okula gönderildiğinde kendisine ne olacağıydı. Yine de iyi bir tavsiyede bulunmak için tüm dikkatini topladı. "Sterling, bütün bu yaşananlar sadece

bir gece önceydi. Hâlâ sarsılmış haldesin. Hepimizin tekrar güvende hissetmesi biraz zaman alabilir. Bu koşullar altında bir karar vermenin akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Sterling gülümseyerek onun yanağına dokundu. "Benim akıllı Tillyciğim."

Tilly sesini alçalttı. "Beni öpecek misin?" diye sordu, şarap kadehini sehpaya bırakarak. "Acilen öpülmeye ihtiyacım var."

"Elbette öpeceğim."

Tilly gün doğmadan önce gri bir gökyüzüne uyandı. Hâlâ Sterling'in yatağındaydı. Bir an için paniğe kapıldı. Birlikte uyumayacaklarına, Nell uyanmadan önce Tilly'nin kendi yatağına döneceğine dair anlaşmışlardı. Saatin hâlâ erken olduğunu düşünerek kendini rahatlattı. Doğrularak, hâlâ uykuda olan Sterling'e baktı. Onun yanında kıvrılıp yatmak, sırtını onun göğsüne dayayarak uykuya dalmak harikulade bir histi. Onları sarmalayan gecenin sıcaklığını, açık pencerenin ardındaki denizin huzur veren sesini, hazza dönüşen tutkunun teninde bıraktığı tadı bir türlü aklından çıkaramıyordu. Gülümseyerek –gülümsemesine engel olamıyordu– kendi soğuk yatağına döndü.

Tilly dört aydır Kor Adası'ndaydı ve daha önce bir kez bile derslere geç kalmamıştı. Ancak bu sabah bir istisnaydı. Gecenin geç saatlerinde yaşadığı maceralar, sabah geç kalkmasına neden olmuştu. Kahvaltı saatinden sonra uyanmış, hızlıca giyinip saçlarını gelişigüzel toplamış ve guruldayan midesiyle kütüphaneye inmişti.

Fakat Nell orada değildi.

Tilly sandalyesine oturup bugünkü ders planını gözden geçirmeye başladı. Artık tüm heyecanını bir kenara bırakıp, ocak ayında yazdığı ders planına dönme vaktiydi. Bugün Yunancadan tercüme yapacaklardı. Ardından Nell'e yaratıcı yazma denemeleri için birkaç saat verecekti.

Nell hâlâ gelmemişti. Tilly gitgide meraklanıp endişelenmeye başladı. Kütüphaneden ayrılıp verandaya çıktı. Gökyüzü kara bulutlarla çalkalanıyor, yağmur her an bastıracakmış gibi görünüyordu. Bahçeye inip çiçek tarhlarının arasına bakındı. Ardından evin etrafında dönerek uzaklara göz gezdirdi. Şekerkamışı tarlaları, koyu gri gökyüzünün altında altın gibi parlıyordu. Beyaz üniformalı mahkûmlar yeniden tarlalara dönmüştü. Tilly, Nell'in en sevdiği giysilerinin rengi olan mavi ya da kırmızı bir şeyler görmeyi umdu. Ama hiçbir şey göremiyordu.

Eve girip Nell'in odasına giderek kapıyı hafifçe tıklattı. Belki de odasında hasta yatıyordu. "Nell?" diye seslendi. "Nell?"

Cevap yoktu. Tilly yavaşça kapıyı açtı. Oda boştu. Yatak ya düzgünce toplanmıştı ya da içinde hiç uyunmamıştı. Pangur Ban her zaman olduğu gibi komodinin üzerinde değildi.

Nell gitmişti.

Tilly saat on bire kadar bekledikten sonra Sterling'e haber vermeden daha fazla duramayacağına karar verdi. Başlayan şiddetli yağmur çatıyı sertçe dövüyor, verandayı göle çeviriyordu. Sterling'in çalışma odasına gidip kapıyı hafifçe tıklattı.

İçeriden gelen sesleri duyabiliyordu. Sterling'in hâlâ ka mahkûmla ilgili sorular ve belgelerle uğraştığına şüphe yo

"Gel," dedi Sterling sertçe. Sesi, dün gece ona aşk sözc leri fısıldayan o yumuşak sesten çok farklıydı. Tilly nefes tutarak kapıyı açtı.

Sterling masasındaydı. Karşısında Doktor Groom otur yordu. Masanın yanında, elinde belgeler olan bir de gardiya vardı. Tilly erkeklerin dünyasına girdiğini iliklerine kada hissediyordu. Ve bu dünyada ne o ne de vereceği haber hoş karşılanacaktı.

"Tilly?" dedi Sterling, Doktor Groom'un ona şüpheli bir bakış atmasına neden olacak kadar sıcak bir şekilde.

"Çok özür dilerim. Rahatsız etmek istemezdim. Ama Nell kayıp."

Sterling bir anda ayağa fırladı. Ardından göğsünü tutarak acıyla yüzünü buruşturdu. "Ne? Ne zaman?"

"Sabah kütüphaneye inmedi."

"Odasına baktın mı?"

"Tabii. Yatağım ya toplamış ya da hiç uyumamış. Ne zaman endişelenmeye başlamam gerektiğini bilemedim ama..."

"Şimdi, şimdi endişelenmeye başlayabiliriz. Adanın dört bir yanı mahkûmlarla çevrili. Çoğu ağır gözetim altında ya da prangalı. Fakat etrafta beklemedikleri birine ateş edebilecek silahlı gardiyanlar da var."

Tilly'nin yüzü kızardı. Daha önce haber vermediği için kendine kızıyordu. "Özür dilerim. Çok geç haber verdim."

Sterling volta atmaya başladı. "Eğer yatağı bozulmamışsa, bütün geceyi dışarıda geçirmiş olabilir. Mangrov ormanına gitmiş ve orada gelgite yakalanmış olabilir. Orada..."

"Topla kendini, Sterling," diye gürledi doktor. "Bu çocuk

tam bir baş belası. Firarın üzerinden henüz iki gün geçmişken, şimdi de onu bulmak için bütün kuvvetini tüketmene neden olacak. Bırak olduğu yerde kalsın derim. Islanıp acıkınca geri dönecektir."

Sterling volta atmayı kesti. Öfkesini kontrol altına almış olsa da yerinden kımıldayamıyordu. "Önerin için teşekkürler, Doktor Groom," diyerek gardiyana döndü. "Herkese haber verin. Mahkûmlar derhal koğuşlarına kapatılsın. Biri onların tek tek sayıldığından emin olsun. Bütün ekip çocuğu aramak için hazır bulunsun. Bilhassa ormanı didik didik arayacak bir ekip istiyorum. Gözcü kulelerine de mutlaka adam koyulsun. Eğer denize..." Sterling cümlesini bitiremedi. O an Tilly yüreğinin sıkıştığını hissetti.

"Sterling," dedi Tilly. Ona dokunup avutabilmek için can atıyordu. "Nell suya girmemesi gerektiğini bilecek kadar zeki bir kız."

"Biliyorum," dedi Sterling. "Kayıkhanenin anahtarının hangi çekmecemde olduğunu bilecek kadar da zeki. Ama bu fırtınada kürek çekebilecek kadar güçlü değil." Sterling kapının yanındaki askıda asılı yağmurluğunu alıp, hızla merdivenleri indi.

Gardiyan da Sterling'in peşinden koştu. Doktor Groom odada kalıp Tilly'ye yarım ağızla tebessüm etti. "Zapt edilemez," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bu söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Tilly onun tebessümüne karşılık vermedi. "Ben Nell'i aramaya çıkıyorum."

Odasına gidip şemsiyesini aldıktan sonra dışarı çıktı. Sterling'i etrafta göremiyordu. Onun cezaevine gitmiş olabileceğini düşündü. Sertçe yere vuran yağmur damlaları sıçra-

yarak eteklerini ıslatıyordu. Tilly gözlerini kapatıp, Nell gibi düşünmeye çalıştı. Nerede saklanıyor olabilirdi?

Gözlerini açtı. Ayakkabıları suyla dolmuştu. Çamura dönen bahçeyi dolaşarak her çalının dibini, her ağacın tepesini aramaya başladı. Şiddetini iyiden iyiye arttıran rüzgâr şemsiyesini ters döndürünce, onu bir kenara atıp yağmura teslim oldu. Nell bahçede yoktu. Tarlalardaki beyaz üniformalılar da kaybolmuş, onların yerini mavi üniformalılar almıştı. Tilly arama çalışmalarına yardım etmek için mezarlık içindeki patikadan geçerek ormana yöneldi.

Su kenarına inen uzun, çamurlu bir yolun sonunda, şef gardiyan Bay Donaghy'nin bir grup adama talimatlar verdiğini gördü. Bay Donaghy, Tilly'yi görür görmez, "Gerçekten eve dönmelisiniz, Bayan Lejeune," dedi.

"Evde oturup hiçbir şey yapmadan duramam. Lütfen, yardım etmeme izin verin."

Bay Donaghy nazikçe gülümsedi. "Öyleyse bana eşlik edebilirsiniz. Çamura bulanacaksınız."

"Zaten bulandım."

Adamlar farklı yönlere dağıldıktan sonra Tilly, Bay Donaghy'nin peşine düştü. Bay Donaghy'nin çizmeleri, tuzlu su ormanındaki bu görev için çok daha uygundu. Nemli mangrov ağaçlarının kökleri, leş kokulu çamurun derinliklerine doğru ok gibi uzuyordu. Bay Donaghy'nin adımlarına uymaya çalışan Tilly'nin ayakları çamura batıyordu. Ağaçlar birbirine oldukça yakındı. Çamur bu kadar derin ve kötü kokulu olmasaydı, burası harika bir saklanma yeri olabilirdi. Ama Tilly, Nell'in burada, bilhassa bu yağmurun altında saklanmaktan mutlu olacağını hayal edemiyordu.

"Bu adada sığınıp saklanılacak hiçbir yer yok mu?" diye sordu Bay Donaghy'ye, yağmur yüzünü ıslatırken.

"Hayır."

"Bir mağara ya da kaya altı da mı yok?"

"Yok, Bayan Lejeune. Bu adada saklanılabilecek her yeri biliyoruz. Muhtemelen açık havada bir yerde."

Tilly, Bay Donaghy'nin peşinden güçlükle yürümeye devam etti. Nell gerçekten de babasına bunları yaşatacak kadar sersem bir çocuk muydu? Bir firariyi aramalarının üzerinden henüz birkaç gün geçmişken, bütün cezaevi çalışanlarını peşine düşürür müydü? Hem de bu yağmurda? Tilly endişelenmeye başladı. Nell'in başına başka bir şey geldiyse ne olacaktı? Sterling'in asıl korktuğu şeyin bu olduğunu hissedebiliyordu. Peki ya korkmakta haklıysa? Ya Nell yaralanmış, kaçırılmış ya da daha kötüsü...

"Nell!" diye seslenmeye başladı Tilly. "Nell!"

Bay Donaghy merakla ona baktı. Kaçan mahkûmlara ismiyle seslenmeye alışkın değillerdi. Ancak bunun iyi bir yöntem olduğuna karar vermiş gibi görünüyordu. "Nell!" diye bağırdı o da. "Nell, neredesin?"

Tilly akşamüzeri soğuktan donmuş, ıslak ve çamurlu bir halde eve döndü. Güçsüz ve yorgundu. Ne bir lokma yemiş ne de Nell'i bulabilmişti. Odasına gidip ıslak giysilerini çıkararak kurulandı. Parmak uçları bembeyaz ve buruş buruş olmuştu. Gardırobundan kuru bir şeyler alıp giydikten sonra yatağına oturup düşünmeye başladı.

Nell kaçmış mıydı, yoksa kaçırılmış mıydı?

Kaçmasına neden olan şey neydi? Tilly suçluluk hissiyle dün gece Sterling ile seviştiklerini hatırladı. Acaba çok mu ses çıkarmışlardı? Nell onları duymuş ve ikisine de öfkeli bir şekilde kaçmış mıydı? Hayır, nihayet Sterling'in odasına sızmaya karar verdiklerinde saat oldukça geç olmuştu. Nell duymuş olsa bile duyduğu seslere bir anlam veremezdi.

Ancak Tilly bir anda hatırlayıverdi. Nell o akşamüstü Hettie ile konuşmuştu. Ve o akşam gayet sessiz ve usluydu. Hettie ona bir şey mi anlatmıştı? Belki de Nell ona bir şeyler söylemişti.

Tilly ayağa fırladı. Sterling'e bunu anlatmalıydı... Ama sonra ne olacaktı? Birileri gidip Hettie'yi sorguya çekecek ve Tilly'nin ona işlediği suçla ilgili sorular sorduğunu mu öğrenecekti? Halihazırda Sterling'in kafasını meşgul eden yeterince şey vardı.

Cezaevine tek başına gidebilirdi. Bu düşünce onu ürpertti. Ama Hettie'nin Nell'in neden kaçtığını, hatta belki de nerede saklandığını bildiğinden emindi.

Doğruca Sterling'in çalışma odasına indi. Elbette, Sterling orada değildi. Adada bir yerlerde, Nell'i aramakla meşguldü.

Verandaya çıkıp, ağaç tepelerinin ardında görünen ürkütücü cezaevi binasına baktı. Koyu renk taşlar ve demir parmaklıklar, şiddetli yağmurun altında korkunç ve sessiz görünüyorlardı. Acaba Hettie'yi görmesi için içeri girmesine izin verirler miydi?

Bugün verebilirlerdi. Eğer cesaretini toplarsa içeri girebilirdi.

Sırtını doğrultarak merdivenleri indi. Yağmur dinerek hafifçe çiselemeye başlamıştı. Fakat ufuktaki kara bulutlar daha fazlasını yağdırmakla tehdit ediyordu. Tilly tekerlek izleriyle

dolu ve çamura dönmüş olan toprak yolda yürümeye başladı. Ardından cezaevine giden ara yola saptı. Daha önce bu yoldan hiç geçmemişti. İçeri girmek için nereye gideceğinden emin değildi. Ama sonra Sterling'in söylediklerini hatırladı. Kadın mahkûmlar binanın güneyindeydi. Bu yüzden o yöne yöneldi.

Batı kanadının ayrı bir girişi vardı. Küçük bir avlunun etrafı parmaklıklarla çevriliydi. Muhtemelen burası hava almaya çıktıkları avluydu. Avluda birazcık çimen ve bolca çamurdan başka hiçbir şey yoktu. Hettie'nin evlerinin bahçesini bu kadar sevmesine şaşmamak gerekti. Avlunun yanındaki taş duvarlar içinde kemerli, ahşap bir kapı görünüyordu. Tilly kapıyı çalıp çalmamak konusunda tereddüt etti. Ardından onu açmayı denedi. Kapı ahşap panelli duvarları olan küçük bir odaya açıldı. İçerisi tuz ruhu ve limon kokuyordu. Kızıl saçlı genç bir gardiyan bacaklarını iki yana açmış şekilde sandalyesinde oturuyor, parmağıyla kulağını karıştırıyordu.

Gardiyan, Tilly'yi görür görmez elini kulağından çekerek ayağa fırladı. "Burada olmamanız gerekiyor, bayan."

"Beni Müfettiş Holt gönderdi. Mahkûm 135 ile konuşmam gerek."

"Bana öyle bir emir gelmedi."

"Tabii ki gelmez. Şu an bütün adada kızım aramakla meşgul. Ben Eleanor'm mürebbiyesiyim. Müfettiş ve ben, 135'in Nell'i bulmamıza yardımcı olabileceğine inanıyoruz. Onunla sadece birkaç dakikalığına konuşmam gerek."

Gardiyan bir süre tereddüt ettikten sonra, "Burada bekleyin," dedi. Cebinden anahtarlarla dolu büyük bir halka çıkarıp, arkasındaki bir kapıyı açarak odadan çıktı. Tilly'nin kulağına bazı kilit sesleri geldi. Şiddetini yeniden arttıran yağmur, saçdan çatıyı kulakları sağır eden bir sesle dövüyordu. Bulutlar

pencereden içeri giren gün ışığını kesmiş, oda gece vakti gil karanlığa gömülmüştü. Yaklaşık on dakika sonra Tilly kapı nın tekrar açıldığını duydu. Kızıl saçlı gardiyan, yanında daha yaşlı ve daha kel bir adamla birlikte döndü.

"Sizi müfettişin yolladığını mı söylüyorsunuz?" diye sordu adam kabaca.

"Evet," dedi Tilly, gözlerini kırpmaksızın adamın gözlerine bakarak.

"Bize öyle bir haber yollamadı."

"Arkadaşınıza da söylediğim gibi şu an başka şeylerle meşgul olduğu için yollayamadı. 135 ile konuşmamı ne kadar geciktirirseniz, küçük Nell'i bu fırtınada o kadar uzun süre bırakmış olacaksınız."

Gardiyan başını iki yana salladı. "Ben tehditten anlamam, bayan. Emirleri uygularım. Bana herhangi bir emir gelmedi."

Tilly kendini toparladı. Planı dağılmak üzereydi. "Hettie'nin dün akşam kızla konuştuğunu gördüm. Bir şeyler biliyor olabilir. Onunla konuşmama izin vermek zorundasınız. Bunu yapmamı Sterling istedi."

Gardiyan, Tilly'nin müfettişe adıyla hitap etmesine şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Fakat onu kapı dışarı etmedi. "Peki öyleyse. İzin kâğıdı yoldadır diye umuyorum. Kızı arama çalışmalarına engel olmak istemem. Beni takip edin."

"Teşekkürler," dedi Tilly, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

"Hepimizin isteği kızın sağ salim bulunması," dedi gardiyan sert bir sesle.

Gardiyan bir kapının kilidini açarak, Tilly'yi içeri soktu. İçinde iki çalışma masasının ve ahşap bir dolabın olduğu bir odaydı bu. Her şey son derece temiz ve düzenliydi. Ahşap dolabın yanında parmaklıklı, dört köşe penceresi olan bir kapı

vardı. Gardiyan o kapıyı da açtı. Birbirine yakın bir dizi kapının bulunduğu karanlık, taş bir koridor göründü. İlk kapının kilidini açarak, "Bayan Lejeune seninle konuşmak istiyor," dedi içeridekine. Ardından kenara çekilip, Tilly'ye içeri girmesini işaret ederek koridorda beklemeye başladı.

Tilly küçücük odaya zar zor sığabildi. Hettie hamak bir yatakta oturuyordu. Karşısındaki hamakta ise şakakları ağarmış Çinli bir kadın yatıyordu. Köşede minik bir lavabo, onun hemen altında da tahta bir kova vardı. Yüksekteki minik, parmaklıklı bir pencereden içeri çok az ışık, birkaç damla da yağmur giriyordu. Dışarıdaki soğuğa rağmen hücrenin içi boğucu ve rutubetliydi. Tilly sıcak yaz günlerinde buranın ne kadar katlanılmaz olduğunu hayal edebiliyordu. Nasıl oluyordu da burada uyuyabiliyorlardı?

"Merhaba," dedi Tilly.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Hettie şaşkın bir halde.

Tilly diğer mahkûmun onları duymaması için Hettie'ye sokuldu. "Merak etmeyin," dedi Hettie. "Tek kelime İngilizce bilmiyor."

"Nell kayıp."

Hettie şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bizi bu yüzden mi hücrelerimize kapattılar?"

"Biz... kaçtığını düşünüyoruz. Bugün hava çok kötü. Onu sağ salim bulmak için can atıyoruz."

"Öyleyse neden benimle konuşuyorsunuz?"

"Çünkü dün onu seninle konuşurken gördüm. Sana herhangi bir şey söyleyip söylemediğini merak ettim. Ya da senin ona bir şey söyleyip söylemediğini... Bize verebileceğin bir ipucu var mı diye sormak istedim. İyi düşün. Ne konuşmuştunuz?"

Hettie başını iki yana salladı. "Her zamanki sıradan şeyler.

Bana çizdiği resimleri gösterdi. Resim konusunda aceleci davrandığını söylediğinizi söyledi. Ona önemli konularda acele etmemesini söyledim ve bahçeyle ilgilenirken nasıl özenli davrandığımı örnek gösterdim..." Kaşlarını çatarak konuşmanın her detayını hatırlamaya çalıştı. "Papatyaları çok sevdiğini söyleyip, papatya dikebilir miyiz diye sordu. Ben de bakacağımı söyledim... Gerçekten hepsi bu, Bayan Lejeune."

Tilly başını öne eğerek iç çekti. "Başka bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey. Sadece..."

Tilly başını kaldırarak ona baktı. "Sadece ne?"

"Kız bilmemesi gereken her şeyi biliyordu. Mesela geçen yıl gelip doğum günümü kutlamıştı. O günün doğum günüm olduğunu nereden biliyordu ki? Bakmaması gereken bazı belgelere bakmış olmalıydı. Belki yine gördüğü ya da duyduğu bir şeye anlam veremeyip kaçmıştır."

"Ah," dedi Tilly bir anda farkına vararak. Sterling ile yaşadığı aşk yüzünden kendini öyle suçlamıştı ki bir önceki gece Nell ve yatılı okul hakkında yaptıkları konuşmayı tamamen unutmuştu. Nell konuşmalarına kulak misafiri olmuş olmalıydı. Belki de çok öfkelenmiş ve babasını cezalandırmak için hiç düşünmeksizin kaçmıştı.

Okulları ve öğretmenleri düşününce, Tilly onun nerede olabileceğini de tahmin etti.

"Teşekkürler, Hettie," dedi. "Teşekkür ederim. Ne kadar yardımcı olduğunu tahmin edemezsin."

Aceleyle hücreden çıkarken az daha gardiyanı deviriyordu.

"Hemen gidiyor musunuz?"

"Sterling'i bulmam lazım."

Gardiyan, Tilly'ye kapıyı açtı. "Güneydeki şekerkamışı tarlalarına giden arama ekibiyle birlikteydi."

"Teşekkürler!"

Tilly nihayet iç karartıcı cezaevi binasından dışarı çıktı. Gökyüzü kurşun renginde ve yağmur oldukça şiddetliydi. İri yağmur damlalarının altında, çamurlu yolda ilerleyerek tarlanın başına vardı. Kalçasının yüksekliğindeki şekerkamışları düzenli sıralar halinde uzanıyordu. Her sıranın arasında bir patika vardı. Tilly tarlaya dalıp, onu Sterling'e götürecek birini bulabilmek için sağa sola bakındı.

"Sterling!" diye bağırdı. "Sterling!"

Gür, gri sakalı olan mavi üniformalı bir adam, tam ona çarpacağı sırada Tilly'yi yakaladı. "Bayan Lejeune?"

"Müfettişi bulmam gerek. Galiba Nell'in nerede olduğunu biliyorum."

"Bu taraftan," dedi adam telaşla önden giderek. Biraz sonra Sterling'e rastladılar. Sırılsıklamdı ve bağırmaktan kısılan sesiyle Nell'i arıyordu.

"Sterling!" diye bağırdı Tilly, yağmurda sesini duyurmaya çalışarak. "Benimle gel!"

"Onu buldun mu?" dedi Sterling, şekerkamışlarının arasından güçlükle Tilly'ye doğru yürümeye koyuldu.

"Öyle umuyorum. Sende kilisenin anahtarı var mı?"

"Bende her şeyin anahtarı var. Ama kızım yok."

"Gel o zaman."

Sırılsıklam ve umutlu bir şekilde tarladan çıkıp kiliseye doğru yürümeye başladılar. Sterling'in yaralarından ve uykusuzluktan dolayı hâlâ bitkin olduğu belliydi. Bu yüzden Tilly çok hızlı yürümemeye çalışıyordu. Tahmininin doğru çıkması ve Nell'in orada olması için can atıyordu.

"Neden kaçtığını biliyorum," dedi Sterling'e. "Onu yatılı okula göndermekle ilgili konuştuklarımızı duymuş olmalı."

"Umarım bütün duyduğu budur." dedi Sterling dudaklarını birbirine bastırarak. "Neden kiliseye gidiyoruz? Orayı çoktan kontrol etmiş."

"Bir keresinde bana çatıya çıkan gizli bir merdivenden bahsetmişti. Orada bir arkadaşıyla birlikte öğretmenlerinden saklanmışlar."

"Gizli merdiven mi?"

"Tavan arasındaymış."

Sterling başını iki yana salladı. "Umarım haklısındır. Umarım bu uydurduğu saçma bir hikâye değildir." diyerek adımlarını sıklaştırdı. Tilly onun ayağını yere her basışında yüzünü acıyla buruşturduğunu fark etti. İyice hızlanan yağmur, görüşünü bulanıklaştırıyordu. Neyse ki birkaç dakika sonra kiliseye girdiler. Üzerlerinden akan sular ahşap döşemelere damlıyordu.

Kilisenin diğer ucunda, İsa'nın çarmıha gerili olduğu yerde, gizli merdivenin yerini ele veren bir sandalye duruyordu.

"Şuna bakar mısın?" dedi Sterling yukarıdaki kapağa göz gezdirerek. "Bu adayı karış karış bildiğimi sanırdım."

Sterling sandalyeye çıkıp parmağını kapağın halkasına geçirdi. Halkayı çekmesiyle birlikte kapak açılıverdi. Aşağı sarkan merdiven az kalsın Sterling'in başına çarpacaktı.

"Nell?" diye seslendi Sterling.

Tilly aşağıda bekliyordu. Sterling güçlükle kapaktan yukarı çıkıp gözden kayboldu. Tilly de onun peşinden giderek kendini tavanla çatı arasındaki karanlık bir boşlukta buldu. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekliyordu. Sterling emekleyerek ilerideki demir bir kapıyı açtı. Kapı, yağmurlu gün ışığına açıldı. Tilly saçakların üzerindeki düz bir boşluğa çıktığında, Sterling'in Nell'in yanına çömelmiş olduğunu gördü.

Nell kollarını dizlerine dolamış, son derece durgun bir halde denizi seyrediyordu. Önünde duran Pangur Ban'ın yüzü de denize çevrilmişti ve o da her zamanki gibi durgundu.

"Nell!" diye bağırdı Tilly heyecanla.

Nell cevap vermedi. Tilly aceleyle yanlarına giderek onlara katıldı.

Sterling, Nell'i azarlamakla meşguldü. "Sersem çocuk! Bütün ekibime boşu boşuna kendini aratmanın farkında mısın? Yorgunluktan canları çıktı. Canım çıktı. Dün akşam sofradaki sosa uzanmama bile izin vermezken, bugün beni acı içinde, korku içinde tarlalarda dolaştırıyorsun."

Nell babasının yüzüne bakmıyordu. Tilly uzanarak Sterling'in koluna dokundu. Onun bütün gerginliğini öfke yoluyla boşalttığını anlayabiliyordu. Ama Nell onu dinlemiyordu.

"Nell," dedi Tilly. "Mesele yatılı okul mu?"

Nell yüzünü Tilly'ye çevirdi. Dudakları mor, bukleleri sırılsıklamdı. Başını sallayarak onu doğruladı.

Sterling ellerinin üzerine yığılarak başını iki yana salladı. "Seni yatılı okula falan göndermeyeceğim, Nell. Seni büyüyene kadar yanımdan ayırmayacağım."

Nell gevşeyerek başını önüne eğdi. Ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sterling onu kollarının arasına aldı. İkisi de şiddetli yağmurun altında birbirlerine sımsıkı sarılırken, Tilly onları seyrediyordu.

19

Kararlı Bir Adam

Akşam Sterling yemekten önce yattı ve ertesi güne dek uyanmadı. Onu görmeye gelen Doktor Groom, Sterling'in yaralarına ve yorgunluğuna ilişkin endişelerini dile getirerek, iyileşmesi için üç haftalığına adadan uzaklaşmasını tavsiye etti.

Sterling bu haberi Tilly'ye ertesi gün, vapurunun kalkmasından yarım saat önce verdi. Gömleklerini düzenli bir şekilde katlayıp valizine yerleştirirken Tilly'nin gözlerine bakmıyordu. "Nell'e benimle gelmesi için ısrar ettim," dedi. "İyi olacağını düşündüm. Rebecca öldüğünden beri tatil yapmadık. Belki şehirde biraz vakit geçiririz. Tanrı bilir yeni giysilere ihtiyacı vardır."

"Yeniden iyi olmanı istiyorum," dedi Tilly.

Sterling valizini toplamayı bırakıp Tilly'ye baktı. Yüzündeki ifade Tilly'yi korkutmuştu. Bakışlarında acıma vardı. Acımanın ardından asla iyi bir şey gelmezdi. "Sana da izne çıkıp bizimle anakaraya gelmeni öneririm. Ama iskelede birbirimizden ayrılmak zorundayız. Nell bazı şeyleri..."

"Biliyorum. Merak etme, burada kalmaktan gayet mut-

luyum. Kitap okuyup, bahçeyle ilgilenip, bol bol dinleneceğim," diyerek utangaç bir şekilde gülümsedi Tilly. "Ve dört gözle dönmeni bekleyeceğim."

Sterling bütün dikkatini valizini toplamaya verdi. Tilly bir an için Guernsey'de, Jasper ile birlikteymiş gibi hissetti. Jasper'ın onu geri çevirdiği zamanlar yaşadığı utancın aynısını yaşıyordu.

"Sterling?" dedi. "Yaptıklarımızdan pişman mısın?"

"Pişman olacağım hiçbir şeyi yapmam," dedi Sterling. "Sohbetlerimizi özleyeceğim. Fakat sadece üç hafta. Sanırım bu ara hepimize iyi gelecek."

Tilly gözlerini yakan gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. "Evet," dedi, "belki de haklısın."

O sırada Nell içeri girdi. Heyecanlı ama bir o kadar da usluydu. Kaçtığı günden beri mahcup ve suratı asık bir şekilde dolanıyordu. Şüphesiz bunun sebebi Sterling'in ona birtakım ev işleri cezası vermiş olması ve özgürlüğünü kısıtlamasıydı. Aynı zamanda adadaki herkes onunla sert bir dille konuşuyordu. Yaptığı şeyin bencilce bir eşek şakası olduğunu düşündüklerinden, Nell'e hâlâ kızgınlardı.

Sadece Tilly ona anlayış gösteriyordu. "Tatil için sabırsızlanıyor musun, Nell?" diye sordu, Nell'in buklelerinden birini şakayla çekiştirerek.

"Bana bu kadar surat asılmayan bir yerde olmak için sabırsızlanıyorum," dedi Nell yapmacık bir bıkkınlıkla. "Saçlarımla oynama. Neredeyse on üç yaşındayım."

"Asılan suratların sebebi sensin, Nell," dedi Sterling, şapkasını bulmak için gardırobun üst rafını telaşla karıştırarak. "Ayrıca mürebbiyenle bu kadar sert konuşmamalısın."

Mürebbiyen. Tilly değil.

"Siz ikiniz ne konuşuyordunuz?" diye sordu Nell, pencereden giren sabah güneşinde dikkatle Tilly'ye bakarak.

"Seni," dedi Tilly.

"Seni ilgilendirmez," dedi Sterling onunla aynı anda.

Tilly hafifçe gülse de Sterling yumuşamadı.

"Nell, haddini bilmeyi öğrenmelisin. Eğer Tilly ile konuştuklarıma kulak misafiri olmasaydın, o zaman kaçıp..."

"Biliyorum, biliyorum. Adadakilerin vaktini boşa harcamazdım."

"Ve kendini tehlikeye atmazdın. Bunu unutma," diye ekledi Sterling.

Nell bakışlarını Tilly'ye çevirerek hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Beni özleyeceksin, değil mi, Tilly?"

"Tabii özleyeceğim. Babana iyi davran. O sana iyi davranıyor."

Sterling ve Nell, tekerlek izleriyle dolu patikadan iskeleye doğru yola çıkarak Tilly'yi evin batı kanadında bir başına bıraktılar. Sterling'in yokluğunda onun işleriyle Bay Donaghy ilgilenecekti. Bu yüzden Tilly öğle yemeklerini yalnız yememeyi umuyordu. Onun haricinde tek başına olacak ve dilediğini yapabilecekti.

Bu ona kendini biraz boş hissettirmişti.

Tilly saat üçe kadar kitap okudu. Hava biraz olsun serinledikten sonra da bahçeye indi.

Bahçenin kuzey sınırına tohum eken Hettie'yi gördüğünde neredeyse akşam karanlığı çökmek üzereydi. Tilly, Nell'in bulunmasına yardımcı olduğu için ona teşekkür etmediğini fark

etti. Kirli bahçe eldivenlerini çıkarıp, doğruca Hettie'nin yanına yöneldi.

Hettie çimenlere oturarak elinin tersiyle alnını sildi.

"Sana katılabilir miyim?" diye sordu Tilly.

"Lütfen," dedi Hettie, Tilly'ye yanına oturmasını işaret ederek. "Sanırım bugünlük işim bitti. Hercai menekşeler. Onları bu sabah getirdiler. Buraya çok yakışacaklar."

Tilly bacaklarını uzattı. Kararmaya başlayan hava serindi. Yazın nemli sıcağı nihayet adanın yakasını bırakıyordu. Denizden esen rüzgâr, kollarındaki tüyleri diken diken etmeye yetiyordu. "Nell'i bulmamıza yardımcı olduğun için teşekkür etmek istedim," dedi Tilly.

"Yardımcı olmadım ki."

"Dolaylı yoldan oldun. Farklı bir bakış açısı sağladın. Bence bu çok önemli bir şey."

Hettie tebessümünü gizlemek için başını hafifçe eğdi. "Pekâlâ. Rica ederim."

"Nell babasıyla birlikte birkaç haftalığına anakaraya gitti. Yani bu aralar boşum. Beni bahçede daha sık görebilirsin."

"Sizi görmekten her zaman memnun olurum," diyen Hettie, aceleyle konuşmasına devam etti. "Omzunuzda ağladığım için özür dilerim. Bunu... yapmamam gerekirdi."

"İkimiz de insanız," dedi Tilly yumuşak bir sesle. "Teselli istemende yanlış olan bir şey yok."

"Sanırım müfettiş olaylara daha farklı bakıyor."

"Belki inanmayacaksın ama hayır. Müfettiş Holt hoşgörülü bir adam. Oldukça nazik bir yapısı var."

Hettie şaşkın bir ifadeyle Tilly'ye baktı. Tilly meraklandı. "Bana inanmıyor musun? Baksana, bahçeyle ilgilenmen için sana izin veriyor."

"İzin mi veriyor? Beni *mecbur ediyor.*"

"Fakat kendin söylemiştin, bu bahçe olmasa umudunu y tiirirdin."

"Evet, severek yapıyorum ama bu bir iş. Haftada belli b saat çalışmazsam bazı haklarım elimden alınır. Ben sizin gib değilim. Öyle canımın istediği vakit gelip gidemiyorum."

Duydukları Tilly'nin canını yakmıştı. Ancak Hettie yumuşayarak, "Affedersiniz," dedi. "Kabalık etmek istemedim. Fakat bugün halsiz ve keyifsizim. Yumuşacık bir yatakta yatmayı tercih ederdim."

"Gardiyanlara söylesene. Seni revire götürebilirler."

"Revir erkek mahkûmlar için. Kadın mahkûmların hastalanmaya hakkı yok. Zaten gardiyanlara söylemiştim. Ama beni itekleyerek çalışmamı söylediler." Hettie ellerini birbirine kenetleyerek çenesinin altına koydu.

"Kendini kötü hissetmene üzüldüm," dedi Tilly. "Fakat seni temin ederim ki Sterling iyi bir adam."

"Zalim bir adam olduğunu sanmıyorum," dedi Hettie. "Ancak Müfettiş Holt kesinlikle sabit fikirli biri ve belki de ben sizin göremediğiniz taraflarını görüyorum. Kızına adeta tapıyor. Siz de öyle. Bu yüzden onun için en önemli konuda hemfikirsiniz. Belki onunla fikir ayrılığına düşerseniz ne demek istediğimi görürsünüz. Aklına bir şeyi koydu mu oldukça katı yürekli biri olabiliyor..." Hettie susarak bakışlarını uzaklara çevirdi. "Sanırım sizinle böyle konuşmamam gerek."

"Eğer aramızda görgü kurallarına aykırı herhangi bir şey varsa, Hettie, bu tamamen benim suçum," dedi Tilly. Ayrıca Sterling'in bilmediği taraflarını duymak istiyordu. "Diğer mahkûmlar da Sterling hakkında aynı şeyleri mi düşünüyor?"

"Sadece yedi mahkûm tanıyorum. Erkeklerin hiçbiriyle ko-

nuşmuyorum. Ama gardiyanların konuştuklarını duyuyorum. Genelde benzer şeyler söylüyorlar. Sabit fikirli. İnatçı. Kendini beğenmiş." Belki de daha fazla konuşmaması gerektiğini hissederek durakladı. "Ondan hoşlandığınızı biliyorum."

"Bana iyi davranıyor."

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Onun ismini söylemeyi seviyorsunuz. İsmini söylerken tıpkı olgun bir şeftaliyi ısırmış gibi tat alıyorsunuz."

Tilly ne diyeceğini bilemeyerek kızardı.

"Sonuçta o yüksek güvenlikli bir cezaevinin müdürü, Bayan Lejeune. Böyle davranmak zorunda. Aksi halde kapıları açıp hepimizi serbest bırakırdı. Hakkımızda ne biliyorsa ona inanmak zorunda. İnandığı şey tamamen gerçek olmasa da."

Tilly bu düşünceyi aklında döndürüp durdu. Anakaranın ardında dev, turuncu bir top gibi batmakta olan güneş, gökyüzünü amber renginin ve pembenin tonlarına boyuyordu. Uzaktaki dağların arasında görünen son kırmızılık da çok geçmeden kayboldu. Akşam olmuştu.

"Biliyor musun? Bence bana Bayan Lejeune dememelisin," dedi Tilly usulca.

"Neden?"

Çünkü benim adım bu değil. Tilly ona her şeyi anlatmak için büyük bir istek duyuyordu. Kendini toparladı. "Çünkü biz arkadaşız. Ben sana Hettie diyorum, sen de bana Tilly demelisin."

"Peki, Tilly," dedi Hettie bu isme alışmaya çalışarak. "Madem öyle istiyorsun."

"Ayrıca senin adına müfettişle konuşmamı istersen..."

"Hayır. Lütfen durduk yere ortalığı karıştırma. Sonra hıncını almak için bana berbat bir görev verir."

Tilly cevap vermedi. Sterling'in böyle biri olduğuna inanmıyordu. En azından inanmadığına emindi.

Günler geçmek bilmiyordu. Saatler uzadıkça uzuyor ve anlamını yitiriyordu. Tilly, Sterling'i tahmin edemeyeceği kadar çok özlemişti. İlk sevişmelerinin ardından, bunu bir kere tatmanın yeterli olmayacağını anlamıştı. Fakat ikincisinin arzularını daha da arttıracağını hesaba katmamıştı. Her sabah Sterling'i düşünerek uyanıyor, her gece onu düşünerek uyuyordu. İlk haftanın sonunda, onu yeniden görmesine iki hafta daha olduğunu düşünmek canını yakmıştı.

Tilly elinden geldiğince oyalanmaya çalışıyordu. Sonbahar kapıda olduğundan kendi bahçesinin fazla ilgiye ihtiyacı yoktu. Bu yüzden Hettie'nin bahçe işlerine yardımcı olmaya başladı. Birlikte yabani otları yoluyorlar, tırmıkla yaprakları topluyorlar, taşları temizliyorlardı. Bay Donaghy'nin Hettie'yi kontrol etmek için verandaya çıktığı zamanlar, Tilly ondan birkaç adım uzaklaşıyordu. Ama vakitlerinin çoğunu bahçenin arka tarafında, gözden uzakta geçiriyorlardı. Hettie artık Tilly'ye rahatça ismiyle hitap ediyordu ve bu durum aralarında daha derin bir samimiyetin kapılarını açmıştı. Hettie ona hiç çekinmeden anakaradaki ailesinden, hapse girmeden önceki hayatından ve zor geçen çocukluğundan bahsediyordu. Tilly de onunla bazı şeyleri paylaşıyor, gerçekte kim olduğunu ele verebilecek detaylardan kaçınmaya dikkat ediyordu. Yine de büyükbabasının vefatından dolayı duyduğu üzüntüden, iğrenç kuzeni Godfrey'den ve kendine yeni, özgür bir hayat kurmak için Avustralya'ya yaptığı uzun yolculuktan bahsedebilmek

büyük bir rahatlıktı. Sterling'in üç haftalık yokluğunda, Hettie ve Tilly neredeyse farkına bile varmadan arkadaş olmuşlardı.

Uykudan önceki karanlık zamanlarında Tilly, Hettie ile arkadaşlığının kendi suçunu hafifletmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Chantelle Lejeune'in odasına polisten birkaç dakika önce girmemiş olsaydı, belki de şu an onun hayatını yaşıyor olacaktı. Ve o hayatı yaşayan birini yakınında tutmak... Acaba hak ettiği cezayı dolaylı yoldan çekmenin bir yolu olabilir miydi?

Sterling döndüğünde onunla Hettie'nin durumu hakkında konuşmaya karar verdi. Tilly'ye anlattıklarının ışığında, cezasının indirilmesi için bir şeyler yapılamaz mıydı? Nefsi müdafaada bulunduğuna dair özel bir itirazda bulunamaz mıydı?

Ama Sterling'i düşünmek, çok geçmeden Tilly'nin farklı anılarını canlanırdı. Ve Hettie o zevkli anıların arasında unutulup kayboluverdi.

Tilly'ye onların döndüğünü bildiren ilk şey Nell'in sesi oldu. Nell ön kapıyı hızla açarak seslendi, "Merhabaaa? Tilly?"

Kütüphanedeki bir koltuğa kıvrılıp kitap okuyan Tilly, ayağa fırlayarak kapıya koştu. Nell iki elinde de birer valizle gülümsedi.

"Ben geldim!"

Tilly ona sarıldı. "Hoş geldin. Baban nerede?"

"Arkamdan geliyor. Valizi bayağı büyük. Sence de daha uzun görünmüyor muyum? Babam bana bir sürü yeni kıyafet aldı." Valizlerini bırakıp omzundaki çantayı açarak Pangur Ban'i ve bir deste kâğıdı çıkardı. "Bol bol yazdım! Birazını dinlemek ister misin? Haydi, hemen kütüphaneye gidelim."

Fakat Tilly, Sterling'i görmek için can atıyordu. "Biraz beklesek olur mu?"

Derken Bay Donaghy'nin verandada olduğunu gördü. Muhtemelen Sterling ile derin bir sohbete dalmışlardı. Bu da henüz içeri girmeyeceği anlamına geliyordu. Tilly bir an için Sterling'in ondan uzak durmaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

"Lütfen, Tilly? Seni çok özledim ve bunu sana okumayı çok istiyorum."

Tilly zorla gülümsedi. "Peki, o zaman. Ama önce valizlerini odana çıkaralım."

Nell'in yeni hikâyesi her zamanki gibi yaratıcı ve canlı betimlemelerle doluydu. Tilly rahatlamaya ve Nell'in okuduklarından tat almaya çalıştı. Fakat Sterling'i görmek ve onunla konuşmak için yerinde duramıyordu.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi nihayet. "Şimdi gidip valizlerini boşaltsan iyi olur. Böylece yarın çalışmalarımıza başlamak için hazır olabiliriz."

"Ama tam da en iyi kısmına gelmiştim."

"Onu da başka güne sakla. Daima okurlarının daha fazlasını istemesini sağla."

Nell kâğıtlarının ucunu düzelterek onları masaya bıraktı. Ardından sandalyesini itip odadan çıktı. Darılmış mıydı yoksa Tilly'ye mi öyle gelmişti?

Tilly bir saniye daha kaybetmeden doğruca Sterling'in çalışma odasına gidip, kapıyı hafifçe tıklattı. Yanında kimsenin olmadığını umuyordu.

"Gel."

Kapıyı açtı. Sterling ona bakarak gülümsedi. "Tilly."

"Sterling."

Sterling masasındaki bir yığın evrak ve açık duran hesap defterini gösterdi. "Çok meşgulüm."

"Öyleyse sonra geleyim."

"Hayır, hayır. Bekle. Seninle konuşmam gerek."

Tilly heyecanlandı.

"Bay Donaghy benimle uzun uzun konuştu. Ben yokken Mahkûm 135 ile çok fazla vakit geçirdiğini söyledi. Öyle mi?"

"Ben..." Tilly'nin kalbi hızla atmaya başladı. "Bahçede birlikte çalışıyorduk."

"Çalışmaktan çok konuştuğunuzu gördüğünü söyledi."

"Bu bir suç mu?"

Sterling kaşlarını çattı. "Seni uyarmıştım."

"Evet, Hettie ile konuştuğumu itiraf ediyorum," dedi Tilly hızla konuşarak. "Hem de çok konuştuk. Belki de gerektiğinden fazla konuştuk. Bu yüzden anlamadığım bir şey var. Kendini savunduğu ortadayken neden bu kadar uzun bir cezaya..."

Sterling sandalyesinden kalkıp ellerini sallayarak Tilly'ye susmasını işaret etti. "Tilly, Tilly, hayır. Hayır. Tek kelime daha etme."

Tilly'nin yanakları utançtan kıpkırmızı oldu.

Sterling volta atmaya başladı. "Kendimi suçluyorum. Belki de seni yeterince ikaz etmedim. Mahkûmlara numaralar vermemizin bir sebebi var. Böylece onlarla bir ölçüde iletişim kurmuş oluyoruz. O kadına ismiyle hitap edecek ve işlediği suç hakkında konuşacak kadar samimi olmamalıydın."

"Ama dedi ki..."

"O bir katil, Tilly," dedi Sterling hızla ona dönerek. "Bay Donaghy ile konuştuktan sonra onun dosyalarını inceledim. Kocasını, Tanrı'nın huzurunda onu sevmeye yemin eden ada-

mı öldürmüş. Ev yapımı, güçlü bir viskiyle onu sarhoş e
Sonra da nefesi durana dek iki yastıkla yüzüne bastırmış.

Tilly bir süre duraklayarak o anı hayalinde canland
Yastığı kavrayan Hettie'nin sert ve nasırlı ellerini ve yast
altındaki uyuşmuş, gitgide daha da hareketsiz kalan adamı
yal etti. "Evet ama onu dövüyormuş," dedi usulca.

"Sana böyle mi söyledi?"

"Evet."

"Çünkü mahkeme kayıtları tamamen farklı bir şey söylü
yor. Adam altı ay altın madenlerinde çalışmış. Onunsa düşüp
kalktığı başka bir adam varmış. Kocası döndüğünde, diğer
adamla birlikte olabilmek için onu öldürmüş. Cesedi ortadan
kaldırmasına yardım eden âşığı da şu an anakaradaki hapisha-
nede cezasını çekiyormuş."

Tilly şok ve utanç içindeydi. Aynı anda hem buz kesmiş
hem de kızarmıştı. Mahkeme neden olanları böyle farklı kay-
detmişti ki? Hettie yalan mı söylüyordu? Yoksa mahkeme ona
karşı önyargılı mı davranmıştı? Aslında tahmin etmekte zor-
lanmıyordu. Ne de olsa sosyal hayatın hiçbir alanında kadın-
lara adil davranıldığı yoktu.

Hakkımızda ne biliyorsa ona inanmak zorunda. İnandığı
şey tamamen gerçek olmasa da. Tilly, erkeklerin kadınlar hak-
kında bir kanıya varırken gözleriyle gördüklerine ya da kadın-
ların davranışlarına göre değil de, diğer erkeklerden duyduk-
larına göre hareket ettiklerine pek çok kez şahit olmuştu.

"135'i bahçedeki görevinden almak zorundayım," diye mı-
rıldandı Sterling yerine otururken.

"Hayır! Bunu yapma. Ona haksızlık etmiş olursun."

"Nasıl davranması gerektiğini bilmesi..."

"Hayır. Suçlu olan benim. Fazla cana yakın davrandım.

Ona ben sordum. Bahçeye çıkması yasaklanacak biri varsa o da benim."

Sterling ona baktı. Bakışlarında yine acıma vardı. Hüzün. Pişmanlık. İyi ve umut verici hiçbir şey yoktu. "Pekâlâ, Tilly. Bahçeden uzak dur. Zaten sonbahar geldi sayılır. Yaprakları toplayıp otları yolması için mahkûmlardan birini gönderebilirim. Belki bahar geldiğinde durumu yeniden gözden geçiririz. Ama o mahkûmun yanına yaklaşmanı istemiyorum."

Tilly, tamam dercesine başını salladı. Kendini yaramaz bir okul çocuğu gibi hissediyordu.

Sterling bir şey daha söyleyecekmiş gibi göründü. Ama sonra vazgeçti.

"Ne oldu?" diye sordu Tilly.

"Bu akşam seninle enine boyuna konuşmamız gerek. Diğer mevzular hakkında... Bizle ilgili. Nell ile ilgili."

Tilly yüreğinin parçalandığını hissetti. "Ses tonun beni korkutuyor."

"Korkacak hiçbir şey yok, Tilly, hayatım," dedi Sterling daha yumuşak bir sesle. "Ben korkmuyorum."

Sterling gülümsemiyordu. Ve Tilly olabilecek en kötü şeyden korkuyordu.

Tilly o öğleden sonra derslere güçlükle odaklanabildi. Nell'in de ondan farkı yoktu. Sonunda kumsala inmeye ve ertesi gün resmini çizebilecekleri deniz kabukları toplamaya karar verdiler. Şapkalarını bağlayıp, yanlarına bir sepetle ballı sandviçler alarak yola koyuldular.

"Denizin sesini çok özledim," dedi Nell bir kayanın üzeri-

ne oturup, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken. Kum tırdığı ayak parmaklarını enerjik bir şekilde kımıldattı. "Ş çok gürültülü. Her yerde tramvayların ve koşuşturan atl sesleri var."

Tilly ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Ardından et lerini toplayarak suya girdi. Su sıcaktı. Ama denizden es rüzgâr serin ve tazeydi.

"Bence bu kumsala bir isim vermeliyiz," dedi Nell. "Ye Yarda Kumsalı gibi bir şey."

Tilly ona baktı. Nell'in yüzü güneşe dönüktü. Küçük kı zın narin ve solgun teni, Tilly'nin içini şefkatle doldurdu. "Mahkûmlar Körfezi," dedi.

"Köpekbalığı Körfezi," dedi Nell haylazca sırıtarak. "Daha fazla açılma, Tilly."

Tilly gülerek ona su sıçrattı. "Bence Suyosunu Kumsalı ya da Denizanası Kumsalı daha doğru olur. Etrafta ikisinden de bolca var."

"Yedi Yarda Kumsalı hoşuma gitti. Kulağa şairane geliyor. Sanırım bu kumsal yedi kilometre falandır. Bence bu akşam adanın bir haritasını çizip her yeri adlandırmalıyım. Yamaca ne isim verelim dersin?"

"Sterling Uçurumu," dedi Tilly hemen.

"Ah, evet. Sterling Uçurumu kulağa müthiş geliyor. Yedi Yarda Kumsalı'na ve Cezaevi Binaları'na bakan Starwater Evi de tam tepede yer alacak." Nell ayağa kalkıp Tilly'nin yanına gelerek kollarını onun beline doladı. "Adanın etrafını da deniz canavarlarıyla dolduracağım."

Tilly de kollarını ona doladı. Sığ dalgalar ayak bileklerine çarparken bir süre öylece durdular. Tilly gözlerini kapatıp, saçlarındaki güneşi ve ciğerlerine dolan tatlı ferahlığı hissetti.

Nell onu, o da Nell'i seviyordu. Sterling'in ürkütücü ses tonu bu gerçeğin karşısında eriyip gidiyordu.

"Ballı sandviç?" diye sordu Tilly.

"Haydi."

Birlikte kumsaldaki düz kayalığa oturdular. Gölgeler uzayıp gelgit yükselmeye başlarken, sandviçlerini yiyerek sohbet ettiler.

Sterling akşam yemeğinde onlara eşlik edemeyecek kadar meşguldü. Tilly'nin kapısını hafifçe tıklattığında saat neredeyse akşamın dokuzuydu.

Tilly kapıyı açarken kalbi hızla çarpıyordu. "Seni hiç görmeyeceğimi sanmıştım."

"Üzgünüm. İzne çıkmak istemememin sebebi bu. Döndüğümde yapacak çok daha fazla işim oluyor."

"Gelsene," dedi Tilly kapıyı iyice açarak. Üzerinde sadece geceliği ve sabahlığı vardı.

"Hayır. Hayır, ben... Giyinip salona gelebilir misin, lütfen? Şarap koyuyorum."

Tilly, tamam dercesine başını sallayarak kapıyı kapattı.

Rahat bir şeyler bularak çabucak giyindi. Ama saçlarını toplayıp çoraplarını giyme zahmetine girmedi. Çıplak ayaklarıyla salona indiğinde, Sterling'in pencereden dışarı bakarak beklediğini gördü. Sehpanın üzerinde iki kadeh beyaz şarap duruyordu.

Tilly hafifçe öksürdü.

Sterling ona döndü. Koyu renk gözleri hüzünle bakıyordu. Hüznü anında Tilly'ye bulaştı. Arkasını dönüp oradan kaçmak

ve Sterling'in ona söylemek zorunda olduğu şeyleri duymak istiyordu.

"Şarap?"

Tilly hiçbir şey söylemeden kadehine uzandı.

Sterling, Tilly'nin elini tutup parmaklarını nazikçe okşadı. "Nell için henüz çok erken."

"Beni seviyor."

"Benim için çok erken."

Tilly'nin buna verecek cevabı yoktu.

"Her şey için çok erken. O geceki birlikteliğimizin koşulları... olağandışıydı. Gecenin, havanın vahşiliğine kapıldık. Hata yaptık."

"Seni seviyorum, Sterling."

"Aşktan bahsetmemeliyiz. İlgiden ve sorumluluktan bahsetmeliyiz. Bizler vahşi hayvanlar değiliz, Tilly. Sana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok düşkünüm. Ama beni ilgilendiren ilk şey Nell'in iyiliği. Onun bir daha kaçmasını göze alamam ve..."

"Bunun aşktan bahsettiğimizi duymasıyla bir alakası yoktu, Sterling. Yatılı okula gönderilmekten korktuğu için kaçtı. Bunu biliyorsun."

"Başka ne duyduğunu ya da sezdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim naziklik ile agresiflik arasında gidip geldiği. Ürkek ve huzursuz. Anakaradayken neredeyse her gece rüyasında annesini gördü. Henüz çok erken."

Tilly gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Peki, bana ne olacak? İşimi kaybedecek miyim?"

"Hayır, tabii ki hayır. Şimdilik arkadaş olarak devam edeceğiz. Ağır ağır ilerleyeceğiz. Lütfen söylediklerimden bana olan sevgini geri çevirdiğim anlamını çıkarma, Tilly. Benim için çok değerlisin. Ancak şu an zamanı değil."

"Öyleyse ne zaman?"

"Bunu zamanı geldiğinde bileceğiz."

"Sanırım 'biz' derken 'ben' demek istiyorsun. Ben bu kararın bir parçası değilim." Tilly'nin öfkesi alevlenmişti. İçinde kalan son sakinlik kırıntısına sıkı sıkı tutunuyordu.

"Senin de olaylara benim açımdan bakacağını umuyorum. Çünkü mantıklı olan bu."

Sabit fikirli. İnatçı. Kendini beğenmiş. "Yani benim bakış açım mantıklı değil, öyle mi? Yoksa sadece dinlemeye mi değmiyor?"

Sterling'in sesinde hâlâ bir öfke belirtisi yoktu. Sanki tartışma ne kadar alevlenirse, ses tonu o kadar sakin ve makul bir hal alıyordu. Bu durum Tilly'yi daha da çileden çıkarıyordu. Bu da onu tartışmanın histerik tarafı kılıyordu. "Çok gençsin, Tilly. Belki de ilişkimiz hakkındaki en büyük şüphelerimden biri bu. Bilhassa Mahkûm 135 hakkındaki yanlış düşüncelerini gördükten sonra. Nell'e annelik yapacak kadar olgun olmaktan çok uzaksın. Evet, seni seviyor ama bir anne olarak değil. Sen, Nell ve ben... Biz bir aile değiliz."

Tilly ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissetti. *Biz bir aile değiliz.* Ama bunca zaman üçünü bir aile olarak hayal etmişti. Şimdiyse Sterling belli belirsiz bir 'düşkünlük' ve günün birinde birlikte olma şanslarının olabileceği tesellisiyle onu kendinden uzaklaştırıyordu. Hayır, bunların hiçbirini kabul etmeyecekti.

Tilly şarap kadehini bir anda yere fırlattı. Kadeh parlak parçalara ayrıldı. "Sen nasıl bir adamsın?" diye bağırdı. "Benim kalbimle ne hakla böyle oynarsın?"

Sterling şok olmuştu. Tilly bunu onun büyüyen gözbeklerinden ve solan teninden anlayabiliyordu. Şimdiye dek

öfkesini kontrol altında tutmayı başarabildiğinden, Ste onun sinirli halini hiç görmemişti. "Tilly, asla senin kalb oynamak gibi bir niyetim olmadı. Yaptığım şeyin ahlaksı olduğunu kabul ediyorum ve..."

"Hayır, ahlâksızca değildi. Güzeldi ve bunu sen de biliyo sun. Bunu bir günaha, yüz kızartıcı bir sırra çevirme," diyo rek hıçkırıklara boğuldu Tilly. "Erkeklerin bana böyle zalimce davranmasını hak edecek ne yaptım ben? Her biriniz diğeri kadar zalim ve düşüncesiz mi?"

Sterling sessiz kaldı. Söyleyeceği her şeyin ateşe benzin dökmek anlamına geleceğinin farkındaydı. Tilly öfke saçan gözlerle ona baktı. Halının üzerindeki kadeh parçaları, gaz lambasının ışığıyla parıldıyordu. Tilly yapacağı ya da söyleyeceği hiçbir şeyin Sterling'in fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu. Hem neden değiştirmeliydi ki? Bu ilişkinin sonu daha başından belliydi. Sterling onun utanç verici geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. *Onun gerçek adını bile bilmiyordu.* Tilly omuzlarını düşürdü.

"Affedersin," diye mırıldandı. "Ben yerdeki dağınıklığı temizleyeyim."

"Sen elleme," dedi Sterling, Tilly'nin gözlerine bakmıyordu. "Çalışanlara temizletirim. Git. Yalnız kalıp biraz sakinleş."

Tilly avucunun içiyle gözyaşlarını silerek hızla salondan çıktı. Sterling'e olan hislerinin ona hiçbir şey getirmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Geçmişinin bedelini ödeyene dek bir geleceği olmayacaktı.

Tilly o gece kâbuslarla bölünen uykusundan defalarca uyanıp durdu. Rüyalarında alevleri, kırık cam parçalarını, onu suç-

layan hayaletleri, Sterling ve Nell'in sislerin içinde gitgide uzaklaşan bir gemide olduklarını, kendisinin ise soğuk kumsalda perişan bir halde oturduğunu görüyordu.

Gün nihayet ağardığında, gözlerini yatağının cibinliğine dikerek gördüğü korkunç kâbusları aklından geçirdi. Neden kâbuslarla dolu bir gece geçirmişti ki? Hasta değildi. Çok fazla şarap da içmemişti. Bunun tek bir sebebi olabilirdi. Tanrı onu cezalandırıyor, korkunç bir günah işlediği için aşka ve huzura layık olmadığını gösteriyordu. Kimse bilmese de Tanrı onun yüreğindekileri biliyordu.

Tilly geleceğinden korkuyordu. Mahşer gününden korkuyordu.

Ve ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Ertesi gün boyunca Tilly'nin aklı planıyla meşguldü. Kütüphanenin penceresinden içeri süzülen güneş ışığında resim yapan Nell'i seyrederek, nazikçe saçlarını okşadı. Fakat aklı başka yerlerde geziniyordu. Bahçede, şekerkamışı tarlalarında, mangrov ormanında, körfezde... Neredeyse akşam olmuştu. Güneydoğudan taze bir rüzgâr esiyordu. Mevsim değişmekteydi. Paskalya bayramı yaklaşmıştı ve Nell çok yakında rutubetli yaz sıcağını arkalarında bırakacaklarını söylüyordu. Tilly dışarıdaki ağaçların rüzgârda çılgınca sallandıklarını görebiliyordu.

"Ders bitti," dedi Tilly saat tam dördü gösterdiğinde.

Nell sandalyesinden fırladı. "Yemekte görüşürüz."

Tilly ensesinin ürperdiğini hissetti. Sanki sıcak, sert bir el, onu her an ensesinden yakalayıp durduracak gibiydi. Verandaya çıkıp, deniz tuzuyla karışık rüzgârı içine çekti. Girmesinin

yasak olduğu bahçe öylece bekliyordu. Hettie'yi göremiyor olsa da oralarda olduğunu biliyordu. Oralarda bir yerde.

Tilly biraz bekledi. Sterling'in çalışma odasından çıkmak üzere olmadığından, Nell'in verandaya fırlayıp birlikte kitap okumak için onu çağırmayacağından ya da Bay Donaghy'nin uğramayacağından emin olmak istiyordu. Ama bu akşamüstü etraf sessiz ve sakindi. Sanki yaklaşan kuru ve soğuk mevsim karşısında tüm dünya kabuğuna çekiliyor gibiydi.

Verandanın basamaklarını inerek yasaklı bahçeye adım attı. Güllerin, Yunan kadını heykelinin, manolyaların ve kendi düzenli, renkli bahçesinin yanından geçti. Hettie oradaydı. Çimenlerin üzerinde diz çökmüş, yolduğu yabani otları tahta bir kovaya dolduruyordu.

Hettie ona bakarak gülümsedi. Tilly hızla onun yanına yöneldi. "Burada olmamam gerekiyor," dedi aceleyle konuşarak.

"Neden?"

"Sterling fazla samimi olduğumuzu düşünüyor."

Hettie'nin alnı endişeyle kırıştı. "Beni bahçeden uzaklaştıracaklar mı?"

"Hayır, senin yerine benim buraya gelmemi yasaklamasını istedim. Beni iyi dinle. Sana bir şey söylemem gerek."

"Nedir?" diye sordu Hettie, iri iri açtığı gözlerini Tilly'den ayırmaksızın. Serbest bıraktığı koyu renk saçları, al yanaklarını örtüyordu. "Kötü bir şey mi?"

"Hayır, iyi bir şey," dedi Tilly. "Kaçmana yardım edeceğim."

20

Alev Tarlaları

2012

Elizabeth Parrish'ten korkuyor olsam da işimi yetiştirmem gereken bir teslim tarihi vardı. Bir lunapark treni gibi iniş çıkışlar yaşıyordum. Bazen günde yedi yüz kelime yazıp heyecandan uyuyamıyor, ertesi günse yarısını silip tek kelime bile yazamadan evi dört dönüyor, çaresiz bir şekilde süpürgeliklere ve tuğlaların arasına bakınıyordum.

Kötü geçen bir günün akşamüstü, ankesörlü telefondan Marla'yı aramak niyetiyle çarşıya indim. Ona vazgeçtiğimi, yirmi üç ülkedeki yayınevlerine bunu haber vermesini ve dairemi satıp, hepsinin parasını geri ödeyeceğimi söyleyecektim. İşte o zaman Elizabeth Parrish bana bir zarar veremeyecekti. Özgür olacaktım.

Neyse ki telefona varmadan önce Joe'nun annesi Lynn McKiernan'a rastladım. Julian ile birlikte postaneden çıkıyorlardı.

"Nina!" diye bağırdı Julian, bana koşup sarılarak.

"Merhaba, tatlım," dedi Lynn. "Seni görmek ne güzel sürpriz."

Lynn de bana sarıldı. Fazla kucaklaşan bir insan değildim

ama şu anki ruh halimle beklenmedik bir şekilde kucaklanmak beni mutlu etmişti.

Lynn geri çekilerek, "Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

"Birine telefon edecektim," dedim, "ama uygun bir zaman olduğundan pek emin değilim."

Lynn daha fazla ayrıntıya girerek beni sıkıştırmadı. "Julian ile kafeteryada bir şeyler atıştıracaktık. Bize katılırsan çok seviniriz."

"Çilekli sütleri harika," dedi Julian beni ikna etmeye çalışarak.

Marla'yı ve ona söylemek için defalarca tekrarladığım cümleyi düşündüm: *Marla, üzgünüm ama yayıncılık dünyasını bırakmak ve bütün sözleşmelerimi iptal etmek istiyorum.* Ardından Lynn ve Julian ile bir şeyler atıştırmayı düşündüm. Hangi fikrin cazip geldiğini söylemeye gerek yoktu. "Çok iyi olur."

Kafeterya oldukça küçüktü. İçeri girdiğimiz sırada kapının üzerindeki çan sallandı. Pasta vitrininin önündeki dört küçük masa doluydu. Kırmızı bir meşrubat dolabı gürültüyle uğulduyordu. Arka taraftan tabak ve musluk suyu sesi geliyordu.

"Bu bizim en sevdiğimiz masa," dedi Julian, beni ön pencereye en yakın masaya çekiştirerek. "Büyükannemle hep burada otururuz."

"Benim de hoşuma gideceğinden eminim."

Bayan garson siparişlerimizi aldıktan sonra pastaları dilimlemek ve çayı hazırlamak için tezgâhın arkasına geçti. Sohbetin hâkimiyeti Julian'daydı. Nihayet Lynn onu nazikçe uyarıp, büyüklerin konuşmasına izin vermesini istedi. Sonra da oy-

naması için ona telefonunu verdi. Saniyeler içinde telefonda tuğla duvarlara çarpan kuşların seslerini duyduk.

Lynn hayretle başını iki yana salladı. "Çocukların teknolojik şeylerle arası inanılmaz. Julian geçen gün video çalarımı tamir etti."

"O video çalar değil, büyükanne," dedi Julian gözünü telefondan ayırmadan. "Blu-ray oynatıcı."

"Artık her ne ise."

"Babam onu büyükanneme geçen Noel aldı," dedi Julian.

"Ne güzel," dedim.

"Jonah'ım iyi çocuktur," dedi Lynn gururla. "Dünyanın en iyi oğluna ve en iyi torununa sahibim."

"Çok şanslısın."

"Şanslı demek yetmez," dedi Lynn. "Onca yıl hasretini çektikten sonra oğlumla birbirimizi nasıl da özlemiştik." Gözleri yaşlarla doldu. "Neden böylesine büyük bir anne olma arzusuyla ve bu arzumu yerine getiremeyecek şekilde doğduğumu hiçbir zaman anlamadım."

Julian başını kaldırarak Lynn'e baktı. Gözyaşları kafasını karıştırmıştı. "Büyükanne?"

"Ah, beni biliyorsun, Julian. Her zaman sulu gözlüyüm," dedi Lynn onun başını okşayarak. "Tatlı maymunum benim."

Julian maymun sesi çıkararak dikkatini tekrar telefona verdi.

"Jonah ve ben sonunda birbirimizi bulduk," diye devam etti Lynn. "Ve böylesi çok daha iyi oldu. Senin çocuğun yok, değil mi, Nina?"

"Hayır, yok." Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışarak konuşmama devam ettim. "Kendimi hâlâ çocuk hissediyorum. Sanırım kötü bir anne olurdum."

"Hayır, olmazdın," dedi Julian. "Harika legolar yapıyorsun."

Julian'a gülünce neşem tekrar yerine geldi. Çaylarımız ve çikolatalı pastalarımız gelmişti. Julian pastasını kurt gibi yedikten sonra sohbetimizden sıkılıp yerinde duramamaya başladı.

"Öyleyse dışarı çık," dedi Lynn. "Ben bir bardak daha çay alacağım. Ya sen, Nina?"

"Ben de alırım."

Julian dışarı fırlayıp caddenin karşısındaki çiftliğe doğru koştu. Saniyeler içinde tel örgüden içeri girip, bir mango ağacına tırmanmaya başladı.

"Oraya girmesinde bir sakınca var mı?" diye sordum Lynn'e. Özel mülkiyet hakkındaki şehirli kız içgüdülerim devreye girmişti.

"Ah, sorun değil. Tel örgüler çocukları dışarıda tutmak için değil, sığırları içeride tutmak için. Orası Reg Byrd'ün çiftliği. Julian'ın ağaçlara tırmanmasına aldırış etmez. Doğrusu Julian bu adada öyle çok şeyden mahrum kalıyor ki yaramazlıklarına engel olmak istemiyorum."

İkinci bardak çayımın şekerini karıştırdım. "Sence mahrum kalıyor mu?"

"Evet, tıpkı ondan önce Joe'nun da mahrum kaldığı gibi. Anakarada olsaydı arkadaşları olurdu, yüzme havuzuna gidebilirdi, kaykay parkında kaykaya binebilirdi, herhangi bir filmi videosu çıkmadan önce izleyebilirdi... Çocukluğunu sadece bir kez yaşayacak. Ve onu burada harcıyor olması kötü."

Pencereden dışarı baktım. Julian bir çeşit tırmanma yarışına başlamıştı. Bir ağacın çıkabildiği kadar yukarısına tırmanıyor, sonra tekrar aşağı iniyordu. Ardından diğer ağaca koşuyor ve çit boyunca tüm ağaçlara sırayla tırmanıyordu. "Bana pek de çocukluğunu harcıyormuş gibi gelmedi," dedim.

Lynn de pencereden bakarak bir süre Julian'ı seyretti. "Joe farklıydı. Her zaman sessizdi. Tam bir kitap kurduydu. Onu burada büyütmekle pek de ruhunu kısıtlıyormuşum gibi hissetmedim. Ama sonraları ona yeterince fırsat vermediğimizi anladık. O son derece zeki bir çocuktu. Dougal ve benim gibi değildi. Yine de hayata başlaması oldukça uzun sürdü."

"Şu an doktora yapıyor. Hafife alınacak şey değil."

"Otuz dört yaşında. Yirmili yaşlarının çoğunu çiftlikte Dougal'a yardım ederek geçirdi. O zamanlar ne yapacağından emin değildi. Bence onu şehirdeki bir yatılı okula göndermeliydik. O zaman her şeyi daha erken çözebilirdi. Ve o kadınla tanışmamış olurdu," dedi Lynn dudaklarını birbirine bastırarak.

Sanırım Julian'ın annesinden bahsediyordu. "Ama o zaman Julian olmazdı," dedim nazikçe.

Lynn bir iç çekerek çayını yudumladı. "Tabii, haklısın."

"O kadın kimdi?" diye sordum. Joe'nun geçmişi hakkında haddimden fazla meraklanmıştım.

"Andrea mı? Komşu kızıydı. Babasıyla Dougal iyi arkadaşlardı. Ama annesinden hiç hoşlanmazdım. Bizden daha üstün olduğunu sanırdı. Andrea'nın Joe'dan daha iyisini bulabileceğini düşünürdü. Andrea ve Joe yıllarca bir küsüp, bir barıştılar. Sonra bir gün bu ufaklık çıkageldi. Birdenbire kendimi haftada üç gece bebek bakarken buldum. Çünkü Andrea'nın biraz 'ara vermeye' ihtiyacı oluyordu. Yine de her şeyin yoluna girebileceğini düşünüyorduk. Bir düğün yapmak için masrafa girdik." Lynn öfkeli bir tavırla başını hafifçe iki yana salladı. "Hem de büyük bir masrafa. Yolun aşağısındaki küçük kiliseyi tuttuk, davetiyeler hazırlattık. Düğüne iki hafta kala Andrea ortadan kayboldu. Tüm bunların ona çok

fazla geldiğini söyleyen bir not bırakarak ikisini de terk etti." Lynn'in gözleri tekrar doldu. Artık onun içi dışı bir ve hislerini belli eden bir kadın olduğunu anlamıştım. "Düşünebiliyor musun? Şu küçük, tatlı çocuğu bırakıp kaçtı. Üzüntüden ölmemesi için ona gereğinden fazla sevgi vermeye çalıştık. Neyse ki artık bunların hiçbirini hatırlamıyor. Ve onun geri dönmesini hiç istemiyorum. Bu Julian'ın aklını karıştırmaktan başka bir şeye yaramaz." Lynn peçetesiyle gözlerini kuruladıktan sonra gürültüyle burnunu sildi. "Andrea ile evlenecekleri gün Joe'yu hiçbir yerde bulamadık. Kiliseye gitmiş ve dindar biri olmamasına rağmen bütün gün orada oturup ağlamış. O kiliseden çıktığından beriyse tek damla gözyaşı dökmedi. Sadece hayatına devam etti. Onunla öyle gurur duyuyorum ki." Lynn kızararak arkasına yaslandı. "Amma konuştum. Dougal bana hep çok konuştuğumu söyler."

"Bu doğru değil," dedim. "Tam da gerektiği kadar konuşuyorsun." Tıpkı bir kayaya tutunan suyosunu gibi, aklım Lynn'in söylediklerinden birine takılmıştı; kiliseye.

"Ah, çok tatlısın. Joe'nun senden bu kadar hoşlanmasına şaşmamalı," dedi Lynn. Gözlerimi kaçırdığımı fark ettiğinde konuşmasına devam etti. "Herhalde bu bir sır değildi."

Lynn'in bakışlarından kaçınarak çay fincanımın içine baktım. "Bir erkek arkadaşım var," dedim. Bunun kulağa bir yalan ya da bahane gibi geldiğini biliyordum. Ya da her ikisi birden.

"Biliyorum. Şair olan. Uzun zamandır buradasın, Nina. Şair seni ziyarete gelmeyecek mi?"

Ona gerçeği söylemek için ağzımı açtığım sırada, "Sanmıyorum," dedim. Böyle söylemek daha kolaydı.

"Peki, kalmayı düşünüyor musun? Starwater oldukça hoş bir ev."

"Öyle. Kalmayı çok isterdim ama..." Kalan üç haftada yapmam gereken onca işi düşündüm. Dünyanın dört bir yanındaki yayınevleri kitabımı düzeltmek, tercüme etmek, basmak ve reklamını yapmak için hazırlanıyordu. "İlerisi şu an için belirsiz."

Lynn anladığını belirtircesine başını salladı. "Bu da iyi bir şey. Her an her şeyin olabileceği anlamına gelir."

Gülümsemeye çalışarak, "Evet," dedim. "Sanırım haklısın."

Aklıma Eleanor'ın 'gizli itirafı' gelmişti. *Dersten gizlice kaçıp, yazmak için buraya geldiğimi ve hikâyelerimi bu sıcak, karanlık tavan arasında sakladığımı hayal ettim.* Gerçekten de kilisenin tavan arasında sakladığı bazı kâğıtlar olabilir miydi? 1930'lu yıllardan beri kilise ona ait olmuştu. Onu adanın kiliseye ihtiyacı olduğunu düşünen bir gruba bağışlayana kadar da boş kalmıştı. Bir şeyler yazmak için uğraşırken aklım sürekli kiliseye gidiyordu. Orada bir şeyler olabilir miydi? Elizabeth Parrish onları benden önce bulursa ne olacaktı? Yazdıklarıma odaklanamıyordum. Güneş batar batmaz evden çıktım.

Kilise oldukça küçüktü. Kiliseler hakkında pek fazla şey bilmesem de içeride etrafa bakınmama izin verecek birinin olacağını tahmin ediyordum. Özellikle de onlara Eleanor'ın torununun çocuğu olduğumu söylersem sorun çıkmaz diye düşünüyordum. Ön kapı kapalıydı, fakat kilitli değildi. Kapıyı itip içeri girdim ve ardımdan çarparak kapanmasına izin verdim. İçerisi neredeyse kapkaranlıktı. Yolumu aydınlatan tek şey, pencerelerden içeri süzülen gökyüzünün kızıllığıydı.

"Merhaba?" diye seslendim.

Cevap yoktu. Ahşap sıralar arasındaki taş koridorda ilerleyip, mumlarla dolu bir kutuyla karşılaştım. *Dua etmek için mum yakın. 2$.* Boş, demir şamdana yerleştirdiğim bir mumu, yandaki kutudan aldığım bir kibritle yaktım. Ardından etrafa göz gezdirmeye başladım.

Kilisenin eskimiş ahşaba ve ikinci el kitaplara benzer bir kokusu vardı. Sıralar temiz, muntazam fakat çizik çizikti. Her sıranın sonunda minik, deri kaplı ilahi kitapları vardı. Arka köşede ise rengi solmuş çocuk oyuncaklarıyla dolu tahta bir sandık duruyordu. Taş duvarlar içeriye soğuk bir hava yayıyordu.

"Merhaba?" diye seslendim bir kez daha. Ardından İsa'nın çarmıha gerili olduğu tarafa döndüm. Bu, beyaz ve altın rengi vernikli boyalarla boyanmış, yeni bir İsa'ydı. Eleanor'ın günlüğünde bahsettiği değildi.

Yukarı baktım. Tavandaki kapağın çizgilerini net bir şekilde görebiliyordum. Onu hâlâ kullanan birilerinin olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen elektrikçiler ve haşere ilaçlama şirketleri tarafından kullanılıyordu. Acaba orada saklanmış bazı kâğıtlar bulmuşlar mıydı? Eğer öyleyse onları saklamışlar mıydı? Çöpe mi atmışlardı? Yoksa kilise papazına mı teslim etmişlerdi?

Etrafıma bakınıp, üzerine çıkabileceğim sandalye gibi bir şeyler aradım. Ama hiçbir şey yoktu. Yukarı çıkmanın tek yolu, kilise sıralarından birini buraya sürüklemekti. Derken oyuncak sandığının işime yarayabileceğini fark ettim. Sandığın yanına gidip içindekileri yere boşalttım. Palyaço ve ayıcıklar üst üste yığılırken, plastik bir uçak gürültüyle çalışmaya başladı. Vın-vın. Uç benimle. Yüreğim bir an için ağzıma

geldi. Titreyen mum ışığının aydınlığında, sandığı koridor boyunca sürüklemeye başladım. O an içeri biri girecek olsa hızla bir şeyler uydurmak zorunda olduğumun farkındaydım. Kalp atışlarım iyice hızlandı. Sandığı kapağın altına getirip üzerine çıktım ve dikkatle kapağı açtım. İçeride sürgülü –çelik– bir merdiven vardı. Yanındaki sürgüyü çektiğimde, aşağı kayarak gürültüyle sandığa çarptı.

Merdiveni şöyle bir test ettikten sonra tırmanmaya başladım. Yukarısı tamamen karanlıktı. Biraz ışık vermesi için telefonumu cebimden çıkarıp açtım. Sonra da çömelip, çatının tam olarak nerede olduğunu anlamak için yukarı uzandım. Ardından telefonun ışığını etrafa tuttum. Elektrik kabloları, tahtalar, fare pislikleri... Elimle köşeleri yoklamaya başladım. Burada kâğıt falan yoktu. Onları saklayacak bir yer de yoktu.

Çatıya açılan küçük kapıyı gördüğümde dışarı çıkma zahmetine girmedim. O şartlarda hiçbir kâğıt bugüne kadar kalmayı başarmış olamazdı. Ama kapının sürgüsü kolayca açıldığında merakımı yenemedim. Emekleyerek çatıya çıktım ve kendimi korkulukları olan demir bir yürüme yolunda buldum. Gökyüzü günün son ışıklarını yansıtıyordu. Körfez gümüş-mavi, uçuk bir renk almıştı. Anakaradaki dağların üzerinde toplanmış bulutlar pembe ve sarı renklerdeydi. Denizin havasını içime çekerken kalp atışlarım biraz olsun yavaşladı. Uzakta süzülen bir teknenin yelkenleri, kararmakta olan gökyüzüne inat bembeyazdı.

Telefonumu yeniden açıp çömeldim ve ne olur ne olmaz diye her köşeyi incelemeye başladım. Çok geçmeden yolun diğer ucunda ışığa yakalanan bir şey gördüm. Dizlerimin üzerinde durup ışığı ona yaklaştırdım. Küçük, boyalı bir surat

tuğlaların arasından bana bakıyordu. Elimi içeri sokup onu çıkardım. İki avuç büyüklüğünde ahşap bir kediydi bu.

Onu ters çevirdiğimde, altında çocuksu bir yazıyla *Nell Holt* yazdığını gördüm.

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Gerçekten büyük büyükanneme ait bir şey bulmuştum. Bulmayı umduğum şey bu olmasa da oldukça heyecanlanmıştım. Sanki zaman bir anda yok olmuştu ve geçmişe dokunuyor, onu elimde tutuyordum. Ahşap kedi bana bakıyordu. Beyaz boyası küf tutmuştu ve fareler kenarlarını kemirmişe benziyordu. Ama yine de tuğlaların arasında yüz yıldan fazla bir süredir kalmayı başarmıştı.

Kediyi göğsüme bastırarak gözlerimi kapattım. Eleanor'a olan bağımı yüreğimin derinliklerinde hissedebiliyordum.

Ahşap kediyi temizleyip, bana şans getirmesini umarak çalışma masama yerleştirdim. Doğrusu bugün her zamankinden fazla yazmıştım ve yazdıklarımdan çok da nefret etmemiştim. Yine de öğle yemeğinden hemen önce Joe kapımı tıklattığında sevindim.

"Selam," dedim, her zamanki gibi fazla gülümsememeye dikkat ederek.

"Son duvarı yeni bitirdim. Bir şey buldum." Joe boş bir sandalyeyi masama yaklaştırıp oturdu ve bana bir deste kâğıt uzattı. "Birinin günlüğü, tıpkı diğerleri gibi. Bu defa 1892 yılına ait, yani biraz daha sonrası. Ama şuna bir bak. Bence beğeneceksin."

Joe katlanmış bir kâğıdı açtı. Kâğıda adanın bir haritası çizilmişti. Haritayı gördüğümde gülmeden edemedim. Nell

evi, hapishaneyi, şekerkamışı tarlalarını, mangrov ormanlarını çizmiş ama adanın etrafını deniz canavarları ve korsan gemileriyle doldurmuştu. "Onu gitgide daha çok seviyorum," dedim haritayı Joe'dan alarak.

"Bu eve çocukluğundan beri Starwater dediğini öğrenmiş olduk," diyerek kabataslak çizilmiş evin üstündeki küçük yazıyı gösterdi Joe.

"Her şeyi adlandırmış. Sterling Uçurumu... Sanırım bu babasının ismi. Devlet arşivlerinde yazanlar dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Yedi Yarda Kumsalı. Çaresizlik Bataklığı." Kahkahayla güldüm. "Muhteşem."

"Tilly'nin Anıtı," dedi Joe haritadaki bir noktayı işaret ederek. "Burası mezarlığa çok uzak. Tilly'nin kim olduğunu merak ettim. Evcil hayvanı falan mı?"

"Bahçede bir yere benziyor, belki de öyledir." Ahşap kediyi ona doğru çevirdim. "Bunu dün akşam buldum. Nell'inmiş."

Joe şaşkınlıkla kediyi eline aldı. "Gerçekten mi?"

"Altında onun adı yazıyor." Günlüğe şöyle bir göz gezdirerek, daha sonra okumak için bir kenara koydum. "Öyleyse hepsi bu. Bütün duvarları soydun. Bu da Eleanor'ın yazıp sakladığı her şeyi bulduğumuz anlamına geliyor."

"Öyle görünüyor. Günlük parçalar halinde. O yüzden diğer parçalarının da olduğunu düşünüyorum. Ama belki de tamiratlar, hava şartları ya da taşınan insanlar yüzünden bugüne dek ulaşamadılar."

Bulmak istediğim şeyi bulamayacağımı idrak etmek biraz vaktimi almıştı. Bundan sonra başıma neler geleceğini bilmiyordum. Geleceğimin sayfaları da tıpkı romanımın sayfaları gibi bomboş bir muammaydı.

"Hey, iyi misin?" diye sordu Joe. O an dirseklerimi tuttuğunu fark ettim. "Bayılacakmış gibi görünüyorsun."

"Yo, hayır, iyiyim," dedim. Joe ellerini çekmedi. Öyle yakın duruyorduk ki bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Ardından ellerini çekip, sandalyesini benimkinden uzaklaştırdı.

Konuyu değiştirdim. "Yani bugün son iş günü, öyle mi?"

"Senin için başka işler yapmaya devam edebilirim. Neye ihtiyacın varsa. Hâlâ alışverişe çıkabilir, tamir isteyen şeyleri onarabilirim."

Joe oldukça hevesli görünse de onu cesaretlendiremezdim. "Hayır, sanırım hepsi bu. Zaten çok uzun kalmayacağım."

"Ya," dedi Joe.

"Tekneyi satmam gerek. Yardımcı olabilir misin?"

"Tabii," dedi. "Yarın onu çıkarıp, internete koymak için fotoğraflarını çekmeye ne dersin?"

"Çok iyi olur. Teşekkürler." Joe da en az benim kadar hissediyordu. Bu, ikimizin de istediği gibi bir şeylerin başlangıcı değildi. Bu, sona doğru yaklaşmaktı.

28 Mayıs 1892

Saat geç oldu.

Kendimi kaybetmiş haldeyim. Bu ifadeyi binlerce kez duymuş olsam da ne anlama geldiğini şimdi anlıyorum. Kendimi kaybetmiş halde, kucağımda günlüğümle yatakta oturuyorum. Mürekkep şişem pencerenin pervazında. Perdeler açık fakat pencerem kapalı. Dışarısı kül ve duman içinde. Karanlıkta onu bulmaya çalışan fener ışıklarını seyrediyorum. Ama o dönmeyecek. Çünkü tarlaya girdi ve bir daha çıkmadı.

Kendime bakıyorum. Baktığım kız, kendini kaybetmiş olan kız, neredeyse normal görünüyor. Evet, elleri hafif seğiriyor. Ve gözleri sürekli pencereye kayıp, birini görmeyi umuyor. Ama beklediği kişi bir daha asla...

On dakika boyunca öylece oturup önümdeki sayfaya, yazdığım son satıra baktım. Bilmiyorum...

Olan oldu ve artık onu kurtarmanın bir yolu yok. Bu yüzden onun iyi itibarını korumalı ve hiçbir şeyden bahsetmemeliyim. Çünkü babam... babamın nasıl hissedeceğini tahmin bile edemiyorum ve o...

Saçmalamaya bir son vermeliyim. Son vermeliyim. Kendimi toplamam ve bu konunun mahkemeye taşınması ihtimaline karşı gördüklerimi doğru ve eksiksiz bir şekilde yazmam gerek. Ama yazdıktan sonra onu babamın gözlerinden uzakta bir yere saklayacağım. Onu Tilly hakkındaki gerçeklerden koruyabilmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Önceki sayfalarda yazdığım şüphelerimde haklı çıktım. Eylemin planlanıp uygulanmasında izlenen yol benim için hâlâ büyük bir muamma. Dolayısıyla yazabileceğim tek şey bu akşamüstü gördüklerim, yaptıklarım ve nihayetinde onu kurtarmayı başaramadığım. Yazdıklarım kulağa soğuk geliyorsa, bunun tek sebebi bu korkunç gece hakkındaki hislerimi anlatmaya dilimizin yetmeyişidir. Yunanca, Latince ya da Fransızcada, yani onun bana öğrettiği bu üç dilde de hislerimi aktarabilecek kelimeler yok.

Tilly hasta olduğundan yakındığı için sabah saatlerinde dersimize son verdik. Öğle yemeği için buluştuğumuzda endişeli, dikkati dağınık ve hassas görünüyordu. Tilly, kalbi yüzünden okunan biriydi. Babam etrafta olduğu zamanlar tatlı bir şekilde kızarır, bazen öfkesini bastırmak için var gücüyle

savaşır, bazen de hiç anlatmadığı geçmişine ait anılara dalar giderdi. Anladığım kadarıyla sevdiğini korkunç bir şekilde kaybetmişti. Evinden bu kadar uzağa taşınmasının ve geçmişi hakkında pek konuşmamasının sebebi buydu. Hasta ve ateşliyken birkaç kez Jasper adında bir adamı sayıklamıştı. Sonradan sorduğumda ise onu sevdiğini inkâr etmişti. O an yüzünde beliren tuhaf ifadeyi –keder? suçluluk?– hiç unutmayacağım.

Bugünse Tilly'nin kafasının meşgul olduğunu ve hasta olmadığım biliyordum. Bu yüzden bunun o korkunç kadınla bir ilgisi olabileceğinden şüphelendim. Bu akşamki dehşetten de o kadını sorumlu tutuyorum.

Tilly'yi rahat bıraktığımda odasına gidip kapısını sessizce kapattı. Sanki tedirginliği bana da bulaşmış gibi endişelenmiştim. O akşamüstü 135 geldiğinde bahçeye çıkmayı aklıma koydum. Ne konuştuklarını ve planladıklarını dinlemek için elimden gelen her yolu deneyecektim. Saklanacak iyi bir yer bulamadığım takdirde onları rahatsız edecektim. Ve Tilly'nin babamın onu affedemeyeceği kadar, hapse girmesine neden olabilecek kadar kötü bir şey planladığına dair bir kanıya varırsam, onu durduracaktım.

Saat dört civarı Tilly'nin odasının önünden geçtim. Kapısı hâlâ kapalıydı. Odalarımız yan yanaydı. O yüzden koridordan geçmiş ya da bir şeyler yemek için batı kanadına gitmiş olsaydı onu duyardım. 135'e bakınmak için bahçeye indim. Ama ortalarda yoktu. Artık hava serin ve kuru olduğundan, genellikle saat üçten sonra bahçede oluyordu. Bu yüzden buralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Tilly'nin bahçesine yakın bir yer bulup, ortancaların arkasına saklandım ve eteklerimin toprağa bulanmasına aldırmadan beklemeye başladım.

Önceleri saçıma vuran güneş hoşuma gitmişti. Toprağın ve

yeşil yaprakların kokusu güzeldi. Sanırım bu doğal dünyanın kokusuydu. Dört duvar arasındaki hayatlarımız yüzünden sık sık ayrı kaldığımız koku. Bahçede çalışmanın, Tilly'yi kafesteki bir kuş gibi hissetmekten kurtardığını biliyordum. Ağaçlara tırmanmak da bana öyle hissettiriyordu.

Ancak vakit geçtikçe güneş uzaklaşıp, gölgeler serinlemeye başladı. Hâlâ ne Hettie'nin ne de Tilly'nin sesini duymuştum. Ve bir şeylerin döndüğünden endişelenmeye başlamıştım.

Derken bahçenin son derece büyük olduğunu ve belki de diğer tarafında buluştuklarını düşündüm. Herkes gizlice dinleme huyum olduğunu biliyordu. Bu yüzden dikkatli davranıyor olabilirlerdi. Ayağa kalkıp eteğimi silkeledim ve kuru yaprakları ezerek bahçenin diğer ucuna yürümeye başladım. Tüm bahçeyi boydan boya gezsem de kimseyi göremedim.

Bu çok tuhaftı çünkü Hettie pazarları hariç her gün bahçede olurdu.

Yeniden eve girdim. Pişen akşam yemeğinin kokusunu alabiliyordum. Et ve börek kokusu yüzünden midem guruldamıştı. Koridorda sessizce yürüyüp, Tilly'nin kapısını dinledim. Hiç ses yoktu. Kapıyı hafifçe tıklattım. Yine ses yoktu.

Sonunda kapıyı açtım. Odada değildi.

Neredeydi?

Odadan çıkıp kapıyı sessizce kapattım ve tekrar bahçeye inerek, evin kuzey tarafındaki dev incir ağacına yürüdüm. Soğuk dallarına tutunup kendimi yukarı çekerek çıkabildiğim kadar yükseğe tırmandım. Yapraklar ve dallar manzarayı biraz kapatsa da cezaevini, şekerkamışı tarlalarını ve sığır otlaklarını görebiliyordum. Tilly bugün koyu kırmızı bir elbise giymişti. Bu yüzden beyaz ve mavi üniformaların arasında dikkat çekerdi. Fakat gözüme kırmızı bir şey çarpmıyordu.

Nedense bakışlarım tekrar şekerkamışı tarlalarına çevrildi. Bugün bir şeyler farklıydı. Derken fark ettim: Tarlalarda kimse yoktu. Ne beyaz üniformalı mahkûmları, ne de mavi üniformalı gardiyanları görüyordum. Bir süre seyretmeye devam ettim. Şekerkamışlarının boyu oldukça yüksekti. Belki de altın rengi sapların arkasında kaldıkları için onları göremiyordum. Ama hayır, tarlanın içindeki patikalarda yürüyen kimsecikler yoktu. 135'in planını uygulayıp uygulamadığını, firar alarmının çoktan verilip verilmediğini ve mahkûmların hücrelerine dönüp dönmediğini merak etmeye başladım.

Derken mahkûmların cezaevinin diğer tarafındaki tarlalarda, demircinin girişinin yakınlarında olduğunu gördüm.

"Nell!" Babamın sesi beni düşüncelerimin arasından çekip çıkardı. Verandada sağa sola bakınarak beni arıyordu. Ağaçtan inip verandaya koşarak kollarımı ona doladım. Kulak misafiri olduğum ve şüphelendiğim şeyleri ona anlatmayı nasıl da istiyordum. Ama şüphelerimden henüz tam olarak emin değildim. Tilly'nin bunun iyi fikir olduğunu düşüneceğini hiç sanmıyordum. Bu yüzden babamın benden ya da Tilly'den, hatta ikimizden de nefret etmesinden korkarak ona hiçbir şey söylemedim.

"Tilly kendini iyi hissetmiyor. Muhtemelen bu akşam yemekte olmayacak," dedi babam. "Ben de bugün oldukça meşgulüm. Mümkünse yemeğini mutfakta tek başına yiyebilir misin? Acıktığında aşçıya haber vermen yeter."

"Tamam." Tilly ona yalan söylemişti. Hasta falan değildi. Dışarıda bir yerlerde, bir şeyler çeviriyordu. Ve nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyordum.

Babam batan güneşin ışığında hayranlıkla bahçeye göz gezdirdi. "Güzel bir akşamüstü. O ağaca dikkatli tırman."

Ona 135'in nerede olduğunu bilip bilmediğini sormak istedim. Sormam gerekiyordu. Onları ifşa etmeli, bildiğim her şeyi ortaya çıkarmalıydım. "Dikkat ederim," dedim. Babam başıma bir öpücük kondurduktan sonra her şeyden habersiz bir halde çalışma odasına döndü.

Verandaya oturup başımı ellerimin arasına alarak düşünmeye başladım. Hettie ortalarda yoktu, Tilly ortalarda yoktu ve Hettie'yi adadan göndermek hakkında konuştuklarını duymuştum... İkisi de kesinlikle 'kaçmak' kelimesini kullanmamış olsa da bu başka ne anlama geliyordu ki? Onlara önceki gün kulak misafiri olmuş ama ayrıntıları duyacak kadar yaklaşamamıştım. Tilly'nin Hettie'ye edindiği malzemeleri ve aklındaki fikirleri anlattığını duymuştum. Bu durumda Tilly'nin şu an onun kaçmasına yardım ettiğinden başka ne gibi bir sonuca varabilirdim ki? Ama Hettie'nin kayıp olduğunu ihbar edersem, Tilly de işin içine girecek ve başına kötü şeyler gelecekti. Başına kötü şeyler gelmesini istemiyordum. Bu yüzden onu bulmak ve işler çığırından çıkmadan önce durdurmak bana düşüyordu.

Peki ama neredeydiler? Ormanda mı? Kumsalda mı? Şekerkamışı tarlalarında mı? Üç yere birden bölünemezdim. Kendimi son derece tedirgin ve yorgun hissediyordum. Hem zihnimi toplamak, hem de etrafa göz gezdirmek için yeniden ağaca tırmandım. Bahçeye bakıp, onları daha önce bakmadığım bir yerlerde görmeyi hayal ettim. Hettie'yi kuru yaprakları toplarken, Tilly'yi de artık onun bahçeye çıkmasını istemeyen babamdan sakınarak gezinirken görmek istiyordum.

Ancak göremedim. Yukarıda büyük bir dal daha olduğunu görebiliyordum. Üzerinde oturduğum dal kadar güçlü değildi ama bana daha iyi bir manzara sunacağını biliyordum. Kolla-

rımı dala dolayıp, ağırlığımı kaldırıp kaldıramayacağını denedim. Hafifçe eğilse de kırılmadı. Böylece yukarı tırmandım ve karnımın üzerinde ilerleyerek, yaprakların arasından manzarayı daha net görebileceğim bir noktada oturdum.

Tam da o an Tilly'yi gördüm. Gri şalı ve koyu kırmızı elbisesiyle şekerkamışı tarlasının kenarındaydı. Ve tarlaya girerek gözden kayboldu.

Nihayet onu görmek beni öylesine şok etmişti ki az kalsın daldan düşüyordum. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde aşağı inip, kendimi çiy tutmaya başlamış çimenlerin üzerine bıraktım. Sonra da cezaevine dönmekte olan at arabalarından kaçınarak hızla koşmaya başladım. Bir gardiyan, "Bayan! Burada olmamanız gerek!" diye seslendi arkamdan. Ama çoktan sığır otlağının çitlerinin üzerinden atlamış ve tarlaya doğru koşmaya başlamıştım. Tilly'yi yakalamak, ona çılgın planı her ne ise ondan vazgeçmesini ve evimize, akşam yemeğine, sade ve mutlu bir hayata geri dönmesini söylemek için koşuyordum.

O telaşla koşarken kocaman bir inek pisliğine basıp kayarak kalçamın üzerine düştüm. Acıyla irkilsem de ağlamamak için kendimi tuttum. Çünkü kimsenin beni duyup peşime düşmesini istemiyordum. Güçlükle ayağa kalktım ve Tilly'nin gözden kaybolduğu yere doğru topallayarak yürümeye başladım.

İlk dikkatimi çeken şey kokuydu. Dumanlı, keskin ve tatlı bir koku.

Ansızın tarlaların neden boş olduğunu anladım. Tarlada mahkûmlar ya da gardiyanlar yoktu, çünkü bu akşam şekerkamışlarını yakacaklardı. Akşam karanlığında tarlanın çevresinde yürüyen gölgeler gördüm. Kuru şekerkamışı yapraklarıyla tarlayı ateşe vermeyi hazırlanıyorlardı.

Tarlanın çevresini dolaşıyorlardı çünkü onu dışarıdan tutuşturuyorlardı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır!" Tarlaya varmak, Tilly'yi diri diri yanmaktan kurtarmak için var gücümle koşmaya başladım.

Büyük bir çatırtıyla birlikte ilk alev parlayıverdi. Kendi güvenliğimi önemsemeden yanan tarlaya doğru koştum. Orası Tilly'nin girdiği tarlaydı. Alevler tüm havayı içine çekince aniden durdum. Kat kat büyüyen alevler, karanlık gökyüzüne doğru yükselerek hızla tarlanın ortasına doğru ilerlemeye başladılar. Yangın tarlayı sararken, fareler ve yılanlar ayaklarımın etrafında kaçışıyordu. Yanan şekerkamışlarının kekremsi kokusu nefesimi kesiyordu. Karanlık gökyüzü turuncu bir dumanla kaplanmıştı. Tarlanın girişinde öylece durmuş, onun yanıp kül oluşunu seyrediyordum. Tilly'nin orada olduğunu ve bir daha oradan çıkmayacağını biliyordum.

Yarım saat sonra gardiyanlardan biri beni buldu. İsten kapkara olmuş bir halde yere oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

"Bayan Holt?" dedi beni tutup ayağa kaldırarak. "Yaralandınız mı?"

Güçlükle konuşarak hıçkırdım. "Bayan Lejeune diri diri yandı."

"Ne?"

"Yangın başlamadan önce onu tarlaya girerken görmüştüm."

"Yüce Tanrım!" Gardiyan bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Etraf bir anda gürültüyle, kargaşayla, eli fenerli adamlarla ve yangının derhal söndürülmesini emreden seslerle doldu. Ama artık çok geçti. Hem de çok geç. Neden anlamıyorlardı?

Gardiyan –keder ve dehşet içinde öylesine kaybolmuştum

ki onun yüzünü hatırlayamıyorum– beni yamaç boyunca taşıyarak eve götürdü. Bir felaket olduğunu sezen babam verandada ceketini giyiyordu.

"Nell?" dedi beni görür görmez. Yüzünden dehşete düştüğü anlaşılıyordu.

Gardiyan beni merdivenlere bıraktığında hıçkırarak ağlamaya devam ediyordum.

"Yangın başlamadan önce Bayan Lejeune'in tarlaya girdiğini görmüş."

Yüzümü dizlerime gömüp ağladığım için babamın suratını görmüyordum. Ama uzun süren sessizliğindeki ve nefesindeki acıyı duyabiliyordum. "Bulun onu," diyebildi güçlükle, boğazını yırtacakmış gibi görünen boğuk bir sesle. "Herkes onu bulmak için tarlaya insin."

Ardından beni tutup hızla ayağa kaldırdı. Kendi acısı yüzünden benimkini düşünemiyordu bile. "Emin misin? Emin misin?"

"Ağaçtan gördüm. Onu yakalamak için tarlaya koştum."

"Ağaç tarlalardan çok uzakta."

"Kırmızı elbisesini gördüm."

Babam dehşetle bana baktı. Ardından beni sıkıca bağrına bastırdı. Yüzümü göğsüne bastırarak hıçkırıklara boğuldum.

Şu an hâlâ onu aramaya devam ediyorlar. Ancak ondan geriye kalmış hiçbir şey bulamayacaklar. Babam da orada. Ve hâlâ onun sağ salim olabileceğine inanıyor. Bense evde yalnızım. 135'e ne oldu bilmiyorum ama planladıkları şey her neyse, ona göre önceden tarlada saklandığına inanıyorum. Fakat o mahkûm için yüreğim sızlamıyor. Aksine onu suçluyorum. Bir şekilde Tilly'yi büyüledi. Ve tıpkı kocasını öldürdüğü gibi Tilly'mi de öldürdü.

21

Bir Arada, Darmadağın

Ertesi gün kayıkhaneyi açtığımız sırada Joe'ya günlükten bahsetmeden duramıyordum.

"Günlüğün bütün parçalarını okumaktan keyif aldım ama bu seferki inanılmazdı. Kaçan mahkûmlar, şekerkamışı tarlalarında yanan insanlar... Bir günlük gibi değil de roman gibiydi."

"Belki uydurmuştur," dedi Joe kapının tek kanadını çekip açarken. Julian da diğer kanadı açmak için atıldı. "Bırak ben yapayım, ahbap," diyerek kapıyı duvardaki bir kancaya tutturdu Joe.

"Bilmiyorum. Belki de haklısın. Onu okuduktan sonra uyuyamadım. Tilly kimdi? Acaba mürebbiyesi miydi? Eleanor yazılarında ona Latince ve Yunanca öğreten birinden bahsediyordu. Yoksa müfettişin kız arkadaşı mıydı?"

"Belki ikisi birdendi."

"Ah, yapma! Ne romantik. Tıpkı *Jane Eyre* gibi."

Joe gülümsedi. "Tamam, ben tekneyi arabaya bağlayıp dışarı çıkarırken, sen de Julian'ı ayak altından uzaklaştırabilir misin?"

"Haydi, Julian," dedim küçük çocuğun elini tutarak. Julian kumlu bir su kanalının yanında yusyuvarlak bir taş buldu.

"Şuna bak," dedi taşı neredeyse gözüme sokarak.

"Çok güzel."

"Aynı bilye gibi," dedi Julian. "Ne zamandır bilyelerimle oynamadım. Sen bilye oynar mısın?"

"Ah... Çocukken biraz oynamıştım."

"Belki bir ara babamla beni ziyarete gelirsin ve birlikte oynarız."

Julian'ın saflığı beni gülümsetti. "Eğlenceli olur."

"Babamla ve benimle vakit geçirmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Evet, seviyorum."

Julian gülümseyerek karşılık verdi. Nedense bir çeşit testten geçtiğimi hissettim. Joe beni çağırdığında, cep telefonumla fotoğraflarını çekmek ve onları internetteki bir satış sitesine koymak için tekneye yöneldim.

"Satılması için ne tür şeyler yapmamız gerektiğine dair hiçbir fikrim yok," dedim.

"Sadece her şeyin fotoğrafını çekip, sonra da en güzellerini seçeceğiz," dedi Joe.

"Baba!" diye seslendi Julian kayıkhaneden. "İçeride oynayabilir miyim?"

"Tabii, ahbap. Ama hiçbir yere tırmanma. Orası çok eski, tamam mı?"

Julian tamam anlamında başını sallayarak içeri girdi.

"Orada tırmanabileceği bir yer yok, değil mi?" diye sordum.

"Tavan arasına benzer bir platform var. Balık ağları, kürekler ve pek çok ıvır zıvır orada duruyor," diyerek elini uzattı Joe. "Telefonu verir misin?"

Telefonu ona uzattım. Joe da motorun ve gösterge panelinin yakın fotoğraflarını çekti.

"Koltuktaki şu sökük hoş görünmüyor," dedi Joe.

"Sanırım onu göstermeden fotoğraflayabiliriz."

"Hayır, gidip oraya otur. Mutlu görün."

Güldüm. Ardından tekneye çıktım ve söküğün üzerine oturup, kollarımı koltuğun sırtına yaslayarak gülümsedim. Joe birkaç fotoğraf çektikten sonra inmeme yardım etti.

"Bu hileli bir ilan mı olacak?" diye sordum.

"Hayır. Açıklama kısmında birkaç ufak onarıma ihtiyacı olduğunu söyleyeceğiz," diyerek fotoğraflara göz attı Joe. "İçinde olduğun her fotoğrafı aydınlatıyorsun, Nina."

Başını eğip fotoğraflara bakan Joe'yu seyrettim. Neredeyse nefesimi kesen bir sevgi ve arzu hissediyordum. Joe ansızın başını kaldırarak bana baktı. Tam bir şey söyleyeceğim sırada -ne söyleyecektim bilmiyorum ama mutlaka aptalca bir şey olacaktı- kayıkhaneden gelen büyük bir çatırtı, bir çığlık ve gürültü duyduk.

Joe bembeyaz kesildi. "Julian," diyerek hızla kayıkhaneye koşmaya başladı. "Julian! Julian! Hayır. Hayır, hayır, hayır."

Joe'nun hemen peşinden karanlık kayıkhaneye girdim. Ne olduğunu anında anlamıştım. Joe'nun bahsettiği platformun yarısı aşağı sarkmıştı ve onu tutan tahta kiriş ikiye ayrılmıştı. Julian yerde hareketsiz bir halde yatıyordu. Nefes almıyordu. Joe onun üzerine kapanmıştı. Ama ne konuşabiliyor ne de düşünebiliyordu. Sadece, "Aman Tanrım aman Tanrım," diye sayıklıyordu. Başka bir şey yapamayacak kadar şoktaydı.

Joe'yu hızla iterek Julian'ın başına çömeldim. Sert, ahşap döşemeler dizlerimi çizmişti. Çocuk bakıcılığı yaptığım yıl-

larda temel ilk yardım eğitimi almış olsam da hiç uyg
zorunda kalmamıştım. "Ambulans çağır," dedim Joe'y

Komutum Joe'nun şoktan çıkmasına yardımcı ol
Telefonum hâlâ elindeydi. Julian'ın nabzını kontrol ed
Joe'nun acil operatörüyle konuştuğunu duydum. Ard
Julian'ın yumuşak, nemli dudaklarından içeri nefesim
rerek minik, sıska göğsüne bastırmaya başladım. Yaşadı
adrenalin yüzünden tüm bedenimin yandığını hissediyordu
Hayat her zamankinden daha gerçek geliyor, her şey gözü
daha keskin görünüyor, gün ışığı daha çok parlıyordu. "Hayı
Julian," dedim ritmik bir şekilde göğsüne bastırmaya devar
ederek. Ciğerlerine hava doldurmak için tekrar dudaklarına
eğildim.

Bir mucize eseri Julian derin bir nefes alarak solumaya başladı.

"Ah, şükürler olsun, şükürler olsun."

Joe beni kenara itti. "Julian? Julian? Dayan, küçük dostum. Helikopter yolda."

Julian'ın gözkapakları titredi. Gözlerini şöyle bir devirdikten sonra tekrar kapattı. Nefesi normale döndükçe rengi yerine gelmeye başlamıştı.

"Canım benim," dedi Joe, gözlerini bir an olsun küçük çocuktan ayırmadan. Gözyaşları Julian'ın yanaklarını ıslatıyordu. "Oğlum."

Arkama yaslanıp, helikopter pervanesinin sesini beklemeye başladım.

Julian ve Joe'nun helikopterle adadan ayrılışını seyrederken, kendi problemlerim oldukça küçük ve önemsiz görünüyordu.

Lynn ve Dougal yanımdaydı. Şaşkınlık ve korku içinde birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Anakaraya geçecek olan akşam vapurunu yakalamak için doğruca iskeleye indiler. Bir haber alır almaz beni aramaları için onlara söz verdirdim. Fakat sonra onlarda numaramın olmadığını ve telefonumun neredeyse hiç çekmediğini hatırladım.

Bu yüzden eve dönüp verandada dolanmaya başladım. İşimi ve endişelerimi tamamen unutmuştum. Aklımdaki tek şey küçük çocuğun kaderiydi. Kaburgalarının avuçlarımda bıraktığı hissi ve Joe'nun acı dolu sesini aklımdan çıkaramıyordum.

Saat dokuz civarı birinin kapıyı tıklattığını duydum. Yüreğim ağzıma gelmiş bir halde kapıyı açtım. Gelen markette çalışan Donna'ydı.

"Ah, seni görmeyi..."

"Lynn beni arayıp seni görmemi istedi."

Dışarıda hafif bir yağmur vardı. Donna'nın saçlarının ıslak olduğunu fark ettim. "Seni aramak istemiş ama numaran yokmuş."

"Julian?" diye sordum nefesimi tutarak.

"Hayati riski atlatmış. Birkaç kaburgasını kırmış ve şiddetli bir sarsıntı geçirmiş. Beynindeki şişlik biraz inene dek ona narkoz vereceklermiş. İyi olacağını söylüyorlar. Gayet iyi." Donna elimi tuttu. "Onun hayatını kurtardın, Nina. Lynn sana nasıl teşekkür edeceklerini bilemediğini söylüyor."

Ağlamaya başladım. Uzun zamandır ilk kez ağlıyordum.

Joe olmayınca etraf çok sessizdi. Julian eve dönebilecek kadar iyileşene dek, Joe da onunla birlikte hastanede kalacaktı.

Onu özlüyordum. Sandığımdan da çok özlüyordum. Lynn ve Dougal bana uğrayıp, hayatımda gördüğüm en büyük çiçek buketini getirmişlerdi. Ama akşam yemeği tekliflerini henüz kabul etmemiştim ve suyunu değiştirmeyi unuttuğum için çiçekler kuruyup ölmüştü. Yazıyordum. Çok fazla olmasa da Eleanor'ın ahşap kedisinin bakışları altında her gün yazıyordum. Ancak kitabı teslim tarihine yetiştirebileceğime dair hâlâ umudum yoktu. Bu yüzden Marla'ya haber verme vaktinin geldiğine kanaat getirdim. Ona doğruyu söyleyecek ve beni ne gibi sonuçların beklediğini görecektim.

Taslağımı teslim etmem gereken hafta nihayet gelmişti. Güneşli bir öğle vakti ankesörlü telefona yürüdüm. Marla'nın numarasını çevirip beklemeye başladım. Kalbim sanki boğazımda çarpıyordu. Telefonu açan Marla'nın sekreteri beni ona bağladı.

"Nina, nasılsın?"

"Ben..." Kelimeler boğazıma dizilmişti.

Marla bir iç çektikten sonra, "Ben aptal değilim," dedi. "Senin için ek süre talep ettim."

"Gerçekten mi? Ne kadar?"

"Altı hafta daha. Ancak neredeyse Noel zamanına denk geleceği için kimsenin taslağı ocak ayından önce isteyeceğini sanmıyorum."

Oldukça rahatlamıştım. "Peki, bunu ne zamandan beri biliyordun?"

"Bir aydan fazladır. Sana söylemedim, çünkü bunun aylaklık yapabileceğin anlamına geldiğini düşünmeni istemedim."

"Aylaklık falan yaptığım yok," dedim incinerek. "İnan bana burada gezip tozmuyorum."

Marla ses tonunu yumuşattı. "Nina, tatlım, bağışla beni. Şimdiye kadar uymadığımız pek çok plan oldu ve senin bu kitabı bitirip bitiremeyeceğine dair çok ciddi soruları savmak zorunda kaldım. Sana güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Ona anlatmak istedim. Ona, *bana güvenme* demek istedim. Ama demedim. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Şimdi seninle konuşmam gereken başka bir konu var."

Sırtımı telefon kulübesinin camına dayayıp, telefonun kablosunu parmağıma doladım. "Dinliyorum."

"Gazetecinin biri seni arıyor."

Kalbimin sıkıştığını hissettim. "Elizabeth Parrish mi?"

"Evet, o."

"Onunla konuşma, lütfen. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Sanırım beni korkunç bir şekilde eleştirmeye hazırlanıyor."

"İlgilenmemi ister misin?"

"Lütfen. Onu duymazdan gel. Onunla konuşacak bir şeyim yok."

"Olmuş bil. Şimdi masana dön, adadan ayrılma ve şu kitabı bitir, *lütfen*."

"Olmuş bil," dedim onu taklit ederek. Bu defa sözümü gerçekten tutmayı umuyordum.

O akşamüstü Elizabeth Parrish bana son bir mesaj yolladı.

Eğer benimle konuşmazsan, herkese senden bahsetmeye başlayacağım.

Onu görmezden geldim. Eninde sonunda konuşmak zorun-

da kalacaktık ama şimdi zamanı değildi. Widow Wayland bir cinayeti çözmek üzereydi ve şu an onu durduramazdım.

Ve Joe nihayet geldi.

Akşam yemeği yapmak için mutfağın ışığını açtığım sırada verandadan gelen ayak seslerini duydum. Yaklaşmakta olan fırtına yüzünden hava erken kararmıştı. Kapıyı o çalmadan önce açtım.

"Selam!" dedim biraz fazla coşkulu bir şekilde.

Joe gülümsedi. "Selam. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Yağmur başladı. Uzaklardan gök gürültüsünün sesleri geliyordu.

"Julian nasıl?"

"Annemlerin evindeki boş odada, bir paket cips ve çizgi romanla birlikte uzanıyor. Bu sabah döndük."

"Çok rahatladım."

"Girebilir miyim?"

"Tabii," diyerek kenara çekildim.

"Dinle, senden özür dilemem gerek," dedi Joe, ona oturmasını söyleyip bir kadeh şarap ikram etmeden önce.

"Ne için?"

"O gün için. Sana teşekkür bile etmedim. Savunmama gelince, aklımı kaçırmıştım."

Joe'nun omzuna dokundum. "Kazadan beri bana teşekkür etmen gerektiğini bir kez olsun düşünmedim."

Elimi çektiğim sırada Joe bileğimi yakaladı. Sanki yapılması en doğal şeymiş gibi, parmaklarımı usulca ve dalgın bir şekilde okşadı.

"Tuhaf olan şu ki kalp masajı yapmayı biliyorum. Onu

kendim de kurtarabilirdim ama kafamdaki ses sadece *o öldü, o öldü,* diyordu," dedi boğazı düğümlenerek.

"Senin için çok korkunç olmalı."

Joe kendini toparlayarak gözlerime baktı. "Ancak sen oradaydın. Tanrı seni korusun, Nina."

Gülümsedim. Aramızda yoğun, gerçek ve heyecan verici bir çekim oluşmuştu. Joe elimi tutarak beni nazikçe kendine çekti. Kendimi bir anda onun kollarında bulup, kollarımı boynuna doladım. Joe'nun sıcaklığı ve kokusu başımı döndürüyordu. Derken dudaklarını dudaklarıma dayadı. Öpücüğü hem yumuşak hem sert, hem ısrarcı hem de nazikti. Arkaya doğru eğilen belimi kavradı. Bedenim baştan aşağı tutkuyla dolmuştu.

Joe dudaklarımdan ayrılarak, "Seni ilk gördüğüm an anlamıştım," dedi. "Benim için önemli olacağını biliyordum. Benim için ne kadar önemli olduğunu tahmin edemezsin."

Yine aynı suçluluk duygusuna kapılmıştım.

"Seni seviyorum, Nina," dedi Joe gayet doğal ve samimi bir şekilde.

Beni yeniden tutkuyla öpmeye başladı. Ben de onu sevdiğimi biliyordum fakat bunu yüksek sesle dile getiremiyordum.

"Dur, dur," diyerek geri çekildim. "Bu yaptığımız..." 'Yanlış' diyecektim. Ama loş ışığın ve yağmur sesinin eşliğinde Joe'ya bakarken, ona karşı hissettiklerimde yanlış bir şey olmadığını biliyordum.

Joe gülümsedi. Muzip gülüşü, beni güneşte kalmış bir şekerleme gibi eritti.

Nefesimi tutarak, "Boş ver," dedim. "Unut gitsin."

Fırtına dinmişti. Yemeğimizi yatakta yedikten sonra birl
rimize sokulup uyuduk. Yarın ve yarından sonraki tüm gü
ler yakamı bırakmıştı. Ne beni bekleyen bir teslim tarihi
ne de yüzleşeceğim günahlarım ve sırlarım vardı. Sadece
Joe ile ben vardık. Ve sabahın yumuşacık ışığında ten tene
yatıyorduk.

Joe sabahın ilk ışığıyla uyandı. Uyku sersemliğiyle gözlerimi
kırpıştırdığım sırada pantolonunu giyiyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Çok kötü hissediyorum. Dün gece Julian'ın hastaneden
çıktığı ilk geceydi ve ben onu yatağına yatırmak için yanında
değildim."

"Fırtına çok şiddetliydi. O havada eve yürüyemezdin," de-
dim doğrularak. "Hem annenle baban oradaydı."

Joe gömleğini giymeden yatağa oturup, yüzüme düşen saç-
larımı nazikçe kenara itti. "Yine de gitmem gerek."

Gülümsedim. Yüreğimin sıcacık kabardığını hissettim.
"Bekle," dedim ansızın.

Joe merakla bana baktı.

"Benim çocuğum olmuyor. Demek istediğim, hamile kala-
mıyorum."

"Yani?"

Yani.

"Cameron ile ayrılmamızın sebebi buydu. Ve günün birin-
de daha fazla çocuk sahibi olmak istediğini biliyorum..." Sus-
tum. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

"İstiyordum. Ama artık istemiyorum. Julian sekiz yaşında.

Bebeklik günlerine dönmek istemiyorum. Çok zor." Joe eğilerek beni öptü. "Bu ne zamandan beri aklında?"

Güldüm. "İlk günden beri."

"Pekâlâ, aklından çıkarmana sevindim. Bana söylemen gereken başka şeyler var mı? Kirli çamaşırlar falan?" diye sordu parmaklarıyla ürkünç hareketler yaparak.

Onu sertçe öptüm.

"Gitmem gerek," dedi Joe.

Joe gittikten sonra uzun süre öylece yattım. Gülümsemeden duramıyordum. Telefonum çaldığında, onu hâlâ gülümseyerek açtım.

"Nina, benim, Marla."

"Selam, Marla. Ben de tam yazmaya başlamak üzereydim. İşler gerçekten iyi gitmeye başladı ve..."

"Elizabeth Parrish ile konuştum."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Marla'nın ses tonu sert, hatta neredeyse öfkeliydi. "Gazeteciyle mi?"

"Evet, gazeteciyle. Seninle görüşme isteğini geri çevirdiğimde, bana neden senin hakkında yazmak istediğini anlattı." Telefon sinyalinin düşmesiyle kısa süreli bir sessizlik oldu. Ardından Marla'nın sesi tekrar duyuldu, "Bilmek ister misin?"

Kalp atışlarım hızlandı. Kötü bir şeyler olmak üzereydi. Sesimi titretmemeye çalıştım. "Tahminimce..."

"Stanley ve Walsh yayınevlerinin 1926 ve 1929 yılları arasındaki arşivlerine göz attığını söyledi. Bazı yazışmalar bulmuş..."

"Hayır," dedim yüksek sesle. Belki de içimden söylemiştim.

"Yaymevleri ile Eleanor Holt arasında geçen ve Widow Wayland adlı bir karakterin olduğu bir dizi taslağı geri çeviren yazışmalar."

Ağzımı açıp kapadım. Tek kelime bile edemiyordum.

"Lütfen, Nina, lütfen bana bunların sadece senin eserin olduğunu söyle. Lütfen o taslakları çalmadığını söyle."

Telefonu tamamen kapatıp köşeye fırlattım.

Her şey darmadağın olmuştu.

22

Kayıkhane

1899

Tilly, Sterling'in kuralını çiğneyip bahçeye çıktığı için kendini suçlu ve korkmuş hissediyordu. Sterling ortalarda olmadığı için ona yakalanmaktan çekinmiyordu. Fakat Nell'den kaçmak biraz zordu. Hettie'ye teklifini yaptığı günden beri bir hafta geçmişti. Odasının kapısını sessizce kilitleyip, penceresinden verandaya çıktı. Eğer evin diğer tarafından dolanırsa ne Nell'in penceresinin, ne de Sterling'in çalışma odasının önünden geçmiş oluyordu. Mutfak tarafındaki arka merdivenleri inip, evin kuzeyinden dolanarak bahçeye daldı.

Hettie düşünmek için bir haftaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Tilly bu fikre önce hayret etti. Hapisten kurtulmak için can atmıyor muydu? Adadan kaçıp, çocuklarını doyasıya kucaklamak istemiyor muydu? Ama yine de ona acele etmemesini söylemiş ve tüm haftayı kendisini ihbar edeceğinden korkarak geçirmişti. Verandadaki her ayak sesi kalbinin hızla çarpmasına neden oluyor, yaptıklarını Sterling'e anlatmak için bir gardiyanın geldiğini sanıyordu.

Gelgelelim bir haftanın sonunda Hettie orada, Tilly'nin bahçesinin yakınlarında onu bekliyordu. Tilly'nin kuru yap-

rakları ezen ayak seslerini duyarak ona doğru döndü kıpkırmızı, gözleri neredeyse simsiyahtı.

"Hettie?"

"Evet," dedi Hettie. "Evet, yapacağım... Yapacağız. bunu söyler söylemez evet demem gerektiğini biliyor Ama düşünmek zorundaydım... Onu öldürdüğüm için ü nüm. Çok üzgünüm. Fakat bebeklerim..."

Tilly içten içe Hettie'nin hayır demesini umduğunu f etti. Bir mahkûmun kaçmasına yardım etmek, hafife alınac şey değildi. Öte yandan kendi vicdan azabından kurtulab mesinin tek yolu buydu. Hettie'nin nasırlı elini tuttu. "Üzgü olduğunu biliyorum. Ancak o bunu hak etmişti." Jasper'ın ak sine, Chantelle'in aksine, Hettie'nin kocası bunu hak etmişti. "Günün birinde seni ya da çocukları öldürebilirdi."

"Öyleyse nasıl yapacağız?" diye sordu Hettie. "Bunu... iyi planlamalıyız. Daha önce kaçmayı deneyip başaramayan çok kişi oldu."

"Çünkü bunu tek başlarına, ilkel malzemelerle ve hiçbir kaynakları olmadan denediler. Bizimkini farklı yapan da bu. Sana yardım edebilirim." Tilly etrafına bakınarak sesini alçaltı. "Sanırım kayıkhanedeki sandalı çıkarabilirim."

Hettie'nin gözleri iri iri açıldı. "Gerçekten mi?"

"Birlikte anakaraya doğru kürek çekip, bu adayı sonsuza dek ardımızda bırakırız."

"Birlikte mi?"

Tilly kararlı bir şekilde başını sallayarak doğruladı. Burada kalmakla kendini fazla riske atmış olurdu. Aptal değildi, bir mahkûmun kaçmasına yardım etmek, kanunlarla cezalandırılırdı. Ama adadan ayrılırsa, Chantelle Lejeune'in adını arkasında bırakırsa, anakarada devam ettireceği bir hayatı

olabilirdi. Uzaklarda, kimsenin onun kim olduğunu ve nereden geldiğini umursamadığı bir yerde bir işe başlardı. Belki o zaman kendi adını yeniden kullanabilecek kadar güvende olurdu: Matilda Kirkland. Başka bir zaman diliminden gelen kadın.

Hettie, Tilly'nin elini sıkıca sıktı. "Öyleyse kendimizi hazırlamaya başlayalım. Dikkatli ve zekice hareket etmemiz gerek."

"Ve acele etmemeliyiz."

"Eğer havaların biraz serinlemesini ve güneşin erken battığı zamanları beklersek..."

"Öyleyse bir ay sonra?"

"Bir ay sonra."

Bir sandal. Tilly'nin bir sandala ihtiyacı vardı. Etrafta bulunan dallardan yapılmış ve pijama lastiğiyle bağlanmış bir sala değil. Bunlar, kaçan mahkûmların aylarca uğraşarak yaptığı ve ormandaki ağaçların arasında sakladığı türden şeylerdi. Sterling ormanı düzenli olarak aradıklarını ve yarısı tamamlanmamış pek çok sal bulduklarını söylemişti. Hiçbiri denize açılmaya elverişli değildi. Mahkûmlar onlarla kaçmayı başarsa bile karanlık sulara batıp, köpekbalıklarına yem olurlardı.

Fakat kayıkhanede sandallar vardı. Nell'in kaybolduğu gün Sterling onlardan söz etmiş, kayıkhanenin anahtarının hangi çekmecede olduğunu onun bildiğini söylemişti. Tilly, Nell'den yardım istemek için deli oluyordu. Ama kızın merakı Tilly'nin bütün planlarını altüst edebilirdi. Bu yüzden anahtarı kendi bulmaya karar verdi.

Gecenin geç bir saatinde yatağında öylece uzanıyord Uyanık kalmak için uğraşmasına gerek yoktu. Aklında dön duran düşünceler onu uyutmuyordu. Sık sık geçmişte yaptıkl rını ya da yapmaya niyetlendiği şeyleri hatırlayıp, kendini be bat hissediyordu. Evleri yakıp kül etmek ya da mahkûmları kaçmasına yardımcı olmak için büyütülmemişti. Beş çayı içip mütevazı sohbetler etmek için yetiştirilmişti. Ama olanlar ol muştu ve artık yumuşak başlı, silik biri olmadığı gerçeğini ka bullenmesi gerekiyordu. Hiçbir zaman uysal olmamıştı.

Gece yarısından sonra ev sessizliğe büründüğünde, Tilly yatağından kalkıp bir mum yaktı. Duyabildiği tek ses dışarıda uğuldayan rüzgârın ve salondaki saatin sesiydi. Ayak bastığı döşemeler hafifçe gıcırdadığından, usulca yürümeye dikkat etti. Nell'in kapısının önünden dikkatlice geçip yemek odası na. oradan da Sterling'in çalışma odasına yöneldi.

Soğuk kapı kulpunu kavrayarak yavaşça çevirdi. Kapı açıl dı. Tilly usulca içeri girip kapıyı kapattı. Odanın kokusu başını döndürmüştü. Sterling'in kokusu. Mumu çalışma masasının üzerine bıraktı. Mum ışığı kayıt defterlerinin, masadaki düzenli kâğıt yığınlarının, mürekkep şişelerinin, dolmakalemlerin ve duvardaki çerçeveli Moreton Körfezi haritasının üzerinde titrek gölgeler oluşturdu. Sterling'in not defterinde rastgele çizilmiş deniz kuşları vardı. Kimi gökyüzünde kanatlarını açmış, kimi de sudaki kayaların üzerine konmuştu. Oldukça güzel görünüyorlardı. Yumuşak kalem darbeleriyle, ustaca ve incelikle resmedilmişlerdi. Sterling'i resim yaparken düşünmek Tilly'yi adeta büyüledi. Oysa o her zaman pratik bir adam gibi görünüyordu. Sanat âşığı, fakat sanatla uğraşmaya vakti olmayan bir adam. Gerçekten de buna vakti yoktu. Bunlar sadece not kâğıdına karalanmış çizimlerdi.

Tilly kendini toparladı. Şimdi düşüncelere dalmanın ya da Sterling'e daha derinden âşık olmanın zamanı değildi. Uygulamaya geçirdiği planı, onu Sterling'den sonsuza dek ayıracaktı. Hettie'yi özgürlüğüne kavuşturarak ve Sterling'in aşkını geri çevirerek günahlarını affettirmiş olacaktı. Sterling için yas tutmaktansa, bir an önce çekmeceleri aramaya başlamalıydı.

Tilly aramaya çalışma masasının çekmecelerinden başladı. Küçük bir iple birbirine bağlanmış iki anahtar buldu. Bu kadar kolay mı olacaktı? Onları masaya bırakıp, diğer bir çekmeceyi açtı. Burada Sterling'in Nell'e verdiklerine benzeyen boş kâğıtlar vardı. Sonraki çekmecede mürekkep şişeleriyle dolu kutular ve başka bir anahtar buldu. Bu anahtar metal bir halkaya geçirilmişti ve üzerinde bir de etiket vardı. Etikette hiçbir şey yazmıyordu. Tilly onu da diğer anahtarların yanına koydu. Ardından çalışma masasının arkasındaki çekmeceli yazı masasına yöneldi. Masanın dört çekmecesi vardı. Boş hesap defterlerinin, kalemlerin, mumların, kibritlerin, mum söndürme çubuklarının, cetvellerin ve ip yumaklarının arasında iki anahtarlık daha buldu. Toplamda yedi anahtar olmuştu. Etrafa dikkatle göz gezdirdi. Odada başka çekmece yoktu.

Sterling'in sandalyesine oturup anahtarları inceledi. Kayıkhanenin anahtarı hangisiydi? Bunu bilmenin tek yolu oraya gidip, hepsini sırayla denemekti.

Anahtarları avucuna alarak odasına döndü. Bu defa giyinip, çoraplarıyla ayakkabılarını giydikten sonra tıpkı o akşamüstü yaptığı gibi pencereden dışarı çıktı. Havanın soğukluğu onu biraz ürpertmişti. Fakat gökyüzü açıktı, milyonlarca yıldız görünüyordu ve kayıkhaneye inen patika kuruydu.

Ada geceleri oldukça ıssız görünüyordu. Bütün mahkûmlar tek tek sayılıp hücrelerine kapatılmışlardı. Gardiyanlarsa ya

kendi yataklarına dönmüş ya da kocaman, karanlık binasının etrafında devriye gezen küçük ekibe katılm Tilly kimsenin dikkatini çekmemek için koyu renk bir giymişti. Ama gecenin bu vakti dışarıda yürürken biri yakalanmaktan korkmuyordu. Ne de olsa özgür bir ka ve uyku tutmadığını söyleyerek bunu makul göstereb Asıl kayıkhaneye vardığı zaman korkması ve dikkatli olr gerekiyordu. O yüzden acele etmeden yürüyor, etrafta du gördüğü her şeye dikkat ediyordu. Palmiye ağaçları hafi salınıyor, beyaz-gümüş rengi ay gökyüzünde parlıyor ve kı ya vurup çekilen dalgaların sesi duyuluyordu. Mahkûmlarda biri kaçtığında kullanılan gözetleme kulesi, kayıkhanenin he men yanındaydı. Şimdiyse boştu ve karanlıkta uzun, beyaz bir hayaleti andırıyordu.

Yıldızların ve ayın cılız ışığından başka Tilly'nin yolunu aydınlatan bir şey yoktu. Anahtarları el yordamıyla birbirlerinden ayırdı. İlk anahtar kilit için fazla büyüktü. İkincisi kilide uysa da dönmedi. Tilly anahtarı geri çekti, fakat sıkışmıştı. İçini bir korku kapladı. Telaşla etrafına bakınarak anahtarı çıkarmaya çalıştı. Nihayet başardı. Bir süre durup, kayıkhaneden uzaklaştı. Etrafa dikkatlice göz gezdirdi. Görünürlerde hiç kimse, hiçbir şey yoktu. Üçüncü anahtar, üzerinde etiketi olan tek anahtardı. Kilide kolayca girdi.

Tilly derin bir nefes alıp anahtarı çevirdi.

Klik.

Kapı dışarı doğru açıldı. Tilly kapıyı sadece içeri sızabileceği kadar araladıktan sonra kapattı. İçerisi zifiri karanlıktı. Yanında bir gaz lambası getirmediği için kendine kızdı. Hiç kımıldamadan gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Yine de gözleri karanlıktaki birkaç şekilden başka hiçbir şey çıka-

ramıyordu. Ellerini ileri uzatıp, el yordamıyla dikkatlice yürümeye başladı. Daha adımını atar atmaz bir sandalın burnuna çarptı. Elleriyle sandalı yokladı. Yerde ters çevrilmiş bir halde duruyordu ve yanında kendisi gibi bir sandal daha vardı. Tilly içeride birkaç sandal olduğunu tahmin etti. Peki, kürekler neredeydi? Toprak zeminde ayaklarını sürüyerek ilerlemeye devam etti. Bir yerlere çarpıp bacaklarını morartmamaya dikkat ediyordu. Nihayet taş duvara asılı kürekleri buldu. Eliyle yokladığında, küreklerin duvardaki kancalarla sabitlenmiş olduğunu fark etti.

Kayıkhanedeki önemli şeylerin nerede olduğunu öğrendiği için sevinmişti. Sessizce dışarı çıkıp kapıyı kilitledi. Eve dönüp anahtarları eski yerlerine bırakması gerektiğini biliyordu. Ama başının ağırlaştığını hissediyordu. Bu yüzden doğruca iskeleye indi. Sonra da iskele tahtalarına oturup, ayaklarını aşağı sarkıttı. Aklında türlü planlar dönüp duruyor, beklenen zaman hızla yaklaşıyordu.

"Ormanın içinden geçeceğiz," dedi Hettie'ye, dört gündür evden çıkamamasına sebep olan şiddetli fırtınadan sonra. "Sandalı senin için bekletiyor olacağım."

"Oraya nasıl gireceksin?" diye sordu Hettie. Çimenlerin üzerinde oturuyorlar, çalılıklar sayesinde meraklı gözlerden korunuyorlardı.

"Hâlâ düşünüyorum. Sandalları ne sıklıkla kullandıklarını biliyor musun? Onları sayıyorlar mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Hettie dizlerini bükerek. "Anlamıyorsun. Zamanımın çoğunu o taş duvarların ardında geçi-

riyorum. İçerisi yazın kaynıyor, kışın donuyor. Günde birkaç saatliğine bu bahçeye geliyorum. Ve bütün hayatım bundan ibaret. Adada başka neler olup bitiyor bilmiyorum."

"Pekâlâ, öğreniriz. Ama akşama doğru, gardiyanlar seni hücrene götürmek için gelmeden önce bahçeden kaçman gerekecek."

Hettie derin, titrek bir nefes aldı.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Tilly.

"Ya biri beni görürse? Mahkûm kıyafetleri çok... beyaz."

"Sana kendi elbiselerimden birini veririm."

Hettie dudağını büktü. "Ben senin elbiselerine sığmam, Tilly."

Tilly gözlerini gökyüzüne çevirerek düşündü. Yalnız bir martı rüzgârı kanatlarının altına alarak daireler çiziyordu. Bir süre onu seyrederek gülümsedi. "Sence şu martı bir cezaevi adasının üzerinde olduğunu bilse bu kadar keyifli olur muydu?"

"O gökyüzünde. Gökyüzü hapishane değil. Deniz de öyle."

Tilly dikkatini tekrar Hettie'ye yöneltti. "Sana iki elbise getireceğim. Biri o gün giymek için. Benimkilerden birine benziyor olacak. Böylece biri seni görürse ben olduğunu sanıp peşine düşmeyecek. Diğeri de yolculuğun devamında giymek için."

"O elbiseleri nereden bulacaksın?"

"Hâlâ düşünüyorum. Aslında onları kendim de dikebilirim ama Nell görürse bir sürü soru sorar... Ben yine de ölçülerini alayım. Yanında bahçe ipi var mı?"

"Hayır. Fakat limon ağaçlarını dik tutmak için bağlamıştım. Burada bekle."

Tilly çimenlerin üzerinde Hettie'nin dönmesini beklemeye başladı. Anakaraya gitmesi gerekebilirdi. Bunun için

Sterling'den izin alması gerekiyordu. Ve o hayır diyecekti. Tilly'nin şarap kadehini kırdığı geceden beri birkaç kelimeden fazla konuşmamışlardı. Sterling akşam yemeklerinde ara sıra dostane bir şeyler söylüyor, Tilly de kısa ve hissiz cümlelerle yanıtlıyordu. Ve Nell'i şüphelendirmemek için daima dikkat ediyordu.

Hettie bir parça iple geri döndüğünde Tilly ayağa kalktı.

"Kollarını kaldır," dedi Hettie'ye. Ardından ipi Hettie'nin göğsüne dolayıp ölçüsünü aldıktan sonra küçük bir düğüm attı. Kalın belinin ve erkeksi kalçalarının da ölçüsünü aldı. Onun fiziksel yapısının yeni farkına varmıştı. Çünkü Hettie çoğu zaman başını önüne eğiyor ve yumuşak gözlerinde hürmetkâr bir ifadeyle bakıyordu. Bu yüzden ne kadar güçlü bir yapısı olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Aklına Sterling'in söyledikleri geldi. Hettie'nin iki yastıkla birden kocasının yüzüne bastırdığını hatırladı. Şimdi onun gücünü çok daha iyi hayal edebiliyordu. İpi yumak yaparak avucunun içine sakladı. "Hettie," dedi. "Mahkeme kayıtları neden kocanın sana şiddet gösterdiğinden bahsetmiyor?"

"Bahsetmiyor mu? Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Hettie. Kaşları hayretle havaya kalkmış, alnı kırışmıştı.

"Sterling... Sana yardım eden bir sevgilin olduğunu söyledi."

Hettie bakışlarını yere çevirerek avuçlarını açıp kapatmaya başladı. "Tabii ya. Tabii ki bunu söyleyecekler. Bir arkadaşım vardı, evet, onu seviyordum. Evet, ömrümü onunla geçirebilmeyi diliyordum. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Aptal değilim," diyerek başını kaldırdı. "Bana bir baksana, Tilly. Güzel değilim. Genç değilim. Senin gibi süt beyazı bir tenim, parlak saçlarım, upuzun kirpiklerim yok. Hangi erkek beni sever ki? Hayır, o benim arkadaşımdı. Yolun karşısındaki

evde oturuyordu ve o korkunç gece... Yani kendimi savundu
tan sonra... Kocam başıma dökme demir bir tavayla vurup ç
cukları tehdit ettikten sonra... Bir süredir evden uzaktaydı v
bütün birikmiş öfkesini bize boşaltmak niyetiyle dönmüştü
O gece kocamı boğduktan sonra arkadaşıma, yani komşuma
gidip ne yapmam gerektiğini sordum. Çaresizdim. Kocamın
cesedini çalılıklara taşımam için bana yardım etti." Hettie ba-
kışlarını denize çevirerek derin bir nefes aldı. "O ağacın altın-
da yatarken öyle uysal görünüyordu ki."

"Bütün bunları polise anlattın mı? Ya hâkime?"

"Elbette anlattım. Arkadaşımı da cezalandırdılar, Tilly. Be-
nim yüzümden o da hapis yatıyor. Neyse ki cezası daha kısa.
Hiç değilse cinayet sonrasına kadar hiçbir şeyden haberi ol-
madığını söylediğimde bana inandılar."

Tilly bir süre sessiz kaldı.

"Bana inanıyorsun, değil mi?" diye sordu Hettie çaresiz bir
sesle. "Onlara anlattım. Kocamın bana nasıl davrandığını, ne-
ler yaptığını hepsine anlattım. Onlara vücudumdaki morluklar
gösterdim."

"Evet, sana inanıyorum," dedi Tilly. "Henüz genç sayılı-
rım ama erkeklerin kadınların öfkesinden hoşlanmadığına ve
bu yüzden onları cezalandırmaya çalıştıklarına yeterince şahit
oldum. Kadınlar hakkında duydukları en kötü şeye çabucak
inandıklarını, yaşından olgun bir kızı zapt edilemez olarak ad-
landırdıklarını gördüm. Kendilerinin aklı başında ve bizlere
hâkim olduklarına inanırken, bizim tutkularımız tarafından
yönetildiğimizi düşündüklerini gördüm. Sana inanıyorum,
Hettie Maythorpe. İnanıyorum."

Hettie güçlükle gülümsedi.

"Şimdi gidip bu işi nasıl halledeceğimizi düşünmem ge-

rek," dedi Tilly gitmeye hazırlanarak. "Her şeyi planladığımda seni bulurum. Endişelenmene gerek yok. Her şeyle ilgileneceğim."

"Bekle," dedi Hettie. "Sana bir şey sormam gerek."

Tilly ona döndü. Denizden esen serin rüzgâr ensesini ürpertti. "Sor."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Tilly uzunca bir süre konuşamadı. Bu soruya verilebilecek pek çok yanıt vardı. "Çünkü yapmak zorundayım," dedi nihayet.

Hettie ondan bir açıklama isteyecekmiş gibi göründü. Ama sonra vazgeçti. "Yakında görüşürüz," dedi.

"En kısa zamanda," diye yanıt verdi Tilly.

Tilly ertesi sabah erkenden Sterling'in çalışma odasına uğradı. Yine iyi uyuyamamıştı. Bir an için gözlerinin altındaki koyu halkaları dert etti. Ama sonra Sterling ile bir geleceği olmayacağını hatırladı. Bu yüzden iki kafası olsa bile sorun olmazdı. Kapıyı iki kez sertçe tıklattıktan sonra Sterling'in, "Gel," dediğini duydu.

Kapıyı açtı.

Sterling'in onu görünce ne kadar şaşırdığı gözlerinden ve beden dilinden anlaşılıyordu. Önündeki belgeleri hızlıca kenara itip, Tilly'yi karşılamak için ayağa kalktı. "Tilly. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Derse başlamadan önce seninle konuşmam gereken bir konu var," dedi Tilly. Gayet sakin bir sesle konuşmaya özen gösteriyordu. Sterling'in ondan şüphelenmesine izin vere-

mezdi. "Anakaraya gitmek için kısa süreliğine izin istemeye geldim."

"Ne amaçla?"

"Bu beni ilgilendirir."

Sterling başını hafifçe sallayarak onayladı. "Elbette öyle," dedi. Ardından pencereye yürüyerek dışarı baktı. "Güzel bir sabah. Haydi, biraz yürüyelim."

"Yürümek mi?"

"Yürümek düşünüp taşınmama yardımcı oluyor."

"Düşünecek bir şey yok. Biraz izin istiyorum ve burada çalıştığım için alacağım paranın bir kısmını..."

"Tamam, iznini alacaksın. Karşı çıktığım yok. Ama seninle konuşmak istediğim başka mevzular var ve burası..." diyerek etrafını işaret etti "...onları konuşmak için uygun bir yer değil."

Tilly tereddüt etti. Kalbi ve bedeni ona doğru koşuyor, bu güzel, güneşli havada onunla yürümek istiyordu. Ama beyni buna karşı çıkıyordu.

"Haydi, Tilly. Kısa bir yürüyüş. On dakika. Sonra ikimiz de günümüze devam edeceğiz."

"Peki, o zaman," dedi Tilly. Sanki kalbi hızla çarpmıyormuş gibi sakin görünmeye çalıştı.

Ön merdivenlerden inip, kumsala inen patikayı yürümeye başladılar. Sterling hiç konuşmuyor, yol boyunca ona günaydın diyen adamlara kabaca karşılık veriyordu. Öyle hızlı yürüyordu ki Tilly ona yetişmek için acele etmek zorunda kalıyordu. Bu arada belli etmeden Sterling'in yüzüne bakıyor, kendisiyle ne hakkında konuşmak istediğini tahmin etmeye çalışıyordu.

"Şurası oturmak için güzel bir yer," dedi Sterling, Tilly ve

Nell'in sık sık oturdukları düz kayalığı işaret ederek. Sterling kayanın ucuna oturdu. Ama Tilly'nin içinden bir his ona karşı gelmek istiyordu. Onunla bunca yolu yürümüş olsa da oturmayacaktı. Onun yerine ayakta kalarak yüzünü denize çevirdi.

"Nell'in burayı Yedi Yarda Kumsalı diye adlandırdığını biliyor musun?" diye sordu.

"Öyle mi?"

Tilly ona döndü. "Bir haritası var. Ona sürekli eklemeler yapıyor. Her yeri yavaş yavaş adlandırıyor," diyerek gülümsemesini gizledi. "Yamacın adı da Sterling Uçurumu. Yeterince sert bir isim olduğunu düşünüyor."

Sterling öne doğru eğilip, ellerini dizlerinin arasında birleştirerek denize baktı. "Sert mi? Benim sert biri olduğumu mu düşünüyor?" Deniz bugün çok çalkantılı değildi. Çakıllı kumsala vuran alçak dalgalar hafif bir hışırtı çıkarıyorlardı. Havada suyosunlarının ağır kokusu vardı.

"Bilmiyorum," dedi Tilly. "Öyle söyledi."

Sterling başını iki yana salladı. "Nell'i çok fazla seviyorum."

"Çok fazla sevmek diye bir şey yoktur," dedi Tilly öfkeli bir sesle. "İnsan sevgisini ölçüp kontrol edemez. Sadece hisseder. Doğru olan budur."

Sterling uzun süre sessiz kaldı. Tilly de sakinleşerek kendini topladı.

Tilly, denizi seyreden Sterling'e baktı. Üstlerinden bir martı geçti. Güneş Sterling'in saçlarına vuruyor, rüzgâr yüzüne düşen saçları geri itiyordu. Böylece Tilly onun geniş alnını ve sert hatları olan burnunu görebiliyordu. Bakmaktan bu kadar keyif aldığı başka bir yüz hatırlamıyordu ve Sterling'in ko-

nuşmaması onu rahatsız etmeye başlamıştı. Sanki onu buraya güzel suratıyla büyülemek için getirmiş gibiydi.

"Beni buraya neden getirdin?" diye sordu nihayet. "Konuşmak istediğin konu nedir?"

"Affedersin, ben..." dedi Sterling, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. Güneş yüzünden hafifçe kıstığı gözleri hâlâ denize dönüktü. "Sana kötü davrandım. Son konuştuğumuzda senden özür dilemediğimi fark ettim. Belki özrüm sana kendini iyi hissettirir. Seninle arkadaş kalmak istediğimi söylediğimde ciddiydim. Sohbetlerimizi özlüyorum. Ama artık benimle sohbet etmek istemiyor gibisin."

Tilly ağlamaktan korktuğu için hiçbir şey söylemedi.

Sterling bu defa doğruca ona baktı. Bakışlarında hüzün hâkimdi. "Yaşça büyük ve sorumluluk sahibi bir erkek olarak sana, onuruna ve kalbine daha dikkatli davranmalıydım," diye devam etti. "Daha önce de söylemiştim, bu adada yaşamak bir şekilde toplumdan uzakmışız gibi hissettiriyor. Başkalarını öldürmüş ya da zalimce davranmış insanların arasında o kadar çok vakit geçiriyoruz ki, kendi davranışlarımızı eleştirilemeyecek kadar kusursuzmuş gibi görüyoruz."

Tilly hâlâ susuyordu.

"Tilly? Benimle konuşmayacak mısın?"

"Duyduğum tek şey, erkek olduğun için onurumu korumak adına neyin doğru olduğunu benden daha iyi bildiğin. Sevişmemizin bir hata olduğu ve birbirimize âşık olmanın her nasılsa suçluların davranışlarına benzetilebildiği," dedi Tilly.

"Ben bunların hiçbirini söylemedim."

"Hepsini söyledin."

"Söylediklerimi çarpıtıyorsun. Kadınlar neden bu kadar...?"

Sterling kendini tuttu. Ama Tilly'nin içindeki fitili ateşleyecek şeyi çoktan söylemişti.

Tilly ayağa fırladı.

"Tilly, seni özlüyorum. Fakat henüz birlikte olamayız. Sabırlı olmalıyız, kendimize hâkim olmalıyız..."

"Kendime hâkim olmak istemiyorum!" diye bağırdı Tilly. Arkasını dönüp eve doğru koşarak Sterling'i kumsalda yalnız bıraktı.

Nell ve Sterling, Tilly'yi uğurlamak için iskeledeydi. Babasıyla Tilly arasındaki gerginlikten habersiz olan Nell, neşeli ve heyecanlıydı.

"İyi tatiller," dedi coşkuyla. "Kendine güzel elbiseler al."

Tilly'nin valizinde birkaç yeni elbiseye yetecek kadar yer vardı. Ama elbiseleri kendisi için almayacaktı. "Bir hafta kadar sonra görüşürüz," diyerek Nell'in alnına bir öpücük kondurdu. "Sen de bu arada yeni hikâyen üzerinde çalış."

"Hoşça kal, Tilly," dedi Sterling. Güneş koyu renk saçlarını ve tenini parlatıyordu. Tilly, Sterling'in gözlerinin etrafındaki çizgileri ve şakaklarındaki birkaç ağarmış teli fark etti. Onun yüzüne dokunmamak, dudaklarından öpmemek için kendini zor tutuyordu.

"Hoşça kal, Sterling," dedi.

Tilly sürme iskeleden vapura binerken, Sterling Nell'in elini tuttu. Vapur dalgalarla birlikte hafifçe yükselip alçalıyordu. Bugün yeşil-mavi olan körfez, güneşle pırıl pırıl parlıyordu. Yağışlı mevsim sona ermiş ve güneşli, serin, kuru günler nihayet gelmişti. Tilly valizini aşağı bıraktıktan sonra iskeleye

bakmak için vapurun üst katına çıktı. Sterling ve Nell hâlâ el ele oradaydı. Nell, Pangur Ban ile birlikte ona el salladı. Mürettebat halatları çözüp vapur iskeleden ayrıldığı sırada Sterling de elini kaldırdı. Sanki Tilly ailelerinden biriymiş gibi ona el sallıyorlardı.

Ama onlar aile değildi. Ve anakaraya yaptığı bu gezi, asla bir aile olamayacaklarının garantisiydi. Tilly, içinde onların olmayacağı bir geleceğe doğru acımasızca yol alıyordu.

23

Geçmişten Gelen Mektup

Tilly'nin yola çıkmadan önce kalacak bir yer ayarlayacak vakti olmamıştı. Ama Sterling'e her şeyi hallettiğine dair yalan söylemişti. Avustralya'ya geldiğinde kaldığı Bayan Fraser'ın pansiyonunun yakınlarında bir tuhafiyeci ve terzi olduğunu hatırlıyordu. Bu yüzden vapurdan iner inmez pansiyonun önünden geçen tramvaya atladı. Kalacağı boş bir oda bulabilmeyi umuyordu. Akşamüstüne doğru demir, süslü parmaklıkları ve gıcırdayan bir rüzgârgülü olan pansiyonun zilini çaldı.

İçeriden gelen ayak seslerinin ardından kapı açıldı.

"Buyurun?" dedi genç bir kadın.

"Bayan Fraser içeride mi?"

"Hayır, alışverişe çıktı. Yardımcı olabilir miyim?"

"Bir haftalığına kalacak bir yere ihtiyacım var. Bayan Fraser beni tanıyor. Beni her zaman misafir etmekten memnun olacağını söylemişti."

"Bütün odalarımız dolu."

Bu koşullar altında ufak sorunlar bile Tilly'nin üzerinde büyük etki oluşturuyordu. Kararlılığının sarsıldığını hissetti.

"Evet ama Bayan Fraser beni tanıyor. Chantelle Lejeune. Demişti ki..." Tilly sustu. Eğer odalar doluysa, doluydu. "Bildiğiniz başka bir yer var mı?" diye sordu uysalca.

"Yolun sekiz kilometre kadar aşağısındaki meydanda oda ve kahvaltı hizmeti veren bir pansiyon var," diyerek gözlerini kaçırdı genç kadın. "Ama bir bey tarafından işletiliyor. Muhtemelen sizin gibi yalnız bir bayan orada tek başına kalmak istemez. Onun yerine kasabaya inip..."

"Sorun olmaz," dedi Tilly. Sonra bir kez daha düşündü. Sterling haklıydı. Ada hayatı, neyin münasip olup olmadığı hakkındaki fikirlerini çarpıtmıştı. Yine de kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Bu yüzden pansiyona doğru yürümeye başladı. Uzun ağaçlar yolun üzerine eğilmişlerdi. Tilly hızla yanından geçen bir at arabasından kaçmak için kenara sıçradı. Bir yığın at pisliğinden son anda kaçınmıştı. Körfezin bu tarafına uğramayalı aylar olmuştu. Her yer çiftlerle, ailelerle ve havlularıyla kumsala inen adamlarla doluydu. Kimsenin üzerinde mavi ya da beyaz üniformalar yoktu. Herkes istediği gibi dolaşmakta, kasabaya gidip gelmekte özgürdü. Gözlerini kısarak denizin açıklarına baktı. Ama buradan Kor Adası'nı görebileceğinden emin değildi. Körfez pek çok adayla çevriliydi ve birini diğerinden ayırmak zordu. Orada mahkûmlar, öksüzler, yerlerinden edilmiş yerliler ve cüzamlılar vardı. Buradaysa medeniyet.

Nihayet genç kadının sözünü ettiği pansiyona vardı. Burası alçak bir verandası ve fazla büyümüş çimenlerle kaplı bir avlusu olan küçük, ahşap bir evdi. Tilly meydanda durup, pansiyonu dikkatle inceledi. Kapısında bir tabelası bile yoktu ve sıradan, küçük bir ev gibi görünüyordu.

Yaptığı uzun yürüyüş yüzünden ayakları acıyordu. Kemerli

bahçe kapısından sarkan sarmaşıkların arasından geçerek kapıyı tıklattı.

Kapıyı yetmişli yaşlarında, beyaz saçlı ve nazik tebessümlü bir adam açtı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Burada oda ve kahvaltı hizmeti verdiğinizi duydum."

Adam alnını kırıştırdı. "Evet ama sadece baylar için. Bayan Fraser'a gitsen daha iyi..."

"Bayan Fraser'ın tüm odaları dolu ve kasabaya inmek istemiyorum. Sadece kalacak bir oda istiyorum."

"Çok açık sözlüsün," dedi yaşlı adam çenesini kaşıyarak. "Daha önce genç bir bayanı misafir etmemiştim."

"O kadar da narin bir bayan değilim," dedi Tilly. "Son birkaç ayımı Kor Adası'ndaki cezaevi bölgesinde geçirdim." *Adamın birine şömine maşasıyla öyle sert vurdum ki suratını dağıttım*, demek istedi. Ama demedi.

"Peki, şuna ne dersin? Şu an üç odam da boş olduğu için burada kalabilirsin. Ama banyo ortaktır. O yüzden başka bir misafir gelirse gitmen gerekecek."

"Anlaştık," dedi Tilly. "Adınız nedir?"

"Richard Hamblyn." Adam kapıyı iyice açarak Tilly'nin valizini içeri aldı. "Seninki?"

"Chantelle Lejeune. Kor Adası'ndaki cezaevi müdürünün kızının mürebbiyesiyim." Tilly, Bay Hamblyn'nin peşinden içeri girerek eldivenlerini çıkardı. Kalın bir halıyla kaplı giriş salonu temiz ve rahat görünüyordu. Pirinç eşyalar güzelce parlatılmıştı.

"Mürebbiye mi? Güzel. Öyleyse konuşacak bir şeyimiz olacak. Ben de emekli öğretmenim." Bay Hamblyn, Tilly'yi karanlık bir koridordan geçirip cebindeki anahtarları çıkardı. Sonra da akasya ağaçlarına bakan küçük bir odanın kapısını

açtı. Pencere açıktı ve ince, beyaz perde hafif rüzgârda dalgalanıyordu. "Akşam yemeğini birlikte yiyelim. Böylece Latince dilbilgisi öğretiminin en iyi yöntemini konuşabiliriz," dedi Bay Hamblyn gözleri parlayarak.

Tilly ondan hoşlanmıştı. Bay Hamblyn kambur sırtı ve kırışıklıklarının arasından parlayan gözleriyle ona büyükbabasını hatırlatmıştı. "Çok isterim. Bay Hamblyn, gazeteniz var mı?"

"Hemen getiriyorum."

Tilly bir saat içinde valizini boşaltmış, yorgun ayaklarındaki ayakkabılarını çıkarmış ve yatağına oturarak bacak bacak üstüne atmıştı. Gazetedeki yardımcı ilanlarına göz gezdiriyordu. Birçoğu yerel ilanlardı. Oysa çok daha uzağa gitmeye ihtiyacı vardı. Queensland'in kuzeyinde ve altın madenlerinde birkaç iş buldu. Ama bunlar hizmetçilik işiydi. Yemek ve temizlik. Mutlaka mürebbiye arayan başka bir aile olmalıydı. Belki önce uzak bir yerlere gitmeli, sonra iş aramalıydı. Bu düşünceler onu yordu. Belki de yaptığı yolculuk yüzünden yorgun hissediyordu. Yatağa uzanıp gözlerini kapattı. Ve çok geçmeden uykuya daldı.

Lumière sur la Mer'de, üst kat merdivenleri ile Jasper'in odasının arasındaki koridorda yürüyordu. Tıpkı o gece olduğu gibi, sevişen iki kişinin seslerini duyuyordu. Jasper ve Chantelle. Bu defa onları durduracaktı. Bu defa kapıyı hızla açıp onlara bağıracak, ilişkilerine bir son verecekti. Böylece hâlâ hayatta olabileceklerdi. Ama kapı kulpuna dokunduğu an elinin yandığını hissetti. Kulp, kor gibi sıcaktı. Kapının altından dumanlar sızıyordu. Tilly omzuyla kapıyı zorladı. Kapı açıldığında onları yatakta, alevlerle çevrilmiş bir halde gördü. Ancak yataktaki Chantelle de-

ğil, Hettie'ydi. Beyaz mahkûm geceliğiyle bir adamın üzerine oturmuştu. Ve elindeki yastıkları bütün gücüyle onun yüzüne bastırıyordu.

Tilly dudaklarını güçlükle oynatarak, "Yangın! Yangın!" demeye çalıştı.

Hettie, yüzünde fırtınaya benzer bir ifadeyle ona döndü. Koyu renk saçları, dumanların arasındaki yılanları andırıyordu. "Hak etmişti," dedi öfkeyle.

Tilly korkuyla uykusundan sıçrayarak uyandı. Gün ışığı onu bir anlığına serseme çevirdi. Hızını arttıran rüzgâr, incecik perdeyi uçuruyor ve yatağındaki gazetenin sayfalarını havalandırıyordu. Tilly ayağa kalkıp, kendine gelmek için başını iki yana salladı. Ardından pencereyi kapattı. Oda yeniden sakin ve sessiz bir hal almıştı. İçini kaplayan korku biraz olsun geçmişti.

Doğru olanı yaptığını biliyordu. Çünkü bu kâbusları sona erdirmek için yapılacak her şey doğruydu.

Tilly o akşamüstü terziye yürüdü. Ayakları dinlenmişti ve güneş o kadar da yakmıyordu. Terzi dükkânının içi serin, loş ve sessizdi. Sanki kumaşlar bütün sesi emmiş gibiydi. Pencereden içeri süzülen gün ışığında çalışan bir kadın, cansız bir mankenin üzerindeki elbiseyi iğnelemekle meşguldü. Kumaş ruloları rastgele bir şekilde tezgâha dizilmiş ve duvara yaslanmıştı. Tilly kırmızı bir kumaş rulosuna yaklaşarak metresinin fiyatına göz attı. Terzi kadın ağzındaki toplu iğneleri çıkarıp, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Tilly ona yaklaştı. Kolunun altında kendi elbiselerinden

biri vardı. "Bir arkadaşım için bu elbisenin büyük bedenini yapmanızı istiyorum."

Terzi elbiseyi alıp şöyle bir silktikten sonra inceledi. "Tamam, o kolay. Tam olarak aynı renk kumaşı bulamayabilirim ama ona yakın bir şey yaparım."

"Aynı bedende bir elbiseye daha ihtiyacım var. İkisi ne kadar tutar?"

Terzi düğme ve kurdele kutularıyla dolu cam tezgâhın ardına geçerek bir defter açtı. Ölçüleri not alıp hesapladıktan sonra makul bir fiyat çıkardı.

"Bir haftada bitirebilir misiniz?"

"Hayır, en az on gün sürer."

"Üzgünüm ama sadece bir haftam var. Size ekstra ödeme yaparım."

Terzi başını yana yatırıp, ifadesiz bir yüzle Tilly'ye baktı. "Elimdeki başka bir işle yer değiştirebilirim. Ekstra ödeme yapmanıza gerek yok."

"Teşekkür ederim," dedi Tilly.

Tilly'nin elbisesi tezgâhın üzerindeydi. "Bunu burada bırakmanız gerekecek," dedi terzi elbiseyi işaret ederek.

"Olur, tabii."

Terzi meraklı gözlerle gülümsedi. "Siz ve arkadaşınız... Sık sık aynı giyinir misiniz?"

Tilly tuhaf bir istekte bulunduğunu fark ederek güldü. Çoğu kadın üzerindeki elbisenin aynısını bir başkasında görmeye katlanamazdı. "Hayır, asla. Sadece bir seferlik. Sonra bir daha olmayacak."

Bay Hamblyn'in evine döndüğünde, Tilly'yi kızarmış et kokusu karşıladı. Adada yaptığı kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğini hatırladı. Kapının açıldığını duyan Bay Hamblyn odasından çıkarak gülümsedi. "Akşam yemeğini yedide yiyelim mi?" diye sordu.

"Saat kaç?"

"Altı."

Tilly'nin midesi guruldadı. "Acaba aşçıya yemeği biraz erken hazırlamasını söyleyebilir misiniz? Öğle yemeği yemedim."

"Aşçı mı? Aşçım yok ki. Her şeyi kendim hazırlıyorum. Madem karnın aç, masayı mümkün olduğunca çabuk hazırlarım. Sen gidip elini yüzünü yıka, hazır olduğunda kapını tıklatırım."

Tilly odasına giderek yüzünü yıkadı. Ardından üzerine rahat bir şeyler giydi. Henüz birkaç dakika geçmişti ki Bay Hamblyn kapıyı tıklattı. Tilly onu takip ederek yemek odasına geçti. Odada üç küçük masa vardı. Birine temiz ama eski püskü bir sofra örtüsü serilmişti. İki de sandalyesi vardı. Odadaki tüm lambalar yanıyordu. "Otur, rahatına bak," dedi Bay Hamblyn.

Tilly masaya oturdu. Bay Hamblyn tabakları almaya gittiğinde, bir yudum su içmek için kristal bardağına uzandı. Bay Hamblyn biraz sonra az pişmiş bir et ve et suyunda yüzen pörsümüş patateslerle birlikte döndü.

"Neden bir aşçı çalıştırmıyorsunuz?" diye sordu Tilly, Bay Hamblyn karşısına oturup yemeğine bolca tuz dökerken.

"Çoğu zaman yalnızım ya da sadece bir misafirim oluyor," dedi Bay Hamblyn yemeğine ıstahla yumularak.

Tilly etini yavaşça yemeye çalıştı. Ama tatsız ve hâlâ biraz

kanlıydı. Onun yerine karnını et suyu ve pateteslerle doyurmaya karar verdi. Birden Kor Adası'ndaki muhteşem akşam yemeklerini özlediğini fark etti. Fırından gelen taze ekmekler, o sabah tutulmuş balıklar, bahçede yetişmiş sebzeler...

"Ee, Tilly, bana nasıl öğretmen olduğunu anlatsana."

"Mürebbiye," diye düzeltti Tilly. "Sadece bir öğrencim var. Ben de bir mürebbiye ve zeki bir adam olan büyükbabam tarafından yetiştirildim. Bilhassa yabancı diller konusunda daima iyiydim. Ya siz?"

"Ben mi? Çocukları seviyordum, hepsi bu."

"Kendi çocuklarınız yok mu?"

"Hayır. Hiç evlenmedim. Çocuklarım olmadı. Ama çok çocuk yetiştirdim. Hepsini tek tek hatırlıyorum. Zeki olanları, yaramaz olanları, hatta ikisinin arasında olanları." Gözlerinde dalgın bir mutluluk belirdi. "Umarım onlar da beni hatırlıyordur."

"Eminim hatırlıyorlardır." Tilly ona ısındığını hissetti. "Öğrencim Nell ile aramızda çok özel bir ilişki var. Tıpkı aşk gibi."

"Anne babası bunu sorun ediyor mu?"

"Annesi ölmüş. Babasıysa... Pek emin değilim."

"Ah, evet. Aileler senden çocuklarını sevmeni isterler ama çocuklarının seni çok sevmesini istemezler," dedi Bay Hamblyn. Ağzını yemekle doldurup, çiğnerken konuşmaya devam etti. "Öğretmenler onlara rakip olmamalılar."

"Babasının beni rakip olarak görmediğinden eminim. En azından kendisi için. Belki ölen karısı için görüyordur."

"Yine de küçük Nell büyüyecek ve artık bir mürebbiyeye ihtiyacı olmayacak. Sonra da onun hayatına hiç girmemiş gibi çıkıp gideceksin. Onlar da kendi hayatını yaşamaya devam

edecek. Ne zaman öğrencilerimden biri gitse, sanki bir parçamı kaybetmiş gibi hissederdim," diyerek suratını astı Bay Hamblyn. Tilly onun özel bir öğrencisini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

"Bayan Lejeune, bana Avustralya'ya nasıl geldiğini anlatsana," dedi Bay Hamblyn ansızın neşelenip, gözlüğünü burnunun üzerine çekerek.

"Ah. Bu biraz karışık bir hikâye," dedi Tilly. Yemeği beğenmemiş gibi görünmemek için etini ince ince kesmeye başladı.

"Sen yine de anlat. Karışık hikâyeleri takip edebilecek kadar zeki bir adamım," diyerek kıkırdadı Bay Hamblyn.

Tilly geçmişiyle ilgili yalanları tekrarlamayalı uzun zaman olmuştu. Bu yüzden üstünkörü bir şekilde anlatmaya başladı. "Büyükbabamla birlikte yaşıyordum. O öldükten sonra tüm mirası erkek kuzenime kaldı. Biraz akılsızca bir evlilik yaptım. Ardından kocamı da kaybettim. Bu yüzden her şeyi ardımda bırakma ihtiyacı duydum ve bunu yapmak için en iyi yolun uzak bir yolculuk olduğuna karar verdim."

"Öyleyse sana Bayan Lejeune değil, Madam Lejeune mu demeliyim?"

"Ben..." İkisi de değildi. "Bana Tilly deyin."

"Peki. Kocanı kaybetmiş olmana üzüldüm. Çok genç yaşta ölmüş olmalı."

"Sadece yirmi dört yaşındaydı."

"Hasta mıydı?"

"Kazaydı. Bu konu hakkında konuşmayalım. Beni çok üzüyor."

"Ona âşık mıydın?"

"Önceleri evet. Hem de çok. Ama o... Sandığım gibi biri çıkmadı."

"Peki, şimdi mutlu musun? Kor Adası'nda?"

"Evet."

"Affedersin ama odandaki gazetenin iş ilanları sayfasının açık olduğunu fark ettim," diyerek ellerini iki yana açtı Bay Hamblyn. "Belki de o kadar mutlu değilsindir."

Yan odadaki saat dört buçuğu vurdu. Tilly tabağındaki yemeği çatalıyla kurcaladı. "Şey..."

"Senin için çevreme bir sormamı ister misin? Hâlâ öğretmenlik yapan arkadaşlarım var."

"Burada değil. Daha ücra bir yerlere gitmek istiyorum."

"Bir cezaevi adasından da mı ücra?" Bay Hamblyn arkasına yaslanarak peçetesiyle ağzını kuruladı. "Çok tuhaf."

"Ücra yerleri severim."

Bay Hamblyn yaşlı ellerini birbirine kenetleyip, gaz lambasının titrek ışığında Tilly'ye baktı. "Sen bir şeylerden kaçıyorsun."

Tilly bir anda öfkeyle doldu. Ne cüretle onun hakkında bir şeyler öğrenmeye kalkışıyordu? "Kaçıyorsam ne olmuş? Bir kadın kimsenin işine burnunu sokmasına ve bir cevap beklemesine izin vermeden, hoş olmayan şeylerden kaçamaz mı?"

Bay Hamblyn bu cevabı beğenmişe benziyordu. Başını arkaya atarak bir kahkaha attı. "Bir şeyden kaçıyorsun ve çabuk öfkeleniyorsun. Ah, heyecan verici birisin, Bayan Lejeune. Merak etme, seni durdurmak niyetinde değilim. Sadece son zamanlarda ilginç birileriyle karşılaşmadım ve sohbetini bayağı eğlendirici buldum."

Tilly öfkesine rağmen kendini gülümserken buldu. "Büyükbabam her zaman öfkemi kontrol altında tutmamı söylerdi. Benden yaşça büyük bir beyefendiyle böyle konuştuğumu görseydi çok utanırdı."

Bay Hamblyn elini sallayarak onu geçiştirdi. "Ama öfkeler kontrol edildikçe büyür. Çocuklarla uğraştığım yıllar içinde bunu gördüm. Onlara ne kadar baskı yaparsan, sonucunda o kadar çok patlıyorlar."

"Ben çocuk değilim."

"Hepimiz yetişkin çocuklarız," dedi Bay Hamblyn. "Sadece küçükken bildiklerimizden fazlasını biliyoruz ve her yıl biraz daha çok şey öğreniyoruz. Üstelik bilinmesi gereken şeylerin sadece çeyreğini bilerek ölüyoruz."

Tilly çatalıyla bıçağını bıraktı. Yemek güzelmiş numarası yapmaktan sıkılmıştı. "Çabuk öfkeleniyorum," dedi. "Sonra da vicdan azabı çekip, tekrar ortaya çıkıncaya kadar öfkemi bastırıyorum."

"İnsan hiçbir zaman vicdan azabı çekmemeli. Eğer ortada bir dargınlık varsa, bunu telafi etmeye bakmalı. Ama çoğu zaman ortada gerçek kırgınlıklar olmuyor. Bilhassa kimsenin mutlu olmadığı zamanlar kendini suçlamaktan hoşlanan kızlar görüyorum," diyerek Tilly'nin yemeğini işaret etti Bay Hamblyn. "O kadar kötü müydü?"

Tilly tabağına baktı. Sadece tek bir patates ve birkaç dilim et yiyebilmişti. "Korkarım öyle," dedi.

"Mutfakta ekmekle elma var."

"Teşekkür ederim."

Birlikte mutfağa geçip eski, ahşap bir masaya oturdular. Elma ve tereyağlı ekmek yiyerek sohbete devam ettiler. Bay Hamblyn oldukça bilge bir adamdı ve Tilly onun yanında kendini rahat hissediyordu. Tilly'ye batıdaki ormanlık bölge ya da ıssız Tazmanya'nın derinlikleri gibi Avustralya'da gidebileceği bazı ücra yerlerden bahsetti. Tilly geleceğiyle ilgili olumlu şeyler hissetmese bile en azından korkmamaya başlamıştı.

Hepsi, bu karanlık planın sonrasında onu bekliyordu. Artık aşkın ya da vicdan azabının kontrolünde değil, özgür olacaktı.

Tilly bir haftayı Bay Hamblyn'in eşliğinde ya da çarşıda tek başına dolaşıp, Nell için küçük biblolar satın alarak geçirdi. Anakaradaki son gününden bir gün önce, Bay Hamblyn ile ön verandada oturup sıcak güneşin tadını çıkararak çay içiyorlardı. O sırada ön kapıdaki sarmaşıkları iterek içeri giren bir kadın, verandanın merdivenlerine yaklaştı. Tilly onun pansiyon sahibi Bayan Fraser olduğunu fark etti.

"Günaydın, Bayan Fraser," dedi Bay Hamblyn. "Çay içiyoruz. Bize eşlik etmez miydiniz?"

"Kalamam," dedi Bayan Fraser. "Aslında Bayan Lejeune'i görmek için gelmiştim. Nasılsın, tatlım? Bessie uğradığını söyledi. Sana bir oda veremediğimiz için çok üzgünüm."

"Bay Hamblyn ile gayet hoş bir hafta geçirdim," dedi Tilly. "Dert etmeyin, lütfen."

"Pekâlâ, burada olmana sevindim," diyerek önlüğünün cebinden bir mektup çıkardı Bayan Fraser. "Bu mektup birkaç ay önce geldi. Nereye gittiğinden emin olmadığım için onu sakladım."

Tilly şaşkınlıkla ayağa kalkarak mektubu Bayan Fraser'dan aldı. Acaba başvuru yaptığı iş ilanlarından gelen bir cevap mıydı? Chantelle Lejeune adına gönderilmişti. Ama mektup almayı beklediği kimse yoktu. Zarfın arkasını çevirdiği an kanının donduğunu hissetti.

"İyi misin, Tilly?" diye sordu Bay Hamblyn, Tilly'nin koluna girip onu oturttu.

Tilly dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Ben... Sanırım birden ayağa kalktım," dedi elini alnına götürerek. Ardından tekrar ayağa kalktı. Sağ elindeki mektubu sıkı sıkı tuttu. "Affedersiniz. İyi hissetmiyorum. Gidip yatsam iyi olacak."

Bayan Fraser ve Bay Hamblyn'den mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaya çalışırken az kalsın sandalyesine takılıp düşüyordu. Odasına girip kapıyı kilitledikten sonra kendini yatağa bıraktı. Ve belki de hayal gördüğünü düşünerek, gönderenin adresine ikinci defa baktı.

Laura Mornington, Le Paradis, St. Peter Port, Paris.

Geçmişi peşini bırakmıyordu.

24

Adaya Dönüş

Tilly'nin Kor Adası'ndaki odası ona son derece tanıdık ve huzur verici gelmişti. Kapıyı kapatıp –bu, Nell'in uzak durması için bir işaretti– valizini yere bıraktı. Laura Mornington'ın mektubu valizin dibinde bir yerlerdeydi. Tilly adaya dönüş yolunda az kalsın onu denize atacaktı. Ama bunu yapmaya içi el vermedi. Mektubu cevaplaması gerekir miydi? Nasıl cevaplayabilirdi ki? Laura bir keresinde Chantelle'in ailelerinden biri gibi olduğundan söz etmişti. Chantelle birdenbire ortadan kaybolduğunda onun ne kadar şaşırıp üzüldüğünü şimdi anlayabiliyordu. Öyle şaşkın ve üzgündü ki liman kayıtlarından, postanelerden, Bayan Fraser'ın pansiyonuna kadar onun izini sürmüştü.

Tilly valizinden çıkardığı mektubun satırlarına bir kez daha göz gezdirdi. Onu defalarca okumuştu. *...seni çok merak ediyorum... korkunç yangın... Jasper ve karısı öldüler... güvende ve iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var... yaptığın her şeyi affediyorum... yaz bana, lütfen yaz bana, hayatım, yaz ki yüreğime su serpebileyim...*

Ama Chantelle Lejeune ölmüştü ve Laura'nın izini buldu-

bu kişi, aslında onun ölümüne sebep olan kişiydi. Eğer Laura bir şekilde onun Chantelle olmadığını öğrenirse, işte o zaman her şey ortaya çıkardı.

Tilly sadece her şeyin ortaya çıkma ihtimalinden korkmuyordu. Ortadan kaybolduğunu sandığı sırada yerinin bir şekilde tespit edilmiş olması onu korkutmuştu. Kaybolmak gerçekten mümkün müydü? Kayıplara karışıp, bir daha hiç bulunamamak için daha ne kadar uzağa gitmek zorundaydı? Bay Hamblyn ile gidebileceği ücra yerler hakkında konuşmuştu. Acaba bu sohbet de ileride başına bela olur muydu? Hettie kaçtığında ve bu yüzden suçlu bulunduğunda, polis o ücra yerlerde onu arar mıydı?

Tilly pencereyi açarak odayı deniz havasıyla doldurdu. Bu konulara kafa yormaya hakkı yoktu. Hettie'yi kurtarmak, riske girmek ve bir şeyleri feda etmek anlamına gelmeyecekse günahlarından kurtulmuş olmazdı. Kolayca yapılmış bir iyilik, iyilik sayılmazdı. Suçunun bedelini ödemek zorundaydı. Ve Hettie'nin adadan kaçmasına yardım ederek günahlarını hafifletmiş olacaktı. Evet, bunun sonucunda yakalanıp cezalandırılabilirdi. Ama belki de hak ettiği oydu.

Laura'nın mektubunu cevaplamayacaktı. Chantelle Lejeune'i seven insanlara, Chantelle Lejeune'miş gibi davranmayacaktı.

Tilly ellerini ahşap pencere pervazına dayadı. Batıda batmakta olan akşamüstü güneşi pencerenin tahtalarını sıcacık yapmıştı. Bu pencereyi iyi tanıyordu. Bu evi, bu odayı iyi tanıyordu. İçindeki insanları da öyle. Verandanın ötesindeki manzarayı, palmiyeleri ve incir ağaçlarını, yamacın toprak yolunu iyi tanıyordu. Burası aylardır onun evi olmuştu. Ama tıpkı Dorset'teki ve sonra da Guernsey'deki evleri gibi, bunu

da terk etmek zorundaydı. Ayaklarının altında bir boşluk hissetti. Sanki yere basmıyor da bir karış havada asılı duruyor gibiydi. Parmak uçlarıyla çaresizce yere dokunmaya çalışsa da, burada tutunabileceği hiçbir yer yoktu. Dünya ayaklarının altından kayıp gidiyordu. Ve Tilly çaresizce huzura kavuşmayı bekliyordu.

Güneş yeni batmıştı. Tilly bahçeye inip Hettie ile plan yapması gerektiğini biliyordu. Fakat verandaya çıktığında, bahçedeki bir gardiyanın dalgın dalgın denizi seyrettiğini görerek şaşırdı. Hettie gardiyanın yakınlarında çalışmaktaydı. Oysa güvenilir mahkûmlardan biri olduğu için genellikle gözetim altında tutulmazdı. Sadece bahçeye gelirken ve cezaevine dönerken kendisine eşlik edilirdi.

Tereddüt ederek bir adım geriledi. Arkasını dönen gardiyan, Tilly'yi görünce gülümsedi. Tilly ona kısaca el sallayarak karşılık verdikten sonra eve girdi. O sırada Nell ile karşılaştı.

"Ah, demek buradasın," dedi Nell ona sarılarak. "Dönmene öyle sevindim ki. Sen yokken canım çok sıkıldı."

"Hettie'nin yanında neden bir gardiyan var?" diye sordu Tilly.

Nell omzunu silkti. "Bilmiyorum. Haberim yok." Başını yana eğerek merakla Tilly'ye baktı. "Beni bir haftadan fazladır görmemişken böyle bir soru sorman tuhaf."

Tilly onu sıkıca kucakladı. "Affedersin, daha önce onu hiç gözetim altında görmemiştim de ondan. Ee, hikâyen nasıl gidiyor?"

"Ah, gittikçe tehlikeli bir hal almaya başladı. Kimin ölüp yaşayacağını bilmiyorum. Biraz okumamı ister misin?"

"Verandada otursak olur mu? Temiz hava almak için güzel bir akşamüstü."

Birlikte verandaya geçtiler. Nell hikâyesini okurken, Tilly gözucuyla bahçeyi seyrediyordu. Gardiyanın görevinden kaytardığına emin olmuştu çünkü Hettie ile pek ilgilendiği yoktu. Vaktinin çoğunu çitlere yaslanıp sigara içerek ya da küçük bir dal parçasını yontarak geçiriyordu. Peki, şimdi ne yapacaktı? Sterling'e sormalı mıydı? Hayır, bu üzerine daha fazla dikkat çekmesine neden olurdu.

Tilly, Hettie'nin onu gördüğünün farkındaydı. Hettie'nin koyu renk gözleri, onunla konuşmadan iletişim kurmaya çalıştığını belli ediyordu. Ama bu şekilde iletişim kurmak imkânsızdı. Hettie onunla ilgilenmeyen gardiyana göz attıktan sonra, sessizce bahçenin diğer ucuna süzüldü.

Tilly ayağa kalktı. Nell cümlenin ortasında durarak soru soran gözlerle ona baktı.

"Ben..." dedi Tilly.

"Daha iki bölüm var."

"Benim..."

"Başın mı ağrıdı? Yine mi?" diye sordu Nell şüphe dolu, hatta öfkeli bir sesle.

Tilly zorla gülümseyerek Nell'in buklelerini okşadı. "Sen çok tatlı bir kızsın. Biraz yalnız dolaşıp düşünmek istiyorum. Bütün gün vapurda kapalı kaldım ve temiz havaya ihtiyacım var..."

"Sorun değil," dedi Nell sertçe. "Git. Hikâyem bekleyebilir."

Tilly'nin yüzü suçluluk duygusuyla kızardı. Nell sandalyesini iterek kâğıtlarını kabaca topladı. O eve girdikten sonra, Tilly gardiyanı kontrol etti. Sırtı Tilly'ye dönüktü. Verandanın merdivenlerini sessizce inip bahçeye girdi.

Tilly ürperdiğim hissetti. Gardiyan her an ona seslenecek-miş gibi tedirgindi. Nihayet onun görüş alanından çıkıp, bahçenin kuzeyindeki çalılıkların ardına saklandı.

Hettie onu görerek yanına geldi. Çömelerek birbirlerine sokuldular.

"Gardiyanın burada işi ne?" diye sordu Tilly.

"İşe yeni başladı. Aslında şekerkamışı tarlalarında olması gerekiyor. Kamışlar büyüdükçe mahkûmların görülmesi zorlaşıyor. Onun kadınlar koğuşundaki baş gardiyana yalan söylediğini duydum. Akşamüstünü tarlalarda, prangalı mahkûmlarla birlikte geçirdiğini söyledi. Oysa tek yaptığı burada sigara içip bir şeyler yontmak. Hem de müfettişin burnunun dibinde."

"Sterling'in çalışma odası diğer tarafa bakıyor."

"Ona şikayet edemez misin?"

Tilly başını iki yana salladı. "Bu dikkatleri senin üzerine çeker. Bizim üzerimize. Hayır, onun dikkatsizliğinden yararlanmak zorundayız."

Hettie başını sallayarak onayladı. "Tamam, o zaman. Madem öyle diyorsun."

"Elbiseleri aldım. Onları... O gün getireceğim."

"Peki, o gün ne zaman?"

"Yakında. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladığım zaman. Sabırlı olmaya çalış. Bana güvenmelisin."

"Sana güveniyorum." Hettie, Tilly'nin elini tutarak sıktı.

Tilly, Hettie'nin kaba ellerine baktı. Güçlü, adeta erkeksi elleri vardı. Ansızın gördüğü rüyayı hatırladı. Hettie'yi bir canavar gibi tüm gücüyle kocasını boğarken hayal etti. Hafifçe ürperdi.

Hettie elini çekti. "Sana kimseye güvenmediğim kadar

çok güveniyorum," dedi. "Yıllarca kimseden sevgi ve anlayış görmeden yaşadım ve bunları hak etmediğime inandım. Ama sen... Yeniden insan olduğumu hissetmemi sağladın. Sana ne kadar teşekkür etsem az. Şimdiye kadar yaptıkların için. Bundan sonra yapacakların için."

Hettie'nin sıcak sözleri, Tilly'nin soğuk şüphelerinin ilacı olmuştu. İhtiyaç duyduğu şey tam olarak buydu. Öyle ki sanki Hettie onun aklını okumuş gibiydi. Tekrar planının adımlarına odaklandı. "Bu şartlar altında sık konuşmamaya çalışsak daha iyi ederiz," dedi. "Planımız üzerinde çalışıyor olacağıma ve zamanı geldiğinde gelip seni bulacağıma güven."

"Teşekkürler, Tilly."

Tilly ayağa kalkarak sessizce uzaklaştı. Hettie'nin de diğer yöne doğru uzaklaştığını duydu. Kuru yapraklar ayaklarının altında hışırdıyordu.

Ama önden giden daha hafif bir ayak sesi dikkatini çekti. Tilly ansızın buz kesti. Tüm duyuları harekete geçmişti. Çalılıkların üzerinden etrafa bakarak adımlarını sıklaştırdı.

Ve hızla verandanın merdivenlerini çıkıp eve giren Nell'i gördü.

Tilly, Nell'in peşinden koşmak ve Sterling'in yanına gitmeden önce onu yakalamak istedi. Konuşmalarının ne kadarını duymuştu? Yoksa hiçbir şey duymamış mıydı? Duymadıysa neden kaçıyordu? Ama hayır, telaşla peşinden koşmaması gerekiyordu. Sakin ve aklı başında görünmeli, her şeyi inkâr etmeliydi. Hettie ile konuşurken bir kez bile 'kaçmak' kelimesini kullanmamışlardı. Nell her ne duyduysa, sadece ha-

yal gücüyle bir çıkarım yapabilirdi. Ama Sterling'e Hettie ile konuşmak için gizlice buluştuklarını söylerse, o zaman tüm planları bozulabilirdi.

Tilly mümkün olduğunca sakin bir şekilde eve girdi. Her yer sessizdi. Nell görünürlerde yoktu. Sterling'in çalışma odasına yönelip, kapıyı cesurca tıklattı.

"Gel."

Tilly kapıyı açtı. "Nell'i gördün mü?"

"Ah, dönmüşsün. Güzel. Hayır, onu kahvaltıdan beri görmedim," diyerek kaşlarını çattı Sterling. "Yanlış bir şey mi yaptı?"

"Yo, hayır. Her şey yolunda. Akşam yemeğinde görüşürüz," dedi Tilly. Sterling'in ona yolculuğuyla ilgili bir şeyler sormasına fırsat vermeden kapıyı kapattı. Her ne kadar onunla yakınlaşmak için can atıyor olsa da, ondan mümkün olduğunca uzak durmak zorundaydı.

Ardından kütüphaneye baktı. Nell'in kâğıtları masadaydı ama kendisi ortalarda yoktu. Bu yüzden onun odasına yönelip, kapıyı hafifçe tıklattı.

"Git buradan."

"Nell, konuşabilir miyiz?"

Nell kapıyı araladı. Suratı asık ve kıpkırmızıydı. Tilly ilk kez bunun bir çocuğun huysuzluğu olmadığını fark etti. Bu incinmiş ve ihanete uğramış, genç bir kadının suratıydı.

"Girebilir miyim?" diye sordu Tilly, kalbi hızla çarpıyordu.

"Hayır, giremezsin."

Tilly, çıkacak herhangi bir tartışmanın Sterling'in dikkatini çekeceğinden korkarak sakin kalmaya çalıştı. "Bize kulak misafiri mi oluyordun?"

"Bahçede kulağım falan yok," diye tersledi onu Nell.

"Hettie'yi ve beni mi dinliyordun?"

"Dinlediysem ne olmuş? Saklayacak bir şeyin mi var?"

"Hayır."

"Öyleyse neden endişelisin?"

"Öyleyse neden sinirlisin?"

Nell öfkeyle Tilly'ye baktı. Ardından biraz yumuşadı. "Bilmiyorum."

"İçeri girmeme izin ver."

Nell kapıyı açarak onu içeri aldı. Sonra kapıyı kapatıp, asık bir suratla yatağına oturdu. Tilly onun yanına oturarak dikkatle yüzüne baktı. Nell'in ne bildiğini ya da neden şüphelendiğini öğrenmek zorundaydı.

"Ne duydun?"

"Hiçbir şey duymadım," dedi Nell.

"Neden sinirlendiğini anlamadım."

"Çünkü biraz hava alıp yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu söyleyerek beni uzaklaştırdın. Sonra da doğruca bahçenin arka tarafına gidip, Hettie ile gizlice konuşmaya başladın. Onunla konuşmaman gerektiğini biliyorum."

Tilly hafiflediğini hissetti. Nell'in öfkesinin kaçış planıyla bir ilgisi yoktu. Reddedildiği ve kendisine yalan söylendiği için incinmişti.

"Onunla konuşmamam gerektiğini biliyorum," dedi Tilly. "Bunu babana söylemek zorunda hissedersen seni anlarım. Hettie ve ben arkadaşız. Başkasına anlatamadığı şeyleri bana anlatıyor. İkimiz de yetişkin kadınlarız ama sen... değilsin. Bu yüzden anlayacağını sanmıyorum."

"Neredeyse on üç yaşındayım," dedi Nell.

"Hâlâ çok küçüksün."

"Ben çocuk değilim," diye çıkışan Nell, konuşmasına

devam etti. "Özür dilerim. Bu kadar sinirlenmemem gerekirdi."

On üç. Nell kadınlığın eşiğindeydi. Tilly o yaşlardaki halini hatırladı. Öfkesi kontrol edilemez boyutlardaydı ve ufacık, önemsiz şeyleri bile büyük birer hakaret olarak algılıyordu. Büyükbabası onu sertçe azarlayıp cezalandırıyor, kendine hâkim olmayı öğrenmediği takdirde ömrünü odasından çıkmadan geçireceğini söylüyordu. Taşkınlıkları yüzünden onu arkadaşlarının ve aile bireylerinin önünde eleştirip utandırıyordu. Tilly her zaman kusurlu bir kişiliği olduğuna inanmıştı. Ama şimdi Nell'e baktıkça, bunun sadece çocukluktan kadınlığa geçiş döneminin yarattığı bir hassasiyet, öfke ve kafa karışıklığı olup olmadığını merak ediyordu. Neden bundan bu kadar utanmaya zorlanmıştı ki? Pek çok durumda öfke, verilmesi gereken en doğru cevap olmuştu. Godfrey bahçede ona çelme takıp düşürdüğünde, postanedeki adam ona çilli surat dediğinde ya da Bayan Beaumont, onun banka çalışanı Peter Ireland'a olan bariz ilgisini herkese anlattığında, öfkelenmeyip ne yapacaktı ki?

Bu yüzden Nell'in sinirlenmesi son derece doğal ve anlaşılabilir bir şeydi. O, benlik bilinci ve adalet duygusu oldukça güçlü olan zeki, genç bir kadındı. Ve Tilly onu her bakımdan incitmişti.

"Hayır, ben özür dilerim," dedi Tilly. "Ayrıca doğru olanı seçebildiğin ve bunu cesurca dile getirebildiğin için seni takdir ediyorum." Büyükbabası ona böyle şeyler söylemiş olsaydı, ne kadar faklı bir hayatı olabileceğini merak etti.

Nell gülen gözlerle ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Ve babanın da bunu takdir edeceğini biliyorum."

"Ben o kadar emin değilim," diyerek Tilly'nin elini tuttu Nell. "Merak etme. Ona sen ve Hettie'den bahsetmeyeceğim. Başının derde girmesini istemem. Seni buradan göndermesini istemiyorum."

Tilly, Nell'in elini okşadı. İçini büyük bir keder kaplamıştı. Ne olursa olsun buradan gidecekti. Ve kimseye veda etme şansı olmayacaktı.

Tilly ertesi sabah erkenden kütüphaneye indi. Gitmeden önceki günlerini Nell ile geçirmeye kararlıydı. Daha sabırlı olacak, onun hikâyelerini dinlemeye daha çok vakit ayıracak ve birlikte *Sör Gawain ve Yeşil Şövalye*'yi okumak için zaman yaratacaktı.

Ama Nell henüz kütüphaneye inmemişti. Masanın üzerinde bir yığın kâğıt vardı. Tilly onları toparlamak için masaya yanaştı.

O an, bazı sayfaların ilk satırında bir mektup ya da günlük gibi tarihler olduğunu gördü.

Bir günlük. Nell bir günlük tutuyordu.

Tilly omzunun üzerinden kapıya göz attı. Nell ortalarda yoktu. Yani yalnızdı. Loş odada sabah güneşiyle birlikte uçuşan toz tanelerinden başka kimse yoktu. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Nell, onun Hettie ile bir kaçış planı yaptığından şüphelendiğine dair bir işaret göstermemişti. Öte yandan gerçek duygularını gizleyip, numara yapmak konusunda çok iyiydi. Tilly sayfaları hızla çevirerek Nell'in şüphesini açığa çıkaracak bir şeyler aramaya başladı.

Kâğıtlara hızla göz gezdirmeye devam etti. Birçoğu baba-

sıyla, yeni kitabı hakkındaki hisleriyle ve Tilly ile kumsala yaptıkları yürüyüşlerle ilgili yazılardı. Birkaç sayfa daha çevirdi.

Babam Tilly'yi özlüyor. Bunu açıkça görebiliyorum. O neden göremiyor? Neden ona evlenme teklif etmesi gerektiğini anlamıyor?

Tilly yazılanlara dikkat kesildi. Sayfayı eline alarak okumaya devam etti.

Tilly anakaraya gittiğinden beri babam her akşam boşlukta gibi. Gözleri dalgın dalgın bakıyor. Bana aynı soruyu iki kez soruyor ve ikisinin de cevabını dinlemiyor. Ama Tilly buradayken öyle değil. Yüzü gülüyor ve gözlerini ondan ayırmıyor. Sanırım onu seviyor. Tabii o da babamı seviyor. Dünyada bundan daha açık ve net bir şey yok. Tilly'nin her şeyi gözlerinden okunabiliyor.

"Tilly?"

Tilly elinde Nell'in günlüğüyle arkasını döndü. Yüzü utançla kızardı.

Nell kaşlarını sertçe çattı. Hızla içeri girerek kâğıdı Tilly'nin elinden çekip aldı. "*Bunlar*," dedi, "özel."

"Affedersin. Bu sabah biraz okuruz diye hikâyeni arıyordum."

Nell hızla masadaki kâğıtları topladı. Bazılarını bir kenara kaldırarak, diğerlerini üst üste yığdı.

Tilly iyice meraklandı. Nell'in özellikle sakladığı bir şeyler mi vardı?

Nell dik dik baktı. "Kâğıtlarıma dokunmazsan sevinirim."

Bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Nell masada oturuyor, Tilly de onun önünde duruyordu. Bir zamanlar aralarında var olan saf sevginin yerini şimdi karşılıklı bir şüphe almıştı. Tilly kendine bir yetişkin olduğunu hatırlattı.

Ayrıca Nell'in bir şeyler bildiğine dair şüpheleri şimdilik yersiz çıkmıştı.

"Bugün *Sör Gawain*'i kumsala götürüp, bütün sabah güneşin altında onu okuyacağız," dedi yumuşak bir sesle konuşmaya çalışarak.

İdare edildiğini hisseden Nell gülümsemedi. "Öyle mi?"

"Mutfaktakilere bize bir piknik sepeti hazırlamalarını söylememi ister misin?"

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Bana Latince dilbilgisiyle eziyet etmek için para almıyor musun?"

"Sadece birlikte hoşça vakit geçirmek istiyorum. Döndüğümden beri bazı tatsızlıklar yaşadık."

"Çünkü farklı biri olarak döndün," dedi Nell.

"Ne açıdan farklıyım?"

"Bir süredir öylesin. Dalgın ve mesafelisin. Artık salonda babamla şarap içmiyorsun."

Tilly bir sandalye çekerek Nell'in yanına oturdu. "Bu senin canını mı sıkıyor?"

"Babam mutluydu. Şimdiyse... O kadar mutlu görünmüyor."

Tilly, Nell'den bunları Sterling'e söylemesini istememek için kendini zor tuttu. Ne de olsa aralarına mesafe koyan kişi oydu. Ama artık bir önemi yoktu. İlişikleri düzelmeyecekti ve çok yakında Sterling'i, Nell'i ve Kor Adası'nı tamamen ardında bırakacaktı. "İnan bana ben her zamanki gibiyim," dedi Tilly.

Nell hâlâ ikna olmamış görünse de başını olumlu anlamda salladı. "Pikniğe evet diyorum," dedi. "Gawain'e de evet. Ama bu akşam babamla şarap içeceğine söz vermen şartıyla."

Tilly omzunu silkti. "Tamam, madem seni mutlu etmek için bu gerekiyor."

"Ah, bundan daha fazlası gerekiyor," dedi Nell, günün ilk tebessümünü ederek. "Ama bu iyi bir başlangıç olur."

Kumsala inen yolun yarısında Nell fikrini değiştirdi.

"Gidebileceğimiz daha iyi bir yer biliyorum," dedi.

"Neresi?"

Nell kiliseyi işaret etti. "Hava çok güzel. Çatıda oturup gemileri seyredebiliriz. Hem kimse bizi görmez."

"Bundan pek emin değilim, Nell," dedi Tilly sıcak ve tozlu tavan arasını hatırlayarak.

"Ya, lütfen."

Tilly çabuk yumuşadı. Nell'i mutlu etmek istiyordu. "Tamam, o zaman. Ama o lanet merdivene dikkat etmemiz gerek."

Kısa bir süre sonra kilisenin çatısındaydılar. Tilly kiremitlere yaslanıp körfezdeki gemileri seyretmeye başladı. Bu sırada Nell piknik sepetini açıp Tilly, Pangur Ban ve kendisi için birer tabak çıkardı.

"Harika görünüyor," dedi Nell sepetten bir muz alarak.

Tilly onun yanına oturdu. "Sırf eğlenmeye gelmedik, biliyorsun. Okumamız da gerek."

"Evet, *Gawain* sepetin dibinde." Hafif rüzgâr Nell'in buklelerini uçuşturuyordu. "Önce yemeğimizi yiyip, sonra okuyalım."

Bir şişe sütle birlikte meyvelerini, sandviçlerini ve turtalarını yediler. Ardından sepeti toplayıp, bir saat kadar kitap okudular. Güneş iyice yükseldiğinde, Tilly ikisinin de güneş yanığı olmasından endişe ederek gitme vaktinin geldiğine karar verdi.

Nell eve dönüş yolunda Tilly'nin elini sıkıca tuttu. Tilly aralarının şimdilik düzelmiş olduğunu hissediyordu.

Starwater'a çıkan yamacın başında Nell ansızın durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Tilly.

Nell piknik sepetini yere koyarak telaşla karıştırmaya başladı. Kirli tabakları ve çatal kaşıkları dışarı çıkardı. "Pangur," dedi panikle. "Galiba onu orada bıraktım."

"Geri dönelim mi?"

Nell hüzünlü bir şekilde dönerek kiliseye baktı. "Şey... Belki de hayır."

"Hayır mı?"

"Neredeyse on üç yaşındayım. Belki de artık Pangur'u bırakacak kadar büyümüşümdür."

Tilly'nin yüreği sızladı. "Eğer istersen seve seve gidip onu getirebilirim."

Ama Nell kararlı görünüyordu. "Oyuncaklar küçük çocuklar içindir, değil mi? Ben neredeyse bir yetişkin oldum."

Tilly onun saçlarını okşadı. "Nerede olduğunu biliyorsun. İstediğin zaman gidip onu alabilirsin."

"Evet," dedi Nell ayağa kalkıp sepeti alarak. "Nerede olduğunu biliyorum."

Akşam yemeği sonrası sofra toplanırken, Nell masanın altından Tilly'nin bacağını tekmeledi.

Tilly ona verdiği sözü hatırlayarak hafifçe öksürdü.

Sandalyesinden kalkmak üzere olan Sterling, peçetesini masaya bırakarak Tilly'ye baktı.

Nell, Tilly'ye ısrar edercesine başını salladı.

"Sterling, acaba... bu akşam birer kadeh şarap içebilir miyiz?"

Sterling ayağa kalkıp ellerini önce önünde, sonra da arkasında kenetledi. "Bunu... ister misin?"

"Ne zamandır içmiyoruz."

"Öyleyse içeriz."

Nell parlayan gözlerle ikisine baktı. Ardından gitmesi gerektiğini hatırlamış gibi iyi geceler dileyerek masadan kalktı.

Tilly ve Sterling salona geçtiler. Sterling ona dokunmamaya özen gösteriyordu. Pencere açıktı ve içeriye dayanılmayacak kadar soğuk bir rüzgâr giriyordu.

Sterling şarapları doldururken Tilly pencereyi kapatmaya gitti. "Adanın sıcaklığına bu kadar çabuk alışmış olmam beni şaşırtıyor," dedi. "Şimdiyse kış kapıda ve soğuğa hiç hazırlıklı değilim." Uzaktaki cezaevi binasının siluetini görebiliyordu. "Hücrelerin içi çok soğuk olmalı."

"Kışlarımız kısa sürer," dedi Sterling. "Ve neredeyse yağışsızdır."

Tilly arkasını döndüğünde sehpanın üzerindeki iki şarap kadehini gördü. Tilly kanepeye, Sterling de onun karşısına oturdu. Sterling'in ona sokulmasını, böylece onun sıcaklığını ve teninin kokusunu duyabilmeyi arzuluyordu. Ansızın gözlerinin dolduğunu hissetti. Gözyaşlarını tutup, duygularını gizlemek için şarabından büyük bir yudum aldı.

"Ee?" dedi Sterling. "Tatilin nasıl geçti?"

"Teşekkür ederim. Güzeldi."

Sterling, Tilly'nin ayrıntıya gireceğini sanarak bir süre bekledi. Tilly konuşmayınca, "Güzel," dedi.

Sessizce oturmaya devam ettiler. Rüzgâr pencere camlarını titretiyordu. Bu havada deniz soğuk olur muydu?

Hettie'ye verebileceği bir paltosu yoktu. Ayrıca kayıkhanedeki sandallar hakkında bilgi edinmesi gerektiğini biliyordu. Ama konuyu şüphe uyandırmadan nasıl açacağından emin değildi.

"Oralarda hava güzel miydi?" diye sordu Sterling.

"Güzeldi, evet. Sterling, düşündüm de yaralanıp hastalandığım takdirde anakarada tedavi olmak için iki gün vapur beklemek zorunda kalırım."

"Hasta mısın?" diye sordu Sterling endişeli bir ifadeyle.

"Yo, hayır. Sadece merak ediyorum..."

"Büyük küçük bir sürü sandalımız var. Adadan ayrılmak için hiçbir çaremiz yok değil."

"Bunu bilmiyordum," dedi Tilly. "Sandalları hiç görmedim." Yalan değildi. O gece kayıkhanenin içi zifiri karanlıktı.

"Kayıkhanedeler. Firar, yaralanma gibi acil durumlar dışında onları sadece haftada bir çıkarıyoruz. Gardiyanlardan biri ada etrafında devriye gezerek şüpheli bir şeyler olup olmadığına bakıyor."

Haftada bir. Hangi gün? Hangi gün? Eğer sorarsa Sterling'i şüphelendirebilirdi.

"Hangi gün?" diye sordu alçak sesle.

"Ne hangi gün?"

"Hafta sonları mı yapıyorlar?"

Sterling'in şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Bu şaşkınlığın şüpheye dönüşüp dönüşmeyeceği ise sohbetin devamına bağlıydı. Tilly'ye bunu neden bilmek istediğini soracak mıydı? Onu neden ilgilendirdiğini merak edecek miydi? Yoksa tıpkı kendisinin havadan sudan konuşması gibi, Tilly'nin de sadece sohbet etmeye çalıştığını mı düşünecekti?

"Cuma günleri," dedi Sterling.

Tilly hafifçe güldü. "Affedersin. Biraz tuhaf hissediyorum ve sadece sohbet açmaya çalışıyorum."

Sterling gülümseyerek karşılık verdi. "Ben de tuhaf hissediyorum. Belki biraz daha şarap içmeliyiz."

Sterling, Tilly'nin kadehini işaret etti. Tilly kadehinin boş olduğunu gördü. Bu kadar hızlı içtiğini hatırlamıyordu. Bir yandan rahatlamak için daha fazla içmek istiyordu. Diğer yandan, fazla rahatlarsa Sterling'i şüphelendirebilecek bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkuyordu.

Saat geç olmuştu. Sterling, Tilly'nin sessizliğini biraz daha şarap istediğine yorarak kadehleri doldurdu. Gömleğinin kıvrılmış kolları, güçlü bileklerini gözler önüne seriyordu. Tilly onun ellerini seyrederken Sterling şişenin tıpasını kapatarak bir kenara koydu.

Cuma günleri. Planını cuma günü harekete geçiremezdi. Sandallardan birinin kayıp olduğunu görüp alarma geçerlerdi. Öyleyse hafta başında yapacaktı. Gelecek salı günü. Yani bundan bir hafta sonra. Karar verilmişti. Tilly'nin içini bir korku kapladı. Kendine bunu sonraki hafta ya da ondan sonraki hafta yapabileceğini hatırlattı. Hatta yapmak zorunda bile değildi. Adayı terk eder ve bir daha arkasına dönüp bakmazdı. Ama bu işe yaramazdı. Ne de olsa bir zamanlar ardında bıraktıkları hâlâ peşinden geliyordu.

"Solgun görünüyorsun," dedi Sterling. "İyi misin?"

Tilly şarabını yudumlayarak, "Gayet iyiyim," dedi. Aklı böyle ağır düşüncelerle doluyken, hafif bir akşam sohbeti yapmak onu korkutuyordu.

25

Denizi Gözlemek

Haftanın geri kalanı ve hafta sonu boyunca Tilly denizi gözlemleyerek, suların ne zaman yükselip çekildiğini not etti. Kayalara oturup çıplak ayaklarını suya sokarak, saatleri ve günleri saydı. Her seferinde bunu yapamayacağını düşünüp, her seferinde yapmaya karar verdi. Yangın zaten hayatını mahvetmişti ve tutunmaya çalıştığı avuntular sadece bir illüzyondan ibaretti.

Artık geceleri sadece birkaç saat uyuyabiliyor, sürekli planı üzerinde düşünüp taşınıyordu. Fikirleri günden güne değişiyor, ardından kesinleşiyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı: Sandalı kaçacakları günün akşamında çalmaya çalışmak istemiyordu. Onu daha önce çıkarıp, bir yerlerde bekletmeliydi.

Bu yüzden pazartesi sabahı saat dörtte –kaçış gününden bir gün önce– birkaç saatlik uykuyla yataktan kalktı. Hava henüz karanlıktı. Gece boyunca esen rüzgâr dinmişti ve tek duyabildiği, salondaki ayaklı duvar saatinin boğuk sesiydi. Tilly çoraplarını ve koyu gri elbisesini giydi. Ama saçlarını toplamak veya korsesini bağlamak zahmetine girmedi.

Yatağın altındaki ayakkabılarını giydi ve ayaklarının altın-

daki dünyayı hissetmek için parmak uçlarını kıpırdattı. Ardından pelerinini üzerine geçirip, sağ bileğine mavi bir kurdele bağladı.

Kapıyı aralayarak dikkatle etrafı dinledi. Hiçbir ses yoktu. Tüm dünya nefesini tutmuştu.

Koridorda sessiz bir gölge gibi ilerleyerek Sterling'in çalışma odasının kapısını açtı. Usulca içeri süzüldükten sonra, neredeyse hiç ses çıkarmadan kapıyı kapattı.

Önce masanın üzerindeki kibriti, sonra da gaz lambasını yaktı. Çekmeceyi açıp kayıkhanenin anahtarını aldı. Ardından gaz lambasını da alarak çalışma odasının penceresinden dışarı çıktı.

Kimsenin dikkatini çekmemek için gaz lambasını pelerıniyle örtüp, hızla yürümeye başladı. Hava soğuk, gökyüzü karanlık ve yıldızlıydı. Günün ağarmasına hâlâ iki saat vardı ama yine de kendini akıp geçen zamanın baskısı altında hissediyordu. Sterling uyanmadan ve gardiyanlar günlük devriyelerine başlamadan önce yapması gereken çok şey vardı.

Kayıkhaneye vardığında durup, kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Usulca kıyıya vuran dalgalar, sandalı kumsaldan denize indirmesine yetecek kadar alçaktı. Tilly kapıyı açıp içeri süzülerek gaz lambasını havaya kaldırdı. İçeride beş büyük, üç de küçük sandal vardı. Büyük sandallardan birini tek başına taşıyamayacağım düşünerek lambayı yere bıraktı. En yakındaki küçük sandalın halatını çözdükten sonra iki eliyle iterek dışarı çıkardı. Ardından bir çift kürek almak için içeri girdi. Kalbi her an yakalanacağı korkusuyla çarpıyordu. Lambayı tekrar pelerinin altına sakladı ve kürekleri diğer kolunun altına alıp sıkıca tutarak kumsala indi.

Gaz lambasını kayaların üzerine, kürekleri de kumlara bı-

raktıktan sonra sandalı getirmek için geri döndü. Kayıkhanenin kapısını kilitledi ve sandalı tüm gücüyle çekerek geri geri yürümeye başladı. Takılıp düşmemek, dikkat çekecek bir ses çıkarmamak ya da görülmemek için dua ediyordu. Gelgelelim birinin onu görmesi için de dua etmiyor değildi. Böylece bu suçu işlemeden önce durdurulmuş olacaktı.

Ama on dakika sonra kumsalda tek başınaydı. Gaz lambasını ve kürekleri sandalın içine koydu. Ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp onları da sandala koydu. Sonra da eteklerini toplayarak düğüm yaptı. Bacakları karanlıkta bembeyaz görünüyordu. Ardından sandalı suya itmeye başladı. Soğuk su dizlerine kadar yükselip, sandal çakıllı kumlardan kurtulana dek ilerledi. Alçak dalgalar hafifçe sandalın tahtalarına çarpıyordu. Tilly sandala binerek kürekleri suya çarpmaya başladı. Daha önce hiç kürek çekmemişti ve birkaç saniye içinde sandalı yeniden kuma oturttu.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak sandaldan indi ve onu tekrar suya itti. Şimdi daha da derinden hissettiği soğuk, korkusu ve suçluluk duygusuyla birleşerek şiddetini arttırıyordu. Sandal yine suda özgürce yükselip alçalmaya başlamıştı. Tilly sandala binip bir süre çılgınca kürek çekti. Bu defa her nasılsa kıyıdan uzaklaşıp derinlere doğru açılabilmişti. Ama hâlâ kürekleme tam anlamıyla hâkim değildi.

Kürek çekmeyi bırakıp, bir süreliğine karanlık suda sürüklendi. Derin bir nefes aldı. Bu sularda sık sık görülen köpekbalıklarını düşündü. Sanki zihni de köpekbalıkları tarafından kuşatılmış gibi hissediyordu. Karanlık, sivri dişli düşünceler, zihnini kemiriyordu. Gaz lambasının ışığı titredi. Kürekleri tutan elleri, sanki başka birinin elleri gibiydi.

"Haydi," dedi kendi kendine. "Çek."

Kaldır, indir, çek. Kaldır, indir, çek. Minik lambasının ışığında, kıyı şeridinden uzaklaşmadan ağır ağır ilerliyordu. Omuzları şimdiden ağrımaya başlamıştı. Hettie'nin anakaraya varana dek kürek çekebilecek kadar güçlü olduğunu umuyordu. Çünkü kendisinin bunu yapamayacağı belliydi.

Sandalda iki güçsüz kadın. Hettie'nin kaybolduğu anlaşılır anlaşılmaz, biri beyaz gözetleme kulesine çıkıp onları görecekti. Ya da düzinelerce adamın kürek çektiği sandalları peşlerinden yollayacak ve onları anakaraya varamadan yakalayacaklardı. Tilly'nin kalp atışları hızlandı. Hettie'nin güçlü elleri vardı. Bir adamı öldürmeye yetecek kadar güçlü. Şüphesiz kürekleri de güçlü bir şekilde çekebilirdi.

Tilly adamın ilk dönemecine vardı. Buradan dümdüz devam ederse Mercan Denizi'ne varacaktı. Onun yerine sandalı suyun içindeki mangrov ormanına götürüp, orada saklamaya niyetlendi. Daha önce onu karanlıkta karaya çekmeyi düşünmüştü ama karadayken yakalanma riski çok daha fazla olacaktı. Ayrıca kürekleri nasıl çekeceğini kavramaya başlamıştı ve su üzerinde ilerlemek iyi hissettiriyordu. Adayı sessizce ardında bırakarak yol almaya devam etti. Buradan bakıldığında adanın siluetleri hiç de tanıdık görünmüyordu. Cezaevi, geniş şekerkamışı tarlaları, dik yamaç ve Tilly'nin ne yaptığından habersizce sıcacık yataklarında uyuyan Sterling ve Nell'in içinde olduğu ev...

Tilly adanın burnunu döndüğünde dalgalar sertleşmeye başladı. Sular tekrar yükseliyordu. İleride mangrov ağaçlarının karanlık, tuhaf gölgeleri görünüyordu. Adanın karanlık tarafına doğru hızla kürek çekerek, sandalı çamurlu sulara soktu. Ardından sandaldan inip, onu mümkün olduğunca kıyıya çekmeye başladı. Sığ suda ve vıcık vıcık çamurda ilerlerken,

ayakları yerdeki sivri ağaç köklerine çarparak yaralanıyordu. Aynı anda hem dallarla hem de böceklerle mücadele ediyor ve güçlükle nefes alıyordu. Çıplak ayaklarının donmasına rağmen elbisesinin altındaki bedeni ter içindeydi. Orman küf ve rutubet kokuyordu. Tilly sandalı iki ağacın arasına bıraktı. Sonra tekrar su kenarına inip, kıyıya en yakın ağacı buldu. Kolundaki kurdeleyi çözdü ve baldırlarına kadar suya girerek onu ağacın dalına bağladı. Gaz lambasıyla ayakkabılarını almak için sandala döndükten sonra da yorgun adımlarla evin yolunu tuttu.

Mangrov bataklığıyla ev arasında kayalık bir uçurum vardı. Bu yüzden ya adanın diğer tarafından dolaşacak ya da ormanın içinden geçtikten sonra şekerkamışı tarlalarına girecekti. İkinci yol daha hızlı olsa da Tilly'ye cazip gelmiyordu. Mangrov ormanı örümceklerle, tarlalar ise yılanlarla doluydu. Onun yerine bileklerine kadar gelen soğuk, çamurlu suda yürümeye başladı. Bir süre sonra onu kireç ocağına ve şeker fabrikasına götürecek olan kayalık kıyı şeridine vardı. Gaz lambasını söndürüp, mezarlığın içinden geçerek ana yola çıktı. Ağrıyan ayakları çamurla kaplanmıştı. Bu yüzden bahçede durup, gölette ayaklarını yıkadı. Gaz lambasıyla anahtarı yerine koymak için Sterling'in çalışma odasına girmek ve ardında çamurlu ayak izleri bırakmak hoş olmazdı. Gökyüzü doğuda hafifçe aydınlanmaya, yıldızlar solmaya başlamıştı. Ama Tilly uykusuzluktan acıyan gözleriyle bir süre daha bahçede oturup, ayaklarının kurumasını bekledi.

Çok az kalmıştı. Bugün, sonra yarın ve ardından...

Gün başka bir yerde ağaracaktı. Kor Adası'nda değil.

Tilly ayağa kalkmak için kendini zorladı. Verandadan parmak uçlarında geçerek Sterling'in çalışma odasına girdi. Lam-

bayı ve anahtarı yerlerine bıraktı. Sterling'in duvara astığı Moreton Körfezi haritasına bakmak için durakladı. Aklına bir fikir gelmişti. Bir kibrit yakıp haritaya yaklaştırdı ve dikkatle incelemeye başladı. Bir sürü ada vardı.

Tilly, kibrit ateşi parmaklarını yakıncaya dek haritayı inceledi. Panikle kibriti sallayıp söndürdü. Ama sağ baş ve işaret parmakları yanık acısıyla sızlıyordu. Acıdan gözleri yaşardı. Parmaklarını emerek hiçbir ses çıkarmamaya çalıştı. Ardından onları ıslak eteğiyle sardı.

Ev hâlâ sessiz ve sakindi. Tilly odasına girdikten sonra lambasını yakarak yanık parmaklarını inceledi. İşaret parmağının ucunda şimdiden büyük bir yanık izi oluşmuştu. Parmağına dokunup, acıyla yüzünü buruşturdu.

Ardından Jasper ile Chantelle'i düşündü...

Parmak ucuna tekrar dokunarak acının tüm hücrelerine yayılmasını sağladı. Çok yakında borcunu ödeyecek ve geçmişin simsiyah gölgelerinden kurtulacaktı.

Tilly kırmızı elbiseyi mümkün olduğunca sıkı bir şekilde sarmalayarak kolunun altına sıkıştırdı. Uykusuz geçen gecenin ardından bütün gün Nell ile çalışmak, onu son derece yormuştu. Ona gelecek haftaki ders planını soran Nell'e hiçbir cevap verememişti. Firardan başka planladığı hiçbir şey yoktu. Sanki Hettie ile uzaklara kürek çektiğinde, Kor Adası'nın varlığı bir son bulacak gibiydi.

Nell için duyduğu üzüntü ona köstek oluyordu. O kızı seviyordu. Ve şimdi onu düşündükçe gözleri doluyor, kendini kötü hissediyordu. Sadece yorgun olduğu için böyle hissettiği-

ne inanmak istiyordu. Ama bacakları ne kadar güçsüz ve kalbi ne kadar buruk olursa olsun, bir suç işlemek üzereydi.

Bahçedeki otlar ve çiçekler artık daha yavaş büyüyordu. Batıdan esen kuru rüzgârlar, üşüyen yaprakları titretiyordu. Uyuşuk gardiyan yine oradaydı. Tilly'yi görünce gülümsedi ama onunla daha fazla ilgilenmedi. Böylece Tilly, Hettie ile buluşmak için bahçenin arka tarafına yönelme fırsatı bulabildi.

Hettie başını öne eğmiş volta atıyordu.

Tilly onun birkaç adım ilerisinde durarak hafifçe öksürdü.

"Gelmişsin," dedi Hettie sessiz, fakat rahatlamış bir şekilde.

"Tabii geldim."

"Sürekli fikrini değiştireceğini düşünüp durdum."

"Değiştirmeyeceğim."

"Son konuşmamızın üzerinden günler geçti. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Durmadan çocuklarımı düşünüyorum ve..." Hettie'nin sesi titremeye başladı. "Onları hiç göremeyeceğimi düşünerek kahroluyorum."

Tilly arkasını kontrol etti. Yalnızlardı. "İşte," diyerek elbiseyi Hettie'nin eline tutuşturdu.

"Bu ne?"

"Bir elbise ve şal. Yarın giyeceklerimin aynısı."

"Yarın mı?"

"Sandalı sakladım. Adanın burnundan yaklaşık sekiz yüz metre aşağıda, mangrov ormanının içinde. Suyun üzerine uzanan bir ağaç var, onu mavi bir kurdeleyle işaretledim. Günbatımında orada buluşacağız."

Hettie anladığını belirtircesine başını salladı. Elbisesini sıkı sıkı tutuyordu.

"En iyi çıkış yolu şekerkamışı tarlaları. Eğer burada üzerini

değiştirebilirsen, sonra da evin doğusundan dolanıp yamacın dik tarafından inersen, çabucak oraya varmış olursun. Biri seni uzaktan görürse ben olduğunu sanacaktır."

"Peki ya seni de görürlerse?"

"Ben tarlaların batısından dolanacağım. İkimizden birini görmeleri sorun değil. İkimizi de aynı anda göremeyecekler. Muhtemelen sandala benden önce varmış olacaksın. Beni orada bekle. Telaş etme, geleceğim." Tilly etrafı tekrar kontrol etti. "Anakaraya kürek çekmeyeceğiz."

"Çekmeyecek miyiz? Peki, nereye çekeceğiz?"

"Kuzeyde başka bir ada var. Issız bir ada. Yarın sandalı yemek, su ve battaniyelerle dolduracağım. Bir hafta kadar o adada kalacağız. Herkes anakaraya doğru yol aldığımızı sanacak. Onlar batıyı ararken, biz kuzeye doğru gidiyor olacağız."

Hettie'nin gözleri parladı. "Harika bir plan," diyerek ekledi, "ama sen iyi görünmüyorsun."

"Yorgunum. Sandalı yerine taşımak için bütün gece uyumadım."

"Sana nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum."

"Mutlu bir hayat sürerek edebilirsin."

Hettie yüzünü akşamüstü güneşine çevirerek gözlerini kapattı. "Bebeklerimi kucakladığımda çok mutlu olacağım. Onları son gördüğümde küçücüklerdi. Oğlum daha bebek sayılırdı. Sadece birkaç kelime konuşabiliyordu. Onu hayalimde canlandırabiliyorum." Hettie parmağıyla şakağına dokunarak gözlerini açtı. "Şimdi ne kadar da değişmiştir. Tombulluğu kaybolmuş, boyu uzamıştır. Kızım da öyle. Onlarla geçireceğim yılların benim için ne kadar değerli olduğunu tahmin edemezsin. O yılları sonsuza dek kaybettiğimi sanıyordum. Onları büyüyünceye dek göremeyeceğimi, beni hatırlamaya-

caklarını ya da kim olduğumu umursamayacaklarını düşünüyordum. Ama sen bunu mümkün kıldın. Tanrı seni korusun. Tilly. Tanrı seni korusun."

Tilly yüreğinin mutlulukla dolduğunu hissetti. Evet, işe yarayacaktı. Günahları bağışlanacaktı. Planının olaysız bir şekilde gerçekleşmesi ve Hettie'nin yakalanmadan çocuklarının kollarına dönebilmesi için can atıyordu. Bunların mümkün olacağını düşünmek saflık mıydı? Ya kendi geleceği ne olacaktı?

"Elbiseyi bir çalılığın içine sakla," diye tavsiyede bulundu Hettie'ye. "Bu gece çiy düşse bile gün içinde kuruyacaktır. Yarın yiyecek ve battaniyeleri ayarlayacağım. Günbatımında her şey hazır olmalı."

Hettie ellerini birbirine kenetledi. Gözle görülür şekilde titriyordu. "Hazır olacağım."

"Sandalın orada görüşürüz."

Tilly bir önceki gecenin yorgunluğuyla ölü gibi uyudu. Nell kapıyı sertçe tıklattığında ancak uyanabilmişti.

"Tilly? Orada mısın?"

"Gel," dedi Tilly boğuk bir sesle.

Kapı açıldı. Nell'in yüzü endişeyle solmuştu. "Kahvaltıda yoktun, derse de gelmedin. Hasta mısın?"

"Ben..." Bugün erken kaçabilmek için bir bahane bulması gerektiğini fark etti. "Biraz. Evet. Ama giyinip geliyorum. Sen gidip kütüphanede bekle."

"Emin misin? İstersen kahvaltını tepside getirmelerini söyleyebilirim."

Bu fikir Tilly'nin karnını guruldattı. "İştahım yok. Herhal-

de yataktan çıkınca daha iyi hissederim," diyerek gülümsedi. "Bugün bana nazik davranman gerek."

"Çok nazik olacağım," dedi Nell elini kalbinin üstüne koyarak. "Ayrıca yataktan çıkmak istemezsen anlayışla karşılarım."

Nell odadan çıkarak kapıyı usulca kapattı.

Tilly kırmızı elbisesini giyip kütüphaneye indiğinde, Nell'in onun için mutfaktan bir muz getirmiş olduğunu gördü.

"Teşekkürler, tatlım," dedi muzu minnetle alarak.

"Aç olmadığını biliyorum ama bir şeyler yersen daha iyi hissedersin. Dün gece geç saate kadar uyumayıp bir bölüm daha yazdım, Tilly. Dinlemek ister misin?"

Tilly muzu soyarak bir ısırık aldı. "Hem de çok."

"Koltuğa otursana. Daha rahat edersin."

Tilly muzunu aldı ve kitaplığın yanındaki deri koltuğa oturdu. Nell yere otururak okumaya başladı. Tilly gözlerini kapatıp dinlerken, kendini Nell'in dünyasında kaybolmaya bıraktı. Kız gerçekten iyi bir yazardı. Geniş bir hayal gücü vardı ve yaşına göre dile son derece hâkimdi. Tilly onun gelecekte neler yapacağını, hayatın ona nasıl davranacağını ve kalbini kimlerin kıracağını merak etti.

Bir saat sonra Nell hikâyenin can alıcı bir yerinde durdu.

Tilly gözlerini açtı. "Devam etsene."

"Bitti. Bu kadar yazdım."

"Peki, Emmeline annesini bulacak mı?"

Nell omzunu silkti. "Emin değilim. Biraz daha yazana kadar beklemek zorundasın."

Tilly'nin gözleri yaşardı. Nell anında fark etti.

"Tilly? Seni üzdüm mü?"

"Hikâyen çok güzeldi," diye mırıldandı Tilly gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Hepsi bu."

Nell'in gözleri sevinçle parladı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Tilly onun elini tuttu. "Gerçekten öyle düşünüyorum. Sen olağanüstü bir yazarsın. Bu yeteneğinle gidebileceğin yerleri bir hayal etsene."

Nell ayağa kalkarak neşeyle döndü. "Asıl yazacağım hikâyeleri hayal etsene. Gerçekten hiçbir yere gitmek istemiyorum. Kor Adası kadar güzel bir yer olamaz. Sence de öyle değil mi?"

Tilly yapması gereken işleri hatırlayarak midesinin kasıldığını hissetti. "Nell, sakıncası yoksa bugünkü dersleri iptal edebilir miyiz? İstersen devam etmen için sana biraz alıştırma..."

"Hayır, odama gidip yazacağım. Böylece yarın sana biraz daha okuyabilirim."

Yarın. Yarın diye bir şey olmayacaktı. "Çok iyi fikir," diye mırıldandı Tilly.

Nell hayal gücü ve heyecanla dolu bir şekilde hızla odasına koştu.

Tilly arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. Fırtına öncesi sessizliği yaşıyor gibiydi. Bir süre oturduktan sonra gözlerini açtı ve ayağa kalkarak mutfağın yolunu tuttu.

Büyük ve yankılı mutfakta kimseler yoktu. Aşçı kocaman bir çorba tenceresini ocakta kaynamaya bırakmıştı. İçerisi dana budunun tuzlu kokusuyla dolmuştu. Tilly ortadaki büyük, ahşap masanın altında duran geniş piknik sepetini alarak tezgâhın üzerine yerleştirdi. Masada çoğu yeşil olan iri bir salkım muz vardı. Tilly sepete bir düzine kadar muz, bir somun ekmek ve bir de bıçak koydu. Koridordaki ayak seslerini duyunca kıpırdamadan durdu. Sesler uzaklaştıktan sonra mutfa-

ğı karıştırmaya devam etti. Yumurta, un, kibrit, küçük bir tencere... Sepeti gelişigüzel doldurduğunu fark etti. Ama o adada bir hafta hayatta kalabildikleri takdirde, anakaraya vardıkları zaman doyasıya yiyebileceklerdi. Sonunda tıka basa dolan sepeti kapattı. İki yedek elbiseyi iki battaniyeye sarıp, onları da sepetin üzerine yerleştirerek arka kapıdan dışarı çıktı.

Denizden soğuk bir rüzgâr esiyordu. Uzakta, adayla anakara arasında bir yelkenli süzülüyordu. Bütün yelkenleri sonbahar güneşiyle bembeyaz parlıyordu. Körfez yeşil-mavi bir renkte çalkalanıyordu. Tilly akşama kadar rüzgârın dinmesini ve denizin durulmasını umdu. Ufak bir sandalla orada olma fikri hoşuna gitmiyordu.

Kumsala inen yola sapıp, kayalıkların etrafından dolaşarak bataklığa vardı. Güneş ağaçların arasından dik bir şekilde süzülüyordu. Yükselen deniz, Tilly'yi kıyı şeridi yerine ağaçların arasından ilerlemek zorunda bırakmıştı. Böcekler ve korkunç dallar tüylerini diken diken ediyordu. Çamur yüzünden oldukça ağır ilerliyordu. O akşamüstü evden biraz erken ayrılmayı aklının bir köşesine not etti. Buraya Hettie'den önce gelip, onu karşılayarak rahatlatsa daha iyi olurdu.

Tilly uzunca bir süre mavi kurdeleli ağacı bulamayacağını düşündü. Kurdelenin suya düşüp düşmediğini merak etti. Ama yükselen sular yüzünden ağaç onun hatırladığından biraz daha ileride kalmıştı. Tuzlu suyun içinde yükseliyor, parlak kurdelesi rüzgârda uçuşuyordu.

Çok geçmeden sandalı da gördü. O yöne yürüyerek, piknik sepetini ve battaniyeleri sandalın içine bıraktı. Bir süre öylece durup suyun içindeki ağaçları seyretti ve biraz soluklanarak kafasını toplamayı denedi. Saatler hızla akıp geçiyordu. Çok yakında planı bir sonuca varacaktı.

Eve döner dönmez yapacağı ilk iş temiz bir elbise ve ayakkabılar giymek olacaktı. Üzerindekilere çamur sıçramıştı. Nell meraklı bir kızdı ve Tilly'nin art arda inandırıcı yalanlar uyduracak gücü yoktu. Evin dışına taşan yemek kokuları karnını guruldattı. İçeri girerek doğruca yemek odasına yöneldi. Nell önünde bir kâse domates çorbası ve bir ekmek sepetiyle masada tek başına oturuyordu. Tilly kapı eşiğinde durakladı.

"Daha iyi oldun mu?" diye sordu Nell, gözlerinden şüphelendiği okunuyordu.

"Pek sayılmaz."

"Yemek yer misin? İkimize de yeter de artar. Babam, cezaevinde bazı işleri olduğu için bana eşlik edemedi. Yalnız yemekten nefret ediyorum."

Tilly akşam yemeğinde burada olmayacaktı ve ileriki günlerde yemek kıtlığı çekebilirdi. "Evet. Evet, yerim."

Bir sandalye çekip kendine bir kâse çorba doldurdu ve sıcacık ekmeği çorbaya batırarak ağzına attı. Acele etmeyip, ağzındaki lokmanın tadını çıkardı. "Hikâyene devam ettin mi?" diye sordu Nell'e.

"Çok acıktığım için ara verdim," diye yanıtladı Nell. "Ama bayağı ilerledim. Bu akşamüstü bitireceğime inanıyorum. Yarın sana okuyabilirim. Eğer iyi olursan, tabii."

"Yarının neler getireceğini kim bilir?" dedi Tilly usulca, lokmaları arasında.

Nell bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Tilly?" dedi.

Tilly ansızın ürperdi. "Efendim?"

Ama Nell başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Çorba çok

güzel, değil mi? Aşçı asla fazla tuz koymuyor. Eskiden şeye bolca tuz ekleyen bir aşçımız vardı. Bazen yemeklerd sonra dilimin şiştiğini hissederdim."

Nell havadan sudan çene çalmaya devam etti. Tilly gerekt ği yerlerde başını sallayarak onu onaylıyordu. Ama aklı başk karanlık düşüncelerle doluydu.

Yemekten sonra Tilly odasına dönerek eşyalarını gözden geçirdi. Evden bir valizle çıkamayacağı için omzuna asabileceği bez çantasını aldı. Ardından işlemeli yazı kutusunu çantaya attı. Hafızasından gitgide silinmekte olan eski hayatından geriye kalan tek şey buydu. Öleli henüz bir yıl olmayan büyükbabası bütün bu olanlar hakkında ne düşünürdü? Tilly'nin bu kadar alçaldığını ve böylesine korkunç adımlar atmaya hazırlandığını bilseydi, herhalde utançtan yerin dibine girerdi.

"Üzgünüm, büyükbaba," diye fısıldadı Tilly kutuyu okşayarak. Ardından çantayı komodininin yanına bıraktı ve yatağının yanına diz çökerek, aylardan beri ilk kez dua etmeye başladı. Bağışlanmak ve aklanmak için dua ettiği sırada birinin kapıyı tıklattığını duydu. Ayağa kalkıp eteğini düzelterek, "Gel," dedi.

Gelen Sterling'di. Lacivert bir yelekle gömlek giymişti. Teninin ve sabununun tanıdık kokusu Tilly'nin başını döndürdü. Ona doğru eğilip derin bir nefes almamak için kendini zor tutuyordu.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," dedi Sterling. "Ama postalar geldi ve sana da bir mektup var."

"Bana mı?"

Sterling mektubu Tilly'ye uzattı. Tilly onun meraklandığını görebiliyordu. Zarftaki elyazısı tanıdıktı ve gönderenin adresi son mektuptakiyle aynıydı. Laura Mornington, Bayan Fraser

aracılığıyla bir mektup daha yazmıştı. Mektubun üzerindeki karalamalar, buraya gönderilmeden önce Bay Hamblyn'e teslim edildiğini gösteriyordu. "Teşekkürler," dedi Tilly elinden geldiğince ifadesiz bir ses tonuyla.

"Guernsey tam olarak nerede?" diye sordu Sterling.

"Manş Tüneli'nde bir ada," dedi Tilly. "Bir süre orada yaşadım," diye ekledi. Saklamanın gereği yoktu. "Çok mutsuz bir hayatım olduğunu da eklemem gerekir."

"Öyleyse adalara yabancı değilsin," dedi Sterling nazikçe. "Herhalde buraya bu kadar çabuk uyum sağlamanın sebebi bu." Sterling'in gözleri, yerdeki ıslak elbise ve ayakkabılara takıldı. "Çamur mu bu?"

"Mangrov ormanına inmiştim," dedi Tilly kalbi hızla çarparak.

"Temiz hava almak için mi?"

"Önümüzdeki hafta Nell'i oraya götürmeyi düşünüyordum. Fen bilgisi dersi için. Bu kadar çamurlu olacağını beklemiyordum. O yüzden hemen döndüm."

"Nell'i oraya götürme lütfen," dedi Sterling. "Orası güvenli ya da hoş bir yer değil."

Tilly, bu sözler üzerine hiç yorum yapmadan soğuk bir ifadeyle, "İyi değilim," dedi. "Akşam yemeğine inmeyeceğim. Öğleden sonrasını dinlenerek geçireceğim. Ve rahatsız edilmek istemiyorum."

Sterling şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Tabii." Ardından kararlı bir şekilde kendini toparladı. "Nell'e haber veririm. İyi günler."

Tilly onun gidişini görmemek için başını çevirdi. Kapının kapandığını duyduğunda, "Hoşça kal, Sterling," diye fısıldadı. Gözlerini dolduran yaşlar birer birer dökülmeye başladı.

Yatağa oturup yüzünü ellerine gömerek gözyaşlarının akmasına izin verdi. Aşkın, kaybetmenin, korkunun ve gerginliğin gözyaşlarıydı bunlar. Neredeyse yarım saat ağladıktan sonra Laura'nın mektubuna döndü.

Bu defa mektubu acilen açması gerekmiyordu. Diğeriyle neredeyse aynı şeylerin yazdığını düşünüyordu. Zaten mektup kendisine değildi. Ama sonra, akşamki planını gerçekleştirmek için işlediği günahları hatırlamaya ve vicdan azabını tazelemeye ihtiyacı olabileceğini düşündü. Zarfı yırtarak içindeki kâğıtları çıkardı.

Sevgili Chantelle,

Sana son mektubu yollayalı uzun zaman oldu. Ve o günden beri beni avutacak bir cevap yazman için boşu boşuna bekledim durdum. Şimdi neden yazmadığını anlayabiliyorum. Belki de çoktan taşınmış olduğun için bu mektup kayıplara karışacak. Ne kadar suçlu olduğunu göz önünde bulundursak, kaçmalısın da.

Son mektubumdan beri daha önce göremediğim bazı şeyler gün ışığına çıktı. Sana güvendiğim, hakkında kötü düşünmediğim ve seni, onun mutluluğunu yok edeceğini düşünen herkese karşı savunduğum için kendimi aptal gibi hissettim. Artık biliyorum ki onu da mutluluğunu da seve seve yok ederdin.

Yangından sonra eve gelen polisler, odanda Jasper ile bazı yazışmalarınızı buldu. Pasaportunu bulamadıkları için hepimiz Jasper'ın ilişkinizi bitirdiğini ve senin burayı terk ettiğini düşündük. Yangın konusunda kimse senden şüphelenmedi. Çünkü buna alt kattaki odada kırılan gaz

lambasının sebep olduğu ortaya çıktı. Belki de lambanın ateşi perdeyi tutuşturmuştu. Pencere açık bırakılmıştı ve akla gelen ilk şey, rüzgârla havalanan perdelerdi. Polis bana tüm bunları anlattığında sevindim. Çünkü ansızın gidişinin şüpheleri senin üzerine çekeceğinden korkuyordum. "O iyi bir kız," dedim polislere defalarca. "O öksüz bir kız ve ona yardım etmek için elimden geleni yapıyorum."

Bu yüzden senin masum olduğuna, sadece kalbin kırık olduğu için kaçtığına ve Lumière sur la Mer'de kazara çıkan yangından haberinin bile olmadığına inanmaya devam ettim. Neredeyse her gün seni düşünüp, senin için endişelendim. Hatta geri dönersin diye odana bile dokunmadım. Ta ki kızım ve çocuğu Maria bizim yanımıza taşınana ve daha fazla hizmetçiye ihtiyacımız olana dek. Artık odanı boşaltma vakti gelmişti.

Kıyafetlerini, ayakkabılarını, saç tokalarını ve kişisel eşyalarını toplarken hüzünlendim. Çoğunu çöpe attım ya da bağışladım. Bir hizmetçi olarak hiçbir güzel eşyan yoktu. Ya da ben öyle sanıyordum.

Jasper sayesinde tek başına keyfini çıkardığın odaya iki küçük yatak taşımadan önce komodinin çekmecelerini son kez kontrol etmek istedim. O an, en alttaki çekmecenin diğerlerinden daha dar olduğunu fark ettim. Neden öyle olduğunu incelediğimde ise kendi içinde gizli bir bölmesi olduğunu keşfettim. Ve tahta kapağını kaldırdığımda bütün sırlarınla karşı karşıya kaldım.

Bulduklarım sadece mücevherler –senin durumundaki bir kadının asla alamayacağı mücevherler– değildi. Aynı zamanda son derece aşağılık olduğunu düşündüğüm mektuplar buldum. Hepsi Jasper'dandı. Ama o şeytani satırların seninle hiçbir ilgisi olmadığını düşünme.

Bazı satırlardaki şehvet dolu detayları okurken yüzümün kızardığını hissettim. Senin de ona böyle iğrenç ve müstehcen şeyler yazıp yazmadığını merak ettim. Midemi bulandırsalar da hepsini okudum. Yazıya dökülmüş birer fantezi sandığım şeylerin, aslında birer anı olduğunu fark ettim. Sana yazdığı bu ahlâksız ve açık saçık mektupları saklıyor olman, nasıl bir karakterin olduğunu gözler önüne seriyordu, Chantelle.

Ama bundan çok daha kötüsü de vardı.

Başka gizli mektuplar da buldum. Saklamak istediğin ama kimsenin bulmasını istemediğin mektuplar. Aşktan ve arzudan bahsettiğiniz ama aynı zamanda cinayet planları yaptığınız mektuplar. Zavallı Tilly'nin teselli bulmak için bana geldiğini ve ona kocanın yasak bir ilişkisi olduğunu, bunun hiçbir anlamının olmadığını, mutlu olmaya çalışarak hayatına devam etmesi gerektiğini söylediğimi düşündüğümde... vicdan azabı ve ıstırap içinde hüngür hüngür ağlamak istedim. O zavallı, gencecik kızın parasını almak için dolduruşa getirdiğin Jasper, ona bir aptal gibi davranıyor ve onunla oynuyordu. Onu delirmiş gibi gösterecek ve en sonunda da... Bunu gerçekten yapacak mıydınız, Chantelle? Onu gerçekten zehirleyecek miydiniz? Pencereden atacak mıydınız? Denizde boğacak mıydınız? Bunların hepsi Jasper'ın fikriydi ve mektuplar, onunla hevesli bir şekilde ayrıntıları tartıştığını belli ediyordu. Jasper yetkililere Tilly'nin pek çok kez intihara kalkıştığını söylerken onu gerçekten destekleyecek miydin? Tilly'nin hesabını soracak bir ailesi olmadığından, herhalde böyle bir yalanla yakanızı sıyırabilecektiniz. Sonra da sanki bunu hak ediyormuşsun gibi Jasper ile Lumière sur la Mer'de bir hayat kuracaktın, öyle mi?

Sen ne korkunç bir şeymişsin. Zavallı Tilly burada ne kor-

kunç şeyler yaşamış olmalı. Elbette kaçacaksın, Chantelle Lejeune. Kaçacak çok şeyin var.

Ralph mektupları yakmam için ısrar etti. Bu yüzden polisin peşine düşmesinden korkmana gerek yok. Gerekçe olarak Tilly'nin artık hayatta olmadığını ve kurtarılamayacağını öne sürdü. Zaten Jasper da işlediği suçların hesabını veremeyecekti. Ayrıca Ralph artık bunları düşünmek, bir soruşturmanın yaratacağı sıkıntıyı ve utancı yaşamak istemedi. Onunla aynı fikirde olmasam da her iyi eşin yapması gerektiği gibi sözünü dinledim. Bütün mektuplar şöminede yakıldı. Ve yemin ederim, kül oldukları sırada cehennem ateşi gibi kokuyorlardı. Bu da içlerinde ne büyük kötülüklerin olduğunun kanıtıydı.

Bu dünyanın kanunlarından korkmana gerek olmasa da, Chantelle, günü geldiğinde Tanrı'nın adaletinin karşısına çıkacaksın. Bu beni biraz olsun avutuyor. Ve bu mektubu yazmak, bana yaşadığım dehşeti ve öfkeyi kusma fırsatı sunuyor. Dilerim perişan olursun. Dilerim korkunç bir hayatın olur.

Laura Mornington

Tilly titreyen elleriyle mektubu katladı.

Jasper ve Chantelle, onu öldürme planları yapmışlardı. Belki de o gece planlarını gerçekleştirmek niyetindeydiler. Belki de değillerdi. Ama ne olursa olsun masum değillerdi. Elbette, onların cezasına karar verecek kişi Tilly değildi. Zaten vermemişti, değil mi? Hiçbir şeye karar vermemişti.

Tilly'nin üzerine bir sis gibi çöken suçluluk duygusu dağılmış, her şey biraz daha netlik kazanmıştı. Şimdi yangına farklı bir gözle bakabiliyordu. Jasper ile boğuşmuştu. Jasper

gaz lambasını devirmişti. Oda eski evraklarla doluydu, çünkü onları saklayacak bir dolap yoktu. Evet, kapıyı onun üzerine kapatmıştı ama bunu kendi güvenliği için yapmıştı. Kapatmasa bile Jasper her şekilde üst kata koşacaktı, çünkü sevgilisi orada saklanmaktaydı. Jasper ve Chantelle'in kanlı planları doğrultusunda gerçekleşen zincirleme olaylar, onların kazara ölümüyle sonuçlanmıştı.

Onları Tilly öldürmemişti. Aylarca sebepsiz yere vicdan azabı çekerek kendine eziyet etmişti.

Ve adadaki son gününde saatler hızla ilerliyordu. Günahlarının bağışlanması için Hettie'nin kaçmasına yardım etme vakti yaklaşıyordu. Oysa bağışlanması gereken bir günahı yoktu. Tüm planı iptal etmek için büyük bir arzu duyuyordu. Burada kalmak, Nell'e bir şeyler öğretmeye devam etmek ve Sterling'in kollarına dönmesini beklemek istiyordu. Hıçkırıklarını tuttu.

Ama artık çok geçti. Hettie'ye gidip, "Hayır, gitmiyoruz," diyemezdi. Hettie tüm kalbiyle çocuklarını yeniden kucaklamaya odaklanmıştı. Ayrıca elbise çalıların içinde, içi erzakla dolu sandal ağaçların arasındaydı. Yapmaması gereken şeyleri çoktan yapmıştı ve şimdi Hettie'yi durduramazdı. Ve Hettie kaçacak olursa, kendisi adada kalmaya devam edemezdi.

Tek çıkar yol kaçmaktı.

26

Kan ve Kül

Darağacına giden bir hükümlü gibi, Tilly kararlaştırdıkları saatte evden çıkıp şekerkamışı tarlalarının yolunu tuttu. Hava soğuktu ve karanlık gökyüzü ağır ağır pembeleşmekteydi. Hettie'nin neler yaptığını merak etti. Kırmızı elbisesi ve saçlarını örttüğü şalıyla bahçeden kaçmayı başarabilmiş miydi? Ona seslenen birileri olmuş muydu? Ona el sallayıp, onun da el sallamasını beklemişler ve kocaman, kaba ellerle karşılaşarak şaşırmışlar mıydı?

Tilly son derece gergindi. Sanki deniz tutmuş gibi midesi bulanıyordu. Attığı her adım kötüye işaretmiş gibi hissediyordu. Sığır otlaklarını geçtiğinde şekerkamışı tarlalarında hiçbir hareketlilik görmediğini fark etti. Bu akşam tarladan erken mi ayrılmışlardı? Bu durum işleri kolaylaştırırdı. Hiç değilse ikisinin de görülmek gibi bir korkusu olmayacaktı.

Tilly tarlanın girişinde durakladı. Rüzgâr şekerkamışlarını hışırdatıyordu. Denizin ve toprağın kokusunu alabiliyordu. Hem onu izleyen birilerinin olup olmadığını kontrol etmek, hem de adaya veda etmek için arkasına baktı.

Starwater yamacın başında, karanlığın içindeydi. Sterling

orada bir yerlerde çalışıyor, Nell kitap okuyor, hikâye yazıyor ya da oyun oynuyordu. Hayatlarına devam ediyorlardı.

Tilly omzundaki bez çantayı yukarı çekip şekerkamışlarının arasına daldı. Sık ve yüksek şekerkamışları gün ışığını kesiyordu. Tarlanın diğer ucunu göremediğinden, içgüdülerinin pusulasına güvenmek zorundaydı. Kamışların arasında dar patikalar olduğunu biliyordu, bu yüzden bir yoldan diğerine geçerken görülmemeye dikkat etmesi gerekiyordu. Ama bir sonraki patikayı hiç bulamayacakmış gibi hissediyordu. Dört bir yanı uzun kamış saplarıyla ve elbisesine sürünen ya da yüzüne çarpan yeşil yapraklarla çevriliydi. Toprak engebeli olduğu için yürümekte zorlanıyordu. Etrafında yılanlar ve sıçanlar dolaşıyordu. Bazı şekerkamışlarının alt kısımları kırılmıştı ve keskin çıkıntıları Tilly'nin eteğine takılıyor, derisini çiziyordu. Güçlü saplar onun düşmesine engel olsa da oldukça sık ve sağlamlardı. Tilly kolları ve omuzlarıyla onları yararak ilerlemeye çalışıyordu. Tuğlaların içinde yüzmek gibi bir şeydi bu.

Şekerkamışlarını ayırmaya öyle odaklanmıştı ki ilk patikaya çıktığında bir an için afalladı. Sadece iki omzunun genişliğinde olsa da, bu açıklık ona biraz nefes alma fırsatı vermişti. Sağına soluna bakındı. Görünürde kimseler yoktu. Bu yüzden belini bükerek biraz soluklandı. Starwater'ın arka verandasından tarlaları dikkatlice incelemişti. Kare şeklindeki büyük tarlaların her biri patikalarla dört eşit dikdörtgene bölünüyordu. Yani kayalık kıyı şeridine varmak için üç dikdörtgen daha geçmesi gerekiyordu. Ellerine baktığında sağ avucundan kanın sızdığını görerek yarayı emdi. Kanın metalik tadı, şekerin tatlı tadıyla karışmıştı.

Yeniden şeker kamışlarının arasına daldı.

Artık kendinden daha emin bir şekilde ilerliyordu. O sırada rüzgârla birlikte burnuna bir koku çalındı. Bunun duman olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Yüreği ansızın ağzına geldi.

Sonbaharın sonlarına doğru tarlaları yakıyorlar

Tilly koşmaya başladı.

Sanki adanın yarısı alev almış gibi olağanüstü görünüyor.

Koşmaktan ciğerleri patlayacakmış gibi hissediyordu. Boğazı acıyor, şekerkamışlarının sapları, kollarını ve bacaklarını kesiyordu. Ayaklarının dibi, dumanın kokusunu alıp çaresizce kaçmaya çalışan küçük hayvanlarla dolmuştu. Tilly de onlarla birlikte koşuyor, onu tarladan çıkaracak patikalardan birini bulmayı umuyordu.

Alevlerin sesiyle sıcaklığı gittikçe yaklaşıyor, Tilly'nin etrafını kuşatıyordu. Ayakları acıyor, göğsü ağrıyor ve korkudan kulakları uğulduyordu. Ansızın bu tarladan sağ çıkamayacağını fark etti. Tıpkı Jasper ve Chantelle gibi, o da alevlerin arasında ölmeye mahkûm olmuştu.

Derken kendini bir anda patikada buldu. Çılgınca sağına soluna bakındı. Alevler her yeri kaplamıştı. Tarlanın tam ortasında, henüz alev almamış birkaç yerden birindeydi. Ama bu yolun sonuna doğru koşarsa...

Korkudan buz kesti. Alevler etrafını sarıyordu.

Hareket etmek zorundaydı. Buradan sağ çıkmanın tek yolu buydu. Uzun, dar patikadan alevlere doğru koşmaya başladı. Alevlerin ardında temiz hava, özgürlük ve hayat vardı.

Yangının sesi neredeyse sağır ediciydi. İlerideki tarlaları saran altı metre yüksekliğindeki alevleri görebiliyordu. İki tarafı da turuncu alevlerin içinde simsiyah olmuş şekerkamışı saplarıyla doluydu. Tilly doğruca onlara doğru koşarak,

alevlerin arasındaki minicik bir boşluğa daldı. Şalıyla ağzı kapatıp başını öne eğdi ve var gücüyle koşmaya devam etti. Omzundaki çantanın yandığını fark edince onu atmak zorunda kaldı. Büyükbabasından yadigâr ahşap yazı kutusu korların arasına yuvarlandı. Omuzlarında dayanılmaz bir acı hissediyor, yanık saçlarının kokusunu alabiliyordu.

Nihayet kendini dışarı atmaya başardı. Toprağa yüzüstü düşüp, bir süre öylece kaldı. Duman yüzünden öksürmekten nefes alamıyordu.

Kalk, ayağa kalkmalısın.

Ayağa kalkıp yürümeye devam ederek otlağın içinden geçti. Vücuduna neler olduğuna bakmaya korkuyordu. Omuzlarının derisi soyulmuş gibi acıyordu. Var gücüyle koşup çitleri aştıktan sonra kayalıklara indi ve bir an bile düşünmeden kendini soğuk sulara bıraktı.

Rahatlamıştı. Acısı biraz olsun dinmişti. Kolunu sudan çıkarıp, suya yansıyan alevlerin ışığında inceledi. Derisi soyulmuş ve koyu pembe bir renk almıştı. Bir merheme ve sargı bezine ihtiyacı vardı. Ve gidecekleri adada bunların hiçbiri olmayacaktı.

Hettie şekerkamışı tarlasından geçmeyi başarabilmiş miydi?

Tilly suyun içinde öylece durup, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Acı çekiyor, korkuyordu. Boğazının yandığını hissediyordu.

Ama Hettie ile buluşmak için alacakaranlıkta yola devam etmek zorundaydı.

Tilly suyun içinde tökezleyerek ve acıdan ağlayarak yürümeye devam etti. Ayakkabıları suyla dolup ağırlaşmış olsa da kayaların ayaklarını kesmesinden korktuğu için onları çıkarmaya cesaret edemiyordu. Tuzlu su bacaklarındaki küçük sıyrıkları yakıyordu. Gökyüzü kadifemsi bir maviye boyanırken, tarlalar turuncu bir alev topuyla birer birer kül oluyordu. Tilly, Nell ile verandada oturup tarlalardaki yangını rahatça seyredebilmeyi, akşamın yumuşak havasının ve dumanın keskin, tatlı kokusunun tadını çıkarabilmeyi istedi. Gökyüzünden ağır ağır dökülen küller, Tilly'nin tenine değerek dağılıyordu. Sanki siyah bir kar yağıyor gibiydi. Tilly adımlarını sıklaştırdı. Yanan tarlaları geride bırakır bırakmaz kıyıya çıkıp bataklığın yolunu tuttu.

Anakaranın üzerindeki son ışık huzmesi de kaybolmuş, batı kısmı amber kırmızısı bir renge bürünmüştü. Gökyüzü kurşun-kalay karışımı bir renkteydi. Sular çekilmişti. Bu da Tilly'nin karanlık sularda yürümek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu. Bu yüzden çamurun içinde ilerlemeye devam etti. Yanıklarının acısı onu korkutuyordu. Tedavi olmadan bir hafta şöyle dursun, bir geceyi bile atlatıp atlatamayacağını merak ediyordu. Artık geri dönüşü olmadığı için kalan gücüyle yürümeye devam etti.

Alacakaranlıkta mavi kurdele güçlükle görülebiliyordu ama onu görmesine gerek yoktu. Hettie oradaydı. Sandalın halatını çözmüş, onu suya itiyordu.

"Hettie!" diye seslendi Tilly, gırtlaktan gelen boğuk bir sesle.

Hettie etrafına bakındı. Yüzü yarı karanlık, kaşları çatıktı. Ardından sandalı itmeye devam etti.

"Hettie, bekle. Yaralandım," diyerek tökezledi Tilly. "Yangına yakalandın mı?"

"Hayır. Arka yoldan geldim. Uçurumdan aşağı indim. Beni kontrol eden ahmak tam da gitmek istediğim yönde duruyordu."

"Uçurumdan aşağı mı indin?"

"Tabii indim. Kaçmak istiyorum. Haydi, bana yardım et." Hettie halatı çekti ve birlikte sandalı suya indirdiler. Ardından Hettie sandala atladı. Sandal bir süre sallandıktan sonra durdu. Tilly kalçalarına kadar çamurlu suya girerek Hettie'nin kürekleri yerleştirmesine yardım etti. Sandal ondan uzaklaşıyordu.

"Binmeme yardım etsene," diyerek elini uzattı Tilly. "Öyle canım yanıyor ki zor hareket ediyorum."

Hettie hiçbir şey söylemedi. Yüzü tamamen ifadesizdi. Kürek lerden birini eline aldı.

"Hettie? Lütfen. Kendim binemem."

Hettie ansızın küreği kaldırıp, acımasızca Tilly'nin kafasına indirdi. Tilly bir anda suya battı. Uğuldayan kulaklarıyla çaresizce sandalın kenarına tutundu. Hettie ayağa kalktı. Sandal onun ağırlığıyla biraz yana yattı. Ve bu defa küreği Tilly'nin kaburgalarına geçirdi. Tilly inanılmaz bir acıyla inledi. Sandala tutunan elleri kaymaya başladı. Ama Hettie onlara da vurdu. Sonra da Tilly'nin parmaklarını açarak onu suya itti.

Ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kürek çekerek uzaklaştı.

Tilly ayağa kalkmak ve başını sudan çıkarmak için çabaladı. Tuzlu su yaralarını yakıyor, başı dönüyor ve zonkluyordu. Acıyan kaburgaları yüzünden güçlükle nefes alıyordu. Eğer ayağa kalkamazsa boğulacaktı. Kalan son gücünü de toplayarak ayağa kalktı.

"Hettie!" diye bağırsa da ağzından çıkan tek şey bir hırıl-

ti oldu. Hettie'nin karanlık silueti, uzaklaşan sandalla birlikte gözden kayboldu.

İhanet bütün acıların en büyüğüydü.

Tilly tökezliyor, düşüyor ve yürümeye çalışmaktan vazgeçerek kendini bırakıyordu. Gözleri kararıyor, iradesinin gücüyle kendini toparlamaya çalışıyordu. Hettie'nin onu suya attığı yerle kıyı arasındaki üç metrelik mesafe, ona üç kilometre gibi gelmişti. Peşi sıra sürüklenen sırılsıklam eteğiyle nihayet çamurun üzerine yığıldı. Acısı dayanılmayacak boyuttaydı. Ve çok geçmeden her yer karardı.

Tilly'nin bilinci yavaş yavaş yerine gelmeye başladı. Dalgalar ayaklarına çarpıyordu. Hatırladığı ilk şey Hettie'nin ihaneti oldu. Üzerine hâlâ kül yağıyordu. Ayağa kalkmayı denedi. Ama her hareketinde acısı onu tekrar yere deviriyordu.

O an karanlık dalların arasında titreyen bir ışık gördü. Seslenmek için derin bir nefes almaya çalıştı. Fakat kaburgalarındaki keskin acı, nefesini tutmaktan başka bir şey yapmasına izin vermiyordu.

Üç ya da dört adamın kendisine doğru yaklaştığını gördü. Sersemlemiş aklı, kaç kişi olduklarını çıkaramıyordu. Derken Sterling'in sesini duydu. "Onu buldum! Burada! Onu buldum!"

Tilly bir şeyler söylemeye çalışsa da dili dönmüyordu. Kulakları yeniden uğuldamaya başladı. Bilinci, Sterling'in güçlü kollarını hissedecek kadar açık kaldı. Ama hareket ettirildiğinde duyduğu acı onu yeniden karanlığa gömdü.

Kucakta taşındığının farkındaydı. Atılan her adımla birlikte acı çekiyordu. Sonra kendini yumuşak, kuru ve aydınlık bir yerde buldu. Doktor Groom'un sesini duyuyordu. Üzerindeki ıslak giysilerin çıkarıldığını hissetti. Doktorun 'yanık' ve 'kırık kabargalar' gibi şeyler söylediğini duydu. Nell'in hıçkırıklarını duyuyor, onun elini tutarak endişelenmemesini söylemek istiyordu. Ardından Sterling'in, "Ne gerekiyorsa yapın," dediğini duydu. Tutkal gibi kokan bir bezin hafifçe ağzına ve burnuna bastırıldığını hissetti.

"Nefes al, Tilly," dedi Doktor Groom.

Tilly nefes aldı. Bir, iki, üç kez. Başı dönmeye, kan basıncı düşmeye ve sesler gitgide uzaklaşmaya başladı.

Çok geçmeden acısı ve korkuları onu özgür bıraktı.

Tilly şafağın ilk ışıklarıyla birlikte uyandı. Kendini dayak yemiş gibi hissediyordu. Gözlerini kırpıştırarak nerede olduğuna baktı. Kendi odasındaydı. Perdeler açıktı. Bedeninin kaskatı olduğunu hissediyordu. Hafifçe kıpırdadığında pek çok yerinin sargılı olduğunu fark etti. Başını yavaşça çevirdi. Nell, yatağın yanına çektiği bir koltukta uyuyordu.

"Nell?" dedi Tilly güçlükle.

Nell'in gözleri hızla açıldı. "Tilly! Nasıl hissediyorsun? Ölecek misin?"

"Umarım ölmem," dedi Tilly ama gülümseyebilmesi söz konusu bile değildi. "Galiba ölmeyecek gibi hissediyorum."

"Ah, keşke sana sarılabilseydim. Ama maalesef dokunamam. Doktor Groom korkunç şekilde yaralandığını söyledi. Neyse ki şimdi yaraların temizlenip sarıldı. Yakında tamamen iyileşecekmişsin. Ayrıca, Tilly. Saçların."

Tilly saçına dokunmak için elini kaldırdığı sırada omuzlarında ve kaburgalarında şiddetli bir acı hissederek sarsıldı.

"Bir kısmı yanmış," dedi Nell. "O güzel, kızıl saçların," diyerek bir anda hıçkırıklara boğuldu. Tilly'yi bu halde gördüğünden beri bastırdığı duyguları serbest kalmıştı.

"Şişşt, tamam," dedi Tilly. Bir önceki akşama dair tüm anıları canlanmıştı. "Baban ya da Doktor Groom gelmeden önce sana sormam gereken şeyler var."

Nell burnunu çekerek yanaklarını sildi. "Başın dertte falan değil."

"Sen nereden... Yani biliyorlar mı...?"

"Ben biliyordum. Şüphelenmiştim ve... Biliyordum ve onlara Hettie'ye sandalı benim verdiğimi, senin de onu durdurup beni kurtarmak için oraya gittiğini söyledim."

Tilly olabildiğince yavaş bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır, Nell."

"Ceza olarak yatılı okula gönderileceğim fakat umrumda değil. Yeter ki sen güvende ol."

"Bunu yapmana izin veremem, Nell."

"Bunu yapmama izin vermek zorundasın," dedi Nell çaresizlikten kızaran bir yüzle. "Zorundasın."

Sterling, üzerinde koyu kırmızı bir sabahlıkla kapıyı aralayarak başını içeri uzattı. "Tilly? Uyandın mı?"

"Ben yaptım," dedi Tilly, Nell babasının üzerine atlamadan önce. Geçmişinde daha fazla günah olmasına izin vermeyecekti. Hayatına huzurla devam edebilmek, doğruyu söylemek anlamına geliyordu. "Nell yapmadı. Beni korumak için yalan söylüyor. Aptalca sebepler yüzünden her şeyi ben yaptım. Aptalca ve... benim için önemli sebepler yüzünden..." Gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. "Tekrar çocuklarıyla bir arada

olabilsin diye yaptım, çünkü onlardan ayrı kalmasına dayanamıyordum."

Sterling uzunca bir süre şaşkın ve sessiz bir şekilde kala kaldı.

"Hayır, baba, hayır! Onu dinleme," dedi Nell babasına yapışarak.

Sterling, Nell'i kararlı fakat nazik bir şekilde uzaklaştırdıktan sonra yatağın yanına yaklaşarak diz çöktü.

"Tilly. Tilly, doğru olmadığını söyle."

Tilly derin bir nefes aldı. Kaburgalarına ok gibi saplanan acı yüzünden suratını buruşturdu. "Ona ne yaptığını görüyor musun?" diye bağırdı Nell ağlayarak. "Tilly'yi rahat bırak."

Ancak Tilly sesini yükselterek onu bastırdı. "Doğru olmadığını söyleyemem, çünkü doğru. Nell'in hiçbir suçu yok. Ben de Hettie ile birlikte kaçacaktım. Ama neden bilmiyorum, beni sandaldan aşağı itti. Aptalın tekiyim, cezalandırılacağımı biliyorum ve bunu hak ediyorum. Bu çocuğun benim için suçu üzerine almasına izin veremem."

Sterling başını eğerek burnunun kemiğini sıktı. Tilly parmaklarını uzatıp onun omuzlarına dokunmak, elini saçlarının arasında gezdirmek istiyordu. Ama çok fazla acı çekiyordu ve artık her şey bitmişti. Aralarındaki aşk, bir daha geri dönmemek üzere gitmişti. Tıpkı Hettie gibi.

Sterling başını kaldırarak nazikçe Tilly'nin elini tuttu. "Bu sana gösterebileceğim son şefkat," dedi başparmağıyla onun elini okşayarak. Bakışları acı ve keder doluydu. Tilly'den tamamen vazgeçtiği gözlerinden okunuyordu. "Tilly, Hettie'nin çocukları yoktu."

Tilly hüngür hüngür ağlamaya başladı. Kırık kaburgaları her hıçkırıkla birlikte onu acıya boğuyordu. Sterling, Tilly'nin

elini yavaşça bırakıp ayağa kalktı. İfadesiz görünmeye gayret ediyordu. "Ben ne yapacağımıza karar verene kadar gözaltında olacaksın. Nell, artık Bayan Lejeune'in yanında duramazsın. Hemen dışarı çık."

Nell bir bebek gibi ağzını açmış ağlıyordu. "Hayır. Baba, hayır! Bunu yapma. Yapma!"

Sterling'in bakışları fırtına bulutları gibiydi. "Derhal dışarı çık!" diye kükredi. Nell hıçkırıklarla dışarı koşup, kapıyı çarparak kapattı.

"Benim adım Chantelle Lejeune değil," dedi Tilly cesurca.

Sterling şaşkın bir ifadeyle ona döndü. "Öyleyse kimsin?"

"Matilda Dellafore, eski adımla Matilda Kirkland. Sana anlatmadığım çok şey var."

Sterling vazifesiyle merakı arasında kalarak bir anlığma tereddüt etti. Sonunda Nell'in bıraktığı koltuğa oturarak ellerini kucağında kenetledi. "Öyleyse şimdi anlat. Çünkü bir daha şansın olmayacak."

Ve Tilly her şeyi anlattı.

Tilly'nin ayağa kalkabilmesi neredeyse üç hafta sürmüştü. Ona ilk vapurla anakaraya dönmesi söylenmişti. Sterling beklenmedik bir merhamet göstermiş ve onun bir fail değil, kurban olduğuna karar vermişti. Ve Hettie'nin tekrar yakalanması için gerekli olan tüm soruları cevaplaması şartıyla, Tilly'ye dava açmak yerine derhal adadan ayrılmasını istemişti.

Elbette, onu yakalayamamışlardı. Hettie, Tilly'nin onlara kuzeydeki adayı aramalarını söyleyeceğini biliyordu. Bu yüzden bambaşka bir yönde ilerlemişti. Ellerindeki tek bilgi, bir

sandal ve kırmızı bir elbiseydi. Tilly onun ne kadar kurnazca bir strateji yürüttüğünü yeni yeni anlıyordu. Hettie tanıştıkları andan itibaren, hatta ondan çok daha önce, Sterling'i güvenilir bir mahkûm olduğuna ikna ettiğinden beri bu plan üzerinde çalışmıştı. Ve Tilly onu asla bulamayacaklarını biliyordu.

Muhtemelen Sterling de bunu biliyordu.

Tilly kalan son eşyalarını da alarak valizini topladı. Hepsi de elbiseler ve saç fırçaları gibi önemsiz şeylerdi. Yirmi yıldan fazladır bu dünyada olduğunu gösteren hiçbir şeyi yoktu.

Kapının hafifçe tıklatıldığını duyarak arkasını döndü. "Nell? Burada olmaman gerek."

Nell parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti. Sonra da eliyle Tilly'yi çağırdı. Tilly onu takip ederek bahçeye indi. Sterling'in onları görüp kızmasından korkuyordu.

Hava kuru ve serindi. Çimenlerin üzeri çiyle kaplanmıştı. Nell onu bahçenin uzak bir köşesine götürdü. Tilly firardan beri bahçeye çıkmamıştı. Toprağın ve çiçeklerin kokusuna tahammül edemediğini fark etti. Tüm bunlar ona aptallığını hatırlatıyordu.

"İşte," dedi Nell nihayet. Yerde düz, küçük, boyanmış bir kaya vardı ve üzerine yeşil bir şeritle fiyonk atılmıştı.

"Ne bu?" diye sordu Tilly.

"Bunu Yedi Yarda Kumsalı'ndan aldım. Birlikte oturduğumuz kayalıkların oradan. Buraya kadar kendim taşıyıp boyadım. Şu yeşil şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Tilly, hayır anlamında başını salladı.

"Gawain'in yeşil kılıç kuşağı. Yeşil Şövalye'nin yanından mağlup bir şekilde döndüğünde, o kuşak onun zayıflığının bir sembolüydü. Ve Arthur'un sarayındaki herkes onu sevdi-

ğini ve acizliğini paylaştığını göstermek için yeşil bir kuşak takmıştı. Çünkü hepimiz aciziz, Tilly. Hepimiz hata yapıyor, öfkeye kapılıyor, ahmakça şeyler söyleyip aptalca kararlar alıyoruz. Sen gittikten sonra..." Nell hıçkırıklarını zapt etmeye çalışıyordu. "Sen gittikten sonra her gün buraya gelip seni ve fırsatım varken seni kurtaramadığımı hatırlayacağım."

"Beni kurtaramazdın."

"Kurtarabilirdim. Bir şeyler planladığını biliyordum."

Tilly onu kollarının arasına aldı. "Seni ne kadar özleyeceğimi anlatamam."

Nell yüzünü Tilly'nin göğsüne bastırarak bir süre ağladı. Ardından geri çekilip, Tilly'nin iki elini birden tuttu. "Babam sensiz mutlu olmayacak."

"Benimle de mutlu olmayacak, Nell. Onu büyük hayal kırıklığına uğrattım. Aramızda ufacık bir aşk olduysa bile... artık bittiğinden eminim."

Kuru yaprakları ezen ayak seslerini duyduklarında ikisi de yalnız olmadıklarını anlayarak irkildiler. Gelen şef gardiyan Bay Donaghy idi. Hafifçe öksürerek birbirlerinden ayrılmalarını ima etti. Yanında Tilly'nin valizi vardı. Tilly iskeleye kadar onun gözetiminde gidecek ama vapura adım atar atmaz özgür bir kadın olacaktı. Hayatının bu kısmını bir şekilde geride bırakacak ve anakarada kendine yeni bir hayat kuracaktı. Sterling'i son bir kez görmek, yüzünde onu sevdiğine ve gittiği için üzüldüğüne dair bir ifade yakalamak istiyordu. Ama Sterling o günden beri adeta kapalı bir kutuya dönüşmüştü. Tilly ile umursamadığı ya da hor gördüğü insanlarla yaptığı gibi soğuk, ifadesiz bir ses tonuyla konuşuyordu.

Tilly, valizini işaret eden Bay Donaghy'ye katıldı. "Başka bir şey var mı?" diye sordu Bay Donaghy.

"Hayır," dedi Tilly. "Hepsi bu."

Bay Donaghy ile bahçeden çıkıp iskeleye inen yola saptılar. Tilly gitgide uzaklaşan Starwater'a son bir kez bakmak için arkasını döndü. Palmiyeler hışırdıyor, bulutsuz gökyüzündeki güneş evin sacdan çatısını parlatıyordu. Sterling verandada durmuş onları seyrediyordu. Tilly veda etmek için elini kaldırdı. Sterling arkasını dönerek içeri girdi.

Tilly bir süre öylece durup gözlerini kapattı.

"Bayan Lejeune," dedi Bay Donaghy. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Hayır," dedi Tilly yüreği sızlayarak. "Ama yine de gideceğim."

27

Gerçekler Her Şeyin İlacıdır

2012

Kapı beklenmedik bir şekilde çaldı. Yine de şaşırmamıştım. Günlerdir telefonlara çıkmıyordum. Üzerimde sabahlığımla ve çıplak ayaklarla kapıyı açtım.

"Stacy?"

"Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

Stacy kapıya yapıştırdığım notu gösterdi. *Anakaraya döndüm. Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm.* "Bu kimin için?"

"Herkes. Özellikle de Joe."

Stacy notu yırttı. "Artık telefonlara da mı bakmıyorsun?"

"Burada çekmiyor."

"Hayır, yeterince çekiyor. Birkaç saatimi alsa da çoğunlukla sana ulaşmakta sıkıntı yaşamıyorum." Beni kenara itip içeri girerek valizini kapının yanına bıraktı. "Geldim, çünkü telefonlarımı açmıyorsan mutlaka canın sıkkın demektir. Ve canı sıkkın olanlar arkadaşlarına ihtiyaç duyarlar."

Başımı ellerimi arasına aldım. "Ah, Stace. Her şeyi nasıl berbat ettiğimi bilmiyorsun."

Stacy boynuma sarılarak beni sımsıkı kucakladı. Neredey-

se boğulacaktım. "Ve bununla başa çıkmak için en iyi yolun tüm dünyayla iletişimi kesmek olduğunu düşündün, öyle mi?"

Başımı sallayarak onayladım. Konuşursam ağlamaktan korkuyordum.

"Pekâlâ, Nina, dinle. Şimdi gidip çay yapacağım ve bana her şeyi anlatacaksın. Ve hep yaptığın gibi beni sıktığını ya da senden nefret edeceğimi düşünerek sadece yarısını anlatmayacaksın. Her şeyi," diyerek beni bıraktı.

"Tamam," dedim, "ama yatağımda anlatmak şartıyla."

Stacy çayları odama getirdi. Marla aradığından beri yaptığım gibi, yine cenin pozisyonunda yatağıma kıvrılmıştım.

"Dik otur," dedi Stacy. "Bu bir başlangıç."

Doğrularak Stacy'nin uzattığı çay fincanını aldım.

"Öncelikle neden Joe için o notu bıraktın?"

"Onunla yattım."

Stacy gülerek beni şaşırttı. "'Rahatsızlık verdiğim için üzgünüm?' Birine onunla yatmamış olmayı dilediğini böyle mi söylüyorsun? Bunu mutlaka deneyeceğim."

Stacy'nin kahkahası beni biraz olsun neşelendirmişti. "Saklanmamın sebebi bu değil."

"Peki, neden saklanıyorsun?"

"Büyük. Benim... büyük bir sırrım var. Sen ya da Joe bunu bilseydiniz, neden saklandığımı anlardınız ve..." Sustum. Başımın döndüğünü, nefesimin kesildiğini hissediyordum.

Stacy ayaklarını altına topladı. "Dinliyorum."

Bunu daha önce kimseye anlatmamıştım. Sanki bu korkunç gerçeği dünyaya duyurmak beni öldürürmüş gibi batıl inançlarım vardı. Derin, titrek bir iç çektim. "Pekâlâ. Başlıyorum. Yedi yıl önce Eleanor Holt'un yazılarına göz atarken bir hikâye taslağı buldum. Bir roman. On dördüncü

yüzyılda yaşayan ve cinayetleri çözen dul bir kadın hakkındaydı."

Stacy anladığını belirtircesine başını salladı. Beni ifadesiz bir yüzle dinlemeye özen gösteriyordu. Oysa bana acımasını ya da öfkelenmesini bekliyordum. Bu yüzden nasıl devam edeceğimden emin olamadım.

"Devam et," dedi Stacy. "Her şeyi."

"Onu okudum. Gerçekten hoşuma gitmişti. Bilirsin işte, basılıp yayımlanması gerektiğini düşündüm. Ama çok uzun zaman önce yazılmıştı, bu yüzden biraz... demodeydi. Karakterler eski bir dille konuşuyorlardı ve bazen bağırmak yerine 'boşalıyorlardı'. Düşünebiliyor musun? Widow Wayland'in her yere boşaldığını hayal etsene."

Stacy tekrar gülmeye başladı.

"Bu yüzden kelimeleri değiştirerek onu yeniden yazmaya başladım. Ancak sadece ufak tefek değil, büyük değişiklikler de istiyordu. Hikâyenin başlangıcı çok yavaştı. Bu yüzden giriştеki beş bin kelimeyi atıp, ilk bölümle başladım. Ama bu onun hikâyesiydi. İlk roman önsözüyle, karakterleriyle, araştırmalarıyla, hatta ismiyle bile Eleanor'a aitti. Bir arkadaşım bana Marla'nın adını ve adresini verdi. Böylece hikâyeyi ona yolladım. Çünkü onu değerlendirebileceğini ve basılıp basılamayacağını söyleyeceğini düşündüm." Çayımdan bir yudum alıp, fincanı komodinin üzerine bıraktım. "Hiçbir beklentim yoktu. Fakat sonra Marla aradı. Hikâyeyle ilgilenen bir yayınevi bulmuştu bile. Aslında onu benim yazmadığımı o an söylemem gerekirdi, bunu biliyorum. Ama kendimi fazla kaptırmıştım. Ayrıca o zamana kadar iki taslak daha bulmuştum ve onları nasıl yeniden düzenleyip yazacağımı düşünüyordum. Belki de sadece on kişinin alacağını düşündüğümden, onları benim yazdı-

gımı söylemek çok da büyük bir yalanmış gibi görünmüyordu. Böylece bunu anneme gösterip, 'Bak, kayda değer bir şey yaptım,' diyebilecektim." Kendimi aptal ve suçlu hissederek omzumu silktim. "Roman serisinin ne kadar başarı yakalayacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Marla beni uyardı. Diğer yazarlarla da konuştum. Hepsi piyasanın durgun olduğunu, çoğu yazarın hiçbir şey kazanmadığını, bunun zor bir endüstri olduğunu söylüyorlardı. Hiçbir fikrim yoktu. Marla'nın da öyle. Ama sonra ilk kitap piyasaya çıktı ve... Bum."

"Aynen öle," dedi Stacy.

"Derken elimdeki tüm taslaklar tükendi."

"Demek yazar tıkanıklığının sebebi buydu."

"Daktilocu tıkanıklığı desek daha doğru olur. Ben yazar falan değilim."

Stacy parmağıyla hafifçe şakağına vurdu. "Bak, anlattıklarından duyduğum bu değil. Ben daha çok bir *yazar ortaklığı* duyuyorum. O hikâyeler onları bulduğun şekliyle yayımlanamazdı. Elbette, o karakteri sen yaratmadın fakat son kitabın yarısını kendin yazdın, öyle değil mi?"

"Kabataslak bir halde duruyor. Saçma sapan, işe yaramaz bir şey. Ayrıca ortaçağa ait hiçbir şey bilmiyorum."

"Öyleyse bilen birini işe al. Ve o taslağı güzelce elden geçir, Nina. Özür dilerim ama buraya son gelişimde biraz yaramazlık yaptım. Sen uyurken bilgisayarına girip şimdiye dek yazdıklarına göz attım."

Hem şaşırmış hem de minnettar kalmıştım. "Ve?"

"Gayet güzeldi. Onu düzelttiğinde kimse aradaki farkı anlamayacak. Bence hiç farkında olmadığın kadar Widow Wayland tarzında yazıyorsun."

Oldukça hafiflemiştim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Fakat yine de bu fikri çaldığım gerçeğiyle yaşamak zorundayım."

"Taslaklar hâlâ sende mi?"

Bakışlarımı suçlulukla yere indirdim. "Hayır. Hepsini yaktım. Birinin onları bulup beni ifşa etmesinden korkuyordum."

"Güzel," dedi Stacy. "Çok akıllıca. Yani bunu sadece sen ve ben biliyoruz, öyle mi?"

"Öyle."

"İkimiz de kimseye söylemeyeceğimize göre, o zaman..."

"Gazeteci. Belgelerime ulaşmaya çalışan gazeteci. Yayınevlerinin Eleanor'a gönderdikleri mektupların kopyalarını bulmuş. Mektuplarda *Widow Wayland* hikâyelerinizi yayımlamak istemiyoruz, yazıyormuş."

Stacy çenesini kaşıdı. "Yine de bu, kitabın adını almtı yaptığından başka bir şeyi kanıtlamaz."

"Yani yalan söylemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"İnsanların gerçeklerle iyi şeyler yapmayacağını düşündüğümüz zamanlar, onlara gerçeği vermemenin bir mahsuru yok. Yanılmıyorsam bu gazeteci senin ipliğini pazara çıkarmak istiyor, değil mi? Zenginsin, güzelsin ve gençsin. Ona gerçeği vermek doğru olmaz. Kitapların birkaçını büyük büyükannenle birlikte yazdınız, hepsi bu. Bu kulağa ailevi bir mesele gibi geliyor. Telif hakkı ihlaliyle alakası yok."

Stacy'nin söylediklerini düşündüm. Birlikte yazılmış kitaplar... Gerçekten öyle miydiler? Bu seferki kitabın bu kadar zor olmasının nedeni bu muydu? Ortak yazarım ortalarda yoktu.

"Nina, izin verirsen sana bir tavsiyede bulunayım," dedi Stacy. "Eğer tek başına yazmakta bu kadar zorlanıyorsan, he-

men şimdi bırak. Boş yere kürek çekme. Merak etme, hiçbir sıkıntı yaşamazsın. Gereksiz derecede pahalı daireni satar ve dilediğin kadar benimle birlikte yaşarsın. Sözleşme yükümlülüklerin ve geri ödemelerin için sana yardımcı olurum. Ama eğer yapabileceğini düşünüyorsan, bunları bir kenara bırak ve bir daha sözünü etmeksizin yazmaya devam et."

Sırtımı yastığıma dayadım. "Çok yoruldum."

"Bana göre yazmak son derece zorlu bir iş. Tanrı biliyor ya, ben hayatta yapamazdım. Ancak yorulmak, durmak için bir sebep değil. Telefonunu kapatıp, seksi deniz biyologları için kapına komik notlar bırakmak da öyle."

Ellerimle yüzümü kapattım. "Hayat neden bu kadar karmaşık?"

"Çünkü yetişkin birisin. Öte yandan bunun pek çok faydası da var. Araba kullanabiliyor ve kendi ayakkabılarını kendin alabiliyorsun."

Ellerimi indirerek ona gülümsedim. "Geldiğin için teşekkür ederim. Yanımda kalıp işleri halletmeme yardım edecek misin?"

"Tabii ki edeceğim."

Öğle yemeğinin ardından Joe uğradı. Uzun zamandır çamaşır yıkama zahmetine girmediğimden Stacy'nin elbiselerinden birini almış ve günlerdir ilk kez pijama dışında bir şey giymiştim.

"Dönmüşsün," dedi Joe.

"Hiç gitmemiştim ki," diye yanıtladım.

"Evet, tahmin etmiştim. Ama notu yerinde görmeyince..."

"Affedersin. Biraz... bunalımlı bir dönemdeydim."

"Benimle mi ilgili?"

Hayır dercesine başımı salladım.

"Pekâlâ," dedi Joe. "Görmeni istediğim bir şey var."

Stacy yanımda biterek kirpiklerini kırpıştırdı. "Selam, Joe."

"Bizimle kayıkhaneye gelmek ister misin?" diye sordu Joe ona. "Julian'ın sebep olduğu hasarı onarırken bir şey buldum."

"Ne buldun?" diye sordum.

Joe tekrar bana döndü. "Kâğıtlarla dolu bir kutu. Eleanor'ın yazıları."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Neden getirmedin?"

"Kutu hem çok büyük, hem de altı açılmış. Çamaşır sepeti gibi bir şeyin var mı?"

Doğruca çamaşır odasına koşup sepetteki kirli çamaşırları boşalttım ve Joe ile Stacy'nin peşinden kayıkhanenin yolunu tuttum.

Önden yürüyen Stacy ve Joe sohbet ediyorlardı. Araları gayet iyiydi. Joe'nun beni sevdiğini söylediği anı düşündüm. Widow Wayland ile ilgili gerçekleri bilseydi nasıl hissederdi merak ediyordum. Olaylara Stacy'den farklı bir gözle bakar mıydı? Yaratıcılığımdan ne kadar övgüyle bahsettiğini hatırladım. Şüphesiz hayal kırıklığına uğrar, hatta bir yalancı olduğumu bile düşünebilirdi.

Kayıkhanenin içi karanlık ve küf kokuluydu. Joe'nun çaktığı yeni kirişleri görebiliyordum.

"Bunları yapmana gerek yoktu, biliyorsun," dedim.

"Hayır, vardı. Eskilerini kıran Julian'dı," diyerek gülümsedi Joe. "Ama sürpriz olması gerekiyordu."

"Öyle oldu say."

"Kutu tavan arasının arkasındaki köşede. Yukarı çıkıp onları sepete doldurmanız için size uzatacağım. Tamam?"

"Tamam," dedi Stacy.

Joe yeni kirişlere tırmanıp kendini yukarı çekerken, Stacy ile onu seyrettik.

"Dikkatli ol," dedim. "Burada başka kaza istemiyorum."

Joe bir avuç dolusu kâğıtla geri gelerek aşağı sarktı. "Kirişleri sağlamlaştırdım."

Joe avuç dolusu kâğıtları aşağı uzatmaya devam etti. Stacy ile onları mümkün olduğunca düzgün bir şekilde sepete doldurduktan sonra hep birlikte evin yolunu tuttuk.

Eve vardığımızda Joe tereddüt ederek durakladı. İçeri davet edilmeyi umduğu belliydi.

"Teşekkürler, Joe," dedim kapının kulpunu tutup, bedenimle girişi kapatarak. "Daha fazla kâğıt bulabilmek için kayıkhaneye bakmak aklımın ucundan geçmezdi. Zaten bir kayıkhanem olduğunu bile yeni öğrendim sayılır."

Üçümüz de kapıda bir süre öylece durduk. Tuhaf bir sessizlik oluşmuştu. Stacy çamaşır sepetiyle yanımdan sıyrılarak içeri girdi. "Sizi yalnız bırakayım," dedi.

Stacy'nin ardından kapıyı kapattım. Joe ile verandada baş başa kalmıştık. Joe hüzünle gülümsedi. "Yani?" dedi.

"Yani?"

"Yani uzun zamandır benden kaçıyor ve şimdi de beni içeri davet etmiyor musun?"

"Bunu yürütebileceğimizi sanmıyorum," deyiverdim ansızın.

"Hâlâ Cameron'ı mı seviyorsun?"

Az kalsın gülecektim. Cameron'ı sevmemin imkânı yoktu ve Joe'ya olan hislerim, içimde yanan bir boşluk gibiydi. "Yürütebileceğimizi sanmıyorum," dedim bu kez daha kararlı bir şekilde. Çünkü böyle hissediyordum. Joe'nun benim hakkımdaki gerçekleri öğrenmesini istemiyordum, bu yüzden onu bırakmak zorundaydım.

Joe hafifçe gülümsedi. Sonra da tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti.

Bir süre verandada durup kendimi topladıktan sonra içeri girdim.

Stacy çamaşır sepetini salona koymuş, ortadaki sehpayı çekerek duvara dayamıştı. Kâğıtları yavaşça ayıklayarak yere diziyordu.

"İlişkinizi bitirdin mi?" diye sordu başını sepetten kaldırmaksızın.

"Bitirilecek bir ilişkimiz yoktu," diyerek onun yanına diz çöktüm. "Ne bulmayı umduğumu biliyorsun, değil mi?"

"İçten içe onu bulmamanı umuyorum," dedi Stacy.

İkimiz de sepete daldık.

Sepetin içi mektuplarla, kısa hikâyelerle, şiirlerle ve deneme yazılarıyla doluydu. Hepsini inceleyerek ayırdık. Sayfalar belli bir sıraya göre dizilmemişlerdi. Sanki etrafa saçılmış, sonra da rastgele toplanarak kutuya doldurulmuşlardı. Aradığımız şeyi bulan kişi Stacy oldu.

"Widow Wayland!" diye çığlık attı, bir deste kâğıdın üzerine atlayarak.

Bunun tamamlanmış bir taslak olmadığını görebiliyordum ama yine de bakmak için onları Stacy'nin elinden aldım.

"*Sürpriz Atlar, Bir Widow Wayland Gizemi*," diye okudum ilk sayfadaki başlığı. Ellerim titriyordu.

"Devam etsene," diyerek yanıma sokuldu Stacy.

"Tamamlanmış bir roman değil," dedim. Zaten romanımın yarısını yazmıştım. Buna ihtiyacım yoktu, bunu kullanamazdım.

"Devamı başka bir yerde olmalı."

Destenin son sayfasına gelerek, son paragrafı Stacy'ye okumaya başladım. "Widow Wayland hüsrana uğramıştı, çünkü kimse onun taslaklarını yayımlamıyordu... hatta bir 'kadın' tarafından yazılmış hikâyeleri önyargısız bir şekilde okuma zahmetine bile girmiyorlardı. Bu yüzden genç bir adamla Havana'ya kaçarak sonsuza dek mutlu yaşadı. SON."

"Bu da ne demek?" diye sordu Stacy. "Hikâyede böyle mi oluyor?"

"Tabii ki hayır. Bu Eleanor. Geri çevrildiği için öfkelenmiş."

Stacy katlanmış kâğıtlarla dolu büyük bir zarfın içine baktı. "Ah, evet, geri çevrilmiş. Burada düzinelerce mektup var. Taslaklarını başka bir yere göndermesini söylüyorlar."

"O meraklı gazetecinin sözünü ettiği şey de bu mektuplardan birinin kopyası olmalı," dedim. Son satırı tekrar tekrar okudum. Vazgeçmişti. Eleanor vazgeçmişti.

Stacy omzuma dokundu. "İyi misin?"

"Sanırım bu kitabı yazmak zorundayım, değil mi?"

Stacy bana bakarak bitirmemi bekledi.

"Buraya kadar. Bırakmış. Vazgeçmiş, Stacy. Ancak ben bırakmayacağım. Kesinlikle vazgeçmeyeceğim. Eleanor kadınlar için zor bir zamanda yazıyordu. Benim içinse her şey kolay ama mızmızlanıp duruyorum. Bu kitabı bitirmeli ve sonra bir yenisini yazmalıyım. Sonra bir tane daha. Eleanor için. Çünkü o yapamadı."

Stacy bana sarıldı. "Seninle gurur duyardı."

"Tabii onun eserlerini çaldığımı saymazsak," dedim Stacy'nin saçları arasından.

"Onun yayımlanamayan taslaklarını alıp, milyonlarca insanın Widow Wayland'i okumasını ve televizyonda seyretmesi-

ni sağladığını saymazsak mı demek istiyorsun?" Stacy arkasına yaslandı. "Bu Eleanor'ın hoşuna gitmezdi deme."

Gülümsediğimi hissettim. "Belki de haklısın."

Gazeteciyi kendim aradım. Artık Marla'mn arkasına saklanmayacaktım. Ben telefon kulübesindeyken, Stacy kafeteryanın önüne bağlanmış bir köpeği sevmekle meşguldü. Denizden esen ılık rüzgâr ve suyosunlarının kokusu bana tanıdık geliyordu. Tıpkı ev gibi.

"Elizabeth Parrish," diye açtı telefonu Elizabeth.

"Merhaba, Elizabeth. Ben, Nina Jones. Bana ulaşmakta zorlandığın için üzgünüm. İnterneti olmayan ve telefonların pek çekmediği bir adadayım."

Arka planda aceleyle toparlanan kâğıtların sesini duydum. "Nina. Aradığın için teşekkürler. Acaba konuşmamızı kaydetmemin bir sakıncası..."

"Kaydedilecek bir şey konuşmayacağız," diyerek Stacy'nin ezberlettiği konuşmama başladım. "Sana büyük büyükannemin Widow Wayland hakkında yazdığı taslağın bir bölümünün fotokopisini göndereceğim. Böylece kitaplarımla arasında hiçbir benzerlik olmadığını ve büyük büyükannemin hiçbirini tamamlamadığını kendi gözlerinle göreceksin. Ondan sadece ana karakteri aldım, hepsi bu. Belki yirminci yüzyılın başlarında bir kadın için hikâyelerini yayımlatmanın ne kadar zor olduğuyla ilgili bir makale yazmak istersin. Bence senin gibi bir gazeteci için iyi bir iş yapmış olursun. Bunun dışında sana söyleyeceğim başka bir şey yok."

"Bekle, sormak istediğim..."

Telefonu kapattım. Kalbim hızla çarpıyordu. Eğilerek dizlerimi tuttum. Stacy yanıma gelerek sırtımı sıvazladı. "Pekâlâ, bu iş de halloldu."

"Öyleyse neden bu kadar mutsuz hissediyorum?" diye sordum, doğrulup yüzümdeki saçları iterek.

"Hâlâ o kitabı yazmak zorunda olduğun için sanırım," dedi Stacy.

Fakat bu yüzden değildi. Teslim tarihim ertelenmişti ve artık Eleanor'ın taslaklarına bel bağlamayacağıma göre kendimi sorgulamaya bir son verip işime devam edebilecektim.

Mutsuzdum çünkü Joe'yu seviyordum.

Stacy o akşam benimle Joe'nun kulübesine geldi. Anne babasının evinin uçuk mavi perdelerinin ardındaki ışıkları görebiliyordum. Ama Joe'nun kulübesi kapkaranlık görünüyordu.

"Galiba evde değil," dedim yolda duraklayarak.

"Titrek bir ışık görüyorum. Belki televizyon seyrediyordur," diyerek beni dürttü Stacy. "Haydi."

"Bu iyi bir fikir değil. Benden nefret edecek."

"Eğer senden nefret ederse sevilmeye değer biri değildir, hayatım." Stacy beni kulübeye kadar çekiştirip, kapıyı sertçe tıklattı.

"Stacy!" diye tısladım.

Ama Joe kapıyı açtı. Elinde Playstation koluyla yerde oturmakta olan Julian'ı görebiliyordum. Yanında bir oyun kolu daha vardı. Televizyondan patlama sesleri geliyordu.

"Merhaba," dedi Joe merakla.

"Kötü bir zamanda geldim. Meşgulsün."

Joe kendini video oyununa kaptırmış olan Julian'a göz attıktan sonra tekrar bana döndü. "Oyun oynuyordum. Meşgul değilim."

Bir patlama sesinin ardından Julian sırtüstü yatarak sızlandı. "Baba, çabuk gel. Uzaylılar bizi ele geçiriyor."

Stacy içeri girdi. "Bana da oynamayı öğretir misin, Julian?" Sekiz yaşındaki bir çocuk bile onun kirpiklerinin büyüsüne kapılabiliyordu.

Julian doğruldu ve Playstation kolunu Stacy'ye uzatıp, ona düğmeleri göstermeye başladı.

"Biraz yürüyelim mi?" diye sordum Joe'ya.

Joe, Julian'a döndü. "Ben biraz çıkıyorum, ahbap. Sen Stacy ile oturur musun?"

"Tabii."

"Eğer korkarsa annemle babam yan tarafta," diye seslendi Joe, Stacy'ye.

"Ben iyiyim," dedi Julian. Rahatça bağdaş kurmuş, oyun kolunun düğmelerine ezercesine basıyordu. "Bahse varım Stacy senden daha iyi bir uzay askeridir."

Joe bana dönerek, "Gidelim," dedi.

"Yedi Yarda Kumsalı'na inelim," dedim. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Anakaranın ışıklarının üzerine akşam karanlığının son kızıllığı çökmüştü. Denizden esen rüzgâr adayı serinletiyor, yol boyunca dizili palmiyelerin yapraklarını hışırdatıyordu. Hiç konuşmadan kumsala indik ve yan yana ama birbirimize çok da yaklaşmadan kumların üzerine oturduk. Kollarımı dizlerime dolayıp, usulca kıyıya vuran dalgaları seyretmeye başladım.

"Bana söylemen gereken şey ne?" diye sordu Joe nihayet. "Seni acele ettirmek istemem fakat içimden bir ses Stacy'nin o kadar da iyi bir uzay askeri olmayacağını söylüyor."

Joe'ya döndüm. Rüzgâr saçlarımı karıştırıyordu. Joe'nun gözleri akşam karanlığında neredeyse simsiyahtı. "Herkese yalan söyledim."

Joe kaşlarını çattı. "Ne hakkında?"

Ona gerçeği tüm çıplaklığıyla ve mümkün olduğunca çabuk bir şekilde anlattım.

Bitirdiğimde, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Yetmez mi?" dedim. "Sana kendimi büyük, uluslararası bir kariyeri olan yaratıcı bir dâhi olarak tanıttım."

"Hayır, tanıtmadın," dedi Joe. "Kariyerin hakkında neredeyse hiç konuşmadık. Ayrıca tanıştığımızdan beri sürekli yaratıcı bir dâhi olmadığını söyleyip durdun. Nina, senin ne yaptığın, kaç kitap yazacağın, kaç bebek doğurup doğuramayacağın umrumda değil. Beni sadece kim olduğun ilgilendiriyor."

Söyleyecek söz bulamıyordum.

"Seni seviyorum, Nina. Burada, karşımda oturan bu kadını seviyorum. Kızıl kahverengi saçları, ipeksi bir teni ve narin elleri olan kadını seviyorum. Olduğun kadını seviyorum, Nina. Gerçek seni seviyorum."

"Vay canına," dedim nihayet. "Benimle ilgini tamamen kesmek isteyeceğinden emindim."

"Öyleyse beni iyi tanımıyorsun demektir," dedi Joe beni kendine çekerek. "Ve kendimi sana daha yakından tanıtmak için sabırsızlanıyorum. Çok daha yakından."

Onu öpmek için yüzümü çevirdim. Joe'nun dudaklarında erirken içimin mutlulukla dolduğunu hissettim. Yarın kita-

bımla ılgilenecektim. Ama bu geceyi yaz rüzgârına, denizin taze kokusuna ve yeni bir aşkın baş döndüren heyecanına ayırıyordum.

28

Tilly'yi Bulmak

1893

Sterling küçük okul binasının bahçesinde oturuyordu. Güneş saçlarına vuruyor, kalbi endişe ve heyecanla çarpıyordu. Kendine o binaya girmek ve kapıyı çalmak zorunda olmadığını söyleyip duruyordu. Fakat onun izini bulmak haftalarını almıştı ve şimdi öylece çekip gidemezdi.

Bir zamanlar pansiyon olan bu küçük bina, sahibinin vasiyetiyle o öldükten sonra semtin çocukları için bir okula dönüştürülmüştü. Tilly'nin dostu olan Bay Hamblyn, ölmeden önce Tilly'yi okulu kurup idare etmekle görevlendirmişti.

Sterling bunların hepsini Tilly'yi bulması için para verdiği adamdan öğrenmişti. Tilly'nin bunca zaman denizin diğer kıyısında olduğunu öğrendiğinde nasıl şaşırıp sevindiğini hâlâ hatırlıyordu.

Yakasını düzeltip silindir şapkasını çıkararak binanın girişine yürüdü. Eğer bu yaptığından Nell'in haberi olsaydı... Ah, eğer işler Sterling'in umduğu gibi giderse zaten pek yakında öğrenecekti. Küçük kızının Tilly'den bahsetmediği neredeyse bir gün bile geçmiyordu. Küçük kız mı? Hayır, o artık genç bir kadındı. Sterling bazen Nell'in Tilly'den bu kadar bahsetme-

sinin sebebini merak ediyor, ona olan aşkını bir şekilde bilip bilmediğinden şüpheleniyordu.

Onu seviyordu. Onu sevmekten hiç vazgeçmemişti. Kaçan mahkûmla ilgili sorular, adanın hafızasından yavaş yavaş silinmişti. Hettie Maythorpe asla bulunamamıştı ve sonunda onu aramayı bırakmışlardı. Ayrıca şef gardiyanın ve ziyaretçi doktorun değiştirilmesi, Tilly'nin firardaki rolüyle ilgili dedikoduların yayılmasını engellemişti.

Sterling onu hâlâ seviyordu. Her sabah iyileşmiş olmayı umarak uyanıyordu. Ancak her uyandığında yüreğinde aynı çakıltaşının soğukluğunu ve aynı sızıyı hissediyordu.

Bu yüzden yapması gereken tek şey Tilly'yi bulmaktı. Ve bunun çok daha uzun süreceğini sanmıştı.

Sterling zile basarak beklemeye başladı. Kalbi adeta boğazında çarpıyordu. Kapıyı beyaz saçlı, anaç bir kadın açtı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Ben, Bayan..." Sterling cümlesini bitiremedi. Tilly artık kendini nasıl tanıtıyordu? Bayan Lejeune mu? Bayan Kirkland mı? Yoksa Bayan Dellafore mu? "Tilly'ye bakmıştım," dedi nihayet. "İçeride mi?"

"Bayan Kirkland şu an derste," dedi kadın. "Ama birkaç dakikaya çıkacak. Dilerseniz verandada bekleyebilirsiniz."

Sterling tereddüt etti. Gidebilirdi. Hemen şimdi kaçabilir ve geri çevrilme ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kalmayabilirdi. Tilly adadan ayrıldığından beri neredeyse bir yıl geçmişti. Hâlâ Sterling'i seviyor olma şansı olabilir miydi? Ona çok kötü davranmıştı. Bu yüzden utançtan yerin dibine giriyordu. Onun aşkını hak etmiyordu ve...

"Bayım?"

Sterling kendini topladı. Kadın ona bir soru sormuştu. "Affedersiniz, duymadım."

"Çay alır mıydınız?" diye tekrarladı kadın.

"Hayır. Teşekkür ederim," dedi Sterling. "Onu burada bekleyeceğim."

"İsminiz nedir?"

"Sterling Holt."

"Peki, bayım. Birazdan burada olur. Lütfen oturun." Kadın içeri girerek kapıyı kapattı.

Sterling oturmak istemiyordu, oturamıyordu. Hareket etmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden merdivenleri inerek bahçede dolaşmaya başladı. Özenle dikilmiş çiçeklere bakarken, onlarla Tilly'nin ilgilenip ilgilenmediğini merak etti. Tilly'nin bahçede çalışmak için ondan izin istediği günü hatırladı. Ona âşık olmaya da o gün başlamıştı. Normalde onun gibi güzel ve becerikli bir kadın, ellerini toprağa sokmaktan kaçınırdı. Ancak Tilly'nin daima büyüleyici, doğal bir yanı vardı.

Yaprakların arasından süzülen güneş, çimenlerin üzerinde desenler oluşturuyor ve rüzgâr ağaçların tepesini hışırdatıyordu. Sterling bahçede volta atmaya devam ediyordu. Cep saati henüz birkaç dakika geçtiğini söylese de saatler geçtiğinden emindi.

Derken hızla açılan kapının sesini duyarak o yana döndü. Tilly oradaydı. Kızıl saçları güneşte parlıyor, solgun gözleri heyecanla bakıyordu. Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

Sterling kendine cesur olmasını söyledi.

"Tilly?" diyebildi sadece. Tüm korkularını ve umutlarını bu tek bir kelimenin içine sığdırmıştı.

"Sterling!" diyerek nefesini tuttu Tilly. Ardından merdivenleri inerek Sterling'in onu bekleyen kollarına koştu.